COLECȚIA

Iubiri de poveste

Bestseller internațional

JENNIFER BLAKE

Răsplata unui rege

JENNIFER BLAKE
RĂSPLATA UNUI REGE

***By His Majesty's Grace by* Jennifer Blake**

Copyright © 2011 Patricia Maxwell
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
Răsplata unui rege
Jennifer Blake
Copyright © 2014 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLAKE, JENNIFER
Răsplata unui rege / Jennifer Blake; trad.: Graal Soft.
JENNIFER BLAKE
Traducere din limba engleză Mihaela Sofonea

Pentru Bertrice Small şi Roberta Gellis.

Multe mulţumiri, doamnelor, pentru că m-aţi îndemnat să scriu această poveste, de dragul distracţiei şi în semn de prietenie, la Convenţia Romantic Times din 2008
din Pittsburgh şi, mai ales, pentru primirea călduroasă în lumea voastră medievală.

Capitolul 1

August 1486, Anglia

Braesford se ivi în cele din urmă la orizont după-amiaza târziu. Stătea în faţa lor, pe deal, un donjon împrejmuit de ziduri, în centrul căruia se distingea un turn fortificat de proporţii masive, conturându-se pe fundalul cerului mohorât din nord. Deasupra turlei se roteau corbii, croncănind şi planând peste pasarela străjuită de un brâu de piatră şi parapete. În vârful acesteia se iţea stindardul, în semn că stăpânul era acasă. Pânza aceea zdravănă, colorată în albastru şi alb, flutura cu zgomot în bătaia vântului aspru, de parcă ar fi încercat să-şi ia zborul.

Isabel Milton ar fi fugit şi ea mâncând pământul dacă nu ar fi fost o dovadă de mare laşitate.

Se auzi o trâmbiţă, semnalându-le permisiunea de a intra. Pe Isabel o trecură fiorii, în ciuda căldurii de vară târzie. Trăgând adânc aer în piept, dădu pinteni buiestraşului, îndemnându-l să meargă la pas în spatele fratelui ei vitreg, contele de Graydon, şi al prietenului acestuia, vicontele Henley. Grupul lor se apropia călare de zidurile groase de piatră ale cetăţii Braesford, în preajma cărora erau risipite colibe şi mici prăvălii asemenea unor fuste zdrenţuroase. Tropotiră peste şanţul uscat ce împrejmuia cetatea, pe sub poarta de fier ridicată şi trecură de intrarea care dădea într-o curte împrejmuită, unde puteau fi adăpostiţi sătenii pentru a fi protejaţi în vremuri de restrişte. De pe treptele scării ce ducea în turnul aflat chiar în faţa lor se ivi o haită interminabilă de câini de vânătoare, negri cu pete maronii-roşcate. Găinile zburau speriate din calea lor, şi o scroafă, urmată de cinci purcei, o luă la sănătoasa, guiţând de mama focului. Înconjurară

grupul abia sosit, lătrând, mârâind la cai şi amuşinând smocurile de păr de deasupra copitelor. Dinaintea intrării în turn stătea un străjer din garda de onoare, deşi nu se vedea nicăieri vreo gazdă gata să le iasă în întâmpinare.

Aşteptând ajutor pentru a descăleca, Isabel îşi ridică privirea către marele conac din partea centrală, lipit de turnul fortificat. Această porţiune era construită recent, din cărămidă, şi avea trei niveluri, cu colţuri bogat ornamentate şi nişe care adăposteau statuete de teracotă întruchipându-i pe arhanghelii războinici. Parterul părea a fi destinat servitorilor, care se iviră să preia bagajele grupului proaspăt sosit. Sala cea mare, inima edificiului, se afla negreşit la al doilea nivel, iar iatacul doamnelor era poziţionat chiar deasupra acesteia, acolo unde ferestrele cu menouri reflectau cerul tulbure.

Ce fel de bărbat conducea această fortăreaţă, care emana o asemenea măreţie aspră, dar, în acelaşi timp, dădea la iveală semnele avuţiei? Ce combinaţie de trufie şi cutezanţă îl făcuse să creadă că ea, fiica unui nobil şi moştenitoare de drept, se va căsători cu un simplu fermier, oricât de vaste i-ar fi fost pământurile sau de necucerit casa? Ce înrâurire aparte avea acesta asupra regelui, încât Henric Tudor să poruncească înfăptuirea unei asemenea uniuni?

Sub arcada romană a intrării în turnul fortificat se iţi o umbră, apoi apăru conturul masiv al unui bărbat. Toate privirile din curtea interioară a castelului se întoarseră către el.

Isabel se îndreptă în şa, împunsă de tulburarea care o făcu să uite de oboseala călătoriei îndelungate. Fusese indusă în eroare, îşi dădu seama, simţind gheara groazei în piept, poate din neştiinţă, sau mai curând din pizmă. Graydon se dădea în vânt după astfel de glume.

Stăpânul de la Braesford nu era câtuşi de puţin un simplu fermier. Era, într-adevăr, un războinic.

Randall Braesford avea o statură impunătoare şi umeri laţi, accentuaţi de croiala vestei. Musculatura puternică a coapselor şi a picioarelor lui era bine definită de pantalonii strâmţi cenuşiu-închis şi de cizmele înalte de aceeaşi culoare. Părul lui negru, ce lucea în lumina palidă a soarelui, asemenea penelor de corb, era tăiat drept deasupra umerilor. Avea ochi de un cenuşiu întunecat, precum oţelul călit, iar trăsăturile sale, deşi bine desenate, căpătau un aer sumbru din cauza expresiei aspre a gurii, care se ivea de sub nasul acvilin. Înveşmântat în culori rafinate, negru, alb şi gri, ţinuta lui nu avea nici cea mai mică urmă de spilcuială curtenească, niciun fir de damasc sau broderie, niciun acoperământ de cap cu boruri largi, împodobit cu pene. Pălăria lui era simplă, din lână cenuşie, cu borul răsfrânt şi creneluri, precum zidul unui castel. De centura care îi încingea talia zveltă atârna cuţitul pe care îl folosea la masă, o lamă aleasă din oţel de Damasc, prinsă în plăsele şi într-o teacă, împodobită cu foiţă de argint pe deasupra smalţului negru.

Nu era de mirare că era tovarăşul apropiat al regelui, se gândi ea spumegând de furie. Erau din acelaşi aluat, Henric al VII-lea şi Sir Rand Braesford. Deşi unul era bălai, iar celălalt smead, amândoi aveau trăsăturile dure şi înfăţişarea gravă, o cumplită forţă şi o vădită hotărâre de a modela soarta pe potriva voinţei şi a plăcerii lor.

Lângă ea, vicontele Henley, un veritabil gigant, trecut bine de patruzeci de ani, cu păr roşcat şi expresia greu încercată a celor care şi-au petrecut viaţa pe câmpul de luptă şi în turniruri, descălecă de pe gonaciul său. Se întoarse către Isabel, ca şi când ar fi vrut să o ajute să descalece.

— Stai, strigă Rand Braesford, cu glasul ferm al celor obişnuiţi să li se urmeze poruncile. Înaintă spre ea, cu paşi egali şi privirea ascuţită. Privilegiul este al meu.

Isabel se simţi cuprinsă de o paralizie ciudată, în timp

ce pântecul îi fu invadat de o senzaţie pătrunzătoare. Nu-şi putu desprinde privirea de ochii întunecaţi ai lui Braesford, nici măcar atunci când acesta se opri lângă ea. Erau atât de negri, asemenea unor hăuri sclipitoare, care te îndemnau să le explorezi, dar totodată refuzau să se lase cercetate. Orice putea zace acolo, absolut orice.

— Doamna mea?

Sonoritatea joasă a vocii lui avea o inflexiune vibrantă, care părea să reverbereze înăuntrul ei. Era la fel de intimă şi de posesivă ca şi felul său de a se adresa. „Doamna mea.” Nu „milady”, ci „doamna mea”.

Doamna lui. Şi de ce nu? În curând avea să fie a lui, într-adevăr. Dându-şi subit seama că îl ţintuia cu privirea, lăsă genele să-i acopere ochii, îşi desprinse genunchiul din oblânc şi se întoarse mai mult către el.

O prinse de mijloc cu mâini puternice, ridicând-o din şa, iar ea îşi sprijini palmele înmănuşate de umerii lui largi. Cu picioarele bine înfipte în pământ, o trase către el, încât alunecă încet de-a lungul întregii lui staturi, până când fustele rochiei sale de călărie se ridicară, mototolindu-se între ei, iar vârfurile încălţărilor ei abia atingeau pământul.

Rămase fără suflare. Viitorul ei soţ nu avea niciun dram de moliciune, nicăieri. Trupul lui era neclintit de la piept la genunchi, încât părea a fi mai curând o armură de oţel decât carne vie. Senzaţia era mai cu seamă evidentă în zona de sub talie. Tresări uşor sub strângerea lui, cu ochii mari şi degetele încleştate de umerii săi, recunoscând porţiunea tare şi fierbinte care o împungea în moliciunea pântecului. Nu-i păsa că ea simţea, sau aşa părea. O cântări cu atenţie din spatele pavezei genelor dese, ceea ce părea să-i acorde şi ei acelaşi drept de a-l scruta. Văzu că ochii lui ascundeau licăriri în adâncuri, ca argintul şlefuit şi lustruit, iar sprâncenele lui dese erau arcuite, dând naştere unor tăieturi întunecate deasupra lor. Din colţurile ochilor porneau riduri fine, poate de la râs, dar mai curând din

cauză că scrutase orizonturile. Avea fălcile puternice, iar bărbia era împărţită în două de o despicătură. Contururile ferme, însă bine definite, ale gurii lui trădau o natură senzuală, bine ţinută în frâu.

— Ei bine, Braesford… rosti fratele ei vitreg, cu o undă de iritare în glas.

— Graydon, îi răspunse stăpânul conacului peste umăr. Vă urez bun venit la Braesford Hall. Şi aş face-o cu mai multă curtoazie dacă nu aş fi atât de nerăbdător să o întâmpin pe mireasa mea.

Cuvintele erau suficient de plăcute, însă aveau o notă inconfundabilă de ironie. Se referea Braesford, cu o îndrăzneală sfruntată, la faptul că o aprecia ca femeie? Voia să spună că altfel nu era mai deloc încântat să o cunoască, sau era vorba despre ceva care îi privea doar pe cei doi bărbaţi?

Acest cavaler şi fratele ei vitreg se cunoscuseră în timpul invaziei lancasteriene, cu o vară în urmă, care sfârşise cu bătălia de la Bosworth. Braesford îşi dobândise titlul acolo, devenind Sir Randall Braesford. El fusese cel care găsise coroniţa de aur pierdută de uzurpator, Richard al III-lea, şi i-o înmânase lui Lord Stanley, astfel încât Henric Tudor să poată fi încoronat pe câmpul de luptă. Spre deosebire de el, Graydon nu se întorsese de la Bosworth cu altceva în afară de un nou reproş al regelui, care îi suna în urechi, imputându-i că îşi adunase oamenii cu întârziere. Fără îndoială, Braesford ştia că fratele ei vitreg aşteptase până fusese sigur de partea cui va fi victoria, înainte de a contribui la susţinerea cauzei lui Henric.

Graydon, călcând pe urmele tatălui său mort, prefera întotdeauna să fie de partea învingătorilor. Dreptatea avea prea puţină importanţă.

— Eşti un bărbat curajos, dacă îndrăzneşti să pui mâna pe sora mea. Cred că ai vrea să fie absolvită de păcate mai întâi.

Isabel încremeni la această sugestie. Viitorul ei soţ nici măcar nu se osteni să-i arunce o privire fratelui ei vitreg.

— De ce aş face asta? întrebă el.

— Blestemul, Braesford. Blestemul Celor Trei Graţii de Graydon.

— Nu mă tem de blesteme. Ochii lui Rand Braesford licăriră amuzaţi, zâmbind către ea. Se va face la vremea potrivită, după ce ne vom cununa cum se cuvine şi vom împărţi aşternutul.

— Aşadar, acesta e cursul lucrurilor, nu-i aşa? se auzi râsul spart al lui Graydon. Astă-seară, nu mă îndoiesc, de îndată ce te vei vedea cu contractul în mână.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, încuviinţă Braesford apăsat.

Punând-o pe Isabel pe pământ, îi aşeză mâna pe braţul său şi se întoarse să o conducă în conac. Trecu o clipă înainte de a-şi putea forţa picioarele să se mişte. Păşea cu capul sus şi chipul impasibil, lăsând în urma ei ocheadele şi râsul înfundat al lui Graydon şi al ostaşilor lui Braesford, cu dispreţul pe care îl meritau. În interiorul ei, mintea i se zbătea speriată, în haos. Crezuse că va avea mai mult timp, se aşteptase la câteva zile de odihnă înainte de a fi nevoită să se supună soţului. Într-o săptămână sau posibil două, ar fi putut apărea cu uşurinţă graţierea. Trecuseră ani de când vreun bărbat îndrăznise să înfrunte Blestemul Celor Trei Graţii, atât de mulţi, încât ajunsese să se bazeze pe protecţia acestuia. De ce ar trebui să fie Braesford cel care să-l învingă?

El avea de gând să-l dovedească fals printr-o lovitură rapidă şi bine ţintită. Era posibil să reuşească.

Întorcându-se să privească înapoi, Isabel căută instinctiv figura familiară a servitoarei sale, Gwynne. Unul dintre ostaşii fratelui ei vitreg o ajutase să coboare de pe catâr, iar acum dirija descărcarea bagajelor. Era clar că

Gwynne auzise schimbul de replici, ca toţi ceilalţi, din îngrijorarea care răzbătea din ochii ei bătrâni şi înţelepţi, care îi urmăreau pe ea şi pe viitorul ei soţ. Comunicară fără vorbe pentru o clipă, lucru câtuşi de puţin neobişnuit, căci femeia fusese slujitoarea mamei sale, ajutând-o să le aducă pe ea şi pe surorile ei pe lume. Întărită de sprijinul mut al lui Gwynne, Isabel privi din nou înainte.

Blestemul era o făcătură, iar Braesford aproape că o ştia, o apărare slabă, creată dintr-un amalgam de superstiţie, coincidenţă şi îndrăzneală. Fusese inspiraţia lui Isabel, izvorâtă din speranţa de a oferi o mică protecţie surorilor sale mai mici, la a căror creştere contribuise după moartea mamei lor. Să le păzească în toate chipurile fusese cel mai aprig ţel al ei din clipa în care toate trei rămăseseră cu un tată brutal şi nepăsător. Se temuse că Marguerite şi Cate, două nubile atât de încântătoare şi gingaşe, aveau să fie târâte fără preget în aşternut, la paisprezece ani, vârsta legală pentru căsătorie, împlinind logodnele încheiate încă de când se aflau în leagăn. Cu ajutorul proniei cereşti şi a milei lui Dumnezeu, cele trei reuşiseră să scape, laolaltă, de zece sau douăsprezece astfel de aranjamente nupţiale, fără a fi cununate oficial şi fără a-şi pierde fecioria. Boala, accidentele şi soarta rezervată de războaiele sângeroase luaseră vieţile viitorilor miri, una câte una. O soartă vicleană le purta cu siguranţă de grijă – sau cel puţin aşa le sugerase Isabel tuturor celor dispuşi să o asculte. Fusese destul să o pomenească în şoaptă timp de trei sau patru ani.

Apoi Leon, arătosul Maestru de Ceremonii al regelui Henric, care se întorsese cu acesta din Franţa cu un an în urmă, readusese povestea în centrul atenţiei, în glumă, însă nu fără o urmă de blândeţe. Ei bine, şi pentru provocarea de a vedea câţi nobili englezi creduli ar fi putut fi convinşi să o creadă. Draga de Gwynne o răspândise şi ea printre servitoarele şi servitorii de la palatul Westminster.

Presupusul blestem ajunsese să fie comparabil cu Sfintele Scripturi, un adevăr crezut de toată lumea, conform căruia moartea sau dezastrul vor lovi pe oricare bărbat care va încerca să încheie o căsătorie lipsită de dragoste cu oricare dintre Cele Trei Graţii de Graydon – după cum le botezase Leon, în ton cu fervoarea clasicismului roman care lovise Curtea la momentul respectiv.

Fusese o poveste cât se poate de convenabilă, lăsând la o parte notorietatea care o însoţea. Fiind cea mai vârstnică dintre Graţii, Isabel fusese recunoscătoare pentru protecţia acesteia. Se bucurase de libertatea câştigată astfel, de zilele nesfârşite de pace, în care nu-i poruncea nimeni, cu excepţia unui frate vitreg care era rareori acasă. Să fie lipsită de ea printr-o alianţă atât de vădit nepotrivită, precum cea care o aştepta, avea să fie aproape insuportabil. Şi totuşi, cine era ea să o împiedice?

Braţul de sub mâneca înspicată a viitorului ei soţ era la fel de tare ca piatra din zidurile lui fortificate. Degetele îi tremurară uşor pe lâna întunecată care îl acoperea şi le strânse mai tare, în strădania de a le potoli. Acest bărbat nu împărtăşea câtuşi de puţin teama superstiţioasă care făcea ravagii printre cei care se rugau cu fervoare în faţa tuturor altarelor din regat? Sau era vorba doar de faptul că el, ca şi Henric al VII-lea, îl cunoscuse pe Maestrul de Ceremonii în Franţa?

Braesford îşi coborî privirea către ea, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Îţi este frig, Lady Isabel?

— Sunt doar obosită, rosti ea printre buzele înţepenite, deşi vântul a fost întru câtva rece pentru perioada de vară, în special de-a lungul ultimelor câtorva leghe.

— Îmi cer iertare, dar te vei obişnui cu vremea noastră aspră în timp, îi răspunse el cu o curtoazie gravă.

— Posibil.

— Te gândeşti, poate, să scapi de ea.

O conduse în turn, rămânând cu spatele la zidul arcuit în timp ce urcau scările înguste şi şerpuitoare, astfel încât ea să se poată sprijini de braţul lui.

— Nu aş spune asta, dar nici nu aştept cu nerăbdare să-mi petrec întreaga viaţă la Braesford.

— Sper că te vei răzgândi înainte să treacă noaptea aceasta.

Îi aruncă o privire grăbită, ridicându-şi capul şi scrutând întunericul implacabil din ochii lui. Chiar era hotărât să împartă aşternutul cu ea înainte de finalul serii. Era dreptul său după legea canonică, prin care se recunoştea o logodnă oficială ca fiind la fel de puternică precum jurămintele în faţa unui preot. Inima i se poticni în piept înainte de a o lua la galop şi mai abitir. Trebuia să existe o cale de scăpare, deşi nu-i trecea prin minte care ar putea fi aceasta.

Scara ducea în sala cea mare, o încăpere cavernoasă cu pereţi întunecaţi de piatră, pe care erau atârnate stindarde şi coarne de cerb. Într-unul din capetele acesteia era aşezat un podium cu o galerie pentru muzicanţi deasupra, iar pe lungimea ei erau amenajate, pe două rânduri, mese cu picioare în cruce. În aer plutea un parfum discret de rogoz amestecat cu lavandă şi cedru, ridicându-se din covorul proaspăt întins făcut din ele, şi care îmblânzea podeaua de piatră. Peste mireasma acestuia se simţea iz de fum, adiind de la focul ce ardea mocnit în vatra căminului uriaş lipit de unul dintre pereţi, absorbind umezeala din aer. Când intrară, servitorii întindeau deja feţele de masă pentru oaspeţi.

— Vei dori să te retragi în odaia ta înainte de începerea ospăţului, spuse Braesford, inspectând pregătirile din sală cu ochii mijiţi, apoi aruncă o privire peste umăr către grupul de bărbaţi din spatele lor. Te conduc.

Isabel fu cuprinsă de panică. Doar nu intenţiona să o

urmeze acum?

— Ai îndatoriri mult mai importante, sunt sigură, spuse ea oarecum grăbită. Eu şi servitoarea mea vom găsi singure calea.

— Nicio îndatorire nu poate fi mai importantă.

Ochii lui licăriră amuzaţi în adâncuri, ca o lumină ce alunecă pe o lamă lustruită de sabie, scânteiere care dispăru în clipa în care îşi înclină capul. Îndrăznea să râdă de ea şi de temerile ei?

În momentul acela îşi aminti de o seară petrecută la Curte cu câteva luni în urmă, imediat după vestea că Henric încuviinţase căsătoria cu Elisabeta de York. Lui Isabel, ca şi majorităţii moştenitoarelor necăsătorite din întreaga ţară, i se poruncise să participe, deşi împotriva dorinţelor lui Graydon. După ceremonie avusese loc un ospăţ grozav, cu dansuri şi măşti. Se mişca, executând paşii de rondo cu inima uşoară şi cu picioare sprintene, când simţise ghimpele unui gând ca un fior pe şira spinării. Privind în jur, observase un gentilom care se sprijinea de intrarea în anticameră. Părea detaşat de voioşia generală, avea trăsături aspre, veşminte sobre şi era suspect de vigilent. Totuşi, pentru o fracţiune de secundă, în ochii lui licărise o scânteie de încântare. Apoi se întorsese şi dispăruse în întunericul care se întindea ca un tunel în spatele lui.

Bărbatul acela, îşi dădu ea seama acum, fusese Braesford. Auzise şoptindu-se la Curtea lui Hernie despre el, o figură misterioasă, fără legături de familie, care venea şi pleca după bunul plac. Îndurase exilul incert al lui Henric în Bretania şi detenţia ulterioară a acestuia în Franţa, aşa se spunea, fiind onorat din această pricină. Alţii şopteau că era favoritul mamei noului rege, Margaret Beaufort, şi călătorise uneori, făcând legătura între aceasta şi fiul său, în misiuni care culminaseră cu invazia lui Henric. Cu toate acestea, nimeni nu putea vorbi limpede despre el, căci proaspătul cavaler se ţinea departe de Curte şi de

clevetirile acesteia, ocupând o încăpere obscură în viscerele vreunui palat sau castel, în care se nimerea să locuiască Henric la momentul respectiv. Singurul lucru clar era că regele îi dădea ascultare şi îi acorda încrederea sa absolută. Aceasta până când dispăruse în nordul Angliei, la conacul cunoscut drept Braesford, care îi fusese oferit ca recompensă pentru serviciile aduse Coroanei.

Era oare posibil, se întrebă Isabel cu oarecare uimire, ca prezenţa ei la Braesford, logodna ei cu acest bărbat misterios, să fi fost declanşată de acel scurt schimb de priviri? Părea improbabil, însă, cu toate acestea, nu i se oferiseră alte motive pentru a gândi altfel.

Nu că ar fi trebuit să existe ceva personal în aranjament. De când urcase pe tron, Henric o declarase pupila sa, dat fiind că tatăl şi mama ei erau morţi, că era nemăritată şi moştenitoarea unei averi considerabile. Graydon făcuse scandal şi blestemase, căci considera că dreptul de a-i administra averea şi veniturile îi aparţineau, deşi nu aveau nicio picătură de sânge în comun. Cu toate acestea, fratele ei vitreg fusese obligat să se încline în faţa voinţei regelui. Dacă Henric voia să-l răsplătească pe unul dintre susţinătorii săi cu mâna şi proprietăţile ei, inclusiv cu venitul ei anual generos, era dreptul său. Cu siguranţă, ea nu avea niciun cuvânt de spus în această chestiune.

*

Rand o conduse pe Isabel Milton de Graydon din sala cea mare într-un vestibul lăturalnic, apoi în sus pe scările largi lipite de zidul din dos al acestuia. La capătul lor, o luă spre stânga şi deschise o uşă care ducea în apartamentul stăpânei, situat în partea din faţă a conacului. Privind în jur, simţi o împunsătură de mândrie în piept. Totul era pregătit pentru mireasa lui, deşi abia reuşise să termine la timp. Îl hărţuise pe meşter cu ameninţări şi nu puţine jurăminte

pentru a-l face să termine încăperile la timp. Şi credea că nici măcar regina lui Henric nu avea un iatac mai încântător.

Ferestrele mari, cu cercurile lor groase, de sticlă suprapusă, lăsau lumina să intre în voie, astfel ca Isabel şi doamnele sale să poată coase, broda sau citi. Băncile cu perne de sub acestea erau o invitaţie la contemplare sau îţi permiteau să observi ce se întâmpla în curtea de jos. Scenele clasice cu zei şi zeiţe pictate pe pereţii tencuiţi erau înviorate de îngeraşi neastâmpăraţi, în vreme ce, peste rogozul de pe duşumea, erau aşternute covoare din loc în loc, într-o manieră despre care auzise în Orientul îndepărtat. În loc de un vas de mangal, în această încăpere se afla un cămin, la fel ca în sala de jos. De fiecare parte a încăperii erau aşezate laviţe, din lemn de stejar sculptat cu pricepere, ale căror speteze erau suficient de înalte pentru a reţine căldura care radia, iar locurile pentru şezut erau acoperite cu perne brodate. Un mic foc alunga frigul tot mai aspru al serii, pâlpâind sub poliţa masivă de deasupra căminului, pe care era gravată emblema aleasă de el, un corb, însoţită de mottoul său, în latină: *Interritusaum,* „Neînfricat”. Dincolo de el se afla patul, aşezat pe un podium, în colţ. Nefiind un bărbat mărunt, acesta era unul de dimensiuni considerabile, împodobit cu un baldachin cu perdele brodate şi ticsit cu saltele şi perne umplute cu puf.

— Iatacul tău, Lady Isabel, spuse el simplu.

— Văd.

Rand nu se aşteptase la o izbucnire de bucurie, dar simţea că i s-ar fi cuvenit câteva cuvinte de apreciere, după toate pregătirile pe care le făcuse pentru confortul ei. Totuşi, dezamăgirea lui fu trecătoare, observând cum evita să privească spre pat. Un tremur uşor traversă mâna aşezată pe braţul lui, iar ea şi-o retrase în grabă, îndepărtându-se câţiva paşi de el.

Se temea de el, se gândi Rand. Nu se putea împotrivi.

Nu era un bărbat superstiţios şi dădea prea puţină crezare blestemelor, profeţiilor şi altor astfel de preziceri, însă nici nu lăsa lucrurile la voia întâmplării. Era important să o ia şi să o păstreze pe Lady Isabel. Avea să facă ce era necesar, dregând lucrurile mai târziu. Iar dacă a o păstra promitea a fi de departe mai mult o plăcere decât o datorie, acesta era secretul lui.

— Vrei să-ţi potoleşti setea, presupun, rosti el grav. Voi trimite vin şi pâine să-ţi potoleşti foamea până la ospăţ.

— Eşti prea bun. Mulţumesc, spuse ea peste umăr, întorcându-se cu spatele către el şi îndepărtându-se şi mai mult. Mă poţi lăsa singură acum.

Tonul ei era acela al unei prinţese care îşi trimite lacheul la plimbare. Îl iritase, dar refuza să se simtă jignit. Neîndoielnic, se temea că o va ataca dintr-o clipă în alta, nu că nu ar fi avut motiv să o facă. Se întâmpla destul de des în cazul alianţelor în care era la mijloc o avere considerabilă: împărţirea aşternutului însemna răpirea virginităţii doamnei şi a averii în acelaşi timp. O clipă se gândi să se ridice la înălţimea aşteptărilor ei, cuprinzând-o în braţe şi aruncând-o în pat, pentru ca apoi să i se alăture. Valul de căldură care-i traversă partea inferioară a trupului era un indiciu clar cu privire la ce credea fiinţa lui instinctuală despre această idee.

Nu putea să o facă. În primul rând, rămânând singur cu ea oricât de puţin avea să o expună la şi mai multe măscări şi comentarii provocatoare decât îndurase deja. Iar în al doilea rând, nu dorea ca forţa să creeze un precedent pentru viaţa lor împreună. O va lăsa să-şi păstreze mândria, atunci. Era în mâinile lui, fie că accepta sau nu. Va avea suficient timp pentru a se asigura că ea înţelegea acest fapt.

— Regret că te-ai simţit stânjenită în clipa aceasta, spuse el brusc.

— Stânjenită? Se întoarse, aruncându-i o privire

grăbită pe sub gene. De ce aş fi?

— Ceea ce va avea loc între noi nu este o chestiune despre care să se vorbească grosolan. Nu vreau să crezi că eu văd lucrurile astfel.

Chipul ei fu invadat de culoarea gingaşă şi proaspătă a trandafirului sălbatic.

— Cu siguranţă nu.

— Doar că vor exista inevitabil speculaţii, având în vedere soarta nefericită a pretendenţilor tăi de până acum.

Între ei se afla gândul că el era cel de-al cincilea într-un şir care începuse pe când ea era în leagăn. Primul legământ fusese cu un baron de vârsta tatălui ei, care sucombase de colică. Apoi, onoarea fusese transmisă fiului acestuia, un băieţel nu mai mare de şase ani, care nu supravieţuise năpastei pojarului din copilărie. După aceasta, se făcuse un aranjament cu James, marchiz de Trowbridge, un veteran greu încercat în lupte, de aproape cincizeci de ani. Trowbridge murise în urma unei căzături în timp ce se afla la vânătoare, pe când Isabel avea nouă ani, după care a fost hărăzită, la vârsta de unsprezece ani, lui Lord Kneesall, care nu avea decât cu şaptesprezece ani mai mult decât ea şi fusese năpăstuit să aibă buză de iepure. Când a fost executat, după ce alesese tabăra greşită într-o dispută între facţiunile plantagenete, se pusese capăt tuturor logodnelor.

Rand ştia că asta se întâmplase, în parte, deoarece doamna avea reputaţia de a fi una dintre Cele Trei Graţii de Graydon, surorile blestemate, care nu puteau fi luate în căsătorie decât de bărbaţi care le iubeau. Un motiv mai pertinent era războiul necontenit din ultimii ani, care făcea ca alegerea unui mire să fie problematică, având în vedere că bărbatul ales putea fi foarte puternic într-o zi şi decapitat în a doua.

Doamna începu să-şi scoată mănuşile, acordând o atenţie meticuloasă extragerii fiecărui deget. Rand privea

dezvăluirea mâinilor ei palide cu o senzaţie arzătoare în partea inferioară a trupului, iar gândurile îi zburau înnebunite la alte părţi ale trupului ei care aveau să i se arate. Făcea un efort să o urmărească, când, în cele din urmă, o auzi răspunzând:

— Nu poţi fi câtuşi de puţin învinovăţit pentru vulgaritatea celorlalţi. Fratele meu vitreg, ca şi tatăl lui înaintea sa, se desfată cu propria lipsă de rafinament. Fiind obişnuită cu felul de a fi al lui Graydon, nu voi roşi din cauza manierelor tale.

— Şi totuşi, te-ai îmbujorat chiar acum.

Nu-şi desprinse privirea de la ceea ce făcea, extrăgând cu grijă, centimetru cu centimetru, pielea mănuşii de pe degetul mic.

— Nu din cauza subiectului batjocurii, ci mai degrabă pentru că a fost pomenit între noi.

— Deci eu am greşit, spuse el cu glas uniform.

— Nu văd nicio greşeală.

Echitatea ei îl mişcă, stârnindu-i o senzaţie de tandreţe inexplicabilă, la fel ca şi curajul, şi până şi mândria ei inconştientă. Era o bijuterie în camera aceea perfectă pe care o crease pentru ea, ultimul element, minunat şi strălucitor, care mai era de adăugat. Avea ochii de un verde crud, ca al frunzelor proaspete de primăvară, vii şi plini de o inteligenţă iscoditoare. Buzele ei cărnoase purtau în ele rozul întunecat al trandafirului care se căţăra pe zidul din curte. Mantia din pânză roşiatică nu era menită decât să o protejeze de praf, iar rochia de călărie de dedesubtul acesteia era din lână subţire de vară, de culoarea muşchiului verde. Îşi lăsase pe spate gluga mantiei, dând la iveală o mică bonetă plată de lână stacojie, brodată cu ramuri de ferigă, de care era prins un văl subţire, care îi acoperea părul atât de bine, încât nu putea fi zărită nici cea mai firavă şuviţă. Rand simţea că îl mănâncă mâinile să îndepărteze acoperământul, să o dezgolească de-a dreptul,

astfel încât să vadă în întregime premiul care îi fusese oferit.

— Aduci alinare cugetului meu, spuse el, cu vocea dogită. Dacă împărţirea aşternutului pe care au pomenit-o alţii precede nunta, sper că vei înţelege cauza. Cel mai bun fel pe care îl cunosc de a spulbera un blestem este să-l infirmi.

Bărbia ei se ridică uşor, deşi genele îi ascunseră privirea.

— Îmi dai voie mai întâi să-mi scot mantia, cel puţin?

Imaginea care i se născu în minte, în care o lua, într-un vălmăşag de fuste şi cu picioarele acoperite de ciorapi strângându-se în jurul trupului său, avu un asemenea efect asupra lui, încât fu bucuros că vesta lui avea o lungime demodată. Lucrurile ar fi mers atât de uşor, de vreme ce se îndoia că purta lenjerie intimă de vreun fel pe sub veşminte, doar dacă nu cumva îşi pusese aşa ceva pentru a preveni rănile pe care i le-ar fi putut provoca şaua, pe durata îndelungatei călătorii. Mai mult, provocarea ei suna de parcă i-ar fi repugnat împlinirea necesităţii susţinute de el, dar nu avea să-i reziste. Ceea ce era promiţător şi se ridica la înălţimea gesturilor la care avea dreptul să se aştepte.

Îşi scoase mănuşa de tot, dar se opri cu un icnet în clipa în care mâna îi alunecă afară din pielea fină. Chipul îi păli, iar în jurul gurii îi apăru o linie albă. Rand făcu un pas înainte, încruntându-se, şi întinse mâna să-i prindă încheietura cu degetele lui aspre.

— Doamnă, eşti rănită.

Ea scoase un mic sunet, ceva între un icnet şi un râs chinuit, în timp ce priveau ţintă amândoi la degetul ei mic, care era îndoit într-un unghi nefiresc, între prima şi a doua articulaţie.

— Nu… doar puţin.

— E limpede că e rupt. De ce nu ţi-a fost oblojit?

— Nu a fost nevoie, spuse ea trăgându-şi braţul în încercarea de a-l elibera din prinsoarea lui. E o nimica toată.

Pielea ei era atât de fină, atât de moale, sub degetele lui bătătorite, încât fu distras pentru o clipă, fascinat totodată de trepidaţiile prea iuţi ale pulsului ei sub degetul lui mare.

— Nu pot să fiu de acord, răspunse el. Se va vindeca în forma pe care a luat-o.

— Nu te priveşte.

Îşi trase încheietura înainte şi înapoi, cu răsuflarea întretăiată printre buzele întredeschise şi ochii întunecaţi de durere.

— Tot ce are legătură cu viitoarea mea soţie mă priveşte.

— De ce, mă rog? Pentru că te aştepţi la perfecţiune?

Voia să-l mânie, astfel încât să o lase singură. Era limpede că nu-l cunoştea deloc.

— Pentru că mă consider responsabil de bunăstarea ta de azi înainte. Pentru că îi protejez pe cei care îmi sunt apropiaţi. Totodată, pentru că ştiu cel mai bine cum să te servesc.

— Mi-ai face un serviciu foarte plăcut lăsându-mă în pace.

La propriu, voia să spună, se gândi Rand. Dat fiind că îndeplinirea acestei dorinţe era imposibilă, îi ignoră rugămintea.

— Cum s-a întâmplat? O căzătură? Te-a aruncat buiestraşul din şa?

— A fost o prostie, nimic mai mult.

— Într-adevăr? Nu aş fi zis că-ţi stă în fire.

Refuză să se lase provocată, strângând din buze, ca şi când ar fi vrut să se abţină de la orice explicaţie. În minte i se înfiripă convingerea că rana ar fi putut fi provocată drept pedeapsă. Sau poate că era vorba de natura convingerii,

poate pentru a cimenta acordul cu o căsătorie pe care nu o considera a fi demnă de rangul ei.

O eliberă cu o mişcare bruscă, deschizând pumnul. O clipă mai târziu, simţi că i se strânge inima, văzând că ea îşi cuprinde degetele cu cealaltă mână, apăsându-şi-le pe abdomen.

— O voi trimite pe tămăduitoarea din zonă la tine, spuse el, cu un ton aspru. Se pricepe la vindecarea rănilor.

— La fel şi servitoarea pe care am adus-o cu mine. Ne vom descurca, îţi mulţumesc.

— Eşti atât de sigură?

— Într-adevăr.

Doamna îşi ridică bărbia, întâlnindu-i privirea. Dădu drumul mâinii betege şi, cu cea zdravănă, îndesă mănuşa pe care şi-o scosese în cingătoarea de piele împletită, pe care o purta în jurul mijlocului.

El se întoarse către uşă, apucând ivărul de fier.

— Îţi voi trimite servitoarea atunci – laolaltă cu bagajul şi apă pentru îmbăiat. Luăm cina în sala mare, la asfinţit.

— Cum îţi e pe plac, răspunse ea.

*

Nu-i era pe plac, câtuşi de puţin. Ar fi preferat să stea, să se lungească pe divan sau pe pat, privind cum o îngrijeşte servitoarea. Nu se cuvenea. Nu încă. Schiţă o plecăciune ţeapănă.

— Pe mai târziu.

Rand ieşi în clipa următoare şi nu se opri până nu ajunse la jumătatea scărilor care duceau spre sala cea mare. Paşii lui încetiniră, oprindu-se în solitudinea aceea neobişnuită. Se întoarse şi se sprijini de zid, rezemându-şi capul de piatra rece. Nu se va întoarce. N-o va face. Şi totuşi, cât de lungi vor fi orele până la încheierea ospăţului,

când va veni vremea ca el şi aleasa lui să se retragă în aşternuturi.

Cum avea să îndure să stea alături de ea, împărţind cupa şi farfuria, oferindu-i mici dumicaţi de pe platourile cu mâncare pe tava pe care o împărţeau şi sorbind din cupa atinsă de buzele ei? Da, şi să-i respire mireasma delicată de femeie, simţind prin pânză şi prin lâna subţire de vară până şi cea mai uşoară atingere a braţului ei şi capcana gingaşă a fustelor ei revărsate pe tureacul cizmelor sale?

Bere, avea nevoie de o halbă mare. Îi trebuia un întreg butoiaş de bere imediat. O, dar nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu atât de multă încât să-i amorţească simţurile. Nu atât de multă încât să-şi dezguste mireasa cu duhoarea lui. Cu siguranţă nu atât de multă încât să-l lase fără bărbăţie.

Poate că, la urma urmelor, nu de bere avea nevoie.

Ar putea face o lungă plimbare călare, doar că nu dorea să fie prea ostenit pentru o noapte a nunţii cum se cuvine. S-ar putea plimba pe creasta zidurilor, lăsând vântul să-i răcorească sângele înfierbântat, în timp ce va privi deasupra văii, deşi făcuse asta mult prea des astăzi, în timp ce-şi aştepta doamna. Ar putea coborî la bucătărie poruncind să se pregătească o nouă delicatesă pentru a o ispiti, deşi comandase deja destule, ba chiar prea multe.

Putea să se întreţină cu oaspeţii săi, sperând că nu va fi necesar să pună capăt comentariilor bădărane ale acestora cu un pumn bine ţintit. Şi, poate-poate ar fi putut afla ceva de la fratele vitreg al lui Isabel, care să-i spună cât de tare se împotrivise aceasta căsătoriei şi ce fusese întreprins pentru a-i obţine consimţământul. Cum avea să folosească informaţiile urma să hotărască după ce va fi aflat tot ce putea.

Capitolul 2

Isabel ieşi din iatac când bătu clopotul pentru rugăciunea *Angelus.* Dispoziţia ei se îmbunătăţise considerabil, după o baie caldă care îndepărtase praful călătoriei şi înveşmântarea în schimburi proaspete, pe sub rochia nouă de lână stacojie – culoarea curajului – cu tivul întărit de broderie şi mâneci despicate, legate din loc în loc cu noduri din fundă. În timp ce stătuse în faţa cărbunilor din cămin, în vreme ce Gwynne îi uscase şi îi pieptănase părul, ascunzându-i-l din nou sub bonetă şi văl, avusese totodată răgaz să reflecteze.

Evitase să ajungă imediat în aşternuturi cu Braesford, deşi aproape că nu-i venea să creadă. Se răzgândise, poate, sau posibilitatea aceasta nu fusese nimic altceva decât umorul vulgar al lui Graydon? Habar nu avea, dar era tot ce putea face pentru a-şi reţine năuceala prilejuită de uşurare. Doamne ajută ca soarta ei fastă să dăinuie.

Nu era vorba de faptul că se temea de intimitatea patului nupţial. Nu se aştepta la prea multă bucurie de pe urma acestuia, dar aceasta era o altă chestiune. Nu, dorea să evite căsătoria în întregime. Prea multe dintre prietenele sale fuseseră căsătorite încă din leagăn, fiind date după soţi mult mai bătrâni, la treisprezece sau paisprezece ani, devenind mame la cincisprezece sau şaisprezece ani şi ajungând să aibă trei sau patru copii până la douăzeci şi trei de ani, câţi avea ea acum. Asta dacă nu mureau în chinurile naşterii. Prima căsătorie a mamei sale fusese la fel, deşi destul de fericită, poate pentru că tatăl lui Isabel, Lord Craigsmoor, petrecuse mult timp la Curte.

Cea de-a doua căsătorie a mamei sale nu ieşise la fel de bine. Cel de-al şaselea conte de Graydon fusese brutal şi despotic, un bărbat care îi trata pe toţi cei din preajma sa cu acelaşi dispreţ pe care îl manifesta faţă de cei pe care îi stăpânea laolaltă cu pământurile sale. Cuvântul său era

lege şi nu accepta niciun fel de discuţie, nicio lipsă de supunere din partea nevestei, a fiicelor sale vitrege sau a fiului şi moştenitorului său din căsătoria anterioară. În numeroase nopţi, Isabel şi cele două surori mai mici se cuibăreau una într-alta în pat, ascultând cum acesta o bătea pe mama lor pentru că îndrăznise să pună la îndoială felul în care conducea familia, pentru că cheltuia prea mulţi bani pe acte caritabile sau pentru că refuza să-l primească în patul ei. Văzuseră cum, sub ochii lor, se transformase dintr-o femeie zâmbitoare şi plină de viaţă în umbra palidă şi speriată a propriei fiinţe, o văzuseră pierzând sarcinile din cauza bătăilor sau aducând pe lume copii morţi. Nu fusese o mare surpriză când nu mai reuşise să-şi revină după o astfel de naştere. Minunea salvatoare fusese că monstrul care era soţul ei fusese ucis într-un accident de vânătoare, la scurt timp după aceea.

Nu, Isabel nu-şi dorea niciun soţ. Totuşi, să-l sfideze pe Braesford nu i-ar fi folosit la nimic şi l-ar fi putut mânia, făcându-l să meargă până la violenţă, la fel cum se întâmplase cu fratele ei, care fusese format pe potriva imaginii tatălui său. Singurele ei arme, dacă era să scape de ce avea să-i rezerve noaptea, erau răbdarea şi mintea pe care i-o dăduse Dumnezeu. În ce fel i-ar putea fi de folos, nu putea desluşi. Durerea degetului rupt era în cel mai bun caz o scuză neîntemeiată. Mai mult, părea că Braesford va face în mod sigur presiuni pentru a afla cum ajunsese să şi-l rupă. Să admită că refuzul ei încăpăţânat de a accepta căsătoria era pricina nu avea cum să-l facă să o îndrăgească. Putea să pretindă că se afla în perioada lunară neprielnică, dar nu avea nicio certitudine că aceasta avea să-l oprească. Un jurământ de castitate l-ar face să-i acorde o pauză, deşi doar cât să-şi dea seama că nu i-ar fi fost trimisă, dacă acesta ar fi fost temeinic.

Nu, trebuia să fie altceva, ceva atât de stringent şi de vital, încât nu putea fi ignorat. Acum, se gândi ea cu o

ironie de care era conştientă, ar fi momentul ca Blestemul Celor Trei Graţii de Graydon să-şi facă simţită puterea.

În realitate, se temea că nimic nu l-ar opri pe Braesford să o posede. Multe femei probabil că se rugaseră să scape de această capcană, dar fără sorţi de izbândă. Era scris ca acelea în situaţia ei să devină marionetele regilor, plasate după voia regală de la un bărbat la altul, iar lacrimile şi implorările lor nu schimbau lucrurile câtuşi de puţin. Cel mai bun lucru pe care îl putea face Isabel era să fie o prezenţă plăcută pe durata ospăţului, privind şi aşteptând un miracol. Iar dacă acesta nu avea să survină, trebuia să îndure orice s-ar fi întâmplat în patul stăpânului cetăţii Braesford, cu toată demnitatea de care era capabilă.

Regăsi drumul către sala cea mare cu uşurinţă. Nu trebuia decât să urmeze sunetul scăzut al vocilor bărbăteşti, mirosul lumânărilor de seu, fumul de la focurile din bucătărie şi aroma de mâncare proaspătă. O trimisese pe Gwynne înainte, pentru a vedea care era locul ce-i fusese destinat la masă, în ceea ce părea a fi o gospodărie preponderent masculină. Erau, desigur, numeroase servitoare, dar nu părea să existe vreo femeie pe post de stăpână a casei – nicio mamă, soră sau soţie a vreunui prieten de încredere. Nu exista, dacă Gwynne avea dreptate, nici vreo muiere obişnuită să încălzească patul stăpânului şi să-şi dea aere de stăpână, deşi Isabel nu era complet sigură că aceasta era binecuvântarea pe care o invoca servitoarea ei. Un bărbat obişnuit să se culce cu o amantă nu ar fi avut o nevoie atât de aprigă de a-şi găsi nevastă.

Când se apropie de scară, la capătul îndepărtat al coridorului întunecat se mişcă o umbră. Silueta se mări după ce se apropie de torţa pâlpâitoare de pe palier, căpătând forma fratelui ei vitreg. Tocmai ieşise de la toaletă sau din closetul pavat cu piatră, care se afla în adâncurile zidului din dos. Pătrăţos şi greoi, cu un mers

legănat, avea un cap mare, acoperit până la sprâncene cu o căpiţă de păr şaten-roşcat, o barbă arămiu-roşcovană şi ochi albaştri apoşi. Îşi aranja din mers prohabul pantalonilor coloraţi în verde şi albastru, prelungind operaţia mai mult decât era necesar când dădu cu ochii de ea. Izul de bere care îl preceda era o dovadă clară a felului în care îşi petrecuse timpul de când ajunseseră. Unul din colţurile gurii lui umede se răsfrânse când o zări.

Simţi o gheară în piept, dar refuză să se lase afectată sau demoralizată.

— Bine că ne-am întâlnit, Graydon, spuse ea încet când el se apropie.

— Speram să îţi vorbesc între patru ochi. Ai avut dreptate, stăpânul cetăţii Braesford nu intenţionează să aştepte să ne punem pirostriile, ci să mă încerce ca un păstor de rând, pentru a se asigura că mireasa aleasă este fertilă.

— Şi ce-i cu asta?

— M-aş simţi mai bine dacă am primi mai întâi binecuvântarea preotului.

— Când vei înţelege, soră dragă, că binele tău nu contează? Păstorul urmează să-ţi devină soţ. Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu ideea şi cu împărţirea aşternutului.

— Nu este o insultă suficient de mare că trebuie să fiu aruncată unui nimeni? Ai putea vorbi cu el, insistând să aştepte în semn de respect.

— O, da, dacă ar merita să mă pun rău cu unul la care pleacă urechea regele. Vei face ce trebuie să faci şi cu asta am încheiat. Dacă nu cumva mai vrei vreun deget strâmb?

O înşfăcă de mână în timp ce rosti cuvintele, dându-i degetul mic pe spate. O traversă o durere arzătoare, ca o lamă de sabie. Genunchii îi cedară. Se prăbuşi pe podea în faţa lui, într-o cascadă de lână stacojie, înăbuşindu-şi ţipătul.

— Mă auzi? întrebă el poruncitor, aplecându-se

deasupra ei.

— Da. Se opri, gâfâind. Eu doar…

— O să-ţi desfaci picioarele şi îţi vei face datoria. Vei fi dulce ca miedul îndoit cu miere, orice îţi va cere. O să mi te supui sau, pe Dumnezeu, îţi voi vârî un băţ în…

— Nu cred!

Obiecţia aceea, rostită pe un ton de dispreţ muşcător, venea din apropiere. Pe ziduri se ivi o umbră întunecată, şi o siluetă înaltă urcă ultimele două trepte din sala de jos. O clipă mai târziu, Graydon îi eliberă mâna, mârâind un blestem printre dinţi. Căzu în genunchi alături de ea. În spatele lui stătea Rand Braesford, ţinând încheietura fratelui ei vitreg, răsucită la spate şi apăsându-i-o între omoplaţi.

— Eşti bine, doamna mea? întrebă mirele ei, vădit îngrijorat.

— Da, da, aşa cred, şopti ea fără să-şi ridice privirea spre el, cu ochii pe umbra lui întunecată, care plana deasupra ei, împresurând-o pe podeaua pe care îngenunchease.

Braesford îşi îndreptă atenţia către bărbatul pe care îl ţinea fără pic de efort, în încleştarea sa puternică.

— Îţi vei oferi scuzele doamnei mele.

— Fiţi blestemaţi, şi tu, şi ea – Graydon se întrerupse cu un mormăit de durere, în timp ce braţul îi fu împins mai tare.

— Şi vei face asta imediat, dacă pui preţ pe braţul cu care ţii sabia.

— Pe toţi sfinţii, Braesford! Nu făceam decât să-ţi netezesc calea.

— Nu a mea, niciodată. Scuzele?

Trăsăturile lui Graydon se crispară, într-o grimasă pe jumătate batjocoritoare, pe jumătate cuprinsă de o teroare umilă, în timp ce umărul lui trosnea sub presiunea exercitată de Braesford. Răsufla greu printre dinţii galbeni

încleştaţi.

— Regret vătămarea, mormăi în cele din urmă. Da, o regret.

Rand Braesford îi dădu un brânci care îl făcu să cadă grămadă.

Fratele ei vitreg se târî cu spatele până se izbi de zid. Se ridică în picioare gâfâind, cu faţa arzând de furie şi umilire.

Viitorul soţ al lui Isabel îl ignoră. Se aplecă să o ajute să se ridice. Ea îşi ridică ochii spre ai lui, scrutând bezna din adâncurile cenuşii. Grija pe care o văzu în ei fu ca oblojirea unei răni vechi. Afectată de acest fapt împotriva voinţei ei, întinse încet mâna sănătoasă către el. Îi cuprinse încheietura cu mâna lui puternică şi caldă şi o ridică, până când ajunse alături de el. O sprijini, punându-i mâna pe talie, până când îşi recăpătă echilibrul. Apoi îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. O clipă, se simţi abandonată fără acel sprijin. Întoarse capul, privind înspre locul în care se afla Graydon. Nu mai era acolo. Spumegând şi blestemând printre dinţi, se retrăgea pe scări, păşind apăsat sub povara furiei.

— Vino, spuse Braesford, călăuzind-o înapoi spre iatacul ei, atingând-o scurt pe spate, dă-mi voie să arunc o privire la degetul tău.

Îl urmă. Ce altceva putea să facă? Voinţa ei părea, în mod bizar, a încuviinţa. Degetul îi pulsa, cu o durere străpungătoare, care radia spre braţ, ajungând până la umăr, făcând-o să simtă o uşoară greaţă şi să nu fie deloc sigură pe picioarele ei. Mai mult de atât, nu dorea câtuşi de puţin să dea nas în nas cu Graydon în clipa aceea. Avea să o învinovăţească pentru umilinţa îndurată din partea lui Braesford şi cine ştie ce ar putea face pentru a-şi alina orgoliul rănit.

Cu o înfăţişare mohorâtă, Braesford închise din nou uşa iatacului în urma lor. Întorcându-se de la uşă, făcu un

gest către un taburet aflat lângă focul pe cale să se stingă. Ea se mişcă, aşezându-se pe scaun, iar el o urmă, trăgând mai aproape un sfeşnic de fier, înainte de a-şi pune un genunchi în pământ, în faţa ei. Privirile li se întâlniră pentru o clipă îndelungată. Apoi se întinse spre ea şi-i luă mâna rănită într-a lui, aşezând-o cu grijă, cu palma în sus, pe genunchiul îndoit.

O senzaţie stranie, ca o mică explozie de scântei dintr-un buştean aprins care se prăbuşeşte, îi traversă nervii, ajungându-i până la umăr şi coborând de-a lungul spatelui. Se cutremură, iar mâna îi tremură într-a lui, dar refuză să bage de seamă. În schimb, se concentră pe trăsăturile lui, care se aflau atât de aproape de ea. Între sprâncenele lui groase se săpau două şănţuleţe gemene când se încrunta, însă desişul întunecat al genelor îi ascundea expresia. Pe unul din pomeţi se întindea o mică cicatrice, iar rădăcinile bărbii se întrezăreau ca o umbră albăstruie întunecată sub bărbia proaspăt bărbierită. Rămăsese în mod straniu fără aer şi inspira adânc şi încet ca să-şi revină.

El nu-şi ridică privirea, studiindu-i degetul mic, urmând unghiul osului rupt cu o atingere atentă şi scrutătoare, pentru a găsi locul vătămat. Ţinu partea rănită între degetul mare şi arătător. Strângându-i încheietura cu mâna liberă, prinse degetul subţire şi deformat într-o încleştare nemiloasă şi trase blând, dar cu forţă.

Ea ţipă, îngenunchind copleşită de brusca slăbiciune care o făcu să-şi sprijine fruntea de umărul lui lat. În gât îi urcă un val de greaţă şi înghiţi cu greu ca s-o alunge, respirând iute şi întretăiat. Îl auzi şoptindu-i ceva în păr, fără să înţeleagă, apoi îl auzi murmurându-i numele.

— Iartă-mă, rogu-te, spuse ceva mai tare, deşi tonul lui era calm şi uşor răguşit. Nu te-aş fi rănit nici pentru o răsplată regească. A fost necesar, altfel bietul tău deget ar fi rămas strâmb.

Ea se întoarse, retrăgându-se puţin şi privind ţintă în jos la mâinile lor unite. Încet, el slăbi prinsoarea. Degetul ei mic nu mai era îndoit. Era drept din nou.

— Tu… începu ea, apoi se opri, incapabilă să rostească ce voia să spună.

— Sunt cel mai rău neam de diavol, ştiu, dar era păcat ca asemenea degete subţiri şi nobile să pară imperfecte.

Nu avea cum să nege, ba chiar îi era recunoscătoare într-un fel. Ceea ce nu putea ierta era faptul că nu o avertizase. Da, şi lipsa posibilităţii de a alege. I se oferise atât de puţin în ultima vreme.

Nu aşteptă comentariul ei, ci se întoarse, scrutând rogozul care acoperea podeaua din spatele lui. Alese un fir şi îi rupse tulpina în două bucăţi egale, cu câteva pocnituri rapide. Le aranjă de-o parte şi de cealaltă a degetului ei, apoi întinse mâna fără ceremonie, dezlegând funda de mătase înnodată, care îi ţinea ridicată mâneca despicată, deasupra cotului stâng. Scuturând fâşia strălucitoare, o înfăşură iute în jurul atelei improvizate.

Isabel privea ţintă la capul lui plecat în timp ce lucra, privirea trecându-i de la umerii laţi la pielea bronzată de pe ceafă, dezgolită de întunecimea părului său ondulat, de la degetele bine conturate, care îşi îndeplineau sarcina cu mare pricepere, la concentrarea vizibilă în trăsăturile lui. Chipul îi era încadrat de lumina lumânării, iar pielea lui înnegrită de soare căpăta nuanţe de cupru şi bronz, oasele sculptate erau acoperite ca de o foiţă de aur, în vreme ce umbrele aruncate de gene pe pomeţii lui erau, prin contrast, de un negru adânc.

Fu cuprinsă de o senzaţie stranie şi fierbinte, recunoscându-şi reacţia pătrunzătoare la atingerea lui, la forţa lui naturală, la prezenţa lui masculină copleşitoare. Erau singuri-singurei în iatac, iar întunericul se lăsa peste ferestrele groase şi nu aveau decât o lumânare şovăielnică în preajmă. Nu prea avea cu ce să se apere, orice ar fi decis

să-i facă în următoarele câteva minute, şi nu se aştepta la vreun respect din partea lui. Era deja soţul ei după legea canonică, cu toate privilegiile aferente. Va fi blând când o va poseda? Sau va fi brutal, luând-o cu tot atâta politeţe ca a unui cerb care încalecă o căprioară? Muşchii stomacului i se încleştară, simţind o moliciune scoborându-se în partea de jos a trupului. Un fior, de o forţă incontrolabilă, o traversă din cap până în picioare. Braesford ridică privirea, simţind reverberaţiile în degetele pe care le ţinea.

— Te-am rănit?

— Nu, nu, spuse ea, iar vocea i se înecă în gâtul uscat. Doar că… Ar trebui să-ţi mulţumesc că mi-ai venit în ajutor. Am avut noroc că ai ajuns când aveam nevoie.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta, răspunse el, reîntorcându-şi privirea către micul nod pe care îl făcea cu funda. Veneam să te conduc în sală.

— Da?

Mirarea ei dispăru una-două.

— Presupun că ai simţit că trebuie să ne facem intrarea împreună.

— M-am gândit că poate ai prefera să nu dai ochii cu ceilalţi de una singură. Nemaifiind vreo altă doamnă prezentă, nicio castelană care să te facă să te simţi în largul tău, atunci…

Ridică dintr-un umăr masiv.

— A fost un gând plin de consideraţie. Se opri, continuând după un moment: Deşi pare, într-adevăr, ciudat să fiu singura femeie cu rang.

— Nu am familie, spuse el, în voce pătrunzându-i o notă aspră. Sunt bastardul unei servitoare care a murit la naşterea mea. Tatăl meu a fost stăpânul cetăţii Braesford, dar nu m-a recunoscut decât atât cât să mă educe pentru postul de intendent. Aceasta înainte ca moşiile sale, câteva, printre care şi Braesford, să fie confiscate când a fost dezonorat, pe motiv de trădare.

Isabel îşi înclină capul într-o parte, curioasă.

— Ce rege a trădat? Dacă pot întreba.

— Pe Eduard al IV-lea. Tata i-a fost loial bătrânului rege Henric al VI-lea, şi a murit împreună cu doi dintre fraţii mei vitregi, doi dintre cei trei moştenitori legali ai săi, încercând să-l readucă pe acesta pe tron.

— I-ai călcat pe urme, sprijinind casa Lancaster?

Ar fi trebuit să ştie lucrurile astea, dar nu plecase urechea la mai nimic din ce se spunea despre mirele ei, după vestea tristă că trebuia să se mărite.

— Eduard i-a retezat capul tatei şi l-a expus pe Tower Bridge. Trebuia să-l iubesc pentru asta? Pe deasupra, era un uzurpator, un regent care a deprins gustul puterii după ce a şi-a înlocuit unchiul, când acesta a devenit un nebun pios.

Tatăl ei mort jurase credinţă rozei albe a casei de York, dar Isabel nu prea avea la inimă acest simbol. Eduard al IV-lea furase coroana de la unchiul său cucernic şi bolnav, Henric al VI-lea, ucigându-l pentru a-l împiedica să şi-o recapete. Totodată, îşi executase propriul frate, Clarence, pentru trădare, ca să o poată păstra. La moartea lui Eduard, fratele mai mic al acestuia, ducele de Gloucester, îi declarase nelegitimi pe micii fii şi fiice ale lui Eduard, preluând coroana, sub numele de Richard al III-lea. Se spunea că poruncise să fie ucişi cei doi băieţi, pentru a împiedica orice efort de a le permite să ia parte la succesiune. Poate că era adevărat, cu siguranţă, dispăruseră. Acum Henric Tudor îl învinsese şi îl ucisese pe Richard al III-lea în bătălia de la Bosworth, devenind Regele Henric al VII-lea, prin forţă, dar şi de drept. Totodată, o luase în căsătorie pe Elisabeta de York, fiica cea mai în vârstă a lui Eduard al IV-lea, unind astfel trandafirul roşu de Lancaster cu roza albă de York şi punând capăt deceniilor de lupte.

Atâta sânge şi moarte, şi pentru ce? Pentru dreptul de

a primi omagiul altor oameni? Pentru puterea de a lua ce voiau şi de a omorî după bunul-plac?

— Iar actualul Henric merită pe deplin coroana pe care dobândit-o? întrebă ea.

— Ai grijă, doamnă, rosti Braesford încet.

— Regii proaspăt înscăunaţi sunt mai sensibili la comentariile trădătoare decât cei obişnuiţi cu greutatea coroanei.

— Nu mă vei denunţa, cred, căci asta ar însemna sfârşitul unei căsătorii care îţi aduce mari avantaje. În plus, la fel aş vorbi în faţa oricui altcuiva. O privi în ochi clipe îndelungate, cântărind-o cu privirea lui întunecată, înainte de a-şi înclina capul. Preţuiesc discreţia.

— Bineînţeles că da, spuse ea scurt.

Din experienţa ei, puţini bărbaţi se osteneau să asculte femeile, cu atât mai puţin să facă ce ziceau ele.

— Te asigur că aşa este. Însă ţine minte că, în unele locuri, chiar şi pietrele au urechi. Continuă după o foarte scurtă pauză, în orice caz, Henric al VII-lea este ultimul din familia sa, ultimul moştenitor al regelui de drept, ca descendent pe partea mamei din John de Gaunt, bunicul lui Henric al VI-lea. Toţi ceilalţi pretendenţi fiind executaţi, morţi pe câmpul de luptă sau presupus a fi fost ucişi, are acelaşi drept la coroană ca restul, şi cu mult mai mult decât majoritatea.

— Descendentul unui copil nelegitim al lui John de Gaunt, sublinie ea.

Îi răspunse cu un zâmbet strâmb, care îi lumină cenuşiul ochilor.

— Ai vorbit ca o adevărată susţinătoare a casei de York. Însă cei născuţi fără rang pot deveni legitimi prin decret regal, după cum s-a întâmplat cu copiii pe care i-a avut John de Gaunt cu Katherine Swynford, ca să n-o mai pomenim pe noua consoartă a lui Henric, fiica lui Eduard al IV-lea, Elisabeta. Şi, asemenea celor blânzi, şi ei uneori

moştenesc pământul.

— Vorbeşti de Henric, spuse ea, după ce se încruntă gânditoare pentru o clipă, sau te referi la faptul că ai moştenit moşiile tatălui tău, care a fost cândva stăpân la Braesford?

— Mai curând mi-au fost oferite drept răsplată pentru serviciile în slujba lui Henric a VII-lea. Deşi, îţi promit că am câştigat fiecare hectar şi cătun.

— Ţi-a fost oferită şi o mireasă, spuse ea, cu o oarecare asprime.

Rand îşi înclină capul.

— Şi aceasta, cu ajutorul graţiei divine, alături de cel al lui Henric.

Fostul stăpân al cetăţii Braesford, dacă îşi amintea bine, se numea McConnell. Fiind copil din flori, Rand luase numele moşiei ca nume de familie, identificându-se mai curând cu pământul decât cu tatăl său. Era un act semnificativ, care poate spunea multe despre omul care îl deţinea.

— Mi s-a spus că ai fost răsplătit, cel mai probabil, pentru că ai găsit coroana de aur pierdută de Richard într-un mărăciniş la Bosworth. Şi, bineînţeles, pentru că ai avut prezenţa de spirit să i-o înmânezi lui Lord Stanley, cu recomandarea de a-l încorona pe Henric pe câmpul de luptă.

— Să nu-i permiţi, te rog, mamei regelui să te audă spunând aşa ceva.

Chipul lui afişă un zâmbet crispat.

— Crede că a fost ideea soţului său.

Mama lui Henric, Lady Margaret, era căsătorită cu Lord Stanley, conte de Derby, după cum ştia toată lumea. Deşi îşi instalase reşedinţa la palatul Westminster, cu fiul său, trăind departe de soţul ei prin consimţământ reciproc, se arăta totuşi protectoare când venea vorba de bunul renume al lui Stanley.

— Totuşi, acesta a fost motivul? insistă Isabel.

— Astfel de lucruri se întâmplă, din când în când, ca urmare a recunoştinţei regilor.

Vocea lui era ironică, iar trăsăturile mohorâte, aproape ameninţătoare. Nu era prost deloc, cunoscând prea bine natura schimbătoare a regilor, care puteau lua orice, la fel de iute pe cât oferiseră.

Cu toate acestea, nu era neobişnuit să primeşti fructul copt al unei moşii frumuşele, care aparţinuse cândva unui trădător. Vărsarea de sânge din ultima vreme, numită de un trubadur oarecare Războiul Rozelor, durase atât de mult, încât facţiunile acestuia se suciseră şi se schimbaseră atât de des, odată cu mărirea şi căderea celor care se intitulau regi, încât titlurile şi moşiile trecuseră dintr-o mână în alta de numeroase ori. Un bărbat care astăzi şedea la masa regelui, preamărit ca lord şi înveşmântat în catifea tivită cu hermină, putea să aibă întâlnire cu călăul sau cu ştreangul a doua zi. Puţini dintre cei care se bucurau de astfel de favoruri mureau în paturile lor.

Observă, deodată, că Braesford părea să-i evite privirea, aproape stânjenit, în timp ce îşi trecea degetul mare peste tulpinile de rogoz, ca şi când le-ar fi testat asprimea. O cuprinse neliniştea, întrebându-se dacă auzise ce spusese despre el cu câteva clipe înainte. Dregându-şi glasul, vorbi, oarecum încurcată.

— Dacă doar întâmplător te aflai suficient de aproape încât să auzi ce s-a întâmplat între mine şi fratele meu vitreg adineauri…

O opri cu un gest categoric.

— Nu contează. Aveai dreptate. Sunt un nimeni.

— Henric ţi-a conferit titlul de cavaler pe câmpul de luptă, replică ea, cu o imparţialitate sfielnică, în timp ce valul de căldură îi urca până la rădăcina părului. Asta e ceva.

— Într-adevăr. Oricum, voi fi mereu un nimeni pentru

bărbaţi precum fratele tău, care s-au născut privilegiaţi.

— Fratele meu vitreg, murmură ea, corectându-l.

— Tatăl tău adevărat, primul soţ al mamei tale, a fost şi el conte. Prin urmare, şi tu împărtăşeşti dreptul de apartenenţă la aristocraţie prin naştere. Îşi ridică brusc privirea, cu ochii la fel de oţeliţi ca armura şlefuită. Vei fi întotdeauna Lady Isabel, indiferent ce fel de bărbat iei în căsătorie.

— Dacă mi-o fi de folos la ceva. Dar pământurile care ţi-au fost oferite îţi vor furniza un venit suficient pentru a-ţi menţine poziţia la Curte, de unde vei putea dobândi mai multe onoruri.

Scutură din cap cu atâta fermitate, încât lumina lumânării îi alunecă pe şuviţele de abanos lucios ale părului, cu licăriri albastre şi gălbui.

— Nu voi fi niciodată altceva decât intendentul acestei moşii într-un anumit sens, un fermier, prea puţin folositor pentru Curtea lui Hernie şi intrigile acesteia. Nu vreau decât să trăiesc în conacul acesta, de deasupra văii verzi. Rămâi cu mine şi jur că tu şi degetele tale aristocrate veţi fi mereu la adăpost de orice vătămare, inclusiv de aceea a soţului tău.

Era o promisiune bine calculată, pentru a-i înlătura teama din suflet. Şi aşa s-ar fi întâmplat dacă Isabel ar fi îndrăznit să o creadă. Nu credea, căci ştia prea bine că jurămintele făcute femeilor nu erau niciodată atât de bine onorate precum cele încheiate între bărbaţi.

Retrăgându-şi degetele din strânsoarea lui, se ridică.

— Mă bucur că mă conduci jos, pentru moment.

Dacă era dezamăgit, nu o arăta. Se ridică în picioare sprinten, oferindu-i braţul. Împreună, coborâră la ospăţul de nuntă.

Sala strălucea la lumina fitilurilor aşezate în mari boluri plate, aşezate pe trepiede. Cele două rânduri de mese cu picioare în cruce duceau spre podiumul de lemn,

pe care era aşezată masa cea mare, deasupra căreia se afla o solniţă imensă. Alcovul din spatele acesteia era lambrisat cu lemn văruit, iar în spaţiul amplu de deasupra panourilor erau pictate scene alegorice. Două dulapuri pline cu talere de argint flancau marele şemineu de piatră care se înălţa spre tavan. Deasupra lor erau atârnate stindarde în culori vii, care se umflau uşor atinse de căldura ce urca spre ele.

Ostaşii care stăteau tolăniţi pe băncile trase la mese erau în număr de cel mult treizeci. Nu era o trupă mare. Cea adusă de fratele ei vitreg pentru a-i proteja pe parcursul călătoriei în ţinuturile din nord număra încă jumătate pe atât. Totuşi, cu cele două grupuri laolaltă, încăperea părea ticsită de bărbaţi înveşmântaţi în pânzeturi, lână şi catifea.

Vocile lor alcătuiau un vuiet grav, care se întrerupse brusc în clipa în care Braesford apăru cu ea la braţ. Se ridicară în picioare, cu hârşâituri şi foşnete sonore, cu atenţia încordată. Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de tuşea câte unuia sau de mârâitul slab al vreunuia dintre câinii care stăteau întinşi pe rogozul de sub mese, în timp ce ei doi se îndreptară către masa cea mare.

Isabel roşi uşor, sub atâtea priviri care o ţintuiau. Trăgând cu ochiul către bărbaţii cu rang, descoperi un vădit interes speculativ în înfăţişarea a vreo doi dintre ei. Credeau că zăboviseră în intimitatea iatacului ei şi de aceea întârziaseră, mai ales după comentariile lui Graydon din curte. Nu avea nicio importanţă ce credeau, desigur, însă dispreţuia gândul la imaginile care sigur le treceau prin cap.

Braesford aşteptă ca ea să se aşeze, apoi, cu un gest, le permise tuturor celorlalţi să-şi ocupe locurile pe bănci. Servirea începu de îndată, căci slujitorii se iviră, umplând cupele şi aşezând pe masă talere şi platouri de lemn, pe care le umpleau cu o fiertură delicioasă de carne,

condimentată cu mirodenii, legume tocate şi cubuleţe de pâine înmuiate în zeamă.

Isabel întinse mâna către pocalul de vin aşezat între locul ei şi acela al viitorului ei soţ, dar şi-o retrase imediat. Locuind împreună cu una dintre surorile sale mai mici, aşa cum se întâmpla de obicei, era dreptul ei, ca prima născută, să bea mai întâi sau să ofere vinul, după cum dorea. Acum că împărţea masa cu Braesford, privilegiul îi aparţinea acestuia.

El îi observă mişcarea, după cum părea a observa mai toate lucrurile. Cu un gest scurt, nu lipsit de graţie, ridică pocalul. Ea îl acceptă, sorbind delicat.

Vinul era nou, aspru şi abia îndoit cu apă, aşa că alunecă greu pe gâtul ei uscat. Acea primă gură fu destul ca să-şi dea seama că nu se putea apropia de mâncare. Mirosul acesteia, laolaltă cu fumul, uleiul fierbinte al lămpilor şi trupurile calde de bărbaţi în pânzeturi cu iz stătut, îi readuse greaţa de mai devreme. Va fi destul, spera ea, să pretindă doar că mănâncă. Să pară că nesocoteşte ospitalitatea lui Braesford era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Între timp, manierele şi bunul-simţ îi dictau să converseze cu viitorul ei soţ, să stabilească o relaţie părelnică, care ar putea-o totuşi ajuta să evite intimitatea în noaptea aceea.

Nu-i trecea nimic prin minte. În curând ospăţul avea să se încheie, iar apoi? Ce va fi apoi?

— Doamna mea?

Braesford îi oferea o bucată suculentă de carne de porc prăjită, luată de pe pâinea bine coaptă, aşezată pe o tavă de argint, între ei. Privi cum stătea dumicatul pe vârful ascuţit ca un brici al cuţitului său, îi întâlni ochii pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirea.

— Nu… pot. Îţi mulţumesc, domnule, dar nu.

— Puţină coajă de pâine atunci, să meargă cu vinul.

Luând el însuşi carnea din vârful cuţitului şi dând la

iveală dinţii albi strălucitori când o duse la gură, tăie o bucăţică de pâine şi i-o întinse.

Ea o acceptă, o mestecă şi mai sorbi puţin vin. Chiar când ducea pocalul la buze, îşi dădu seama că îl monopoliza, când acesta trebuia împărţit între ei doi. Ştergând în grabă buza pocalului cu marginea feţei de masă întinse în poală în acest scop, împinse pocalul către el.

— Te doare degetul, spuse el, privindu-i gesturile. Îmi pare rău. Este o femeie în sat, după cum îţi spuneam mai devreme, o tămăduitoare care poate face o infuzie de scoarţă de salcie ce ţi-ar putea fi de folos. O să trimit de îndată după ea.

— Te rog să nu îţi faci griji, spuse ea, plecându-şi genele. O noapte de odihnă va fi de ajuns, sunt sigură.

— Aşa crezi? Şi eu care mă gândeam că două nopţi, sau chiar trei ori patru ar fi mai bine.

— Într-adevăr, da, începu ea grăbită, dar se opri, ridicând privirea şi surprinzând umbra argintie de ironie din ochii lui şi încleştarea din colţul gurii lui cu contur ferm.

— Într-adevăr, repetă el, întinzând mâna după pocalul de vin, rotindu-l încet şi bând de unde sorbise ea.

— Ai remarcat vreodată că lucrurile care te îngrozesc sunt rareori atât de rele pe cât te temeai, odată ce le-ai înfruntat?

— Nu, spuse ea apăsat.

— Aşa este, promit. Fără îndoială că reflecţia îţi va aduce alinare până dimineaţă.

Întinse mâna să-i ia încheietura sănătoasă, îndepărtând felia de pâine cu care se jucase şi depunând un sărut uşor pe articulaţiile ei, înainte de a vârî coaja de pâine în gură. Râmase nemişcată, simţind urma caldă, ce-i dădea furnicături, a buzelor lui pe mână, înfiorându-se uşor la vibraţia acesteia înlăuntrul ei şi privind cu o mirare stranie mişcarea fălcii lui în timp ce mesteca şi înghiţea.

— Sângele Domnului, Braesford, strigă Graydon de pe locul lui, lângă podium, alături de vicontele Henley. E un obicei pe care l-ai deprins în Franţa, fără îndoială, să săruţi mâna unei doamne. Un englez s-ar gândi la locuri mai interesante în care să-şi pună gura la treabă.

Henley, care era ceva mai puţin bădăran decât fratele ei vitreg, tuşi şi îşi lăsă capul în pământ, în loc să se alăture hohotelor zgomotoase care se auziră ici-colo. Cu toate acestea, chipul său deveni stacojiu ca reacţie la sugestia libidinoasă.

— Dar cred că nu la masă, îi răspunse Braesford lui Graydon, înainte ca tonul său să se înăsprească, şi le aruncă lui Henley şi celorlalţi o privire, şi nu când vine vorba de doamna mea.

Se lăsă tăcerea, căci până şi bufnetul cupelor de bere izbite de mese încetă. În această linişte se auzi cât se poate de limpede incertitudinea şovăielnică a lui Graydon, care pufni. Lui Isabel i se făcu deodată milă de fratele ei vitreg, care fusese mustrat de două ori de către Braesford în nu mai mult de un ceas. Deşi îndurase nenumărate dovezi ale umorului său deşănţat pe tema nunţii în ultimele câteva zile şi tânjise amarnic să existe cineva care să-i închidă gura, nu se putea bucura de stinghereala lui.

— Da, nu am vrut să fiu lipsit de respect, murmură Graydon.

Henley mormăi un răspuns asemănător, la fel şi încă vreo alţi şase dintre cei aşezaţi pe bănci.

Braesford bău o gură de vin şi puse pocalul jos.

— Sper că nu. Onoarea ei îmi aparţine de acum, prin urmare trebuie protejată cu sabia mea.

— O, da, aşa cum se cuvine, încuviinţă fratele ei vitreg. Cucernicul Henric nu ar accepta altfel, dat fiind că el ţi-a încredinţat-o.

— Îi preţuiesc darurile mai mult decât diamantele şi plănuiesc să le ţin mereu bine în mâna mea.

Viitorul ei soţ întoarse capul să-i întâlnească privirea, în timp ce vorbi. Ce văzu Isabel în ochii lui o făcu să tragă iute aer în piept. Apoi întinse cealaltă mână spre pocalul de vin pe care el îl ţinea încă şi îl luă cu amândouă mâinile înainte de a-l sorbi până la fund.

Masa continuă cu tot felul de mâncăruri, fiind nevoie să se schimbe de trei ori feţele de masă aşternute, căci se murdăriseră peste măsură. Pe lângă ciorbele obişnuite, condimentate cu mirodenii, li se serviră plăcinte cu carne, legume stropite cu oţet şi fierte la foc mocnit în sosuri, stridii gătite în diverse feluri, platouri mari cu purcel fript, becaţe, limbi de ciocârlie şi chiar şi o lebădă friptă, apoi acoperită din nou cu penele smulse. Stăpânul cetăţii Braesford se dăduse peste cap pentru a le oferi asemenea mâncăruri miresei şi onoraţilor săi oaspeţi, dar Isabel refuza să se lase impresionată, la fel cum ignora trioul de muzicieni care cânta în galeria de deasupra ei, dansatorii care se învârteau în jurul meselor, jonglerii şi mimii care îi făceau pe meseni să râdă. Era obişnuită cu astfel de lucruri de la Curte, în primul rând, dar ştia totodată că un mare ospăţ şi veselia care îl însoţea aveau deseori de-a face mai curând cu rangul decât cu astâmpărarea foamei celor prezenţi sau cu nevoia de a petrece.

Ceva mai târziu se auzi salutul melodios al unei trâmbiţe, care răsună deasupra zgomotului şi voioşiei. Semnalul indica faptul că se apropia cineva important de poarta exterioară a cetăţii.

Melodia cântată la lăută şi harpă se stinse în tăcere. Vocile încremeniră. Toată lumea se întoarse către uşile de la intrare. Comandantul ostaşilor lui Braesford se ridică de la o masă din apropiere. Înclină din cap către vreo şase oameni şi părăsi sala însoţit de aceştia.

— Aştepţi vizitatori? întrebă Isabel în surdină, aplecându-se către viitorul ei soţ.

— Câtuşi de puţin, dar nu te nelinişti. Nu poate fi

nimic important.

Bănuia că ar putea fi un moşier vecin şi oamenii săi cu treburi locale, poate, sau vreun întârziat la ospăţ. Totuşi, ea ştia, la fel de bine ca şi el, că ar putea fi totodată un ordin de a se alătura armatei regelui şi va trebui să încalece şi să plece să pună capăt vreunei răzmeriţe sau să apere hotarele. Doar o trupă călare sau un mesager al regelui ar fi folosit sunetul de goarnă pentru a-şi prevesti sosirea.

Nu trebuiră să aştepte mult. Tropotul copitelor pe pietrele din curtea interioară şi zornăitul hamurilor se auzi până în locul în care se aflau. Pe scările turnului răsunară cizme. Servitorii dădură uşile la perete, permiţând accesul unui grup de soldaţi, purtând stindardul cu dragonul roşu al regelui, care intră în sală, mărşăluind. Parcurseră sala, până când ajunseră la masa cea mare. În aer răsună ordinul de oprire, iar comandantul lor făcu un pas înainte, salutând cu braţul acoperit de zale şi pumnul înmănuşat.

Braesford se ridică în picioare, cu sprâncenele întunecate încruntate.

— Bun venit, William, ca întotdeauna, deşi credeam că te-ai stabilit la Westminster. Ce te aduce atât de departe în nord?

— Porunca regelui.

Cel numit William scoase o hârtie din tolba de pe şold şi i-o întinse peste masă lui Braesford.

Isabel îşi dădu seama că nou-venitul era William McConnell, un bărbat pe care îl văzuse la Curte. Zăbovind asupra numelui său, studiindu-i înfăţişarea şi ceva din manierele acestuia, avu un presentiment. Semăna ca mărime şi înfăţişare cu Rand, deşi părul lui McConnell era mai curând şaten-închis decât negru, vârful nasului mai puţin ascuţit şi avea ochii căprui, nu cenuşii. Amintindu-şi deodată un comentariu rostit în şoaptă cu mai bine de un an în urmă, îşi dădu seama că acesta era fratele vitreg al lui Braesford, ultimul dintre cei trei, care se gândise cândva să

moştenească sala în care se afla ea acum, până când dreptul îi fusese retras, după ce tatăl său fusese executat.

— Ce este, întrebă Braesford, primind pergamentul şi desfăcându-l, pentru a da la iveală marele sigiliu regal, imprimat în ceară sângerie.

— Un comision neplăcut, ca să fiu cinstit.

McConnell îşi îndreptă privirea undeva deasupra mesei celei mari, către stindardele familiei sale care atârnau pe pereţi.

— Da, iar aceasta este?

Fratele său vitreg îşi drese glasul cu un scrâşnet, vorbind atât de tare cât să se audă până în cele mai îndepărtate colţuri ale încăperii.

— Randall de Braesford, eşti acuzat de uciderea pruncului domnişoarei Juliette d'Amboise, născut acum două luni. Din porunca Maiestăţii Sale, Regele Henric al VII-lea, vei pleca într-o oră către Londra, în compania logodnicei tale, Lady Isabel de Graydon. Acolo, vei apărea în faţa Curţii regelui, pentru a răspunde acuzaţiei ce ţi-a fost adusă.

Crimă. Uciderea odioasă a unui copil. Isabel rămase nemişcată, atât de buimacă şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, încât abia dacă putea pricepe implicaţiile acuzaţiei. Chiar şi aşa, trei lucruri căpătară o limpezime orbitoare în mintea ei. Nu va petrece noaptea în patul stăpânului de la Braesford, nu dacă avea să plece cu el imediat către Londra. Era posibil să nu mai aibă loc nicio nuntă dacă avea să fie condamnat pentru crimă. Blestemul Celor Trei Graţii de Graydon nu dăduse greş.

Capitolul 3

Mânia clocotea în venele lui Rand. Îi ascuţise mintea

până într-acolo încât fu în stare să poruncească de-ale gurii pentru oamenii şi oaspeţii săi, să se îngrijească de munca la înălţarea casei parohiale şi de recoltă, în timp ce, în gând, îşi blestema regele, care-i era şi prieten. Sau îi fusese, în zilele băjeniei lor.

Ce Dumnezeu urmărea Henric, cu această învinuire de crimă asupra unui nevinovat? Pruncul domnişoarei Juliette d'Amboise, o fetiţă, un boţ de carne cu buzele pline ca ale lui Juliette şi ochii albaştri ai lui Henric, era teafără şi nevătămată la ultima vizită a lui Rand. Stătuse de strajă în turnul fortificat al castelului, în vreme ce micuţa Madeleine, după cum o botezase Juliette, părăsea Braesford Hall împreună cu mama sa. Henric însuşi trimisese ostaşi care să-i însoţească ibovnica spre locul unde urma să se retragă, aşa că era cu neputinţă să nu ştie că pruncul nu fusese vătămat.

Henric era un om tăinuit, lucru lesne de înţeles. Pe când nu împlinise bine patru ani, fusese luat de lângă mama lui şi pus sub patronajul unui om al ducelui de York. Nu era neobişnuit pentru un vlăstar nobil să crească în alt cămin decât al părinţilor săi, fiindcă se credea că astfel tânărul avea să deprindă să fie independent şi să se şcolească în arta războiului, fără moliciunea născută din prea multă îngăduinţă, însă, de data aceasta, era vorba de casa duşmanului. Henric scăpase de acea temniţă când nevolnicul său văr, Henric al VI-lea, recâştigase vremelnic tronul de la yorkiştii lui Eduard al IV-lea, dar fusese pus pe fugă de uciderea bătrânului rege. Împreună cu unchiul său, Jasper Tudor, abia izbutise să ajungă pe coastă şi să se urce pe-o corabie ce pleca spre Franţa, pe urmele lor gonind soldaţii lui Eduard, care cu siguranţă i-ar fi ucis.

Pierzând drumul, corabia îi dusese pe Henric şi pe Jasper pe ţărmurile Bretaniei, unde rămaseră să-şi aştepte soarta, cât se hotăra ducele de Bretania dacă ar fi avut mai mult de câştigat primindu-i ca oaspeţi sau dându-i pe mâna

duşmanilor lor. În următorii paisprezece ani, făcuse jocul acesta de-a şoarecele şi pisica, la el luând uneori parte şi regele Ludovic al XI-lea, înainte să se stingă şi el. Henric fusese auzit spunând că-şi petrecuse aproape toată viaţa fie în captivitate, fie fugind de aceasta. Să mai mire pe cineva că ajunsese la fel de prefăcut ca oamenii care-l înconjurau?

Înţelegerea acestui lucru nu-l putea face pe Rand să treacă cu vederea amestecul deloc bine-venit în viaţa şi în nunta lui. Se răzvrătea împotriva lui, blestemând alegerea momentului şi ameninţarea ce se ghicea în el. Bănuia că Henric se răzgândise în privinţa planului de a-i oferi mâna lui Lady Isabel. Se prea putea ca regele să-i fi găsit un soţ mai vrednic, unul care să aducă mai multe servicii Coroanei.

Era de neîngăduit. Mai mult, Rand se împotrivea cu îndârjire ideii de-a fi spânzurat, pentru ca Lady Isabel să fie liberă să ia pe altcineva. Îşi pusese în minte şi să se păzească de accidente ce-ar fi putut duce, în chip atât de fericit pentru rege, la pieirea sa. Ţinuse morţiş ca oamenii lui să se alăture soldaţilor regelui şi oamenilor lui Graydon, pe drumul acesta spre Londra.

Acum, călare pe Surul, calul lui, se cufundase într-o tăcere prevestitoare de rău. Avându-l de-o parte pe scutier, David, un tânăr viteaz, cu părul blond şi ochi albaştri, iar de cealaltă, soldaţii ce-abia mai puteau fi ţinuţi în frâu, o privea pe Lady Isabel, care tocmai ieşea din turn. La lumina torţelor, chipul ei se arăta palid, dar hotărât, acoperit pe jumătate de gluga mantiei de călătorie. Rand băgă de seamă că purta mănuşi, pielea din care fuseseră lucrate acestea fiind tăiată şi lăsând liber degetul rănit al mâinii stângi. Mica lui atelă încă-l mai ţinea nemişcat. Văzând-o, fu cuprins de-un ciudat sentiment de mulţumire.

Isabel nu dorise să se mărite. Fusese obligată în cel mai brutal mod cu putinţă să accepte această partidă, să

călătorească în nord, la Braesford, pentru nuntă. Ar fi trebuit să ştie şi el asta. La urma urmei, era fiică de lord. De ce să-i fie dată de nevastă unui cavaler bastard? Era o nesocotire a drepturilor ei din naştere, înscrise în Magna Carta. Ar fi trebuit să i se îngăduie să refuze şi poate chiar ar fi spus nu, dacă n-ar fi fost supusă ameninţărilor fratelui vitreg. Era „un nimeni”, după cum îl numise ea.

Şi nu se înşela. Cu toate acestea, Rand fierbea de mânie, amintindu-şi această sentinţă dată cu glasul ei limpede şi puternic. Acum câştigase mai multă importanţă decât i-ar fi îngăduit naşterea, dobândise pământ şi onoruri prin muncă grea. Şi îşi dorea mai mult. Când visurile i se vor fi îndeplinit, îi va aşterne totul la picioare, va aştepta s-o audă cerându-i iertare şi recunoscându-i meritele, cedându-i în sfârşit.

A, nu. De fapt se va putea socoti norocos dacă va ieşi viu din toată tărăşenia asta. Orice putea obţine de la această doamnă trebuia luat cât mai curând. Altfel, n-avea să se mai aleagă cu nimic.

Auzi o potcoavă lovind în piatră, în vreme ce lângă el se ivi călare William McConnell, fratele lui vitreg.

— O mireasă aleasă, rosti el tărăgănat, urmărind privirea aprinsă a lui Rand. Mai că reuşiseşi s-o şi ai.

— Dacă ai fi îngăduit ca plecarea să aibă loc în zori, aş fi putut s-o cunosc mai bine.

— În sensul biblic, adică fără să mai rămână vreo taină? Mare păcat de prilejul acesta irosit, însă am primit porunci.

— Şi nu ai nimic împotrivă să le îndeplineşti.

Deşi ştiau amândoi, treceau sub tăcere faptul că William o dorise pe Isabel pentru sine. Oftase după ea c-o iarnă înainte, blestemând faptul că nu era în graţiile lui Henric, pentru a îndrăzni să-i ceară mâna şi averea. De asemenea, bine-cunoscută era şi amărăciunea născută din faptul că bogăţiile lui încăpuseră pe mâna lui Rand.

Războiul întorsese soarta, astfel că fiul legiuit sărăcise, iar cel din flori se îmbogăţise, împrejurări ce nu mai puteau fi schimbate altfel decât tot printr-o răsturnare neaşteptată.

— În locul meu, tu te-ai împotrivi? întrebă William cu glasul încărcat de fiere.

— Probabil că nu, însă nici nu te preţuiesc mai mult pentru asta. Ba chiar am să te previn să nu încerci să profiţi de tărăşenia asta. În primul rând pentru că Henric pare dornic mai degrabă să păstreze pentru sine Braesford şi veniturile aduse de el, şi nu să ţi le înapoieze ţie. Şi în al doilea, că voi răspunde dinaintea regelui pentru soarta domnişoarei d'Amboise, însă nici nu mă gândesc să răspund cu capul. Când se vor mai linişti apele, o să dau de urma celui care-a pus la cale ticăloşia. Iar acesta va răspunde în faţa mea.

— Sunt încredinţat că te vei ţine de cuvânt, zise McConnell ridicând dintr-un umăr acoperit cu cămaşa de zale.

— Cât timp ne înţelegem, e bine.

McConnell ridică pumnul în aer şi-şi izbi pieptul în semn de salut, apoi se îndepărtă. Rand îl privi preţ de câteva clipe lungi înainte de-a se întoarce să-şi vadă mireasa urcând în şa. Ar fi putut s-o ajute, însă nu avea încredere s-o atingă de faţă cu alţii, mai ales în starea în care se găsea. O altfel de încălecare îşi dorise să vadă la ora asta, dar cineva se îngrijise ca dorinţele să-i fie zădărnicite. Întoarse privirea, iar buzele i se subţiară la gândul că, din nou, bănuia cine era acela. Da, bănuia şi motivul.

Îşi continuară cu îndârjire drumul cât fu noaptea de lungă, galopând pe drumuri întunecate, luna abia având putere să le lumineze calea, şi înecându-se în praful ridicat de copitele cailor. Nimeni nu îi întrebă încotro goneau. Trecură ca vântul prin sate şi gospodării răzleţite, unde câinii lătrau şi obloanele se ridicau grăbite, stăpânii caselor

aplecându-se curioşi să vadă cine era. Văzând că stindardul regelui se afla în fruntea grupului de călăreţi, curiozitatea li se potolea repede şi dispăreau în dosul obloanelor trântite cu zgomot. Se iviră zorii, dar drumeţii nu-şi domoliră goana. Rand se întoarse în şa şi privi îndărăt, căutând din ochi silueta lui Isabel alături de servitoarea ce tresălta în spinarea catârului. Mireasa lui călărea cu chipul împietrit şi faldurile mantiei fluturând, însă nu mai stătea în şa la fel de dreaptă ca la plecare. Rand se întoarse iarăşi cu faţa la drum şi dădu pinteni calului ca să apropie de căpitanul gărzii lui, căruia îi şopti ceva.

Ajunşi la următoarea aşezare, se opriră să schimbe caii. De undeva apăru o lectică îngustă, atârnată între doi catâri. La început, Rand crezu că doamna nu se va învoi să fie purtată în felul acela, în loc să călărească, că va respinge luxul pernelor umplute cu pene, al perdelelor din pânză de cânepă care ţineau departe razele arzătoare ale soarelui. Chibzuinţă învinse în lupta cu mândria, aşa că doamna dispăru în interior.

Călătoria le fu îngreunată de această adăugire, însă era mai bine decât să fie întârziaţi de-o boală pricinuită doamnei de oboseală. Doar făcuse tot acest drum istovitor, numai ca să fie întoarsă şi obligată să-l mai parcurgă o dată.

După-amiază târziu, Rand rămase mai în urmă şi potrivi pasul calului după cel al lecticii. Fără să ridice glasul, zise:

— Lady Isabel, ai dori puţin marţipan?

Doamna era fie hămesită, fie căzuse pradă unei plictiseli de nedescris, fiindcă dădu de îndată la o parte perdeaua lecticii. Sprijinită într-un cot, răspunse:

— Ai cumva?

Aşa cum stătea între pernele lecticii, cu şnurul corsajului desfăcut, pentru a-i fi mai comod, şi cu părul bălai scăpat din strânsura vălului, mai că aducea cu o

femeie dedată plăcerilor. Junghiul pe care-l simţi în vintre fu atât de puternic încât îi trebui o clipă să-şi revină şi să se aplece să-i întindă punguţa legată la gură cu un şiret, în care se aflau dulciurile scoase din desaga şeii. Privind-o cu un zâmbet trist cum desface grăbită punguţa şi scoate o bucăţică de marţipan vopsită în verde şi trandafiriu, îşi regăsi cu greu glasul.

— Te simţi în largul tău în lectică?

— Pe deplin. Dacă a fost ideea ta, îţi mulţumesc.

— Nu-i o povară să mă asigur de confortul tău. De fapt, vina pentru această schimbare de plan îmi aparţine.

Isabel înghiţi bucăţica de marţipan, ocolindu-i privirea şi căutând prin punguţa cu dulciuri.

— Curioasă treabă. Asupra ta pluteşte o acuzaţie îngrozitoare, însă eşti lăsat să călătoreşti liber, oriunde pofteşti. Aş fi crezut că te vor pune în lanţuri.

— Poate că aşa ar fi stat lucrurile, dar am jurat să nu încerc să fug, ci să mă supun vrerii regelui. William a avut bunătatea de-a accepta.

— Un aranjament foarte bun.

— Nu mă întrebi dacă sunt vinovat.

— Dacă ai fi, mi-ai spune? Dacă tot ce voi obţine sunt jurămintele tale că eşti nevinovat, atunci la ce bun?

Era greu să lupţi cu logica aceasta, dar ar fi fost plăcut dacă ar fi dat de înţeles că-i pasă de era vinovat sau nu. Aşteptările lui fuseseră prea mari. Şi descoperi că, dacă nu se uita la ea multă vreme, putea să fie mai atent la ce spunea decât la felul în care-l făcea să se simtă.

— Şi dacă nu sunt? întrebă el după o vreme.

— Atunci se va dovedi asta şi lucrurile vor fi iar cum au fost, nu?

Fiece speranţă a lui, fiece plan atârna de asta.

— După cum spui.

Isabel îşi ridică privirea, de parcă ceva din vocea lui îi atrăsese atenţia.

— Te îndoieşti de dreptatea regelui?

Nu de dreptatea, ci de motivele lui, deşi ar fi fost o neghiobie să spună asta. Sentimentul se putea preface într-o armă în mâinile ei, iar lui îi era peste putinţă să ghicească cum o va folosi.

— Va fi precum va voi Dumnezeu.

— Sau precum va voi regele, i-o tăie ea, ceea ce ar trebui să fie una şi aceeaşi, căci regele e unsul lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea tare mult să ştiu de ce nu mi s-a spus nimic de această acuzaţie, de ce n-am bănuit măcar că eşti implicat într-o asemenea crimă.

Pe buzele lui juca un zâmbet sumbru.

— Răspunsul e la îndemână. Nu a fost nicio crimă.

— Atunci, la mijloc e o greşeală.

Înclină uşor capul la gândul pruncului neajutorat pe care-l ajutase să vină pe lume.

— Mă rog să fie aşa.

— Cine să te fi acuzat? Nu bănuieşti măcar?

— Nu.

— Dar la mijloc a fost un copil?

Rand nu răspunse. Jurase să păstreze tăcerea. Nu trecu peste cuvântul dat.

— La scurt timp după ce Henric Tudor s-a întors de la Bosworth, anul trecut, remarcă doamna privindu-l atent, umblau zvonuri că, împreună cu el, acostase în Ţara Galilor şi-o franţuzoaică, venită cu încărcătura de bagaje. Nu s-a arătat niciodată oficial la Curte, poate din pricina logodnei lui neîntârziate cu Elisabeta de York. Henric n-ar fi vrut în ruptul capului să stea ceva în calea căsătoriei lui cu fiica lui Eduard al IV-lea, fiindcă asta l-ar fi ajutat să dobândească tronul… Se opri şi-i adresă o privire încruntată şi iritată. Nu mai fi atât de speriat, nu ne aude nimeni!

— Nu de gâtul tău delicat se va agăţa ştreangul dacă Henric se mânie, i-o taie el scurt, deşi poate că va fi totuşi în pericol, de continui în felul ăsta. Sau poate ţi se va oferi

privilegiul cuvenit nobililor, acela de-a muri de securea călăului.

Isabel nu luă în seamă ultimele cuvinte.

— În ce alt fel aş putea să vorbesc? Spun numai adevărul.

— Adevărul e acela pe care-l proclamă regele.

— Cinic mai eşti. Nu ştiam că te-ai molipsit, în scurtul timp petrecut la Curte.

Rand aruncă o privire către fruntea grupului de călăreţi, acolo unde oamenii se apropiaseră de un punct de trecere al unui pârâiaş. În pajiştea din spatele lor, o ciocârlie intonă un tril, iar vântul cald legănă lanurile de grâu în aşteptarea secerii, care se unduiră precum o mare de aur. Aromele grâului copt pluteau împrejurul lor, amestecându-se cu praful ridicat de copitele cailor şi-un miros de fructe de pădure coapte, aflate într-un tufiş îndepărtat. Deocamdată nimic nu tulbura liniştea grupului de călători.

— M-am numărat printre curtenii lui Henric cu mult timp înainte să ajungă pe aceste ţărmuri, răspunse el în cele din urmă. Mi-a fost de ajuns.

— Atunci, ai plecat din proprie voinţă. Poate că de aceea a dat poruncă să fii adus înapoi. Cei pe-a căror frunte stă o coroană devin adesea bănuitori când oamenii se retrag din augusta lor prezenţă.

— Aşadar, e periculos şi să rămâi, dar şi să pleci. Ce cale să mai apuce un om paşnic?

Isabel îl privi îndelung, înainte să-i răspundă.

— Nu prea te dai în vânt după viaţa de la Curte.

— Prefer viaţa de la Braesford, unde truda mea dă roade, unde e vreme să priveşti răsăritul soarelui, ploaia ce se scurge pe povârnişurile munţilor şi mieii graşi care adastă pe pajişti.

— Un adevărat om al naturii, murmură ea aproape ca pentru sine, dar o clipă mai târziu îşi ridică spre el privirea

încruntată. Braesford e un loc minunat în care să te ascunzi, căci e ferit de lume. De asemenea, regele n-ar fi prea fericit să afle nevasta că are o amantă pe undeva, printr-un cotlon de ţară. E însărcinată, ştii bine. De regină vorbesc.

— A ajuns şi la mine vestea.

— Sorocul e peste câteva luni, destul de repede dacă ne gândim că nunta abia a fost în ianuarie. Regele, din ce umblă vorba, e îngrijorat, fiindcă Elisabeta n-a fost niciodată o femeie puternică. Ar fi poate dispus să facă multe pentru a-i ascunde că are o amantă care, la rândul ei, e însărcinată. Asta, fireşte, dacă doamna franţuzoaică în cauză era oaspetele tău când s-a petrecut moartea copilului.

Ar fi trebuit să ştie că o femeie bună cunoscătoare a intrigilor de Curte putea cu uşurinţă să pună lucrurile cap la cap. Cu toate acestea, nu era dispus să-i adeverească bănuielile.

— Nu s-a petrecut nicio crimă.

— În ciuda celor spuse de tine, cineva tot s-a descotorosit de copil. Nu mă miră, cred, dat fiind că numeroşi moştenitori au murit în împrejurări nelămurite: cei doi fii ai lui Eduard al IV-lea, ţinuţi prizonieri în Tumul Alb, fiul lui Richard al III-lea şi mulţi ca ei. Dacă pruncul era băiat, chiar şi nelegitim…

— Nu era…

Rand se opri brusc, înjurând în şoaptă înainte să-şi pună zălog la gură.

— O fiică, atunci, fiica lui Henric, continuă ea, sprijinindu-se mulţumită de perne. Tot mai e loc de presupuneri.

Rand coborî de pe cal, azvârlind hăţurile scutierului, care se ţinuse destul de aproape pentru a le prinde din zbor. Din câţiva paşi mari, prinse din urmă lectica, se urcă şi el şi trase perdelele, închizându-se înăuntru cu Lady

Isabel.

Ea scăpă punguţa cu dulciuri şi se trase spre panoul din faţă a lecticii. Trăgându-şi genunchii la piept, îşi acoperi gleznele cu poalele rochiei.

— Ce… ce faci?

— Cum să te conving de primejdia care te pândeşte dacă vorbeşti ce nu se cuvine? o întrebă el ritos, aplecându-se spre ea şi sprijinindu-şi un braţ de genunchii ridicaţi. Poate gândeşti că eşti în siguranţă, fiindcă regele îţi zâmbeşte din când în când şi fiindcă eşti prietena consoartei lui. Însă Elisabeta nu a fost încă încoronată regină şi nici nu va fi până nu va naşte un moştenitor al tronului. Ca fiică a Casei de York, e mai degrabă tolerată la Curte, aşadar puterea ei de-a te scăpa de mânia lui Henric nu e fără de margini. Ba mai mult, trebuie ea însăşi să-şi ţină limba în frâu dacă vrea să se pună la adăpost de iscoadele trimise de mama reginei.

— De Lady Margaret? N-ar face rău nici unei muşte.

— O femeie care unelteşte zeci de ani, care se mărită numai ca să pună mâna pe banii ce i-ar îngădui să ridice o oaste destul de puternică pentru a-i urca fiul pe tron, e în stare de orice. Şi ai face bine să nu uitaţi asta. Lady Margaret are un singur gând: acela de-a obţine tot ce-i mai bun pentru Henric. De-o mânii, de-i pari vreodată a fi o ameninţare, s-a zis cu tine.

— Şi ce-ţi pasă? îl întrebă ea c-o voce atât de joasă, că trebui să ciulească urechea. De ce mă pui în gardă?

— Pentru că sunt un ticălos la fel de mare ca ei, răspunse el, ajuns la capătul răbdării. Şi am şi eu un singur gând, care n-are nimic de-a face cu regii şi reginele.

— Care ar fi acela?

N-ar fi trebuit să întrebe. Pentru că era scuza de care avea nevoie. Se întinse şi o trase în braţele lui atât de repede, că lectica se clătină.

— Să-ţi arăt că buzele unei doamne au şi alt folos, mai

ales limba ei mică, ascuţită şi plină de pete verzi-trandafirii.

Sprijinită de genunchiul lui ridicat, Isabel îl privi lung. Ochii aveau culoarea dealurilor nordului, acoperământul şi vălul îi căzuseră, lăsându-i părul să se reverse în valuri de foc mătăsos peste genunchiul lui. Apoi pleoapele ei fluturară şi se închiseră când buzele lui îi acoperiră gura.

Avea gust de marţipan şi de femeie dulce şi caldă, o aromă mai îmbătătoare decât cea mai rafinată băutură. Ameţit, fascinat de moliciunea buzelor ei, Rand se bucură de fiecare clipă, de interiorul umed al gurii ei, de marginile ascuţite ale dinţilor. Răsuflarea ei flutură uşor pe obrazul lui. Era lipită strâns de el, ademenitoare în nemişcarea ei. El îi eliberă braţul, îşi strecură degetele pe sub corset şi nu se opri până ce palma nu-i cuprinse sânul. Sfârcul era ca un mic fruct de pădure întărit pe sub ţesătura de lână fină. Pe măsură ce devenea tot mai tare, el continuă să-l mângâie cu degetul mare, cuprins de-o adevărată frenezie.

Un sunet jos – în parte geamăt, în parte revoltă – scăpă de pe buzele ei. El îl auzi, dar nu-l mai putea lua în seamă, adâncindu-şi în schimb sărutul. Retragerea limbii ei îl ademenea şi mai tare, căci gustul ei îl vrăjise cu totul. Nevoia de a gusta mai mult din ea îi pulsa în cap, în piept, în vintrele înfierbântate. Dulceaţa ei umedă era Graalul său, pe care-l căuta cu ardoare, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul şoldului şi să se strecoare pe sub tivul rochiei. Palma îi atinse pulpa, coapsa şi se urcă mai sus, spre locul acela lipsit de apărare în faţa asaltului degetelor lacome.

Ea se zvârcoli, gemând la atingerea lui, la invazia intimităţii ei. Mintea lui încinsă plăsmuia deja imaginea uşurinţei cu care ar fi putut s-o tragă sub el şi să alunece în adâncurile ei fierbinţi şi umede, stăpânind-o chiar acolo, în lectica acoperită ce se legăna păzită de gărzile ce galopau în faţă şi-n spate. Dar uitase de vadul pârâului.

Lectica se smuci înainte, în vreme ce grupul cobora malul abrupt. Apa stropi perdelele şi năvăli în interior. Rand

inspiră adânc, revenindu-şi în simţiri. Încremeni o clipă, luptând să-şi recapete stăpânirea de sine. Apoi îi netezi rochia lui Lady Isabel, şi-o aşeză departe de el. Cum nu avea încredere să scoată vreo vorbă şi chiar mai puţin să privească spre femeia pe care-o asaltase fără pic de respect faţă de împrejurările în care se găseau, aşteptă până ce lectica se smuci înapoi, semn că atelajul ieşise din vad. Dădu la o parte perdelele şi coborî, trăgându-le la loc în urma lui.

Peste câteva minute, după ce încălecase din nou pe armăsarul sur şi se alăturase, la trap uşor, călăreţilor din fruntea grupului, apăru şi fratele lui.

— Ei bine? întrebă acesta rânjind uşor.

— Ei bine, ce?

Cuvintele aduceau mai degrabă a mârâit, deşi Rand nu-şi dorise asta.

— Ea cum se simte?

— Confortabil, răspunse Rand şi simţi o arsură în ceafă.

— Nu mă îndoiesc. Dar a fost, este dispusă să te mulţumească?

Rand îi aruncă lui McConnell o privire tăioasă.

— Habar n-am. Dar nu merită să fie siluită, când jumătate din bărbaţii din două comitate stau cu urechile ciulite, vânând orice oftat.

— E trist că s-a irosit un prilej atât de bun, mai ales că aveai şi-o scuză fără cusur.

— Nici nu merită să împartă aşternutul cu un bărbat a cărui viaţă s-ar putea sfârşi odată cu acest drum. Va avea mai mult noroc să-şi găsească alt soţ dacă nu are pe cap un copil.

Din câte îşi dăduse seama, acesta fusese temeiul pentru care părăsise lectica lui Isabel. Se hotărâse din senin şi lucrase împotriva planurilor pe care le urzise până atunci, aşa că nu avusese prea mult timp să gândească limpede.

Mai erau, firește, bărbați care s-ar fi învoit să ia de nevastă o femeie însărcinată, fiindcă starea ei dovedea că e în stare să aibă copii. Cei mai mulți însă preferau virginele, sau barem o logodnă îndelungată care să arate limpede că viitoarea mireasă nu era grea. Oricum ar fi fost, șansele ca Henric al VII-lea să ofere mâna surorii vitrege a contelui de Graydon unui om acuzat de crimă erau atât de îndepărtate, că nu mai puteau fi luate în serios.

— Foarte nobil din partea ta, dar nu-ți va ține de cald când vei zace în temniță. Ca să nu mai vorbim că, dacă ar fi rămas grea cu tine, ar fi moștenit Braesford, de-ai fi fost spânzurat.

— Și astfel să te împiedice să pui tu mâna pe el? Foarte ademenitor gând, recunosc, răspunse Rand fără vreo intonație în glas, privind în urmă la locul unde pâlcul de copaci prin care tocmai trecuseră se întâlnea cu cotitura pârâului.

— Sau aș putea s-o ajut să-l convingă pe Henric că are nevoie de-un soț nou, în locul bastardului de frate-meu. Cine știe? Poate că s-ar învoi, în amintirea ta.

— Poate, însă eu nu m-aș bizui pe asta. Unde mai pui că nici n-am de gând să ajung o amintire.

Rand își îndemnă calul s-o pornească la trap mărunt, lăsându-l pe McConnell învăluit într-un nor de praf. Ah, numai de și-ar fi putut lăsa în urmă și grijile, și îndoielile cu aceeași ușurință.

*

Isabel zăcea încă în locul unde-o lăsase Braesford, privind petele de lumină născute din jocul razelor de soare ce se strecurau printre crengile copacilor și cădeau pe coviltirul lecticii. Ar fi trebuit să fie mânioasă. În schimb însă, căzuse pe gânduri. De ce se oprise?

Era greu de crezut că puțină apă rece pe față fusese

pricina. Oare asta îl făcuse să-şi vină în fire, după cum se părea, sau fusese numai un semn care-i amintise de temeiuri mai adânci? Oare chiar voise s-o înveţe cum să-şi folosească limba cum se cuvine, sau poate ceva mai mult? Voise să-i arate ce urma să se petreacă după ce se uneau prin taina căsătoriei, sau doar să-i dovedească faptul că putea să cadă pradă pasiunii pentru un nimeni?

Aşadar, asta e pasiunea – dorinţa aceasta care ţi se strecoară în sânge şi te împinge să te predai, indiferent de preţul ce urmează a fi plătit. Ce ciudat. Căci îl ura şi îi era puţin teamă de bărbatul care-o trezise. Mai auzise femei oftând după vreun cavaler chipeş, admirând cu mare avânt umerii acestuia, coapsele ascunse de pantalonii strâmţi, sau ce se ascundea în spatele prohabului împodobit cu măiestrie. Crezuse că prea se întreceau cu gluma sau că se purtau dinadins ca nişte neghioabe. Doar toţi bărbaţii sunt dăruiţi cu aceleaşi lucruri, nu?

Acum îi era limpede că greşise. Unii bărbaţi răspândeau un aer mult mai bărbătesc decât ceilalţi. Trupurile lor erau mai bine legate, cu muşchi ce se unduiesc pe sub piele precum mătasea. Atingerea lor poate stârni focul. Sunt o ameninţare pentru liniştea femeilor. Ba chiar primejdioşi, cu zâmbetul acela al lor. Nici nu şi-ar fi putut închipui că chipul unui bărbat se poate schimba atât de repede de la severitate rece la căldură ademenitoare, doar printr-un joc al muşchilor feţei. Totul începea cu ochii, îşi spuse ea, acea bruscă şi nestăpânită veselie pe care căuta s-o vadă poate cu prea multă ardoare.

Trebuia să fie cu mare băgare de seamă până ajungeau la Londra. Blestemul surorilor Graydon o eliberase de măritişul grăbit cu Braesford, şi ar fi fost o neghiobie să cadă în plasa mângâierilor lui, tocmai acum. Ultimul lucru de care avea nevoie era consumarea unei căsnicii pe care şi-ar fi dorit s-o vadă anulată. Mai mult, n-ar mai fi putut spune că se teme de soţul ei, când ar fi fost martori care să

jure că se culcase cu el. Asta, bineînţeles, dacă avea să se ajungă până acolo. Cine ştie, poate c-o izbăvea călăul de atare necazuri.

O clipă, îi trecu prin minte că acesta ar putea fi scopul urmărit de rege, când o dăduse de nevastă unui om de rang modest – ştia c-o va lua înapoi. Dar, chiar aşa stând lucrurile, care ar fi fost temeiul unui asemenea joc crud de-a şoarecele şi pisica? Nu vedea niciunul care să stea în picioare.

Fireşte, nu ştia aproape nimic despre Randall Braesford. Poate că în trecutul lui se ascundeau tot felul de motive care să dea naştere unei duşmănii ascunse. Curtea era un adevărat bârlog de uneltiri pizmaşe şi de răzbunări mărunte. Oricine ar fi putut fi în spatele acestei farse ticăloase jucate unui cavaler fără rang, dar cu mândrie nemăsurată şi curaj de neclintit.

Sau poate că farsa i se juca ei. Îndepărtase nu mai puţin de-o duzină de peţitori, adăpostindu-se sub scutul blestemului.

La douăzeci şi trei de ani, era aproape o fată bătrână. Cine ştie, poate că un binevoitor dorise să-i arate că nu era nici ea ferită de soarta tuturor femeilor, aceea de-a fi date în căsătorie fără consimţământ şi numai pentru ce-i putea aduce viitorului soţ. Dacă Braesford ştia de blestem şi hotărâse să-l înfrunte, atunci el devenea cea mai bună alegere. Cu siguranţă că Isabel avea să fie îngrozită de măritişul cu un om de rând, ale cărui pământuri se învecinau cu Marea Nordului. Iar dacă urmau să-l spânzure ca s-o ia pe ea înapoi, ce-avea să fie? Doar omul era un nimeni.

Cei care ticluiseră un asemenea plan nu-l cunoşteau, se vede treaba, pe Sir Randall Braesford. De acest lucru trebuia să se ţină seamă, deşi lui Isabel nu-i pica tocmai bine să recunoască. Chiar dacă se născuse într-o casă umilă, bărbatul avea în vine sânge nobil. Nu ajunsese atât

de sus purtându-se ca un neghiob sau fără băgare de seamă.

Ridicându-se în capul oaselor, culese punguţa cu marţipan şi-o ascunse sub o pernă, nu înainte de-a o lega la gură. Scutură apa ce mai stăruia în perdele, se şterse cu tivul rochiei de stropii ce-i săriseră pe braţ şi puse la loc vălul ce se rătăcise, nu se ştie cum, departe de părul ei. Încă-şi mai îndesa sub acoperământ şuviţele neastâmpărate, când auzi zgomot de copite apropiindu-se.

— Lady Isabel? Sunteţi teafără?

Glasul era al vicontelui Henley, care sigur avea să facă tărăboi dacă nu-i răspundea. Trase perdeaua şi-i aruncă o privire uşor întrebătoare.

— După cum bine vedeţi, domnule. De ce nu aş fi?

— Mă întrebam şi eu... zise, dar se opri, faţa lată şi plină de cicatrici înroşindu-se ca para focului. Adică, aţi fost foarte tăcută.

— Mă străduiam să aţipesc puţin, dacă ţineţi să ştiţi.

Deşi era o minciună, era totuşi mai bună decât să încerce să-l lămurească în legătură cu lucrurile ce-o frământau.

— Iertare, milady. Pot să vă aduc ceva, aveţi nevoie de ceva?

Omul era campion al întrecerilor cavalereşti şi tare mândru de asta uneori. Cel mai mare dintre fiii unui conte, pierduse toată averea cu trei ani în urmă, când tatăl lui fusese judecat pentru trădare de Richard al III-lea, după ce-l sprijinise pe moştenitorul lui Eduard al IV-lea, foarte tânărul Eduard al V-lea, căruia i se pierduse urma în Turn. Acum, era nobil mai mult cu numele. Bruma de avere ce-o avea o strânsese de pe urma turnirurilor ţinute de regii şi nobilii de pe continent, ca şi din răscumpărările cerute pentru prizonierii luaţi pe câmpul de luptă. Deşi lipsit de proprietăţile ce l-ar fi făcut un soţ acceptabil, nu se lăsa descurajat cu una, cu două, luându-şi obiceiul de-a o pândi

prin colţuri ferite. Graydon, chiar dacă prieten cu Henley, îl descurajase întotdeauna, căci nu era deloc bucuros să-i lase averea, ca soţ al surorii lui. În împrejurarea asta, Isabel îi fusese recunoscătoare, fiindcă o salvase de la obligaţia de a-l respinge chiar ea. Aşa stând lucrurile, îi dădea mâna să fie îndatoritoare cu Henley.

Dar asta fusese înainte ca Henric să-i poruncească să se mărite.

— Nu chiar acum. Poate mai târziu.

— Prea bine, doamnă. Aştept chemarea voastră.

„Da, fireşte că vei aştepta”, îşi zise ea oftând şi lăsând perdeaua să cadă la loc. Dar nu avea de gând să-l cheme în ajutor, decât la mare nevoie. Nu voia să-i ceară nimic acestui om.

Astfel îşi continuară călătoria spre sud, spre Londra şi dincolo de ea, pe vechiul drum construit de romani prin orăşele şi sate mici şi mari, până ce copitele cailor făcură să răsune Calea Regelui. Drumul acesta, înţesat de cai şi căruţe, vânzători de mărunţişuri, cerşetori şi oameni înstăriţi ieşiţi la plimbare, îi scoase dinaintea străvechilor porţi ce dădeau spre Westminster. Strecurându-se pe străduţele strâmte şi urât mirositoare, ajunseră la puzderia de clădiri şi curţi din piatră pătată de funingine, cunoscută drept palatul Westminster.

Capitolul 4

Isabel abia avu răgazul să-şi scoată acoperământul şi vălul, înainte ca uşa odăii ei, una dintre multele ce găzduiau oaspeţii mai puţin importanţi de la Curte, să zboare în lături. Un vârtej de fuste şi văluri învolburate vesti apariţia celor două surori ale ei, cu care împărţise micul iatac înainte de plecarea ei spre măritiş, şi cu care avea să-l

împartă din nou, pentru o vreme. Prima care puse piciorul dincolo de prag fu Catherine, cu trei ani mai tânără decât ea şi cunoscută de toţi drept Cate, urmată îndeaproape de Marguerite, cea mai tânără, de doar şaisprezece ani. Necontenind să râdă şi să exclame, o îmbrăţişară de bun venit şi-o potopiră cu întrebări nerăbdătoare.

— De ce te-ai întors atât de curând, scumpă soră? Nu că asta nu ne-ar bucura, se înţelege, dar te crezusem plecată pentru luni bune, dacă nu chiar ani.

— Ce s-a întâmplat? Nu i-ai plăcut celui mai credincios om al lui Henric? L-ai convins pe Graydon să facă iute calentoarsă?

— Să se fi dovedit blestemul nostru mai puternic decât porunca regelui? Spune-ne de îndată, dacă nu vrei să ne pierdem minţile de curiozitate!

— Nu, nu şi da, răspunse Isabel înghiţindu-şi lacrimile şi îmbrăţişându-şi surorile.

Ce dragi îi erau şi cât de mult îi lipsiseră. Îi fusese dor de pălăvrăgeala lor, de zâmbete şi de supunerea ce-i arătau.

— Ticăloaso! Asta-i tot ce ai să ne spui? se răsti Cate. Haide, spune tot. Fiindcă altfel nu vei mai avea o clipă de tihnă.

Isabel le făcu pe plac atât cât îi stătea în puteri, cele două cuibărindu-se fiecare pe câte un pat dintre cele care ocupau aproape întreg spaţiul camerei ce aducea izbitor cu o chilie. În vreme ce continua să povestească, îşi azvârli cât colo straiele murdare de pe drum şi se spălă în grabă cu apa rece din lighenaş.

— Am ştiut eu! sări Cate după ce isprăvi de istorisit. Tu crezi că blestemul e o prostie, dar te înşeli. Cum altfel se explică sosirea oamenilor regelui, în ultima clipă? Recunoaşte. Eşti şi tu încredinţată că suntem sub puterea lui.

Isabel îi răspunse cu un zâmbet palid. Cate era mereu

gata să vadă numai partea bună în orice. Şi în oricine.

— Chiar dacă eu însămi l-am născocit?

— Chiar şi aşa!

— E greu să nu fiu de acord, recunosc.

— Mereu se pot întâmpla minuni, zise Marguerite, aşa ne spun preoţii. Nu trebuie decât să credem. Eşti protejată, dragă Isabel, până în clipa în care vei găsi un soţ care te va iubi din toată inima.

— Da, fireşte, se învoi ea, aplecându-se şi îmbrăţişându-şi scurt sora.

În copilărie, Marguerite îşi dorise să se călugărească şi aproape că devenise novice, în timpul cât învăţaseră la şcoala găzduită de mănăstirea de lângă Graydon Hall. Străbătuse adesea coridoarele lungi ale mănăstirii, cu părul prins sub un văl de călugăriţă şi purtând în mână o carte de rugăciuni, aşa cum făcea mama regelui, Lady Margaret.

Avântul se topise odată cu prima dragoste, care se întâmplase să fie un ostaş francez aflat în slujba fratelui lor vitreg. Fusese o iubire arzătoare, dar care durase numai până ce Marguerite descoperise că tânărului îi mirosea gura de la un dinte stricat. Rămăsese tot pioasă, tăcută şi întunecată, mai puţin atunci când se vorbea despre bărbaţi. Atunci nu mai era la fel de respectuoasă, deşi înclina să creadă că orice bărbat în armură strălucitoare era dăruit şi cu însuşiri nobile.

Cele trei – Isabel, Cate şi Marguerite – erau foarte asemănătoare ca înfăţişare, toate cu păr auriu, un pic mai deschis la Cate şi un pic mai închis la Marguerite. Cate era cu un deget mai înaltă decât Isabel, iar Marguerite, tot cu atât mai scundă, în vreme ce ochii lui Isabel străluceau în nuanţe de verde, ai lui Cate împrumutaseră bogăţia de albastru a unui cer de toamnă, iar ai lui Marguerite furaseră din culoarea brună a berii englezeşti. Trăsăturile celor trei surori erau bine proporţionate, chiar dacă ochii lui Cate semănau cu aceia ai unei pisici, iar sprâncenele întunecate

şi drepte ale lui Marguerite îi preschimbau cea mai uşoară încruntare într-o expresie de mânie.

Deşi Isabel şi Cate erau zvelte, Marguerite încă nu-şi pierduse cu totul rotunjimea copilăriei. Totuşi, încă mai încăpeau în dulapul cu armuri de la Graydon, locul tainic în care, pe când erau copile, se ascundeau de mânia tatălui vitreg. Ştiau asta fiindcă, uneori, fuseseră nevoite să se ascundă şi din calea furiei fratelui vitreg. Tratate ca nişte poveri supărătoare, în ciuda moştenirii bogate ce cuprindea pământuri lăsate de tatăl lor bun, preţuite mai puţin decât câinii de vânătoare şi şoimii lui Graydon, se legaseră de mici una de alta, spre a se apăra şi a se sprijini la nevoie.

Călătoria de nuntă a lui Isabel fusese singurul prilej când stătuseră despărţite mai mult de câteva ceasuri.

Zilele şi le petrecuseră retrase la Graydon Hall şi în împrejurimile sale. Până în clipa în care pe tron se urcase Henric al VII-lea. Curând, regele trimisese poruncă să se înfăţişeze la Curte, alături de numeroase alte domniţe asemenea lor. Războiul sleise vistieria regală, şi aceasta trebuia reumplută de îndată. Mai mult, Henric avea nevoie de titluri şi moşii prin care să-şi atragă loialitatea celor din jurul lui. Luându-le pe tinerele şi văduvele din regat sub tutela sa, regele alesese cea mai înţeleaptă cale. Prin ele, intra în stăpânirea veniturilor aduse de moşiile lor. Le putea aranja măritişuri în schimbul unei sume plătite ca preţ pentru mireasă sau, dacă dorea, putea accepta el însuşi o plată pentru a le ierta de măritiş.

Lui Isabel nu i se îngăduise o asemenea alegere. Putea numai să bănuiască motivul, anume că partea ei de avere din moştenirea lăsată de părinte era văzută de Henric drept o răsplată nimerită pentru tovarăşul său de arme. Pe cine socotea demn să intre în stăpânirea zestrei lui Cate şi a lui Marguerite, rămânea de văzut, îi aşteptau hotărârea, punându-şi nădejdea în blestem.

— Graydon s-a întors cu tine? întrebă Cate,

continuând la semnul din cap al lui Isabel. Probabil că-şi râde-n barbă de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

— Precum spui. Era vesel nevoie mare pe drumul de întoarcere. Ba chiar mi s-a părut că-l aud cântând.

— Poate că-i va vorbi regelui, spuse Marguerite, îi va şopti că e prea primejdios să ne dea de neveste cuiva.

Fratele lor vitreg, care crescuse încredinţat că întinsele moşii primite de Isabel şi surorile ei îi aparţineau, se înfuriase la gândul că avea să le piardă. Umblase valvârtej pe coridoarele de la Graydon Hall şi blestemase legile cosangvinităţii, care-l împiedicau să o ia pe una dintre ele de nevastă, păstrând astfel măcar o parte din avere. Fiindcă erau surorile lui vitrege, Biserica nu le îngăduia căsătoria, aşa cum s-ar fi întâmplat şi dacă i-ar fi fost surori bune. Decât să rămână la Graydon în vreme ce ele se distrau la Curte, le însoţise ca să le ţină mai bine în frâu. Însă pe măsură ce treceau săptămânile şi lunile, păruse să se împace tot mai mult cu ideea măritişului lor. Ba chiar fusese auzit spunând că renunţarea la această tutelă era un gest de loialitate faţă de Coroană, care se va dovedi în folosul său. Înhăitându-se cu un grup de răzvrătiţi, îşi petrecea vremea la vânătoare şi jucând jocuri de noroc, bând şi umblând după femei.

Isabel nu putea decât să se bucure că nu-şi irosea energia pe ocupaţii mai primejdioase, de pildă urzind comploturi.

— Mereu speri la o cale de a ieşi din greutăţi, îşi tachină ea sora, privind-o veselă şi ridicându-şi părul pentru a-şi şterge ceafa cu o cârpă umedă. Bănuiesc că nu ai fi niciodată de acord că putem să întoarcem lucrurile după placul nostru, aşa e?

— Cât despre asta, ai izbutit de nenumărate ori şi spre binele nostru, dragă Isabel. De pildă, felul în care l-ai convins pe Graydon ca ar fi bine să fim date la şcoală la mănăstire, o minunată cale de evadare, zise Marguerite,

rozându-şi un colţ al vălului, obicei rămas din copilărie. Dar să fie şi acum la fel? Adică, a fost şi asta o minunată cale de evadare?

— Da. Cum ţi s-a părut acest Braesford, ca soţ? întrebă Cate. Ce fire are?

— Ţi-a părut bine sau rău să fii răpită înainte de nuntă? adăugă şi Marguerite. Vrem să ştim tot!

Isabel îşi plimbă privirea de la una la cealaltă, încercând să găsească un răspuns nimerit. Nu ştia bine de ce, însă era foarte important să fie corectă.

— E un bărbat interesant. Şi puternic, spuse ea în cele din urmă. Nu e greu să înţelegi de ce Henric a ajuns să-l răsplătească pentru serviciile aduse Coroanei.

Se întoarse şi porni să caute nişte schimburi curate prin cufărul aşezat la piciorul patului.

— Asta e lăudabil, dar cum arată? întrebă Marguerite cam răstit.

— E chipeş? S-ar ridica la înălţimea portretului ce ţi-a fost făcut înainte de plecare? E întruchiparea cavalerilor din poveşti?

— Nu fi prostuţă.

— Nu, însă cu siguranţă poţi găsi şi altceva de spus, decât că e puternic şi credincios! se răzvrăti Cate.

Isabel rămase tăcută când în încăpere năvăli servitoarea, aducând cu ea o rochie de catifea aurie pe care o luase în iatacul ei, să-i îndrepte cutele. Gwynne, care se îngrijea de ele încă din copilărie, precum se îngrijise şi de mama lor înainte de moartea acesteia, fu întâmpinată cu aproape la fel de multe îmbrăţişări şi exclamaţii ca şi Isabel. Când se mai potoliră puţin, iar Gwynne lega şireturile rochiei peste cămăşuţa din pânză purtată pe dedesubt de Isabel, Cate îi aruncă slujnicei o privire obraznică.

— L-ai văzut tu oare, dragă Gwynne, pe mirele surorii noastre?

— L-am văzut.

Femeia trase mai zdravăn de şireturi, iar Isabel icni.

— Şi ce gândeşti despre el?

— Aici nu se cuvine să gândesc.

— Dar sigur ai băgat ceva de seamă la el.

— Un domn de ispravă, puternic. Voinic.

— Voinic? întrebă Cate, întorcându-şi ochii scăpărători spre Isabel.

— Bine legat, atunci, zise ea prefăcându-se exasperată. E înalt şi bine legat, puternic cum se cuvine să fie un bărbat care a izbândit în turniruri şi bătălii. Vorbeşte frumos, aşa cum îi şade bine cuiva care i-a fost alături lui Henric, în anii petrecuţi în Bretania. Vă previn că vorbeşte franţuzeşte la fel de bine ca regele, deci să nu încercaţi să şuşotiţi, crezând că nu vă înţelege. O să vă convingeţi singure. S-a întors şi el cu mine, sau mai degrabă eu cu el.

Le mai povesti câte ceva despre călătoria până la Westminster, trecând sub tăcere clipele stânjenitoare petrecute de Braesford în lectică. Marguerite oftă.

— Dacă Braesford e aici, atunci blestemul nu s-a dovedit salvarea sperată. E nevoie de mai multă strădanie.

Buzele lui Isabel se strâmbară uşor.

— Cu puţin noroc, va fi închis ani buni în Turn.

— O, nu, nu vorbi aşa!

Dintre cele trei surori, Marguerite avea inima cea mai simţitoare. Culegea pui de pasăre şi îi aşeza la loc în cuib, salva pisoi rămaşi prin tufişuri, oblojea genunchii zdreliţi ai micilor vagabonzi care se adunau grămadă la uşa din spate, aşteptând să primească resturile pe care le aducea de la bucătărie. Abia mai putea ieşi din castel, fără să nu se trezească înconjurată de o jumătate de duzină de copilaşi nespălaţi, agăţându-se de fustele ei şi strigând că e îngerul lor.

Fără îndoială că avea să ajungă soţia unui mare nobil, îngrijindu-se de soarta sătenilor, ajutându-i pe cei bolnavi şi

pe bătrâni şi intervenind pe lângă stăpân pentru a le despovăra vieţile.

— Nu m-ar bucura deloc asta, o linişti Isabel fără să mintă, fiindcă era ceva în felul de-a fi al lui Braesford care făcea greu de îndurat gândul la o atare împrejurare. N-aş dori o asemenea soartă nici unui om, doar că…

— Doar că nu vrei să te măriţi cu el, sfârşi Cate, mila faţă de sora ei întunecându-i ochii albaştri.

Marguerite nu scoase nicio vorbă, stând cu mâinile încleştate în poală şi cu o expresie chinuită pe chip.

— Nici cu el, nici cu altul, răspunse Isabel pe loc.

— Crezi că e vinovat? A fost oare în stare să ucidă un prunc, din porunca regelui?

Isabel îi aruncă lui Cate o privire aspră. Întrebarea o muncise şi pe ea deseori în ultimele zile.

— De ce crezi asta? Ai auzit ceva în lipsa mea?

— Nu tocmai, însă Henric îşi face mari griji pentru sănătatea reginei. Am auzit-o pe una dintre doamnele de onoare spunând că regele şi mama lui sunt îngrijoraţi în legătură cu sarcina ei. Se dau de ceasul morţii dacă iese la plimbare, dacă stă numai în casă, dacă mănâncă prea mult, dacă mănâncă prea puţin. Are o sănătate şubredă, zice lumea, iar regele contează pe ea să-i nască un moştenitor.

Isabel nu răspunse. Ştiau cu toatele că datoria unei regine era să nască mici prinţi care să moştenească tronul şi mici prinţese prin care să se întărească legăturile cu alte Curţi şi alte ţări. Ba încă unii spuneau că aceasta e singura ei datorie.

— Nu i-ar fi deloc pe plac dacă s-ar întâmpla ceva care să-i zădărnicească aşteptările, continuă Cate. L-ar bate chiar gândul să înăbuşe orice şoaptă despre un copil al unei ibovnice, ce s-ar putea auzi atât de aproape de sorocul reginei, o atare faptă fiind în interesul Coroanei.

Gwynne, care aranja faldurile de catifea ale rochiei, murmură ca pentru sine:

— Ghicitorii în stele, după cum tocmai mi-a ajuns la ureche, i-au făgăduit regelui că pruncul va fi băiat.

— Da, am auzit şi eu, întări Marguerite.

— Aşa este.

Cate ridică uşor din umeri, ca şi când asta ar fi lămurit lucrurile pe deplin.

Şi poate că aşa era, îşi spuse Isabel. Bărbaţii îşi doresc să aibă un fiu care să le ducă mai departe numele şi familia. Pentru un rege, însemnătatea unui fiu era înzecită. Mai mult, pietatea şi superstiţia mergeau mână-n mână pretutindeni, dar parcă mai cu seamă la Curte – să petreci un ceas rugându-te în genunchi şi apoi să mergi la cititorul în stele nu era deloc ceva de mirare. Henric credea cu la fel de mare uşurinţă în faptul că era unsul lui Dumnezeu, dar şi că sexul unui copil putea fi ghicit în aştri. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că moştenitorul tronului era în primejdie, nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-l pune la adăpost.

Dar, dacă aşa ar fi stat lucrurile, la ce bun îl mai târâse pe Braesford la Curte, spre a da seamă pentru învinuirea de crimă? Nu cumva era o mascaradă, o cale de-a închide gurile celor care şopteau că vinovatul trebuie pedepsit? Sau poate Henric chiar plănuia să-l spânzure, după ce el îndeplinise un ordin dat de însuşi regele? Isabel nu putea susţine o explicaţie sau alta, mai ales dacă asta însemna să fie logodită cu un om învinuit că ucisese un nou-născut.

În clipa aceea, se auzi o bătaie uşoară la uşă. Gwynne, ţinându-se foarte dreaptă, se duse să deschidă. În prag aştepta Braesford. Bărbatul făcu o plecăciune spre Isabel, care venise alături de Gwynne.

— Iertare, Lady Isabel, începu el cu glas măsurat şi adânc. Nu mi-aş îngădui să vă tulbur odihna, însă amândoi am fost chemaţi la rege, împreună. Ne aşteaptă în Sala Stelelor.

*

Rand îşi dădea prea bine seama că nu avuseseră, niciunul, nici celălalt, răgazul să mănânce, înainte de audienţa la Henric. Se considera de-a dreptul norocos că avusese timp să se spele şi să-şi schimbe straiele. Dacă ar fi fost singur, i s-ar fi poruncit să meargă neîntârziat la rege, aşa ostenit, flămând şi duhnind a sudoare şi cai, cum se găsea după o călătorie îndelungată. Henric nu era vestit pentru răbdarea de care dădea dovadă.

Rand trimisese vorbă ca Lady Isabel să fie iertată de porunca regelui. Nu doar pentru că îşi făcea griji pentru sănătatea ei, ci şi pentru că nu-i îngăduia mândria s-o aibă de martoră la umilirea şi pedeapsa ce s-ar fi putut abate asupră-i. Mai mult, ar fi ajuns ea însăşi părtaşă la întâmplări şi împrejurări ce i-ar fi putut pune viaţa în primejdie. În privinţa uneltirilor de la Curte, Isabel se dovedea o biată novice.

Rugămintea îi fusese refuzată. Henric poftea să-i vadă pe amândoi. Astfel că, umăr la umăr, străbătură nesfârşitele porţi, curţi străjuite de arcade şi odăi de legătură ce duceau către încăperile regelui. Palma ei se odihnea pe încheietura lui. Trăsăturile ei erau liniştite, însă degetele îl frigeau de parcă ar fi fost lucrate din fier încins.

Aşa-numita Sală a Stelelor era o încăpere lungă, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu lambriuri şi, ici-colo, cu tapiserii înfăţişând scene biblice. Tavanul înalt şi boltit era zugrăvit în albastru-închis şi stele de aur. Aici îşi poftea Henric sfetnicii de încredere, pentru a împărţi dreptatea în chestiuni mai tăinuite. Când intrară, îl găsiră pe rege în dreptul unei ferestre – un bărbat înalt, cu o faţă îngustă, buze subţiri, dar senzuale, şi-o expresie distantă. Purta straie din mătase cenuşie, peste o cămaşă tot din mătase, dar albă, pantaloni negri şi cizme din piele neagră. În ton cu

natura tainică a întrevederii, părul lung şi bălai al regelui nu era împodobit cu nelipsita coroană. Se mulţumise cu o pălărie din lână cenuşie, cu borul prins într-o broşă de aur.

Când îi fură anunţaţi oaspeţii, regele îi părăsi pe cei doi bărbaţi şi pe femeia cu care tăifăsuise până atunci. Străbătu încăperea cu paşi mari, întovărăşit de-un ogar cenuşiu, şi se aşeză pe scaunul masiv – tapiţat şi umbrit de-un baldachin în culorile regale, verde şi alb – aflat pe-o treaptă scundă din piatră, la capătul cel mai îndepărtat al sălii. Întinzându-se în voie, cu câinele la picioare, Henric aşteptă până ajunseră dinaintea lui.

— Ne bucurăm să vedem că, în sfârşit, aţi ajuns, spuse în vreme ce le accepta plecăciunile, făcându-le semn cu mâna că se pot simţi în largul lor. Nădăjduim că nu s-a dovedit o călătorie obositoare.

— Dacă a fost, Maiestatea Voastră, pricina e numai graba cu care am alergat la porunca voastră, răspunse Rand.

Nu se putea obişnui cu faptul că, după atâta amar de vreme în surghiun, când Henric vorbise mai liber, regele folosea acum pluralul seniorial. Deseori se mira cum de trecuse cu asemenea uşurinţă la noile obiceiuri.

— De care suntem încredinţat că nu aveţi a vă teme.

Încruntat, Rand observă că regele avea de gând să n-o mai ia pe ocolite. Un sfârşit prea grabnic nu era deloc de bun augur.

— Câtuşi de puţin.

Urmă un scurt răgaz de tăcere. Rand aruncă o privire celor care veniseră să li se alăture, aşezându-se de-o parte şi de alta a tronului improvizat. Doamna era mama lui Henric, Margaret Beaufort, ducesă de Richmond şi Derby, o siluetă firavă şi mai degrabă severă, îmbrăcată în obişnuitul ei veşmânt negru, ca de călugăriţă, cu acoperământul ce-i încadra faţa cu două fâşii albe de pânză. Salutul pe care i-l adresă era o răsplată a lungilor ani în care lucraseră

împreună pentru binele lui Henric. Alături de ea se afla silueta îndesată a lui John Morton, odinioară episcop de Ely, acum cancelar al Angliei. În spatele lui se aşezase Reginald Bray, un normand aflat în slujba ducesei, care de curând fusese numit cancelar al ducatului Lancaster. Niciunul dintre aceştia nu zâmbea.

— Nu am a mă teme de nimic, repetă Rand ferm, neştiind ce învinuiri îmi sunt aduse.

Henric strânse o clipă din buze, apoi făcu un mic semn cu mâna.

— De curând, ai avut un oaspete, trimis la dumneata pentru siguranţă şi ajutor în vremea în care trebuia să dea naştere unui copil. Ni s-a adus la cunoştinţă că acest oaspete nu se mai găseşte în casa dumitale. Ai vreo cunoştinţă despre această doamnă, pe care doreşti să ne-o împărtăşeşti şi nouă?

La auzul cuvintelor regelui, o spaimă groaznică se strecură în sufletul lui Rand. Simţi cum Isabel se mişcă neliniştită lângă el, însă nu avea vreme să se gândească la părerea ei despre o atare învinuire.

— Din nefericire, nu am, Sire, răspunse pe cât de liniştit putea. Doamna a rămas sub acoperişul meu timp de şapte săptămâni şi a născut copilul la vreme. Când am văzut-o ultima dată, era sănătoasă, plină de viaţă şi pe drum spre voi.

— Spre noi?

— Sub paza oştenilor voştri, trimişi s-o însoţească la o casă parohială despre care se spunea că este răsplata pentru osteneala ei.

Regele se încruntă.

— Fii cu băgare de seamă la ce spui, Braesford. Nu am trimis niciun ostaş.

Alături, Isabel respiră şuierător. O înţelegea prea bine, căci şi el însuşi se simţea ca şi cum un berbece l-ar fi lovit în pântec. Privind în jos, îi întâlni ochii mari şi-i văzu buzele

roşii întredeschise. Pe dată însă, Isabel îşi schimbă expresia, care redeveni indiferentă.

Rand băgă de seamă că în seara aceea Isabel se purta ca o adevărată aristocrată, arătând lumii o mândrie de regină şi-o rochie de catifea aurie în ton cu părul ei, ce lăsa să se întrevadă o cămaşă brodată cu aur la gât şi pe marginile mânecilor lungi. La fel erau şi acoperământul şi marginile vălului ce-i ajungea până la coate. Simţi cum i se umflă pieptul de mândrie, fie şi numai pe jumătate, văzând-o acolo, lângă el.

— Aveţi cuvântul meu de onoare, Sire, că o trupă de soldaţi a venit s-o ia pe doamnă, răspunse el în cele din urmă.

— Şi pruncul?

— A plecat în braţele mamei sale, fireşte. V-aş fi trimis vorbă de plecarea lor, dar mesajul adus de căpitanul gărzii voastre interzicea aceasta, de dragul discreţiei. În plus, credeam că ştiţi deja.

— Da. Înţelegem ce doreşti dumneata să spui. Cu toate acestea, un supus ce veghează asupra părţii de nord a regatului nostru ne-a povestit altceva. Această poveste se adaugă la un zvon venit dintr-o a doua sursă.

Regele făcu o pauză. Era imposibil de ghicit la ce se gândea. Rand, întâlnindu-i ochii albastru-deschis, cercetându-i chipul prelung, cu fălci colţuroase, cu o aluniţă mică şi roşie în colţul gurii, simţi că-i bubuie inima în piept.

— Dacă mi se îngăduie, spuse el după o pauză parcă fără de sfârşit, aş dori să ştiu care este zvonul.

Henric se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele de braţele scaunului.

— În noaptea în care i-a venit sorocul, doamna a suferit nişte necazuri. Dumneata ai trimis după o moaşă bună cunoscătoare a acestor necazuri. Până aici e adevărat?

— Adevărat, Sire.

— Moaşa a sosit, iar copilul s-a născut, în vreme ce dumneata ai rămas pe-aproape, îngrijindu-te ca totul să fie bine. Ba mai mult, te-ai aflat în aceeaşi încăpere. Nu este aşa?

Rand încuviinţă tăcut din cap, chiar dacă teama de direcţia în care bătea Henric îi atârna în pântec precum o bucată de plumb.

— Moaşa, o femeie de vârstă mijlocie, dar care nu are niciun beteşug la ochi, se jură că doamnei i s-a născut o copilă, la timpul cuvenit. Copila era întreagă şi nevătămată, şi-a plâns zgomotos când a venit pe lume. Moaşa mai jură şi că dumneata, Sir Randall Braesford, ai luat neîntârziat pruncul şi ai plecat din încăpere, trecând alături şi închizând uşa. Femeia mai spune şi că în timpul îndelungat cât s-a îngrijit ca tânăra mamă să nu ducă lipsă de nimic şi a curăţat urmele naşterii, copila n-a mai fost auzită plângând.

— Mica Madeleine, după cum a fost botezată de mama ei, s-a liniştit când am luat-o în braţe, începu Rand, dar fu oprit de-un gest al regelui care cerea linişte.

— Încă nu am isprăvit, îl lămuri Henric scurt. Se pare că moaşei nu i-a fost îngăduit să rămână împreună cu doamna, ci i s-a oferit o răsplată bogată şi-a fost grăbită să plece cât mai curând după ce-şi îndeplinise menirea. Şi spune această femeie că, pe drumul de plecare, a simţit duhoare de carne arsă răzbind din cămările pe care tocmai le părăsise.

Lui Isabel îi scăpă un mic strigăt şi-şi duse mâna la gură. Mama regelui se îngălbenise, în vreme ce pe feţele lui Morton şi Bray se aşternuse o expresie întunecată de condamnare. Rand îşi înghiţi fierea, apoi vorbi:

— Nu! De o mie de ori nu!

— Tăgăduieşti învinuirea.

— Pe onoarea mea că nu am ars niciun copil, insistă el. Nu pot spune dacă moaşa minte sau doar a înţeles

greşit ce-a văzut şi-a auzit, însă copila domnişoarei d'Amboise dormea în braţele mele când moaşa a plecat călare, cu omul meu. O clipă mai târziu, pruncul sugea la sânul mamei sale. Era sănătoasă şi cu siguranţă în viaţă la plecarea lor din Braesford. Jur asta pe cuvântul sfânt al Domnului şi pe aripile tuturor îngerilor Săi.

— Cu toate acestea, n-am mai primit nicio veste de la domnişoara Juliette, din clipa în care dumneata ne-ai trimis veste c-a zămislit o fiică. N-a mai fost văzută în locul ei obişnuit, n-a mai fost văzută deloc de când a intrat pe porţile castelului Braesford. Unde, atunci, încheie regele cu simplitate şi linişte, este doamna acum?

Era o întrebare foarte nimerită. Iar Rand îşi dorea să ştie răspunsul. Înghiţi şi făcu un gest neputincios din mână.

— Nici nu pot să bănuiesc, Sire. Tot ce pot spune este că un grup de oşteni a venit şi a luat-o.

— La poruncă, presupunem. Doar nu le-ai încredinţat doamna şi copilul fără o poruncă scrisă.

— Mi s-a înfăţişat un pergament cu semnătura şi sigiliul vostru, răspunse el, înclinând scurt din cap.

— Îl cunoşteai pe căpitanul gărzii?

— Nu, nu-l cunoşteam. Dar după cum ştiţi prea bine, Sire, am petrecut mulţi ani departe de ţărmurile Angliei şi doar puţine luni departe de Curte. Nu-mi sunt cunoscuţi toţi căpitanii şi soldaţii Maiestăţii Voastre.

— Nici nouă, spuse Henric sec. Însă de ce-ar plănui cineva o şaradă atât de complicată şi de misterioasă?

Rand deschise gura să răspundă, dar vorba-i fu luată de mama regelui.

— Pare limpede că gândul a fost unul întunecat, spuse ea, tonul blând şi măsurat contrazicând asprimea cuvintelor. Gândul a fost să atragă Coroana într-un scandal ce miroase a povestea prinţilor ce-au murit în Turn.

— Da, încuviinţă Henric cu chipul întunecat.

Nu era o explicaţie de lepădat. Date fiind începutul

şubred al domniei lui Henric şi temeiurile sale şi mai şubrede pentru a pretinde tronul, orice l-ar fi indicat drept ucigaşul fiilor lui Eduard al IV-lea ar fi putut da naştere unui val de nemulţumire care avea sorţi să se transforme în opoziţie. În mâinile potrivite, ar fi putut chiar să îndreptăţească bănuiala că tot el era vinovat de crima comisă cu trei ani înainte, dacă într-adevăr crimă fusese. Deşi la vremea aceea se găsea dincolo de hotarele ţării, membrii facţiunii sale, inclusiv personajele de căpetenie aflate atunci în încăpere, erau în Anglia. Ei puteau fi învinuiţi de-a fi dus fapta la bun sfârşit, în numele lui.

— Un alt scop ar fi să existe un prizonier, pentru vremuri de nevoie, spuse Isabel răspicat.

Rand întoarse brusc capul, surprins că Isabel vorbise în apărarea lui. Tânăra îi întâlni curajoasă privirea, chiar dacă în obraji îi apăruse o uşoară roşeaţă. Încrederea ce se citea în adâncurile de un cenuşiu-verzui ale ochilor ei îi făcu inima să tresalte. Întorcându-se, vorbi în continuarea gândului ei:

— Anumite puteri din Europa ar fi bucuroase de un atare avantaj, în cazul în care ar avea nevoie de aliaţi în războiul din regiune.

— Sau, mai simplu, poate că se urmăreşte o răscumpărare, spuse cancelarul Angliei, frecându-şi bărbia dublă ce-i atârna sub fălci.

În tăcerea care se lăsă, se auziră în depărtare clopotele bătând. Soarele stătea să apună. În ciuda apusului de vară ce stăruia dincolo de ferestrele înalte ale sălii, întunericul pătrunsese deja între pereţii castelului. O lumânare tremură pe sfeşnicul ei, iar Rand adulmecă brusc mirosul amestecat de ceară de albine, parfum şi sudoare care îmbiba straiele preoţeşti bogate în care era înveşmântat Morton. În aşteptarea hotărârii regelui, abia dacă mai respira.

— Nu trebuie să ne grăbim, spuse regele în cele din

urmă. Vom trimite oameni să caute locuri unde-ar putea fi ţinută prizonieră Mademoiselle Juliette. De va fi găsită, iar copilul este cu ea…

— Vă conjur să-mi acordaţi privilegiul de-a însoţi căutarea, se oferi Rand, reuşind să vorbească în ciuda uşurării care-l gâtuia. Nimeni nu are temei să caute mai mult şi mai bine decât mine.

— Avântul şi zelul dumitale îţi fac cinste, însă nu putem îngădui una ca asta.

— Am jurat şi nu-mi voi călca jurământul. Nici nu vă voi trăda încrederea, Sire.

— Ştim asta. Însă chestiunea e una delicată. Să spunem că ai dreptate şi doamna este reţinută împotriva voinţei sale. Ce-i va împiedica pe răpitorii ei să nu-i pună capăt vieţii, în clipa în care te vor zări? Pentru noi va fi moartă, şi nu va putea să jure că povestea dumitale e adevărată, şi ai fi numai bun să iei vina asupra dumitale. Zvonul de care-ţi vorbeam este deja în floare la Curte, astfel că am fost obligaţi să te învinuim şi să te aducem dinaintea noastră spre a-ţi pune întrebări. Ne-au mai ajuns la urechi şi zvonuri precum că ai putea fi ucis într-o ambuscadă, ca să nu mai poţi tăgădui învinuirea. Această ultimă posibilitate ne-a împins să trimitem grabnic după Lady Isabel, poruncind ca amândoi să fiţi aduşi în prezenţa noastră. Nu, clătină Henric din cap, vei rămâne în preajma noastră, Sir Rand. În plus, nu s-ar cuveni ca un proaspăt soţ să fie văzut căutând în gaură de şarpe o femeie care nu-i e nevastă.

— Sire!

Împotrivirea venise de la Isabel, care-i tăiase lui Rand năvala cuvintelor de recunoştinţă pentru rege. Când Henric îşi întoarse privirea rece spre ea, îşi plecă genele.

— M-a luat gura pe dinainte, iertare. De vină a fost… surpriza.

— Surpriză, când ştiai de câteva săptămâni că vei fi

soţia lui Braesford?

— Tărăşenia cu copilul, spuse ea în şoaptă. Toată lumea vorbea că… Adică, ni s-a spus că e o crimă ce ar putea fi pedepsită cu ştreangul.

— Aşa s-ar putea sfârşi dacă doamna nu este găsită. În astă vreme, am aranjat ca dumneata să ai parte de o nuntă cum se cuvine, şi asta trebuie să se afle. Frumoasa noastră regină aşteaptă cu nerăbdare această zi de sărbătoare, de întreceri cavalereşti, ospeţe, muzică şi dans, ca o ultimă desfătare înainte să ne părăsească. În curând se va retrage pentru patruzeci de zile, spre a da naştere moştenitorului nostru, aşa încât înţelegeţi că nu mai e vreme de zăbavă. Chiar mâine vă puteţi spune jurămintele, socotim noi. Aşa este, cancelare? întrebă întorcându-se către fostul episcop de Ely.

— Mâine e o zi foarte nimerită, fu imediat de acord Morton.

— Dar… dar anunţul căsătoriei, Sire?

— Anunţurile pot fi evitate în împrejurări cu totul deosebite, Lady Isabel, fii pe pace. Deci, ne-am înţeles. Veţi semna hârtiile de căsătorie imediat ce plecaţi de aici. Apoi, nu ne mai rămâne decât slujba.

— Cum porunciţi, Sire, spuse Isabel cu o mică plecăciune. Totuşi, cât de bine a picat totul, adăugă ea în şoaptă.

Rand îşi dădu seama că numai el fusese destul de aproape ca să audă mirarea tinerei. N-o învinuia deloc pentru această mică zeflemea. Dacă Henric se hotărâse că putea trece peste anunţurile oficiale din biserică, atunci existau solide temeiuri politice la mijloc.

Pe Rand îl neliniştea mai cu seamă ce se ascundea în spatele acestor pregătiri făcute de rege pentru nuntă. Era un semn al îngăduinţei sale, sau un paravan pentru altceva?

— Excelent, spuse Henric mulţumit. Atunci, pe mâine.

Ce mai puteau riposta în aceste condiţii? Rand simţi şovăiala lui Isabel şi, întru câtva, i-o împărtăşi. Voise s-o cruţe de ruşinea de-a fi măritată cu un om bănuit de crimă. Oare va trece mult până ce va ajunge văduva lui, numai bună pentru încă un măritiş pus la cale de Henric? Porunca de-a se prezenta în faţa altarului, fără pic de consideraţie pentru consecinţe, era o intruziune neplăcută în vieţile lor.

Oricum ar fi fost, privind-o pe Isabel înclinând capul şi făcând o nouă plecăciune dinaintea voinţei suveranului, Rand se bucură că luase altcineva hotărârea în locul lui. Propria reverenţă fu un semn de supunere. Şi singurul chip în care-şi putea ascunde furtuna de nerăbdare ce-i străbătea trupul şi sufletul, la gândul nopţii ce avea să urmeze.

Capitolul 5

Stând alături de Braesford, Isabel îşi dorea din toată inima să se împotrivească cu glas tare acestei nunţi, să-i spună nu, în faţă, lui Henric. Dar nimănui nu-i e dat să-l înfrunte pe rege, oricât de multă mânie ar trezi poruncile lui.

Se gândi că fusese anume chemată spre a i se aduce la cunoştinţă porunca de-a se mărita. Alt motiv pentru prezenţa ei în audienţă nu putea exista. Sau poate Henric nu dorise decât ca ea să audă toate amănuntele despre învinuirea ce i se aducea lui Braesford. O mireasă trebuie să înţeleagă de ce soţul ar putea fi luat de lângă ea şi dat pe mâna călăului.

Împrejurările păreau fără ieşire. Cineva aranjase, cu siguranţă, ca domnişoara d’Amboise să primească o escortă şi măsluise hârtiile înmânate lui Braesford. Persoana aceasta avea cunoştinţă despre treburile de la

Curte, despre semnătura şi sigiliile lui Henric. Sau influenţă asupra celor care ştiau mersul lucrurilor.

Prin asta, presupunea că viitorul ei soţ nu minţise. Nu aveau decât cuvântul lui în privinţa celor petrecute. Fireşte, câţiva dintre ostaşii lui ar fi putut întări cele povestite de el. Dar, după cum putuse vedea în drumul lor către sud, oamenii îi erau credincioşi lui Braesford, ceea ce ar fi putut să arunce o umbră asupra mărturiei lor.

Cât despre moaşă şi bănuielile ei, era de-a dreptul ciudat că o asemenea bârfă ajunsese la urechile regelui. De obicei, o poveste ca aceasta ar fi rămas cunoscută numai de vecinii femeii. Mai mult, din ce mărturisise ea însăşi, nu văzuse nimic cu adevărat acuzator. Doar bănuise că se petrecuse o crimă. În alte împrejurări, regele nici n-ar fi luat în seamă aceste năzăriri.

Oricum ar fi stat lucrurile, un fapt rămânea sigur: dispariţia domnişoarei şi a copilului ei. Unde se găseau ele acum, dacă mai erau tefere? Da, şi de ce oare această Mademoiselle Juliette nu trimisese vorbă regelui despre locurile pe unde se afla? Poate că fusese încredinţată că Henric ştia deja, deoarece însuşi suveranul aranjase detaliile captivităţii. Doar prizonierii nu trimit mesaje temnicerului, cerşind ajutor.

Atâtea prilejuri de trădare. Pe Isabel o durea capul numai gândindu-se la ele. Nu întrezărea nicio cale să înţeleagă adevărul, fiindcă abia de-l cunoştea pe omul acesta care urma să-i devină soţ.

Nu-l cunoştea, însă aveau să fie curând uniţi pentru veşnicie.

În clipa aceea, mama regelui făcu un pas înainte, cerând astfel ca persoanele prezente să-i acorde atenţie, deşi i se adresă numai lui Rand. Scoţându-şi mâinile din mânecile largi ale veşmântului, arătă spre două pachete aflate la picioarele tronului.

— Regele împreună cu mine ne rugăm ca necazul ce

te-a adus dinaintea noastră să fie alungat în curând, bunul şi credinciosul nostru cavaler, şi într-un chip cât mai mulţumitor pentru toţi, spuse ea cu glas răspicat şi domol. Ca semn al credinţei noastre în acest deznodământ, şi în cinstea nunţii dumitale, vă oferim aceste daruri. Un slujitor le va duce de îndată în încăperile voastre. Este dorinţa noastră cea mai scumpă să le purtaţi cu bucurie, şi ca unirea voastră să primească toate binecuvântările Cerului.

Rand spuse toate cele cuvenite, iar Isabel îşi arătă şi ea recunoştinţa. Peste câteva clipe, li se permise să se retragă. Printre genele plecate, în vreme ce se retrăgea cu faţa la rege, Isabel izbuti să arunce o privire la daruri. Păreau înfăşurate în mătase, iar înăuntru se ghicea ceva delicat. Se întâmpla adesea ca regele să le dăruiască haine favoriţilor şi celor care-l slujeau, mai ales de Crăciun, nunţi, botezuri şi alte asemenea împrejurări. Era încredinţată că asta se afla în cele două legături. Şi nu se înşela.

După ce se întoarse în camera ei şi primi partea ei din darul regelui, Isabel şovăi să-l desfacă. Pentru nuntă poruncise să i se coasă o rochie roşie, de culoarea sângelui, pe care o dusese cu ea în nord şi pe care o adusese înapoi, la întoarcere. Noul veşmânt părea, cel puţin pentru ea, o încercare de a-i cumpăra bunăvoinţa. Dacă primea, ar fi fost ultimul semn că se supune voinţei regelui. Dacă refuza, gestul ar fi trădat o sfidare copilărească. Cine ar fi avut de suferit, în afară de ea? Cu degetele ţepene, trase de şiretul care ţinea laolaltă pachetul.

Înăuntru se găsea o rochie de mătase bogat ornamentată, în culorile lui Henric, alb şi verde. Broderia era minunat lucrată, cu un model cu frunze de ferigă şi viţe aurite întinse pe un fundal de mătase albă, din loc în loc presărat cu boabe de rouă închipuite de perle. Mânecile, prinse de umeri, erau la rândul lor brodate şi atât de largi şi de pline de podoabe la manşete, încât atârnau până aproape de podea. În legătură se mai afla şi-o cingătoare

lucrată din aur şi împodobită cu smaralde, şi-o bentiţă ţesută din fir de aur să-i ţină părul, care, în această unică împrejurare a vieţii sale, avea să fie lăsat neacoperit.

Trebuia să încerce numaidecât rochia şi cingătoarea, pentru ca Gwynne să poată face schimbările cuvenite. Rochia îi venea însă ca turnată – aşa spunea întruna Gwynne deşi Isabel nu prea reuşea să vadă mare lucru în bucata rotundă de oţel lustruit ţinută dinaintea ei de servitoare.

— O minunăţie de rochie, domniţă! Demnă de-o prinţesă! Nicicând n-am văzut mătase aşa de fină şi de frumoasă, spunea Gwynne, întinzând mânecile pentru a se aşeza mai bine, apoi dându-se un pas îndărăt şi admirându-şi lucrarea, cu capul uşor înclinat. Regele ţi-a făcut cu adevărat o mare cinste.

— Da. Mă întreb de ce.

— Eşti protejata lui şi e datoria lui să se îngrijească de veşmintele pentru nuntă. Ar trebui să aibă alte temeiuri?

— Mi-e teamă că, de obicei, are.

— Crezi că e o răsplată? Dar pentru ce crezi? Doar dacă nu cumva…

— E vorba despre chinul de-a fi dată după un om care nu-i de rangul meu.

— Dar cavalerul ăsta poate ţine piept oricui.

Adevărat. Cuvintele lui Gwynne o făcură să simtă o greutate ciudată, fierbinte, pe sub cingătoarea de aur. Cât durase audienţa la rege, stătuse mândru şi curajos, arătându-i lui Henric respectul cuvenit, dar nu umilinţă. Văzuse oameni de vază purtându-se cu mai puţină demnitate dinaintea încruntării regelui. Asemenea gânduri o tulburau adânc. Dinadins, îşi spuse:

— Dar nu e decât un cavaler.

Gwynne ridică dintr-o sprânceană.

— Vei primi pe viaţă o treime din Braesford, de vei fi văduva lui. Ce altceva mai lipseşte?

— Ştii prea bine.

— Un conte sau un duce de soţ, în locul lui Braesford? Şi să cred c-ai lua un moşneag cu titlu, în locul mândreţii ăsteia de bărbat? Crede-mă, domniţă, c-ar fi un târg tare prost.

Isabel îi aruncă o privire duşmănoasă.

— Mereu ţi-au umblat ochii după nişte umeri vânjoşi. Un bărbat trebuie să aibă şi alte calităţi.

— A, deci i-ai văzut umerii? Şi picioarele. Puternice ca nişte stejari. Cât despre ce-i între ele…

— Nu despre asta vorbeam!

— Dar n-ai să spui nici că-i lipsit de importanţă.

Nu, asta n-ar fi putut spune, deşi se străduia să nu stăruiască prea mult cu gândul la acea parte anatomică a lui Rand sau la ce se va petrece în noaptea nunţii. În zadar, însă. Mai mult, se sucise şi se învârtise în lectică, după plecarea lui, încercând să-i uite braţele puternice, mâinile, felul în care părea să umple spaţiul pe care-l ocupaseră împreună. Da, şi mica aluzie la cum ar fi dacă i-ar simţi greutatea deasupra ei şi forţa înăuntrul ei.

La Braesford, palmele lui îi ţinuseră cu gingăşie degetul rănit, înainte să-i smucească cu cruzime capetele osului rupt, aşezându-le cum trebuia. Oare se va dovedi la fel şi-n purtarea din spatele perdelelor patului nupţial – blând, dar necruţător? Scutură scurt din cap spre a alunga gândurile ce nu-i dădeau pace şi ameţeala ce le însoţea. Apoi, spuse:

— Bogăţia poate fi şi un semn că alianţa cu Henric e preţioasă.

— În ce fel? întrebă Gwynne încruntându-se.

— Pricina e serviciul făcut lui de Braesford acum câteva săptămâni, şi care n-a ieşit tocmai bine.

Şi începu să-i explice, fără să se sfiască să vorbească despre asta cu slujnica. Gwynne se străduise din răsputeri să le protejeze pe fete şi pe mama lor, în timpul celei de-a

doua căsătorii, minţind, căutând scuze, aducându-le apă şi hrană atunci când erau închise drept pedeapsă pentru vreo greşeală. Nutrise numai dispreţ pentru contele de Graydon şi-l învinovăţea pentru moartea stăpânei. Se bucurase să-l vadă mort. Şi nu-l avea la inimă nici pe fiul şi moştenitorul lui, fratele vitreg al surorilor.

— Da, mi-a ajuns la urechi povestea asta, în odăile servitorilor de la Braesford. Tot ce ştiau e că doamna era ibovnica regelui, şi că au venit nişte oameni şi-au luat-o.

— Şi copilul? o întrebă Isabel repede.

— La plecare, doamna purta cu sine o bocceluţă. Sau cel puţin asta s-a spus după ce s-a strigat în gura mare că se comisese o crimă, în noaptea aceea. Unii jurau c-au zărit pruncul, chiar dacă nimeni n-a intrat şi n-a ieşit din iatacul doamnei, în afară de servitoarea pe care-o avea cu ea.

Oare trebuia să afle şi regele povestea asta? Isabel se întrebă dacă ar pleca urechea. Poate că, având atâtea iscoade în toate colţurile regatului, aflase deja.

— Regele a pomenit de nişte zvonuri ce s-ar fi împrăştiat pe-aici.

— Am auzit o şoaptă, două, deşi niciuna nu mi-a spus mare lucru. Oamenii se tem să-mi vorbească deschis, când tu şi Braesford sunteţi în graţiile regelui.

— Aşa să fie oare? se miră Isabel, c-un hohot scurt şi trist.

Gwynne ridică din umeri.

— Poate-ai să te luminezi privind straiele primite în dar de Braesford, de la rege.

Avea şi ea dreptate, cugetă Isabel. Straiele, dacă erau la fel de scumpe ca ale ei, ar fi vădit prietenia deosebită ce-i arăta regele. Pe de altă parte, ar mai fi putut însemna şi că Henric dorea să-l trimită la eşafod cât mai bine îmbrăcat. Dar n-ar fi putut spune de ce acest ultim gând o îngrozea. Abia de-l cunoştea pe acest om. Moartea lui n-ar fi avut nicio însemnătate pentru ea. Niciuna.

Surorile lui Isabel se aflau pe undeva, prin palat. Cu toate că tare i-ar fi plăcut să le arate rochia cea nouă, nu era răgaz pentru asta. Vremea cinei se apropia cu paşi repezi. Ar fi primit cu dragă inimă să cineze numai cu puţină pâine şi vin şi-apoi să se retragă în dormitor, dar nu era cale de scăpare. Până la revărsatul zorilor, veştile despre apropiata nuntă aveau să fie pe buzele tuturor. Dacă ar fi căutat să se ascundă, le-ar fi dat motiv să creadă că-i e ruşine sau, Doamne fereşte, teamă de nuntă. Mândria e un mare păcat, dar nu îndura gândul c-ar fi putut fi bănuită de ruşine sau teamă. Aşadar, îi îngădui lui Gwynne să-i scoată rochia de mătase albă şi se îmbrăcă din nou în cea din catifea aurie.

Sala cea mare era o încăpere uriaşă, în care răsuna ecoul, cel mai mare spaţiu nesprijinit de vreo coloană, din întreaga lume cunoscută, cu ziduri din piatră albă de-a lungul cărora se înşirau galerii, şi încheiate cu ferestre înalte, străjuite de tâmplăria masivă a consolelor. Deocamdată, fusese decorată pentru a găzdui cina – mese lungi aşternute cu feţe bogate, talere şi cupe în capul mesei mari, umbrite de-un baldachin aurit, şi pahare şi platouri din lemn, pe care avea să fie aşezată mai târziu mâncarea, pe mesele joase.

Misiunea era una deosebit de grea, bucătăriile de la Westminster hrănind câteva sute de oameni, în fiecare seară. Mulţimea care cerşea la poarta din spate a palatului primea resturile rămase de la oaspeţi, împărţite de-un slujbaş al regelui. Servitorii roiau de colo-colo prin marea sală, purtând carafe cu vin decantat în pivniţe şi aşezându-le pe mese înşirate pe margine. Coşuri pline ochi cu pâini calde şi mirosind îmbietor fuseseră deja înşirate pe mesele de pe margine. Curteni şi doamnele lor, diplomaţi dintr-o jumătate de duzină de ţări, membri ai gărzii regelui, nobili, familii din provincii şi gură-cască de tot soiul erau risipiţi în toate colţurile încăperii. Vorbeau şi râdeau în hohote, jucau

cărţi şi zaruri, se împiedicau de picioarele servitorilor care se grăbeau de colo-colo.

Prin mulţime, Isabel zări capetele surorilor ei. Mişcându-se cu eleganţă, făcând câte-un semn din cap şi vorbind cu vreun cunoscut, îşi croi drum până în locul unde Cate şi Marguerite şedeau pe o banchetă tapiţată.

Alături de ele se afla un domn, cu piciorul sprijinit de banchetă şi-o lăută proptită de genunchiul ridicat. Degetele lui mângâiau strunele, cântând o melodie în surdină, în vreme ce smulgea hohote de râs c-o observaţia aruncată la iuţeală.

Chiar în acea clipă, Cate îşi luă ochii de la trubadur. Chipul i se lumină şi îi făcu surorii ei un semn cu mâna. Domnul, urmărindu-i privirea, se uită peste umăr. Când Isabel se apropie de ei, se îndreptă de-ndată.

— *Mademoiselle,* exclamă el, primind-o c-o plecăciune adâncă, ce bucurie să te văd în mijlocul nostru! Te crezusem pierdută pentru luni întregi, poate pentru totdeauna, dar iată-te. Voi compune un madrigal în cinstea fericitei întâmplări, unul care să-i încânte pe oaspeţi şi care să-ţi bucure inima feciorelnică.

Omul era Leon, Maestrul de Ceremonii al lui Henric, domnul care, cu atâta mărinimie, împrăştiase povestea Blestemului Celor Trei Graţii. Un francez de-un şarm neţărmurit, era în mod firesc atras către cele mai frumoase doamne din sala de ospeţe.

Isabel, ca şi surorile ei, se dădea în vânt după aiurelile lui extravagante, dar nu făcea niciodată greşeala de-a le da crezare. Uneori avea impresia că acesta era motivul pentru care Leon le căuta tovărăşia atât de des.

— Nu te osteni în zadar, domnule, îi răspunse ea ironic. Întoarcerea mea va fi, fără îndoială, una foarte scurtă. Şi-atunci, ce-o să faci? Rămâi c-o minunăţie de cântec şi fără ocazii să-l cânţi.

— Un zâmbet de pe buzele dumitale mi-ar răsplăti

toate eforturile.

Privirea lui Leon era încărcată de tandreţe. Nu era de mirare că atât de multe doamne cădeau pradă linguşirilor lui. Cu vâlvoiul de bucle închise la culoare din jurul capului şi ochii atât de negri încât pupilele aproape că se confundau cu pielea de culoarea măslinelor, uşor îmbujorată în dreptul obrajilor, Leon ar fi trebuit să pară efeminat. Dar semăna mai mult cu un arhanghel pictat de vreun maestru iconar, întruchiparea frumuseţii bărbăteşti. Ştia şi el asta, dar lua totul în glumă, astfel că numai cu mare greutate putea fi învinuit de vanitate. Ca întotdeauna, şi-n seara aceasta îşi pusese straie ce luau ochii: o haină strânsă pe corp, din catifea stacojie, peste o pereche de pantaloni cu dungi aurii, şi-o pălărie galben-cafenie ce-i acoperea buclele, în care înfipsese o pană de fazan. Lăuta, ale cărei corzi începuse iarăşi să le ciupească, era de forma unei smochine şi frumos lucrată, împodobită cu intarsii din nenumărate feluri de lemn, după moda italienească.

— Tristeţea mea n-are margini, Leon, spuse Cate, prefăcându-se adânc mâhnită. Credeam că buzele mele te-au inspirat să compui un poem, în care le asemuiai cu un apus de soare.

— Nu te-ai înşelat, scumpa mea, mi-e încă în minte. Cu o asemenea muză, nu voi avea mult de trudit la el, deci va fi gata într-o clipită.

— Numai după ce te achiţi de îndatoriri mai însemnate, nu? Ticălos mai eşti.

— Mă răneşti, frumoasa mea, se plânse Leon, chipul lui arătos întunecându-se într-o mască sumbră.

— Lasă asta, îi spuse Marguerite, săgetându-l cu ochii săi căprui. Ne povestea despre planurile pentru o viitoare seară de reprezentaţii cu măşti. O să fie o piesă foarte frumoasă, cu multe urlete, gemete şi foc, adăugă, întorcându-se spre Isabel.

— Foarte amuzantă, sunt convinsă, răspunse ea sec.

— Doamne, apără-ne, un critic, gemu Leon. Trebuie să mă retrag şi să muncesc din greu la o nouă piesă, zise şi, după un moment de gândire, îşi reluă cântecul. Sau poate voi renunţa la aplauzele viitoare, de dragul tovărăşiei prezente.

— Nu renunţa la nimic din pricina mea, îl sfătui Isabel c-un gest uşor al mâinii, ştiind prea bine că n-avea de gând să le părăsească.

Dar, chiar în timp ce vorbea, îşi dădu seama că larma din încăpere scăzuse, peste ea întinzându-se o şoaptă precum şuierul vântului. Aruncând o privire în jur, văzu că mulţimea se desparte în două, lăsând cale liberă unei siluete maiestuoase. Era regina, însoţită de-un şir dublu de doamne de onoare şi de bufonul ei, o femeie micuţă, nu mai înaltă de-un metru.

Isabel se întoarse cu faţa, îşi trase rochia în spate şi se aplecă adânc. Surorile ei făcură la fel, iar Leon îşi scoase pălăria c-o mişcare plină de eleganţă.

— Nici din pricina mea, Monsieur Leon, să nu vă neglijaţi truda, spuse şi Elisabeta de York, alăturându-se micului grup cu mişcările greoaie şi lente ale unei femeie însărcinate. Rezultatul e întotdeauna încântător, oricâtă bătaie de cap s-ar dovedi pentru dumneata.

— Maiestatea Voastră! exclamă Leon încântat, îngenunchind la picioarele reginei lui Henric, însufleţit de cea mai profundă recunoştinţă pentru complimentul primit. O lucrare în slujba voastră nu-i nicicând o trudă. Este şi va fi întotdeauna o nespusă plăcere.

— Ridică-te, Sir Pramatie, îl îndemnă regina cu glasul său uşor şi melodios. Şi mai spune-ne niscai linguşeli. N-au cum să mă atingă, căci, după cum bine vezi, am o uriaşă pavăză. Se întoarse spre Isabel şi schiţă un gest, îngăduindu-le, ei şi surorilor ei, să se ridice. Mi s-a spus că aţi revenit printre noi, Lady Isabel. Mă bucur să văd că sunteţi bine, sănătoasă.

— Asemenea, doamnă, răspunse Isabel cu sinceritate.

Elisabeta era iubită de toţi, mai mult chiar decât Henric, care nu avea purtarea ei degajată sau, la drept vorbind, aerul ei regal. Lucru deloc de mirare, fiindcă Elisabeta fusese crescută încă din copilărie să fie soţia unui rege, deşi la o Curte străină. Unii şopteau că Henric ar ţine-o departe de lume, de teamă să nu fie prea îndrăgită de popor. Ca fiica cea mai mare a lui Eduard al IV-lea, dreptul ei la tron era chiar mai îndreptăţit decât al lui. Deşi trecuseră secole de când Anglia fusese condusă de o femeie, nimic din legile ţării n-o împiedica pe Elisabeta să domnească singură.

De-o frumuseţe nepământeană, moştenită din neamul Plantageneţilor, Elisabeta era însăşi întruparea idealului vremii sale: păr blond, piele fină şi oase delicate. Rochia ei din damasc albastru – deşi simplu croită şi împodobită cu perle numai în jurul decolteului – îi scotea în evidenţă ochii în chip desăvârşit. Micul cerc de aur pe care-l purta drept coroană era lăsat mai jos pe frunte, ţinându-i în loc vălul alb fin care-i acoperea părul. De cingătoare, în locul cheilor de castelană, atârna o bijuterie de cărticică, într-un săculeţ împletit din fir de argint. Pe coperta din lemn minunat pictată se vedeau titlul şi autorul – povestea de dragoste şi mântuire a lui De Lorris, *Romanul trandafirului.* Aflată în ultimele luni de sarcină, Elisabeta părea oglindirea acestui titlu, parcă în ciuda temerilor lui Henric că nu va reuşi să ducă sarcina la bun sfârşit.

— Dar cum se face că te vedem din nou în mijlocul nostru? întrebă Elisabeta, trăsăturile ei fine exprimând curiozitate. Am fost încredinţată că ai pornit spre nord, în călătorie de măritiş, deşi acum Maiestatea Sa pune la cale alte planuri. Împrejurări neprevăzute au împiedicat nunta?

Lui Isabel i se reamintea, în cazul în care uitase, că regina nu bănuia nimic în legătură cu învinuirile aduse lui Braesford. Nu trebuia cu niciun chip să afle, cum nu trebuia

să ştie nici de legătura lui Henric cu Mademoiselle Juliette d'Amboise, deşi, din experienţa lui Isabel, astfel de poveşti ieşeau întotdeauna la lumină. O glumă grosolană ici, un comentariu însoţit de chicote colo, şi curând doamnele de onoare vor ajunge să şoptească la urechea reginei. Dacă o femeie inteligentă se apăra prefăcându-se a nu şti nimic – iar Elisabeta era o femeie inteligentă, deoarece încă din copilărie studiase asiduu cu un profesor, iar acum se întâmpla adesea să traducă documente latineşti pentru folosul augustului său soţ –, asta era cu totul altceva.

— A fost porunca regelui, răspunse Isabel. În ce priveşte motivul, cine poate şti? Poate o toană l-a împins să-şi dorească să fie oaspete la nuntă.

— Aşa este, nu ştie nimeni ce se petrece în mintea regelui, spuse Elisabeta de York ironic. Oricum, mă voi bucura să te văd măritată. Sir Rand e un favorit al regelui, un tovarăş plăcut şi credincios în anii lui de restrişte şi-un braţ puternic pe câmpul de luptă. Şi mi-a arătat bunătate, adăugă ea cu un zâmbet mai dulce, când am sosit întâia oară la Curte, şi puţini au fost aceia care m-au primit astfel. Nici c-ai fi putut primi un soţ mai bun.

Isabel nu prea ştia cum să răspundă acestei laude, aşa că nici nu încercă.

— Eu şi Braesford am fi onoraţi de prezenţa voastră. Cred că în curând veţi părăsi Curtea. Încotro vă veţi îndrepta, dacă-mi este îngăduit să întreb?

— La câteva zile după ce vă veţi rosti jurămintele, dacă nu mă înşel. Şi-atâta zarvă s-a stârnit din pricina asta. Voi pleca la mănăstirea Sfântului Swithin, în Winchester, cea ctitorită, spune legenda, de însuşi regele Arthur. O poveste frumoasă, nu?

Isabel, întâlnind privirea caldă a reginei, îi răspunse cu un zâmbet înţelegător.

— Iar pruncul, de va fi băiat, se va numi Arthur?

— Ai auzit, bănuiesc, că asta ar fi dorinţa Maiestăţii

Sale. M-am învoit, deşi toţi regii casei de Lancaster s-au numit, până-n ziua de azi, Henric. E numai vina lui Caxton, pricepi? El a tipărit *Moartea lui Arthur,* în anul ce-a trecut, una dintre cele mai încântătoarea cărţi aduse la lumină în acest regat, spuse regina atingându-şi uşor pântecul, ca într-o mângâiere. Şi să ferească Cerul să nu fie un fiu şi moştenitor. Henric a primit promisiunea unui clarvăzător că va fi băiat. Nu aş îndrăzni să-l dezamăgesc.

Elisabeta rosti cuvintele aproape în şoaptă, dar pentru Isabel sunară foarte serios. Elisabeta de York, în ciuda coroanei pe care-o purta pe frunte, nu era mai stăpână pe soarta ei decât doamnele care-i stăteau în preajmă. Măritişul reginei fusese o alianţă dinastică, o unire cu un bărbat pe care familia ei îi socotise mult timp duşman, care era cu zece ani mai în vârstă decât ea şi pe care, până-n ziua logodnei, nu-l întâlnise niciodată. Venise în patul ei cu dreptul stăpânului, scopul fiind ca trupul ei să-i nască un moştenitor. Oare cum o fi, se întrebă Isabel, şi cum o fi să poarte copilul unui bărbat care n-o iubea şi pe care nu-l iubea?

Poate că nu va dura mult şi va afla pe pielea ei. Gândul îi făcea genunchii să se înmoaie.

— Ni se alătură şi regele, în seara asta? întrebă ea ca să abată vorba, de dragul Elisabetei şi de dragul ei înseşi.

— Foarte probabil, deşi încă nu ne-a înştiinţat de voinţa sa. Dar nu trebuie să mai zăbovesc, spuse zâmbindu-le tuturor. Scumpa mea soacră mă aşteaptă s-o ajut să ţească o păturică pentru viitorul prinţ. La bună vedere.

O priviră cum se îndepărta, mergând încet-încet spre încăperile regale şi iatacul său, cu aceeaşi graţie cu care îşi făcuse apariţia. Isabel se încruntă puţin, gândindu-se la absenţa de mai-nainte a reginei din Sala Stelelor. Exista un motiv pentru asta, firește, însă mama regelui fusese de faţă parcă în virtutea unui drept natural. Se părea că Lady

Margaret avea mai multă trecere la Henric decât soţia lui. Cum de înghiţea una ca asta, ea, fiică de rege?

— O doamnă cu adevărat nobilă, spuse Leon oftând adânc.

— Ar trebui să-i scrii povestea şi s-o pui pe note, observă Cate privindu-l cu seriozitate.

— Poate că asta am să şi fac, murmură el. Da, da.

Isabel se întoarse prima cu spatele, simţind că nu mai poate îndura.

— Aşa, spuse cu forţe noi şi-o căutătură aruncată lui Leon, cu ce plănuieşti să ne încânţi în seara aceasta?

— Un grup de actori ţigani care a jucat dinaintea regilor de la apus de Rin, şi printre care, nu din întâmplare, se află un dansator de-o rară măiestrie, un jongler care înghite flăcări şi, *bien entendu*[1], frumosul cântec de întâmpinare dedicat dumitale, pe care chiar acum îl cânt în minte.

— Nu ultimul, te implor.

— Deloc, dacă nu v-a fost pe plac, răspunse el de-ndată. Dar, din când în când, am nevoie de inspiraţie proaspătă. Altfel, Henric se va plictisi curând de cântecele auzite a mia oară şi mă va trimite la plimbare.

— Niciodată! exclamă Marguerite.

— Revolta şi plânsetele doamnelor ar fi de neîndurat, declară Cate cu o privire răutăcioasă strecurată pe sub sprâncene.

— Una ca asta nu se poate, deci voi compune ceva nou cât de curând. Deocamdată, zise el înclinând capul către Isabel, ar trebui să mă aplec asupra unui număr grandios pentru ospăţul de nuntă. Va fi curând?

— Chiar mâine, mi-e teamă.

— Teamă? *Le diable!*[2] Atunci, să ne distrăm şi să alungăm gândul la ce va fi în noaptea nunţii. Ce-ar ajuta?

---

1 Bineînţeles (în fr. în orig.)

2 Drace! (în fr. în orig.)

Un cor de menestreli cântând despre binecuvântările căsniciei? O demonstraţie cavalerească a artei turnirului sau alt soi de jocuri cu sânge şi grozăvii?

— Niciuna, nici cealaltă, rogu-te, se strâmbă Isabel. În plus, nu este vreme.

— Atunci, ne vom mulţumi numai cu spectacolul deja plănuit de mine, doar cu foc, tunet şi maşinării mişcătoare.

— Doar?

— Vă va plăcea nespus, sunt încredinţat.

Fără îndoială, îşi spuse ea în vreme ce zâmbea de emoţiile surorilor ei (sau încercările de-a părea emoţionate), la gândul desfătării ce urma. Maestrul de Ceremonii se pricepea ca nimeni altul să alcătuiască maşinării în stare de isprăvi ciudate şi să ofere spectacole care să amuze şi să uimească. Îşi făcuse ucenicia în Italia, la un maestru mai puţin cunoscut, pe care-l numea Leonardo cel Delăsător. Dar, în loc să-şi folosească invenţiile în scopuri practice, Leon le punea în slujba distracţiei nobilimii şi a capetelor încoronate.

Cum ajunsese el la Curtea lui Henric era un mister, nu fiindcă Leon nu ar fi dat lămuriri, ci pentru că acestea erau atât de diferite între ele, încât era imposibil să-ţi dai seama care era cea adevărată. Era nepotul unui rege scăpătat, pretindea el, obligat de împrejurări să-şi croiască singur drum în viaţă. Sau era mezinul familiei, îndrăgostit nebuneşte de soţia unui nobil, pe care-o convinsese să fugă cu el, dar care pierise într-o furtună pe mare. Ucisese un om de vază într-un duel şi se văzuse nevoit să fugă din ţara de baştină pentru a rătăci prin lume. Sau era un preot ce odinioară iubise cu pasiune o tânără novice, dar nu pentru multă vreme. Iar astea erau doar poveştile pe care şi le mai amintea Isabel.

— Voi aştepta cu nerăbdare spectacolul, deşi mi-e greu să cred că vei izbuti să ne înfăţişezi ceva cu adevărat măreţ.

— O, dar trudesc la el de ceva vreme. Îmi va bucura nespus inima să-l prezint într-o împrejurare atât de vrednică.

Cate îşi propti mâinile în şold, luând un aer ofensat.

— Vezi, Isabel? Ne aruncă momeli şi ne stârneşte, dar nu ne spune lămurit despre ce e vorba. Da, şi munceşte de zor într-un şopron, dincolo de zidurile palatului, în care nu-i e nimănui îngăduit să intre.

Isabel îşi înclină uşor capul.

— Atunci, va fi o onoare că rodul muncii lui va fi dezvăluit pentru mine.

Chiar pe când vorbea, tânăra ei soră, Marguerite, îi atinse braţul şi-o făcu atentă la ceva în spatele ei. Fiind prevenită, tresări numai puţin la auzul vocii adânci, încărcate de ironie şi ameninţare:

— Onoarea va fi şi-a mea, bărbatul ce-i va sta alături când va privi spectacolul.

Leon, uitându-se în spatele ei, se albi în jurul gurii, iar chipul îi fu străbătut de-o umbră rece şi dură. Isabel se roti într-o volbură de catifea şi se trezi faţă-n faţă cu Braesford. În acelaşi timp îi ajunseră la urechi şoaptele ce se stârniră în jur, lumea dându-şi coate, strâmbându-se şi foindu-se în vreme ce căuta să se îndepărteze. Leon se dezmetici primul şi chipul i se însenină, de parcă acceptarea în cercul lor a unui om învinuit de crimă era o nimica toată.

— Şi norocul e de partea dumitale, dacă-mi îngădui, fiindcă vei avea cel mai bun loc din sală – în afară de tronul regelui, firește – alături de frumoasa Isabel.

— Iertare, dar umilul meu loc e peste cel mai înalt.

— Bine-ai grăit! exclamă aprobator Maestrul de Ceremonii. S-ar putea chiar să fii demn de Lady Isabel, dar asta nu ne va împiedica să-i plângem plecarea în robia conjugală. Of…

— Dar noi vom rămâne, zise Cate luându-se de braţ cu Marguerite şi aruncându-i lui Isabel o privire cu

subînţeles.

Isabel prinse înţelesul din zbor şi-şi prezentă surorile viitorului mire. Erau cu toţii numai zâmbete şi ochi cercetători în vreme ce făceau plecăciunile cuvenite. Cate îşi dădu aprobarea printr-o scurtă privire strecurată lui Isabel. Nu că ar fi avut vreo însemnătate deosebită. Sora ei mai tânără iubea bărbaţii puternici. În plus, orice femeie dată de nevastă unui domn ce-avea încă păr pe cap şi dinţi în gură trebuia neapărat felicitată, indiferent de împrejurări.

Braesford le salută pe Marguerite şi Cate, întrebându-le de sănătate, apoi se întoarse spre Isabel.

— Regret să te răpesc acestei încântătoare companii, dar trebuie să vorbim neîntârziat.

— Acum?

— Dacă binevoieşti.

Cuvintele erau mai mult din politeţe. În felul în care îi întinse braţul însă, se ghicea o poruncă, îşi spuse Isabel. Putea refuza să meargă cu el, dar n-ar fi fost înţelept. Mai mult, dată fiind duşmănia voalată a celor din jur, era dispusă să părăsească grabnic încăperea. Îşi aşeză palma pe mâneca lui, îşi luă rămas-bun şi o porni alături de Braesford.

Curtea palatului, scăldată de lumina apusului, vuia de zgomot şi agitaţie: paji alergând, mesageri, ostaşi beţi, cai ce erau conduşi către grajduri pentru noapte, preoţi cu tonsuri scoase în evidenţă de luciul selenar al scalpului. Bărbaţii înjurau, câinii lătrau, din taverna de peste drum, Capul de Mistreţ, se auzea un menestrel cântând un cântec deocheat, peste toate ridicându-se strigătele servitoarelor aplecate peste pervazul ferestrelor ce dădeau către aleile înguste din preajma palatului.

Isabel şi Rand ocoliră spaţiul deschis, croindu-şi drum pe lângă bucătăria din lemn, trecând printr-o poartă grea încadrată de coloane de piatră şi ajungând într-o grădină dosnică, lângă bucătărie. Aici, zarva ajunsese un murmur

înăbuşit. Totul era scăldat în căldura ce încă mai persista, în zumzetul adormit al albinelor şi-n cântecul păsărilor. Aerul era parfumat de aromele mentei, salviei şi cimbrului ce creşteau pe marginea potecii pe care păşeau. O mierlă speriată, care tot căuta ceva prin răzorul cu verze, zbură înaintea lor şi scăpă un strigăt de alarmă. Poposi în vârful unui măr ce creştea lângă zidul de piatră, de unde le urmări, c-un ochi bănuitor, mişcările.

— Îmi pare că Maestrul de Ceremonii ţi-e bine cunoscut, îi spuse Rand după ce făcură câţiva paşi.

Isabel aşteptase clipa asta. Faptul că vorbele îi fuseseră mai subtile decât crezuse nu însemna că erau mai puţin supărătoare. Luându-şi mâna de pe braţul lui, o folosi pentru a-şi proteja degetul rănit.

— E o companie agreabilă şi s-a dovedit un prieten bun.

— Cred că fratele tău te-a prevenit deja împotriva unor asemenea prietenii.

— Dacă asta crezi, atunci nu-l cunoşti pe Graydon. Nu dă doi bani pe soarta unei surori vitrege. Eu, Cate şi Marguerite am fost lăsate să ne găsim singure drumul la Curte. Dar, dacă vrei să insinuezi că Leon ar profita de vreuna dintre noi, îl nedreptăţeşti.

— În împrejurări favorabile, orice bărbat profită.

Cu ochii minţii văzu interiorul lecticii şi pe ei doi, gândul îmbujorându-i obrajii. Printre buzele strânse, zise:

— Avertismentul nu-i mai de trebuinţă acum decât a fost înainte. Ştiu foarte bine ce purtare se cuvine să aibă o nevastă.

Braesford înclină scurt din cap şi-şi continuară plimbarea în tăcere. Isabel se uită întâi la el, apoi la potecă.

Cât de impunător arăta, prin comparaţie cu Leon. Nu doar că Rand era mai înalt şi mai lat în umeri, dar părea şi mai viril. Trebuia să recunoască şi că era foarte atrăgător, într-un chip mai aspru. Nu doar Cate fusese impresionată.

Isabel zărise şi alte doamne întorcând capul după ei, când părăsiseră sala de petreceri.

Braesford nu le luase în seamă. Printre păcatele lui nu se număra şi vanitatea, deşi poate că pricina fusese dorinţa de-a o îndepărta cât mai repede de Leon. Privind un pisoi cenuşiu care-şi spăla un picioruş întins, undeva pe marginea potecii, Isabel cântări posibilitatea ca viitorul ei soţ să fi fost gelos. Dar alungă gândul de îndată, fiindcă nu vedea niciun motiv de gelozie. În fond, nu ţinea deloc la ea. Nu?

— E târziu să întreb, însă până acum nu m-am gândit la asta, zise el după o pauză. Inima nu ţi-e prizonieră prin alte locuri, nu-i aşa?

Isabel se încruntă uşor.

— Tot la Maestrul de Ceremonii ţi-e mintea? Dacă da, poţi să dormi liniştit. Leon preferă văduvele şi doamnele măritate, dar cu gust de aventură.

— Înţelept din partea lui, comentă Braesford ironic, deşi, din felul în care vorbeşti, s-ar zice c-a făcut cohorte de cuceriri. Dumnezeu are toane, de-i face pe unii bărbaţi mai atrăgători decât pe alţii.

— Poate că Leon însuşi se face pe sine atrăgător.

Îşi opri din nou ochii asupra ei pentr-o clipă, încruntându-se uşor, dar n-o contrazise.

— În fapt, gândul meu era dacă există vreun iubit de-un alt fel, poate un nobil cunoscut de tine aici, la Westminster.

— Nu am pe nimeni, nu am avut pe nimeni, în afară de iubirile neroade ale unei fete. Astfel de legături nu sunt încurajate, fiindcă, aşa cum ne încredinţează bunele măicuţe, duc numai la dezamăgiri.

— Inima îţi aparţine, atunci.

— Da, poţi spune şi-aşa.

— E de mirare că nimeni n-a încercat să se apropie de tine.

— De vină-i blestemul, dacă-ţi aminteşti.

— Chiar şi aşa, zise el ridicând nepăsător dintr-un umăr.

Asemenea complimente ascunse nu cereau un răspuns, cu atât mai mult cu cât Isabel nu înţelegea unde bătea. Îşi continuară plimbarea, trecând pe lângă pisoi, până ajunseră la umbra unui copac invadat de o tufă de trandafiri ale cărei flori îşi împrăştiau dulceaţa în aerul serii. Alături era un răzor de pătrunjel, lucind în verde viu. În sfârşit, Isabel întrebă:

— Despre asta voiai să vorbim, despre sentimentele mele?

— În parte.

În vocea lui nu se citea nimic, dar îi aruncă o scurtă privire.

— Te ţii de mână. Te mai doare degetul?

— Nu mai mult decât ar fi de aşteptat.

Îşi lăsă imediat jos mâna rănită. Se obişnuise atât de mult s-o ferească, încât nici nu băgase de seamă ce făcea. Grija pe care părea că i-o poartă Braesford îi trezea un ciudat sentiment de mulţumire, pe care însă nu ţinea să-l cerceteze mai îndeaproape.

El se opri şi întinse mâna.

— Îmi dai voie?

Isabel se opri lângă el. Ca împinsă de la spate, îi întinse degetul. Atingerea îi era la fel de blândă ca atunci când îi pusese la loc oasele rupte, la fel de rece. Dar chiar şi aşa, inima ei începu să-i bubuie în piept. Complet nemişcată, îl urmări cum îi cercetează bandajul, întorcându-i mâna pe toate părţile şi-apoi strângând puţin nodul care ţinea atela. Lumina palidă îi cădea pieziş pe chip, îndulcindu-i trăsăturile aspre, scoţând în evidenţă arcuirea buzelor şi lăsându-i ochii în umbră.

Cu privirea aţintită la ce făcea, Braesford spuse:

— Voiam să întreb dacă ţi-ai schimbat părerea despre

învinuirea ce mi se aduce. După întrevederea cu regele.

— Ce importanţă are? spuse ea cu greutate. Ne… ne vom căsători, oricum.

— Păreai… Aş vrea să ştiu ce gândeşti.

Iată o purtare pe care n-o mai întâlnise. Nici tatăl ei vitreg şi nici Graydon nu-i ceruseră vreodată părerea. Temându-se de recunoştinţa şi dulceaţa caldă ce-o simţea născându-se în ea, răspunse cu băgare de seamă:

— Nu văd de ce-ai fi vrut să faci rău copilului care s-a născut la Braesford Hall.

— Îţi sunt recunoscător pentru asta măcar, îi spuse el c-o uşoară răguşeală în glas. Şi, restul?

Isabel înghiţi în sec şi-şi feri privirea.

— Probabil că într-adevăr au venit nişte ostaşi şi-au luat-o pe nobila doamnă, căci prea mulţi se jură c-aşa a fost. Cât despre cel care i-a trimis, pare imposibil să fi venit altfel decât la porunca lui Henric.

— Dar l-ai auzit tăgăduind. Te îndoieşti de cuvântul regelui? îl crezi în stare să-şi ucidă propriul copil? întrebă el şi-o încruntare îi întunecă ochii.

— Ce-ar face omul cu mâna lui şi ce le-ar porunci altora să facă sunt lucruri diferite.

— Crezi că m-aş coborî până-ntr-acolo?

— Mulţi s-au coborât şi mai jos, doar pentru a rămâne în graţiile regelui.

— Eu, nu, zise el c-un glas tăios ca oţelul călit.

Lui Isabel i-ar fi plăcut să-l creadă, dar cum ar fi putut? După multele trădări din ultimii ani, nu mai avea încredere în jurământul nici unui bărbat. Uneori, părea că onoarea şi cavalerismul muriseră în luptele aprige dintre familiile York şi Lancaster. Nici nu dorea să ia calea cea mai uşoară, spunându-i ceva ce nu credea. Dacă dorea ca ea să aibă o părere bună, atunci să-şi dovedească nevinovăţia. Cu toate astea, prezenţa lui, atât de aproape în lumina apusului, era atât de puternică, încât părea de necrezut că

nişte ostaşi ar putea veni să-l ducă la eşafod. La gândul morţii lui, un gol uriaş se căscă în sufletul ei.

— Vorbeşti fără ocolişuri şi asta-mi place nespus, zise el o clipă mai târziu, deşi din voce s-ar fi putut crede altceva. Dar aş dori să-ţi mai spun ceva. Regele ne-a oferit un iatac, nu departe de încăperile sale. E mai mare decât cele în care locuim acum, dar vom fi sub nasul gărzilor regelui. Am putea, dacă binevoieşti, să locuim dincolo de zidurile palatului, unde nu ne va deranja nimeni şi nu vom fi la cheremul suveranului nostru. Însă Henric ar putea să vadă în asta un afront. Ar mai putea şi să insiste să primesc această locuinţă, ca o formă de arest.

— Şi ce e de vorbit despre asta? întrebă ea, încruntându-se nedumerită. Se pare că te-ai gândit la toate.

— Aş vrea să ştiu care e dorinţa ta, şi-o voi comunica regelui, oricare ar fi.

Iată încă o noutate: să fie întrebată unde doreşte să locuiască. Nu era sigură că-i făcea plăcere, de vreme ce de hotărârea asta atârna o mare responsabilitate.

— Cred că mi-aş dori o locuinţă mai ferită de ochii lumii, zise ea în cele din urmă. Dar pare o nerozie să refuzăm mărinimia regelui.

— Atunci, să primesc în numele amândurora?

— Dacă asta doreşti.

Lui Braesford îi scăpă un râs scurt.

— Ce-aş dori eu e să plecăm spre Braesford cât mai curând după ce ne rostim jurămintele, să-i lăsăm în urmă pe rege, Curtea lui şi ospăţul. Sau, şi mai bine, să nu fi plecat deloc.

— Dar nu poţi. Nu putem.

— Nu.

Îi ţinu mâna într-ale sale o clipă mai mult decât ar fi fost necesar, apoi se aplecă şi-şi lipi buzele de palma ei, într-un salut ce-o înfioră.

— În care caz, zise eliberându-i mâna, nu mai

contează unde ne vom culca mâine-noapte, cât timp suntem împreună.

Acesta era un lucru de mare însemnătate, care stăruise în mintea amândurora cât tăifăsuiseră despre iatacuri şi dorinţa regelui. Auzind cuvintele rostite cu glas tare, gândul devenea realitate. I se strânse stomacul şi simţi teamă. Dar şi o undă supărătoare de vie curiozitate – cum ar putea fi să stea întinsă, goală-goluţă, în braţele acestui om, la cheremul voinţei lui, al atingerilor şi al pasiunii lui?

Isabel îşi dorea să nu-l fi auzit vorbind cu voce tare despre cum aveau să împartă patul. Tare mult îşi dorea asta.

Capitolul 6

Un zâmbet se întinse pe chipul lui Rand când o văzu pe Isabel apropiindu-se de el, un zâmbet în care se amestecau uşurarea că venise, sentimentul că-i aparţinea şi, se temea el, o nerăbdare necuviincioasă. Isabel părea întruchiparea desăvârşită a nobilei frumoase şi mândre, îmbrăcată cum era în delicata rochie de nuntă albă şi verde, cusută cu fir de aur şi împodobită cu smaralde. Şi, în curând, avea să fie a lui. Stând acolo, în straiele din mătăsuri scumpe, aproape că se simţea la înălţimea ei. Aproape, dar nu chiar.

Din mărinimia Maiestăţii Sale, jurămintele lor aveau să fie rostite la Sfântul Ştefan, capela privată a regelui, după cum le poruncise Henric cu o seară înainte. Aranjamentul putea fi un semn de înaltă preţuire, sau o cale de a fi sigur că jurămintele vor fi rostite, aşa cum poruncise. Capela maiestuoasă şi slab luminată era aurită şi zugrăvită în stacojiu, împodobită cu ferestre decorate cu

rubine, safire şi smaralde. Însăşi piatra din care era construită era pătrunsă de mirosul de fum stătut, praf, tămâie şi sfinţenie.

Mâna lui Isabel era rece şi tremura uşor când o aşeză într-a lui. Rand i-o susţinu ferm şi se întoarseră amândoi către episcopul Morton, pentru începerea ceremoniei. În spatele lor se găseau puţini martori – regele şi regina, mama regelui, cele două surori ale lui Isabel, Catherine şi Marguerite, fratele ei vitreg, Graydon, şi fratele lui vitreg, William McConnell. Chiar prea mulţi, îşi spuse Rand.

Nimic nu îi împiedică să-şi rostească jurămintele – oşteni care să năvălească pe uşă, un semn de la Dumnezeu, vreo manifestare a celebrului blestem. Rand nu se aşteptase la ceva, dar se simţi uşurat când slujba se termină.

Apoi păşi alături de mireasa lui prin galeria care ducea din capelă în palat, respirând aerul proaspăt ca un bărbat însurat. Şi nu-şi mai putea lua ochii de la soţia lui, observându-i trăsăturile liniştite, chipul palid, sânii care se ridicau şi se lăsau sub straturile de mătase delicată, părul desfăcut care-l îndemna să-şi îngroape faţa în valurile lui strălucitoare. Nu-şi putea reţine exaltarea care clocotea în el la gândul nopţii ce va urma, în ciuda temerii că viitorul îi era nesigur.

Henric ar fi trebuit să adauge şi unul dintre noile prohaburi, la darul de nuntă pe care i-l făcuse, îşi zise Rand. Deşi un obiect de îmbrăcăminte cam ciudat în opinia lui, falsa erecţie l-ar fi ajutat s-o ascundă pe cea adevărată care acum îl stânjenea.

— Ce se petrece? întrebă Isabel vorbind încet pentru a nu fi auzită de rege, regină şi episcop, care mergeau chiar în faţa lor, sau de rude, care păşeau în spate. Am murdărie pe obraz, de mă priveşti astfel?

— Eşti întruchiparea perfecţiunii, după cum bine ştii, îi răspunse el încercând să glumească. Nu făceam decât să-

mi admir mireasa. Şi, ei bine, încercam să mă gândesc la o cale de-ai cere favorul.

— Favorul, repetă ea deschizând larg ochii şi îmbujorându-se.

Pe buzele lui se ivi un zâmbet strâmb, iar pe spinare îl trecu un fior de nerăbdare.

— Nu din acela, deşi îl voi primi cu bucurie şi oriunde binevoieşti. Nu, aş vrea un obiect de-al tău, pe care să-l port în turnirul poruncit de rege. O bătălie, de fapt.

— Bătălie? se miră ea agăţându-se de subiectul ce-i dădea prilejul de-a abate vorba de la sugestia lui. Astfel de încleştări pe vreme de pace nu-s oare în afara legii?

— Regele a poruncit o bătălie, ca un eveniment cu totul deosebit. N-ai văzut pregătirile ce se fac în curţile palatului?

— Am crezut că-s pentru vreo expediţie militară, pe care regele o trimite în ţară.

— Recunosc că deosebirile nu-s prea însemnate.

Isabel se întoarse spre el, mânecile largi ce atârnau până la pământ prinzând o pală uşoară de vânt:

— Nu poţi să nu participi? Cu siguranţă un proaspăt mire e scutit.

— Mi s-a poruncit să merg pe câmpul de bătaie, răspunse el calm. Henric, după cum văd eu lucrurile, consideră asta un fel de judecată prin ordalie.

Pentru Rand, încăierarea era de fapt o cale de-a grăbi lunga zi de sărbătoare. Astfel, noaptea venea mai curând.

— Doar nu vrei să spui că…

Un colţ al gurii lui se ridică uşor, un semn trist că-i înţelegea uimirea.

— Dacă sunt ucis sau rănit grav, atunci sunt cu siguranţă vinovat. Dacă trăiesc, va fi un semn de la Dumnezeu că sunt nevinovat. Însă victoria nu va înlătura probabilitatea unui proces la Curtea regală, ceva mai târziu.

— Ce barbarie!

— Aşa e tradiţia, deşi poate că-mi dau o însemnătate necuvenită, dorinţa regelui fiind numai să distreze mulţimea ce se va îmbulzi pe margine. Henric tocmai deprinde foloasele ceremoniilor publice, înţelegi? Nimic nu încredinţează norodul de măreţia regelui său precum o încleştare între cei mai buni dintre cavalerii lui.

— Sau straiele din mătăsuri şi satin dăruite celor pe care-i ţine la loc de cinste, adăugă Isabel, arătând spre veşmântul lui de nuntă care, ca şi rochia ei, era un omagiu închinat culorilor regale – alb şi verde.

— Suntem o pereche nemaipomenită, nu găseşti? Ca două efigii de mormânt gemene.

Isabel chicoti. Auzind-o, Henric, care mergea înainte, sprijinind braţul reginei, întoarse capul. Isabel îşi reluă imediat expresia solemnă, dar regele nu se lăsă amăgit. Zâmbi binevoitor, fără îndoială mulţumit de înţelegerea ce părea a domni între cei doi.

Rand era şi el fericit să vadă că mireasa lui nu mai era la fel de încordată. Cât ţinuse slujba, mâinile ei fuseseră ca de gheaţă. Acum, atingerea pe care o simţea prin mâneca de mătase era mai caldă, poate prea caldă pentru liniştea lui sufletească şi trupească, iar obrajii lui Isabel, palizi ca de moarte cu doar puţin timp în urmă, prinseseră o culoare delicată.

Mai făcură câţiva paşi. Veselia se topi de pe buzele lui Isabel, care acum privea drept înainte. Trase puţin aer în piept şi, după o clipă, îi vorbi fără să se uite la el:

— Unele perechi proaspăt căsătorite respectă, din ce mi s-a spus, obiceiul Nopţii lui Tobias.

— La ţară, poate.

Rand nădăjduia că Graydon şi McConnell, care rămăseseră mai în urmă împreună cu surorile lui Isabel, nu trăgeau cu urechea la vorbele lor. N-ar fi lipsit mult ca ele să se împrăştie peste tot la Curte, ca o glumă grosolană. Noaptea lui Tobias era un ritual străvechi ţinut uneori de cei

foarte credincioşi. Pe lângă rugile înflăcărate, în genunchi, pe podele din piatră, mai însemna şi abţinerea de la relaţii intime în noaptea nunţii, în cinstea Sfântului Tobias, cunoscut pentru celibatul lui strict. Gândul nu-i surâdea deloc.

— Îmi pare civilizat să ajungem să ne obişnuim unul cu celălalt, la adăpostul acestui obicei, continuă ea.

— Mie îmi pare un chin, dacă obiceiul cere să împărţim acelaşi iatac, acelaşi pat, fără să ne atingem.

— Astfel de încercări fac bine sufletului.

— Şi-al cui suflet ar fi acela, al meu sau al tău? Al tău îndrăznesc să spun că nu are trebuinţă de curăţire, iar blasfemia pe care aş comite-o l-ar înnegri, cu siguranţă, pe-al meu. Mai mult, regele a poruncit şi consumarea căsătoriei, nu doar oficierea ei.

Privirea ei ar fi pârlit părul de pe spinarea unui mistreţ, deşi o undă de spaimă păru să îi străbată trupul.

— Şi-i vei îndeplini porunca, în ciuda faptului că vei lăsa în urmă un copil, de vei fi găsit vinovat de crimă?

— Sau poate tocmai din pricina asta. Dacă din căsătoria noastră se va naşte un copil, Braesford îţi va rămâne ţie, şi am ajuns să cred că vei fi în stare să te ocupi singură de castel.

Pentru scurtă vreme, îl bătuse gândul s-o apere în privinţa asta, însă poruncile lui Henric erau altele. Acum tânjea s-o vadă însărcinată cu copilul lui, frumoasă ca Fecioara însăşi.

Dacă Isabel aprecia încrederea de care se bucura sau dacă ştia care era visul lui Rand, nu dădu niciun semn care să arate asta.

— Aşadar, nu te învoieşti.

— Nu.

Vorbele erau molcome, deşi, dacă ar fi vrut, ar fi putut să le rostească mai apăsat.

— Atunci nu cred că voi putea să îţi ofer ceva de-al

meu, să-l porţi la turnir.

Isabel se gândise să-şi reţină favorul public, pentru eventualitatea în care el ar fi refuzat să renunţe la cel privat, acordat prin puterea jurămintelor. Mânia stârnită de ameninţare îi încingea ceafa, făcându-i sângele să fiarbă şi pricinuindu-i o durere ciudată.

Ei nu-i aducea niciun câştig să-i nesocotească dorinţa, şi nici lui. Rand îşi dădu seama că poate Isabel se temea de noaptea nunţii, dar el cu siguranţă nu era o brută care să ceară să fie satisfăcut fără să ofere, la rândul lui, plăcere. Aşteptase mai mult decât voise pentru ca ea să-i devină soţie. Oare nu ştia că ar fi putut s-o oblige să fie a lui, c-o noapte înainte, în răzorul din grădina palatului? Amânase clipa de dragul ei, fiindcă se gândise că ar prefera confortul, intimitatea şi sfinţenia. Nu avea intenţia să aştepte mai mult decât era necesar. Nu-şi făcuse prea bine socotelile, dacă se gândise să-i ascundă ceva. Într-un fel sau altul, îi va acorda toate favorurile ei, chiar astăzi.

Isabel fierbea de mânie fără să scoată o vorbă, aşezată la locul de onoare de la masa aşternută pentru micul dejun nupţial. Dispreţuia din toată inima faptul că era un biet pion în jocul regelui, mutată de colo-colo şi sacrificată la ordinul lui regal. Măritată după obicei şi dusă în pat.

Chiar acestea fuseseră cuvintele regelui în ziua audienţei din Sala Stelelor, vorbe ce-i dădeau puteri nemăsurate lui Braesford în noaptea nunţii. Căsnicia trebuia consumată, aşa suna porunca regelui. Şi aşa cerea obiceiul, fireşte. Femeile trebuiau să se arate supuse în astfel de împrejurări, dându-şi trupurile soţilor fără urmă de împotrivire sau de nemulţumire. Fapt de-a dreptul de neîndurat.

Cu toate acestea, trebuia să îndure. Ce altceva ar fi putut face? Nu putea să fugă, căci o femeie singură pe străzi era la mila oricărui bărbat întâlnit în cale. Dacă ar fi

cerut să fie apărată, orice domn destul de puternic pentru a o răpi din braţele noului soţ se putea dovedi mai rău decât Braesford. Să-l implore pe rege n-ar fi adus niciun folos, dat fiind că el îi poruncise să se supună.

Nu se putea bizui decât pe sine însăşi. Cine ştie, poate avea să descopere o cale de-a evita ceea ce avea să urmeze. Iar de nu, măcar va avea grijă să nu sufere singură.

— Vin? o întrebă soţul ei, oferindu-i pocalul de aur pe care-l împărţeau ca oaspeţi de onoare.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea scurt.

Nu reuşea în ruptul capului să se atingă de mâncare, şi nu voia să bea pe stomacul gol. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

— N-ai luat nici măcar o înghiţitură. O să te îmbolnăveşti.

— Mă mişcă grija ta, deşi mi-o acorzi cu întârziere.

Zâmbetul lui fu la fel de rece ca şi vorbele ei.

— Sănătatea ta e foarte preţioasă pentru mine. Nu vreau o mireasă care stă să leşine.

— Atunci, poate-ţi cauţi în altă parte o tovarăşă de pat.

— Sau pun mai mult suflet în încercările de-a te readuce la viaţă. Mă întreb de ce-ar mai fi nevoie, în afară de-un sărut. Aş putea, de pildă, să-ţi dezgolesc un sân şi să-mi plimb limba către…

Spaima, şi ceva mai puternic, o făcu să se înfioare.

— Te rog! O să te audă cineva.

— Care nu va regreta deloc, te asigur. Dar ce contează? Doar suntem cununaţi.

— Nu e nevoie să-mi aminteşti, zise cu glas tăios.

— Nu sunt de acord. Cred că trebuie să ţi se amintească des. Având binecuvântarea lui Henric, voi fi bucuros să-ţi amintesc chiar eu, noapte şi zi, în zori şi la amiază. Vino cu mine şi-ţi voi arăta…

— Nimic! Nu-mi vei arăta nimic, fiindcă ziua e abia la început şi mai e mult până trebuie să…

— Nu-i aşa, o corectă el cu chipul întunecat. Nu e vreun ceas anume hotărât. Iar tu eşti cea care o vede ca pe o obligaţie, pentru mine e o plăcere. Vreau asta. Tânjesc după asta. Aşteptarea mă omoară.

Nu din pricina căldurii din acea dimineaţă târzie de august simţi Isabel că se sufocă.

— Nu vorbi nerozii.

— Tu dai dovadă de nerozie lipsindu-ne pe amândoi de aceste plăceri. Însă nu pentru multă vreme. Nu eşti deloc curioasă? Nu jinduieşti să guşti puţin din ele, înainte de ospăţul de la miezul nopţii?

Strecurându-şi braţul, pe sub marginea feţei de masă, îi aşează o mână fermă şi caldă pe coapsă. Muşchiul piciorului tresări ca străfulgerat. Isabel îşi strecură şi ea mâna pe sub faţa de masă şi-l înşfăcă de încheietură.

— Eu… mă mulţumesc să aştept.

— De ce, dacă nu te sileşte nimic?

Degetele mâinii lui se mişcau cu neînchipuită îndemânare, prinzând cutele rochiei şi trăgându-le tot mai sus.

— Încetează, spuse ea c-o şoaptă şuierată şi disperată.

— Dă-mi un gaj şi poate c-o să încetez, sugeră el, provocarea lucindu-i în ochi precum o lamă de oţel. Un sărut ar fi un gaj mulţumitor.

— E cumva o ameninţare?

— Ar trebui să recunoşti jocul.

Aşa şi era, însă asta nu făcea împrejurările mai suportabile. Degetele lui ajunseseră la tivul rochiei, fiindcă deja le simţea mişcându-se pe pielea de pe interiorul coapsei. O străbătu un fior fierbinte, dar şi un soi de spaimă. Dădu să-i apuce degetele, însă el se feri, înaintând încet spre locul unde se întâlneau coapsele ei. Părea că toţi

oaspeţii erau cu ochii pe ei, rânjind puţin, de parcă ar fi ghicit ce se petrecea la masa mirilor. Însă nu vedeau prea bine, din pricina feţei de masă grele care atârna pe partea dinspre ei. Cel puţin aşa spera Isabel.

— Încetează de-ndată! spuse ea rămasă fără suflare. Te implor.

— Sărută-mă, îi şopti el, privind-o în ochi.

Nu voia. Nu putea. Era prea umilitor. Dar degetele lui continuau să mângâie partea sensibilă dintre coapsele ei şi trunchi, explorând în direcţia cârlionţilor descoperiţi în arşiţa verii, trecând peste vârful moviliţei din care răsăreau aceştia. Cuprinsă de deznădejde, Isabel îşi făcu mâna gheară şi-şi înfipse unghiile în pielea lui.

Rand zâmbi.

— Aşadar, ai obiceiul să zgârii când eşti cuprinsă de pasiune. Muşti?

Mai că bănuia ce voia de fapt să întrebe, însă lipsa de experienţă nu-i îngăduia să fie sigură.

— Nu, n-aş putea…

— Sărută-mă, îi şopti el şi ochii i se întunecară când îşi afundă mai adânc degetele în mica despicătură pe care-o descoperise, apăsând pliurile moi cu un gest insinuant.

Isabel trase aer în piept şi-şi înfipse mai adânc unghiile. Braesford părea să nu simtă nicio durere. Îngrozită de valul de pasiune ce-o cuprinsese, de simţământul ciudat că oasele i se prefac în scrum, Isabel căută să-i zărească faţa. Pe frunte îi luceau broboane de sudoare, iar pieptul i se ridica şi cobora odată cu răsuflarea grea. Nu-l lăsa rece explorarea de sub masă. O neînsemnată consolare, se gândea ea.

Rand nu-şi plecă ochii, ci exploră mai departe cu un singur deget, chiar acolo, sub nasul distinşilor oaspeţi, la un pas de rege şi regină. Isabel nu mai putea îndura. Închise ochii şi-şi luă inima în dinţi. Cu un mic sunet, ceva între o rugăciune şi un blestem, se aplecă şi-şi lipi buzele de ale

lui.

El deschise gura, îi linse buzele şi îşi strecură limba printre dinţii ei. Iar cotropirea aceasta oglindea micile gesturi febrile din miezul trupului ei. Ea gemu şi se cutremură, simţind că pielea îi era străbătută de-un val de foc. O clipă mai târziu, senzaţia se adună undeva în vintre, scăldată în dogoarea palmei lui.

Braesford încremenise, muşchii din umărul de care se sprijinea Isabel fiind tari ca piatra. Preţ de câteva secunde nu se mişcă. Apoi Isabel îi simţi oftatul pe obraz. Mâna lui se retrase încetişor şi-i netezi rochia, aşezând-o aşa cum fusese. Isabel se trase înapoi, ferindu-şi privirea în dosul genelor plecate.

În chiar acea clipă, la urechi îi ajunse murmurul surd, străbătut de chicoteli. O cuprinse o ruşine fără margini. Ar fi dat orice să poată sări în picioare şi să poată părăsi podiumul unde se găsea masa, să-şi facă pierdută urma şi să dispară în iatacul ei, acela pe care-l împărţea cu surorile în neîntinată linişte, să nu se mai gândească în veci la măritiş sau la un soţ.

Dar nu se putea una ca asta. Unele lucruri trebuiau îndurate, indiferent de preţ. Îşi ridică bărbia şi îşi îndreptă spatele, aruncând priviri mânioase direct în ochii de culoarea oţelului ai soţului ei şi obligându-şi buzele să alcătuiască un surâs.

— Tocmai ţi-ai primit gajul, domnul meu, şi fie ca el să te mulţumească.

— Nici pe departe, zise el cu un zâmbet leneş. Mi-e teamă că pofta mea abia s-a deschis cum se cuvine. Şi-am dat peste o bucăţică atât de dulce, încât abia aştept s-o gust întreagă.

— Domnule!

— Aş crede că, după ce tocmai s-a petrecut, ai putea să-mi spui Rand.

De jurămintele schimbate în capelă vorbea, despre

nimic altceva. Cât despre ce dorea să guste, doar nu vorbea de... Nu, cu siguranţă nu! Căuta doar s-o facă să-şi piardă cumpătul.

Nu-i putea îngădui o asemenea victorie. Sau măcar să nu ştie că învinsese deja. Stăpânindu-şi imaginaţia printr-un efort uriaş, se întoarse şi luă o bucăţică de plăcintă cu carne, aflată pe platoul din faţa ei. Muşcă, hotărâtă să pară nepăsătoare, chiar cu preţul vieţii. Poate chiar acesta va fi preţul, îşi spuse ea în gând, mestecând şi înghiţind în ciuda nodului din gât. Nu-şi dădea seama din ce era umplutura. Parcă nu avea niciun gust, în afară de acela de cenuşă şi fiere.

Turnirul în cinstea nunţii se ţinea pe Tothill Fields, un câmp deschis presărat ici-colo de pâlcuri de copaci, ce se întindea dincolo de zidurile oraşelului Westminster, şi unde, pe lângă iarmarocul de trei zile ţinut în fiecare an, mai aveau loc lupte între câini şi urşi, lupte de cocoşi şi, din când în când, câte-o spânzurătoare. Un pavilion, deasupra căruia se întindea un baldachin care să-l ferească de soarele de august, fusese înălţat pentru rege şi regină, pentru alaiul lor şi pentru preacinstiţii oaspeţi, printre care, astăzi, se numărau Isabel şi surorile ei. Dincolo de el se întindeau corturile albe fluturând în briza uşoară, unde cavalerii şi caii lor urmau să fie echipaţi pentru întreceri. Restul de privitori se înşirau de-a valma de-o parte şi de alta a câmpului, călare pe cai sau căţăraţi pe caprele căruţelor. Unii, mai grijulii cu confortul lor, îşi aduseseră covoraşe arăbeşti, scăunele şi coşuri cu mâncare, dar şi slujitori cu evantaie care să alunge căldura şi muştele. În spatele acestor personaje de vază, târgoveţii se adunaseră într-o grămadă zgomotoasă. Vânzătorii de vin şi bere englezească se plimbau prin mulţime, dimpreună cu fraţii lor ce vindeau prăjituri, plăcinte şi fructe sălbatice, dar şi cu nelipsiţii hoţi de buzunare şi femeile uşoare.

După cum prevăzuse Braesford, nu era vorba despre

un turnir civilizat, în care cavalerii în armuri strălucitoare se împungeau unul pe altul cu lăncile, ci despre o bătălie în toată puterea cuvântului, din acelea interzise nobililor. Ca pavăză, luptătorii nu aveau decât o armură uşoară din zale de oţel, care nu le stingherea mişcările. În focul luptei, mulţi se alegeau cu răni, iar duşmăniile se năşteau la tot pasul. Din porunca suveranului, astfel de întreceri nu se ţineau decât spre încântarea regilor Angliei şi ai altor ţări europene.

În această imitaţie de bătălie, la un capăt şi la celălalt al câmpului se afla câte un şir de cavaleri. La un semn, porneau unul către celălalt, ciocnindu-se violent la mijlocul drumului. Singurele arme îngăduite erau săbiile boante, dimpreună cu scuturile care protejau de lovituri. Cavalerul care fugea din încleştare putea fi urmărit şi prins, iar pentru el se putea cere o răscumpărare. Cel mai viteaz, mai puternic şi mai viclean dintre luptători primea premiul regelui. Iar dacă nimeni nu se alegea cu vreo rană din care să ţâşnească sânge sau cu altă vătămare trupească, mulţimea se arăta cumplit de dezamăgită.

Soarele dogorea, praful se ridica de sub copitele cailor, iar mulţimea zumzăia precum un stup de albine stârnite. Nicio suflare de vânt nu se simţea sub baldachinul unde şedea Isabel, care era oaspetele de onoare. Agita încoace şi-ncolo o foaie de pergament, dar tot nu se răcorea. Cea mai fierbinte dorinţa a sa era să se găsească în altă parte. Nu mai văzuse niciodată o bătălie, dar auzise de ele. Nu ardea de nerăbdare să vadă cine avea să fie scos din luptă în huiduieli, din pricina laşităţii sau a neîndemânării, cine-avea să fie crestat de tăişul bont al vreunei săbii, trântit la pământ şi călcat în picioare de cai, schilodit sau mai rău. Poate că porunca regelui ca o astfel de încăierare să cinstească nunta ei cu Braesford era o onoare, însă ar fi renunţat la ea cu bucurie.

Părea inevitabil ca proaspătul ei soţ şi Graydon să fie

trimişi în tabere opuse. Matahala de viconte Henley se vedea de la o poştă alături de fratele ei vitreg, în vreme ce fratele vitreg al lui Braesford, William McConnell, părea să fi fost trimis în acelaşi grup cu Rand. Mai recunoscu vreo câţiva luptători, după culorile pe care le purtau şi după steguleţele împodobite cu simboluri şi desene – mistreţul lui Graydon, ursul vicontelui, corbul lui Braesford – dar nu le ştia numele tuturor. În parte, motivul era că nu stăteau niciodată locului, ci călăreau de colo-colo, ca să-şi încălzească muşchii, să-şi verifice echipamentul şi să-şi liniştească armăsarii.

Dar nu pierdea din ochi flamura lui Braesford alb-albastră, împodobită cu imaginea unui corb cu aripile desfăcute. Împreună cu scutierul lui, David, părea să cerceteze cu mare atenţie locul unde urmau să se ciocnească grupurile. Călărea cu ochii la pământul acoperit cu iarbă, legănându-se înainte şi-napoi, deşi Isabel nu pricepea foarte bine ce spera să găsească. Poate voia numai să se ferească de surprizele neplăcute ale unui teren accidentat sau presărat cu vizuini de iepuri.

În sfârşit păru mulţumit, şi o clipă mai târziu îşi întoarse calul şi galopă încet în direcţia pavilionului. Regele Henric încă nu se aşezase bine pe tron, că Braesford îl şi salută, făcând o reverenţă din şa. Apoi se răsuci spre ea.

— Doamnă Braesford, strigă el tare, salutând-o cu pumnul strâns ridicat în dreptul inimii şi plecând capul acoperit cu gluga de zale, dar fără coif. Mii de plecăciuni, doamna mea, în această zi a nunţii noastre! Eu, un sărman cavaler, gata să intru în întrecere, vă cer un favor care să mă îmbărbăteze şi să mă apere în luptă. Mi-l acordaţi?

Îi spusese deja că nu, dar de data asta cererea se făcea în faţa tuturor. Rămase uitându-se la el cu buzele strânse şi ochii scăpărând de indignare. Braesford părea neafectat – nu, chiar neînfricat, aşa precum suna şi mottoul său. Aştepta liniştit, nespus de chipeş în cămaşa de zale

strălucitoare ce-i venea ca o mănuşă pe trupul puternic şi peste care îmbrăcase o tunică albă ca neaua, împodobită cu blazonul lui. O provoca să-l refuze, să-l facă de râs, dovedind că mireasa lui nu voia să-i acorde favorul şi binecuvântarea.

Ar fi trebuit să refuze. Braesford ar fi meritat asta din plin, pentru încăpăţânarea cu care-i respinsese rugămintea legată de noaptea nunţii, şi mai ales pentru felul mişelesc în care profitase de ea la masă. Şi-apoi, se îndoia că avea într-adevăr nevoie de ajutor. Să se descurce fără el.

Dar mai aştepta şi regele, cu o încruntare ce îngheţase pe chipul lui aprig. Elisabeta de York părea stânjenită. Una dintre doamnele de onoare se plecă să şoptească la urechea vecinei, acoperindu-şi gura cu palma, în vreme ce Cate şi Marguerite, cu frunţile apropiate, murmurau şi ele. La capătul îndepărtat al pavilionului, Leon, Maestrul de Ceremonii, ciupea corzile lăutei şi pe buze îi flutura o umbră de zâmbet. Fireşte că nimeni nu putea ghici dacă-l amuza dilema lui Isabel sau nerozia omenirii.

În clipa aceasta de mare încordare, un băieţel ţâşni pe câmpul de întreceri. De cel mult trei ani, dolofan şi cu părul bălai, se porni să râdă încântat nevoie mare de isprava sa, picioruşele de heruvim lipăind de zor pe sub cămăşuţa scurtă, iar cârlionţii de păr fin lucind în soare. Privi peste umăr, în spatele lui, de unde venea o femeie urlând ascuţit, şi nu fu deloc atent pe unde păşeşte. Trecu în goană pe lângă Braesford, se feri de-un scutier care ducea de căpăstru un cal pe jumătate orbit de armură şi ţâşni în calea unui cavaler care se apropia în galop.

De pretutindeni izbucniră gemete şi ţipete. Isabel se ridică în picioare, acoperindu-şi gura cu palma. Regele slobozi o poruncă şi vreo şase oameni săriră să i-o îndeplinească. Prea târziu, însă. Mult prea târziu.

Doar că Braesford se pusese deja în mişcare, trăgând

de hăţurile armăsarului sur şi aruncându-se pe urmele copilului. Se aplecă din şa, întinzând braţul îmbrăcat în zale. Degetele înşfăcară cămăşuţa băiatului şi-l traseră în sus, sus, sus, până ce i se cuibări la piept, chiar în clipa în care armăsarul se izbea de cavalerul aflat în plin avânt.

Isabel crezu că Braesford fusese dărâmat din şa, că bărbatul şi copilul fuseseră trântiţi la pământ şi zdrobiţi sub copitele cailor, însă nu se întâmplă nimic din toate acestea.

Rand îşi lăsă calul liber, se aşeză mai bine în şa şi, după ce merse puţin la trap, îşi opri armăsarul. Îi vorbi băieţelului agăţat de el, care plângea cu obrazul îngropat în tunica lui, aplecându-se să-i audă răspunsul. Copilul se linişti, privind ţintă la Braesford în vreme ce pe feţişoara lui se ivea o expresie de mirare nespusă amestecată cu puţină teamă.

Un sentiment ciudat, un nod se ridică în gâtul lui Isabel. Îşi înghiţi lacrimile, aşezându-se la loc pe scaun şi strângându-şi mâinile atât de tare în poală, încât degetul rănit zvâcnea de durere. Mai că nu-l luă în seamă, nici nu observă că Marguerite şi Cate o strângeau în braţe. Cu ochi arzători, îl urmărea pe Braesford, care se îndrepta încet către marginea câmpului şi-l depunea pe micul fugar în braţele femeii. Aceasta dăduse fuga cu braţele întinse şi cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

De jur împrejurul lui Isabel, pavilionul regal răsună de aplauze, strigăte de bucurie, de uimire şi de aprobare. O mulţime de femei începură să-şi smulgă vălurile de pe acoperămintele de cap ţuguiate, batistele din mânecile lungi şi panglicile de la decolteul rochiilor.

— Luaţi asta, Sir Rand! strigau ele. Favorul meu! Favorul meu! Să vă poarte noroc, cavalere! Să vă aducă noroc!

Isabel aruncă o privire la rochia ei de nuntă. Nu avea nici batistă, nici panglici. Părul îi era descoperit, fără văl. Nu avea decât mânecile lungi, prinse de umeri cu legături.

Trăgând de bucata de mătase albă brodată, o desprinse şi sări din nou în picioare. Răsucind-o în aer deasupra capului, strigă laolaltă cu celelalte:

— Braesford! La mine, Braesford!

Rand nu se uită spre ea, după cum nu lua în seamă nici restul femeilor care ţipau. Îi mai spuse ceva băieţelului pe care-l aşezase în braţele mamei, apoi îşi întoarse calul.

— Braesford!

Parcă nici n-o auzea. Se îndepărta în direcţia grupului său, care se aduna în formaţie de luptă în capătul câmpului de întreceri. Fără favorul ei, fără protecţie. Îi acceptase refuzul.

— Rand! strigă ea cu glasul rugător şi încărcat de părere de rău.

El încremeni, apoi se întoarse în şa. Ochii i se luminară de-un zâmbet la vederea mânecii pe care-o flutura. O porni la trap către pavilion, trăgându-se cât mai aproape de balustrada din lemn. În jurul lor, zarva glasurilor ascuţite se domoli, la fel şi murmurul de admiraţie.

Când li se întâlniră privirile, pe buzele lui Isabel se ivi un zâmbet şovăitor. Ochii lui negri erau ca tăişul unei săbii şi nu şi-i luă de la ea până ce nu isprăvi să-i lege mâneca deasupra cotului. Apoi sări şi-i cuprinse talia cu braţul, trăgând-o la pieptul lui. Plasa de oţel a armurii îi presă mijlocul cu toată forţa îmbrăţişării, iar sânii îi fură striviţi de cămaşa de zale de sub tunică, ce-i apăra pieptul. În vreme ce el o sprijinea cu braţul, Isabel simţi dogoarea oţelului şi trupul înfierbântat aflat sub el. Apoi gura lui – arzătoare, posesivă şi necrezut de dulce – o luă în stăpânire pe-a ei, prădând-o ca un adevărat cuceritor, cerând supunerea ce i se cuvenea.

Preţ de-o clipă, Isabel se supuse, lipindu-se de el şi împletindu-şi limba cu a lui. Larma din jurul lor se stinse.

O ceaţă roşie îi apăru în spatele pleoapelor închise. Sub asaltul dorinţei celei mai pure şi-a unui dor numai pe

jumătate recunoscut, Isabel uitase să mai răsufle.

Cu o smucitură, Rand o puse la loc pe picioare şi-o ajută să-şi recapete echilibrul. Armăsarul sur se cambră uşor, apoi se trase înapoi. Lovindu-şi pieptul cu pumnul, în dreptul inimii, Rand o privi adânc în ochi vreme de-o clipă ce parcă nu se mai sfârşea, după care se întoarse şi galopă îndărăt, deasupra cotului fluturându-i mâneca albă, ca o flamură numai a lui.

Privindu-l cum se îndepărtează, Isabel se temu că favorul ei nu era de ajuns pentru a-l proteja şi a-l ajuta să scape întreg şi nevătămat. Poate că nu-l va apăra nici de Blestemul Celor Trei Graţii.

Capitolul 7

Bătălia fu un vârtej cumplit de lovituri, care izbeau scuturile ce zăngăneau, un amalgam de praf şi sudoare, ţipete, cai nechezând, strigăte de agonie şi ţipete de furie şi disperare. Clipe îndelungate, în mijlocul luptei, Rand fu copleşit de fierbinţeala nemăsurată a furiei luptei şi de convingerea de nezdruncinat că se afla din nou la Bosworth Field, că totul depindea de puterea de a ucide înainte de a fi ucis.

Ceea ce îl făcu să se scuture de această convingere fu gândul la Isabel, aflată în pavilionul regelui. Ea urmărea lupta şi, cu siguranţă, nu aprecia priveliştea mulţimii de trupuri căzute la pământ. Purta favorul şi trebuia să-l poarte cu cinste, onoare şi curtoazie.

Se răzgândise. De ce o făcuse? De ce? Mai că nu-i venea să creadă când îl strigase, atât de sigur fusese că dispreţuia să fie legată de cineva de rang inferior

asemenea lui, că îl ura pentru insistenţa de a-şi primi drepturile de soţ. Îşi schimbase părerea despre el? Acesta era felul ei de a spune că aştepta cu nerăbdare noaptea ce avea să vină?

Părea puţin probabil. Atunci ce o înduioşase? Porunca lui Henric, neliniştea reginei, gândul că mulţimea îi privea? Nu avea inima de piatră pe care dorea să o afişeze. Totodată, era posibil să fi şovăit să-l refuze cu dispreţ în public.

Sau poate că schimbarea ei de atitudine se datora copilului care intrase pe câmpul de bătaie şi efortului său de a-l salva. Nu o făcuse pentru a dobândi aprobarea ei, ci doar pentru că se aflase la locul potrivit. Totuşi, poate că ea îşi dăduse seama că preţuia vieţile celor lipsiţi de apărare.

Sau poate că o mânase gelozia, refuzul de a-i permite proaspătului ei mire să poarte favorul unei alte femei. Nu că ar fi intenţionat să accepte darul alteia în afară de soţia sa. Nu ar fi dezonorat-o astfel în faţa Curţii, indiferent care i-ar fi fost purtarea faţă de el. Era o chestiune de principiu.

Principiile înalte erau călăuza lui. Îi ceruse favorul deoarece era dreptul său să-l aibă şi datoria ei să i-l ofere. Nu avea nicio însemnătate aparte, nicio putere ieşită din comun, neavând nicio importanţă ca talisman. Mătasea care îi flutura la braţ nu-i înviora spiritul şi nici nu-i umplea inima de mândrie. Nu, câtuşi de puţin.

Tropotul copitelor din spatele lui îi readuseră atenţia la turnirul în desfăşurare. Îşi întoarse calul sur şi masiv de luptă, Surul, pentru a întâmpina atacul. Graydon şi Henley se apropiară de el, câte unul de fiecare parte. Săbiile lor şuierară în dreptul capului său şi văzu lucirea vârfului spadei lui Graydon, dându-şi seama cu o resemnare îndârjită că lama nu era boantă.

Apărându-se cu scutul de atacul lui Graydon, nu putu să evite lovitura lui Henley, care se izbi de coiful lui de oţel, presându-i craniul. Evită a doua lovitură a lui Graydon,

parând-o şi pe următoarea. Henley, care era un veteran voinic, încercat în turniruri, dădu pinteni calului, care se lipi de surul lui Rand, în vreme ce acesta era ocupat cu Graydon. Totuşi, în loc să-l taie cu lama grea, se întinse în şa, întinzând mâna acoperită de mănuşă şi încercând să smulgă însemnul lui Isabel.

Ferocitatea aprigă a războiului îl cuprinse din nou pe Rand. Îşi învârti sabia cu o iscusinţă fatală, mânat de un şuvoi de forţă de nestăvilit. Muşchii lui funcţionau cu precizia mecanismului bine uns al uneia dintre maşinăriile infernale ale lui Leon. Sabia lui se izbi de cea a lui Henley cu o asemenea putere, încât părea că amândoi se vor prăvăli în urma coliziunii. Undeva în dreapta lui, era conştient că fratele lui vitreg galopa spre ei, pentru a intra în lupta inegală. Nu avu timp să se gândească la acesta, simţind doar o vagă uimire, când McConnell se apropie într-un nor de praf orbitor, apoi schimbă direcţia, îndepărtându-se.

În clipa următoare, o lovitură cu dosul palmei îl doborî pe Graydon, care se prăbuşi urlând din şa. Calul se trase înapoi, prinzând piciorul călăreţului în harnaşament, astfel că fratele vitreg al lui Isabel se bălăbănea greoi, cu capul în jos, în goana animalului. Blestemând, Henley, se retrase, pornind la galop după prietenul său, pentru a opri calul înainte ca Graydon să fie târât şi ucis.

Iar Rand, cu o furie clocotitoare care îi învolbura sângele, continuă să lupte. Atacă, spintecând aerul cu sabia în stânga şi în dreapta, făcându-şi oponenţii să bată în retragere, până când, deodată, ajunse împreună cu trupa sa la capătul îndepărtat al câmpului de luptă, iar răcnetele mulţimii pătrunseră, în cele din urmă, în mintea lui însetată de sânge.

Aclamările, strigătele aprobatoare şi ţipetele victorioase – niciuna dintre acestea nu însemna nimic. Urechile lui Rand ţiuiau, îşi simţea pielea arsă sub cămaşa

de zale încinsă de soare şi îl durea fiecare muşchi din trup. Abia dacă îi recunoştea pe bărbaţii din jurul său. Fratele său vitreg urmărea un cavaler rătăcit din tabăra opusă, care se îndrepta spre un crâng de stejari, hotărât să-l doboare. Cu sudoarea scurgându-i-se în ochi, se întoarse către corturile cavalerilor aflate la marginea îndepărtată a câmpului.

Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, răsună un cor de trompete. Vestitorul regelui făcu un pas înainte, strigându-i numele. Trebuia să se întoarcă pentru a-şi primi premiul, în calitate de câştigător al turnirului.

Rand făcu ce i se cerea, deşi onoarea nu însemna nimic. Primise deja singurul premiu pe care îl preţuia. O luase pe Isabel de soţie şi avea să fie a lui, chiar de-ar fi fost să încerce să-l împiedice însuşi diavolul.

Premiul era un inel de aur, în care era încastrată o piatră de comalină, pe care Henric şi-l scoase de pe propria mână. Rand rămase privindu-l clipe îndelungate. Avea să fie un dar potrivit pentru fiul său într-o zi, laolaltă cu povestea dobândirii acestuia, luptând pe viaţă şi pe moarte, împotriva fratelui soţiei sale. Oare soţia sa îi dorise moartea? Era ceva ce trebuia să descopere.

Între timp, obiceiul spunea că orice premiu dobândit în turnir trebuia dus dinaintea doamnei al cărei însemn îl purta învingătorul. Pe chip îi înflori un zâmbet fugar. Sărută inelul şi i-l înmână soţiei sale, cu cea mai adâncă plecăciune de care era capabil. Apoi, dând pinteni calului, ieşi de pe câmpul de luptă.

Cel care îl găsi, ceva mai târziu, fu scutierul său, David, care îl văzu rătăcind pe jumătate orb din pricina unei dureri de cap, printre combatanţii zgomotoşi care, pentru a sărbători, desfăcuseră un butoi de bere. Flăcăul îl conduse către Westminster şi duse calul la grajduri. Acolo îl ajută pe Rand să-şi scoată cămaşa de zale, descoperind că lovitura primită în coif fusese atât de puternică, deformându-l atât de tare, încât nu mai putea fi scos. Un fierar era singura lor

scăpare şi se îndreptară către acesta. Matahala stângace aproape că îl surzi cu ciocanul lui, lovind metalul până ce acesta redeveni rotund, în vreme ce Rand stătea îngenuncheat cu capul pe nicovală, într-o postură prea asemănătoare cu decapitarea pentru a fi reconfortantă.

Apoi, David, ducând coiful sub braţ, îl conduse către noua reşedinţă desemnată pentru el şi mireasa lui. Acolo o descoperiră pe Isabel, care îi aştepta mânioasă şi nerăbdătoare, cu chipul palid.

— Unde ai… începu ea, apoi se opri, cu ochii la tâmpla lui. Eşti rănit. Mă temeam că aşa va fi.

— Te temeai? întrebă el prosteşte, din pricina surprizei, dar şi a durerii sfâşietoare care îi făcea capul să pulseze.

— Când am văzut că te atacă Graydon. A fost un tertip mârşav, să sară amândoi asupra ta, pe la spate.

— Totul e permis într-o încăierare, spuse el şi, atingându-şi capul cu degetele, văzu că erau pătate de sânge.

— A fost un atac mişelesc, doi împotriva unuia, nedemn de un cavaler sau un nobil.

— Dar unul pe care n-aş fi crezut că te deranjează să-l priveşti.

Îl privi ţintă un moment îndelungat, în vreme ce verdele ochilor i se învolbură, asemenea norilor ce anunţă furtuna.

— Cum poţi spune aşa ceva?

Fusese neliniştită din cauza lui. Era o idee uluitoare, mai ales când el aproape că se temuse ca atacul să nu fi fost pus la cale la cererea ei. Simţi că durerea agonizantă din cap începea să cedeze.

Cât de detaşată părea, acolo în liniştea odăii lor, atât de departe de violenţa de la Tothill, încât aproape că i se părea un vis că ea fusese acolo. Servitoarea ei îndepărtase mâneca de mătase albă care rămăsese după ce i-o dăduse

lui pe cealaltă, înlocuindu-le pe amândouă cu unele noi, din mătase groasă, de un verde pal, în care erau ţesute fire de aur. Nu se potriveau perfect, dar erau pe aproape.

Era clar că Isabel îi poruncise femeii să se retragă, căci nu se afla în încăpere. Asta dacă nu cumva se ascundea după draperiile patului.

Draperiile patului din încăperea care le fusese desemnată la porunca lui Henric erau din lână albastru-închis, brodate cu flori de câmp. Patul era atât de mare, încât ocupa o treime bună din spaţiu. Privirea lui se îndepărtă de obiectul de mobilier, dar se întoarse împotriva voinţei lui. Isabel nu era atentă la confuzia lui. Întorcându-se către David, se încruntă la el.

— De ce stai acolo? Adu apă caldă şi bandaje imediat.

Înfăţişarea cu trăsături ferme, regulate, a flăcăului fu traversată de un zâmbet, fără îndoială deoarece grija deghizată în iritare îi era mai familiară decât solicitudinea. Abandonat la poarta unei mănăstiri de maici în ziua în care se sărbătorea Sfântul David, cam cu două decenii în urmă, crescut de rezidentele cu limbă ascuţită ale acesteia, era ceva cu care fusese obişnuit mai toată copilăria. Lăsându-şi genele să-i acopere ochii albaştri, ca şi când ar fi fost hotărât să nu jignească, îşi plecă creştetul bălai şi plecă să împlinească porunca lui Isabel.

Rand nu făcu greşeala de a crede că neliniştea ei în ceea ce îl privea era personală, indiferent de tonul ei. Era soţul ei şi fusese rănit în timp ce-i purta favorul. Era datoria ei să-l îngrijească şi avea să o facă. Nu era decât ceea ce se cuvenea a fi făcut.

Dar ajutorul impersonal nu-i era de mare folos. Lucrul după care tânjea, deodată, era compasiunea ei, blândeţea ei femeiască, sprijinul ei feminin, în cea mai simplă formă. Cauza acelei dorinţe arzătoare era, o ştia, furia bătăliei. Toţi bărbaţii, după ce lupta se încheia şi descopereau că erau încă în viaţă, cereau acea afirmare absolută a vieţii. Dacă

ar fi luat-o acum, ar fi fost o împerechere turbată, sălbatică.

Merita mai mult. Avea nevoie de o iniţiere blândă şi cât se poate de atentă în intimitatea patului conjugal. Faptul că ştia acest lucru nu-l împiedică să se îndrepte clătinându-se către ea, împuns de un instinct atât de puternic, încât reprimarea acestuia îi aduse lacrimi usturătoare în colţul ochilor.

— Aşază-te înainte să te prăbuşeşti, spuse ea, luându-i braţul şi conducându-l spre un taburet.

Stând în faţa lui, atât de aproape că putea întinde braţul să-i cuprindă trupul catifelat, dacă ar fi îndrăznit, ea ridică o mână, trecându-şi degetele prin părul lui turtit de sudoare.

Era atât de bine, încât el scoase un început de geamăt. Închise ochii, pentru a savura mai bine momentul.

— Te-am rănit? spuse ea, retrăgându-şi mâna. Îmi pare rău, dar trebuie făcut ceva. Tăietura de la cap sângerează.

— Nu, spuse el, protestând răguşit pentru atingerea întreruptă.

Tânjea după ea, deşi nu fusese o mângâiere.

— Nu o poţi lăsa aşa.

Ba putea, desigur, o făcuse deseori după un turnir. Picăturile care se scurgeau încet, erau mai mult o bătaie de cap decât un pericol.

— Se poate îngriji David de ea mai târziu.

— Mă îndoiesc că scutierul tău se pricepe să ţină un ac în mână şi cred că folosirea acestuia este necesară.

— Ai fi surprinsă de priceperea lui.

David cel bălai şi iute de minte devenise indispensabil din diverse puncte de vedere de când Rand îl salvase de nişte bătăuşi care voiau să-l ciomăgească, în urmă cu o iarnă. Deşi Rand îl numise scutierul său, flăcăul avea prea puţină ambiţie pentru a deveni cavaler, considerându-se în schimb doar servitor. Lui Rand îi era limpede că nu avea să

rămână mereu aşa. Din acest motiv, îl învăţase pe David tot ce ştia despre maniere, curtoazie şi purtarea aleasă, pe lângă destoinicia practică în mânuirea săbiei şi a lăncii, de care putea să aibă nevoie pentru a rămâne în viaţă.

— Trebuie să mergi la ospăţ şi la spectacol înainte de-a te putea odihni, insistă ea. Trebuie să îmbraci din nou veşmântul de nuntă, şi nu poţi să murdăreşti mătasea de sânge.

— Nu, spuse el oftând.

Cămaşa şi vesta din lână subţire pe care le purtase pe sub cămaşa de zale în timpul turnirului, ca şi căptuşeala de sub încălţări, erau veşminte simple, mai curând potrivite unui ţăran decât unui gentilom, deşi fuseseră foarte necesare în acele împrejurării. Trăsneau a metal încins, seu de oaie, a armăsar şi-a bărbat în călduri, dar nu avea ce face până la întoarcerea lui David. Trebuia ca ea să suporte toate acestea, la fel cum avea să suporte şi alte lucruri în căsătoria lor.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Nu e vina ta că eşti plin de sânge. Nu înţeleg ce voia să facă Graydon. Nu are nevoie de răscumpărare.

— Mă îndoiesc că acela a fost scopul lui, spuse Rand cu un zâmbet ironic pe buze.

— Dar care atunci?

— S-ar putea ca Henley să fi dorit să mă vadă înfrânt sau mort.

Ea strânse din buze în cea mai seducătoare expresie, iar pielea i se îmbujoră de deasupra sânilor în sus. Începu să tragă de nodul care ţinea prinsă mâneca ei de mătase, plină de murdărie, de braţul lui, unde îl rugase pe David să o lege după ce îi scosese cămaşa de zale.

— Nu i-ar fi de mare folos, având în vedere că regele îşi arogă dreptul de a-mi alege soţul.

— Sau poate că Graydon se vedea punând mâna pe

Braesford şi pe veniturile cetăţii în numele tău.

Îi prinse încheietura după ce ea dezlegă mâneca de mătase, vrând să o arunce deoparte. I-o luă din mână şi o îndoi cu grijă, ţinând-o în pumn.

Ea abia se uită la ce făcea el.

— S-ar putea ca fratele meu să-ţi poarte pică pentru că la Braesford l-ai pedepsit pentru degetul meu rupt. Nu este un bărbat complicat.

Ceea ce voia să însemne că nu aşa stăteau lucrurile şi cu alţii. Se număra şi el printre aceştia, în opinia ei? se întrebă el. Era încurajator să gândească astfel.

— Pe de altă parte, nu se poate spune că fratele meu vitreg ar putea fi considerat un om simplu, spuse Rand cu grijă. Mă îndoiesc că ar întreprinde o acţiune atât de făţiş, încercând să mă trimită la spânzurătoare. Cu toate acestea, ne-ar fi de folos să descoperim dacă el şi Graydon sunt prieteni.

— Crezi că…

— Mi s-ar fi putut alătura în contracararea atacului lui Graydon şi Henley. Dar nu a făcut-o.

— S-ar putea să se fi gândit că eşti capabil să te descurci singur cu ei, spuse ea încruntându-se.

Era adevărat.

— Poate.

— Trebuie să fie invidios văzându-te în locul lui.

— Nu e locul lui, ci al meu acum, răspunse el.

Sânii ei erau atât de aproape, încât formele lor gingaşe, deasupra corsajului, erau mai ademenitoare decât miedul cu miere. Privi oarecum amuzat cum mâna i se ridică de la sine, prinzându-i sânul în căuş şi atingându-l cu pielea aspră a degetului mare în locul unde credea că trebuia să se ascundă sfârcul. Simţi o satisfacţie iraţională când, sub ţesătură, se contură limpede şi ferm mica protuberanţă.

Ea inspiră încet printre buzele întredeschise. Ochii i se

înceţoşară de dorinţă, întâlnindu-i pe ai lui. Părea să se aplece spre el, abandonându-se îmbrăţişării lui. Când pe coridorul de afară se auziră paşi uşori şi iuţi, genele îi acoperiră ochii şi se retrase din braţele lui.

— Nu.

El îşi lăsă mâna să cadă.

— Se pare că trebuie să mă supun dorinţelor tale încă o dată, spuse el încet, în timp ce David deschidea uşa cu cotul, intrând în încăpere cu două urcioare de apă fierbinte, aduse din cazanele de la bucătărie. Dar nu va fi astfel mereu.

Îl lăsă pe mâinile lui David, exact cum se aşteptase, şi cum îşi dorise totodată, dat fiind că era atât de vulnerabil în apropierea ei. Deşi nu avea cum să fie sigur că va veni momentul când avea să prindă puteri. Scutierul său de nădejde îi făcu trei cusături în frunte, fără prea multe fasoane, ca şi când şi-ar fi cusut pantalonii găuriţi, distrăgându-l mult mai puţin decât ea, în timp ce-şi îndeplinea sarcina. Apoi, flăcăul aduse o infuzie de scoarţă de salcie pentru durerea de cap şi o halbă de bere să-şi clătească amăreala din gâtlej, după care îl înveşmântă în hainele curate de mire. În clipa în care trompetele anunţară prânzul, Rand era gata să-şi ia locul la masa cea mare, în sala lui Henric.

David îi servi, asigurându-se că el şi Isabel aveau apă proaspătă, înmiresmată cu mentă şi nucşoară, în care să-şi spele mâinile, şi ştergare curate cu care să şi le usuce, turnându-le vinul îndoit cu apă şi aromat cu mirodenii şi aducându-le platouri cu cărnuri şi delicatese. Mâncară pe rând ţipar afumat, carne de vită friptă cu fiertură, vânat în vin roşu, zeamă cu ciolane de porc şi găluşte, cocor umplut, cu penajul pe el, plăcinte de fluierar, salată de condurul doamnei şi mazăre gătită cu miere şi şofran. Între timp, corul de băieţi de la abaţie cântă a cappella, urmat de un jongler, care îşi făcu numărul cu o grămadă de portocale

scumpe. Un egiptean le interpretă muzică exotică la vielă, iar în spatele său se învârteau şi săltau dansatori. Primiră marţipan şi nuga, laolaltă cu pere sălbatice, brânzeturi moi, nuci şi, din nou, vin cu mirodenii.

Pe la mijlocul mesei, Rand îl observă pe Henley printre nobilii mai mărunţi, aşezat la una dintre mesele lăturalnice, aproape de locul în care surorile lui Isabel împărţeau o cupă şi un talger. Graydon nu se vedea nicăieri, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că David le transmisese că acesta zăcea în pat, de pe urma rănilor căpătate în turnir. McConnell părea a fi atât de departe, încât se pierdea printre ceilalţi meseni, căci nu-l zări nicăieri. Rand simţi o undă de regret, căci fratele său vitreg trebuia să se afle printre nobili. Cu toate acestea, nu putea face nimic pentru a schimba lucrurile.

Îndestulaţi în cele din urmă, el şi Isabel se spălară din nou pe mâini cu apă înmiresmată cu ierburi, pe care le-o turnă David, se folosiră de ştergarul primit, iar apoi se aşezară din nou, în aşteptarea spectacolului. Personajele mascate care interpretau o piesă alegorică oarecare şi alte fleacuri comice aveau să fie, fără îndoială, ultimul eveniment al serii. Îi mulţumeau Cerului pentru această măruntă îndurare.

Leon, Maestrul de Ceremonii, le prezentă darul ticluit de el însuşi, apărând dinaintea lor cu graţie şi încredere, într-un costum alb-negru, pe care erau cusute briliante. Pe marginea tunicii de mătase a acestuia şi pe cusăturile mânecilor atârnau clopoţei. Se înclină adânc în faţa regelui şi a lui Lady Margaret, mama lui Henric, dar şi mai adânc în faţa reginei, Elisabeta de York. Vocea lui sonoră se auzi limpede, reverberând până în colţurile îndepărtate ale sălii şi ajungând la urechile tuturor mesenilor, cărora le cerea atenţia. Crease un *tableau,* o piesă specială pentru această ocazie, care era populară la vesela Curte a tânărului Charles al VIII-lea al Franţei, aflată sub regenţa surorii sale,

Anne. Fusese oarecum îmbunătăţit, dar nu avusese suficient răgaz pentru pregătiri. Îi rugă să fie indulgenţi cu imperfecţiunile acestuia. Întorcându-se către capătul sălii, unde intrarea şi ieşirea către cămările şi bucătăria de lemn de dincolo erau acoperite de o cortină, arătă cu mâna în direcţia aceea, însoţit de clinchetul discordant al clopoţeilor.

— Maiestăţile Voastre, nobili gentilomi şi încântătoare doamne, anunţă el sonor, vă ofer *La danse macabre!*

Cortina se ridică, trasă de mâini nevăzute. Dincolo de ea apăru un grup de bărbaţi şi femei, luminat din spate de lumânări de seu, aşezate în sfeşnice înalte. Erau îmbrăcaţi cu toţii în alb şi negru şi purtau mantii cu glugă, care le acopereau capul ca un giulgiu. Unul era îmbrăcat precum papa, altul întruchipa un rege. Unii erau înveşmântaţi precum nobilii, alţii precum nişte negustori, iar alţii întruchipau oameni liberi sau ţărani. Unii aveau răni înfricoşătoare, alţii păreau măcinaţi de boală. Erau bătrâni şi tineri, chiar şi copii. Toţi aveau chipul văruit cu alb, iar ovalul ochilor era vopsit în negru, iar în locul gurii aveau un cerc sugerând durerea.

— Morţii…

Şoapta ieşi din mai multe piepturi, printre care şi cel al lui Isabel. Aruncându-i o privire, Rand văzu că faţa ei era la fel de palidă ca şi aceea a figurilor menite să-i delecteze. Urmând direcţia ochilor ei mari, înţelese cauza. Una dintre femei era o mamă care abia născuse. Era identificată cu ajutorul păpuşii de cârpe pe care o ţinea în braţe, care atârna asemenea unui prunc născut mort. Privind dincolo de Isabel, înspre regină, Rand îşi dădu seama că Elisabeta de York sesizase implicaţiile obiectului. Îşi duse mâna la gură ca şi când ar fi protestat sau i s-ar fi făcut rău, iar degetele ei lungi, nobile tremurau uşor. În capătul îndepărtat, Lady Margaret stătea cu un aer de suferinţă austeră, cu buzele strânse într-o mască dispreţuitoare.

Ochii lui Henric se îngustară, întorcându-se către Maestrul său de Ceremonii. Se lăsă pe spătarul larg al tronului, bătând darabana cu degetul, într-un ritm lent şi ferm.

Acum, înfricoşătorul *tableau* se mişca, formând o linie, care se legăna în cadenţa egală a unei tobe. O treime din membrii grupului înaintară încet printre rândurile de mese, cu pânzele boţite fluturând în urma lor, în vreme ce câţiva dintre cei mai zdraveni trăgeau şi se opinteau cu o drăcovenie asemănătoare unui cufăr, care se rostogolea huruind şi scârţâind înfundat. După ce o puseră în mişcare, urmându-i pe ceilalţi, apărură şi ultimele personaje.

Nu se crease nici pe departe atmosfera de veselie rezervată de obicei unei nunţi. Rand simţi că i se ridică părul de pe ceafă, încruntându-se, se îndreptă în scaun cu toţi nervii în alertă.

Lăuta, harfa şi psalterionul înlocuiră ritmul mohorât al tobei, cu vaierul unei melodii într-o gamă minoră. Figurile morbide începură să salte, să se îmbrăţişeze şi să dănţuiască într-o parodie lentă şi lascivă. Unii se prefăceau că se desfată, plescăind din buze. Unii mimau că fac dragoste. Unii se înjunghiau în mod repetat. Un bărbat aflat în spate păru că-şi smulge capul, vârându-l sub braţ.

La una dintre mesele de jos, se auzi geamătul unei femei. Sora lui Isabel, Cate, o strânse pe mezină de mână atât de tare, încât articulaţiile acesteia se albiră. Undeva dincolo de ele, un bărbat mormăi un comentariu deşănţat, iar cel care şedea alături râse nervos.

Personajele se apropiară de masa cea mare, împiedicându-se şi aproape prăbuşindu-se în timp ce făceau plecăciuni şi reverenţe, încât omagiul exagerat adus regelui şi reginei nu fu altceva decât o parodie. Gura lui Henric se strânse şi încetă să mai bată darabana.

Rand ghici motivul. Regele fusese considerat lipsit de umor în trecut şi nu se ostenea să le dea dovada că nu era

aşa. Dacă membrii casei regale a Franţei găseau vreo urmă de delectare în acest spectacol dezgustător, atunci dispreţul lui Henric faţă de acesta ar fi fost considerat suspect, punându-se mai curând pe seama firii lui ursuze decât pe seama lipsei de umor a piesei. Pe deasupra, piesa se putea preschimba la mijlocul spectacolului într-o satiră fără sare şi piper, însă amuzantă, despre fericirea conjugală.

În ceea ce-l privea, Rand nu vedea nimic comic. Cu toate acestea, părea a avea o semnificaţie. Toţi erau egali în această mascaradă a morţii. Tineri sau bătrâni, bogaţi sau săraci, nimeni nu scăpa de coasa morţii, nimeni nu găsea viaţa eternă. Acesta era sentimentul care i se înfiripa în suflet, deşi nu i se părea potrivit pentru un ospăţ de nuntă. Şi nici pentru a fi prezentat în faţa unui rege a cărui domnie era incertă, căci nu-şi putea dovedi descendenţa dintr-un strămoş cu sânge regesc legitim.

Ar fi fost uşor să vadă o intrigă yorkistă în piesă sau cel puţin una pe care simpatizanţii yorkişti o puteau exploata. Aplecându-se uşor către Isabel, Rand o întrebă uşor:

— Ce crezi?

— De prost gust, răspunse ea atât de încet, încât doar el o putu auzi, şi îngrozitoare. Nu-mi dau seama ce vrea să pună la cale Leon cu asta.

— Ar trebui să i se pună capăt, dar nu-l văd pe Maestrul de Ceremonii.

Ea scrută personajele, mesele şi dincolo de acestea.

— Se pare că a plecat. Cred… cred că Henric ar trebui să o ducă pe Elisabeta de aici.

— Sugerează-i asta, spuse Rand, cu o şoaptă aspră.

Ea făcu întocmai, întinzându-şi degetele şi oprindu-le deasupra mâinii încordate a regelui, abia atingând-o pentru a-i atrage atenţia şi şoptindu-i la ureche după ce primi permisiunea de a vorbi. O clipă mai târziu, Henric făcu un

gest către mama sa, care se ridică, îndepărtându-se fără a mai arunca o privire în urmă. Apoi se ridică şi el şi îi oferi braţul reginei. Se pregătiră să plece.

Personajele ajunseseră în zona amplă din faţa mesei celei mari, răsfirându-se astfel încât cufărul cel mare care se rostogolea cu scrâşnete şi zăngănituri ajunsese în faţa tronului. Când regele întoarse capul pentru a privi, unul dintre zdrahonii care împingeau cufărul făcu un pas înainte şi dădu în lături uşile acestuia.

Din vatra improvizată izbucniră flăcări lungi şi vâjâitoare. Regele se dădu înapoi, trăgând-o pe regină după sine, deşi părea hipnotizat de măruntaiele incandescente ale drăcoveniei. Răsucindu-şi capul, Rand văzu că în flăcări se zăreau mici figurine metalice – bărbaţi, femei şi copii. Mecanismul duduitor le făcea să se contorsioneze, ca şi când ar fi fost în agonie, torturate de căldura nimicitoare.

Cufărul era un iad în miniatură, iar flăcările sale creşteau de la o clipă la alta.

— Plecaţi, Sire! strigă Rand la Henric. Acum!

Henric făcu un pas mare în spate, apoi încă unul. Se întoarse, îndemnând-o pe regină să o ia înaintea lui, către pasajul ce ducea spre încăperile lor. În timp ce acesta se mişca, Rand o apucă pe Isabel de braţ, ridicând-o în picioare şi întorcând-o în direcţia în care o apucase cuplul regal. Privind în spate, îl văzu pe David îndemnându-le pe surorile lui Isabel să se îndepărteze de masa cea mare.

Cutia de foc explodă cu o detunătură puternică şi înfundată. Flăcările izbucniră, întinzându-se către masa cea mare. Rand lovi scândura grea cu piciorul. În timp ce aceasta se dărâma, o prinse pe Isabel şi o trase după el, aruncându-se la podea, la adăpost, după tăblia masivă.

Se auziră ţipete de durere, urlete îngrozite şi gemete din toate părţile. Sub tavanul înalt răsunară strigăte, blesteme şi rugăciuni disperate. Băncile se răsturnau, iar mesele se dărâmau. Bufniturile surde ale picioarelor

alcătuiau un vuiet înfundat, sub care trosneau flăcările.

Rand sări în picioare, aruncând o singură privire pentru a vedea că regele şi regina dispăruseră în pasajul ce ducea înapoi spre palat, iar Isabel era năucă, dar nevătămată.

— Opriţi-vă! strigă el către mulţimea panicată. Nu alergaţi! Luaţi pânzele de pe mese să înăbuşim focul. Aduceţi butoaiele de vin şi de apă. Stingeţi cu piciorul jăraticul de pe covorul de rogoz. Daţi-i drumul! Faceţi-o acum, sau palatul va lua foc!

Câţiva bărbaţi se opriră, încercând să se întoarcă. Nu era destul. Ridicând-o pe Isabel în picioare, îi porunci să îi urmeze pe rege şi pe regină şi o văzu luând-o în direcţia aceea. Strigă la David, care le sprijinise pe Cate şi pe Marguerite de zid, unde erau în siguranţă, poruncindu-i să-i sară în ajutor. Aplecându-se, apucă faţa de masă regală, ridicând-o de unde căzuse. Sări de pe podium şi începu să se lupte cu vâlvătăile tot mai mari ale iadului.

Capitolul 8

Totul era pregătit. Cada de stejar, căptuşită pe margine cu pânză, era umplută cu apă fierbinte. Paravanul menit să-l protejeze pe cel care se îmbăia de curent era în apropiere. Săpunul, parfumat cu lemn de santal preţios, era gata. Pe masa de lângă pat aştepta o carafă plină cu vin îndoit cu apă. Cearşafuri mari şi curate erau drapate în jurul focului pentru a îndepărta orice urmă de umezeală. Nu lipsea decât cel pentru care se făcuseră toate aceste pregătiri.

Isabel îi spusese lui Gwynne să plece după ce servitoarea o ajutase să facă pregătirile pentru îmbăiere, apoi îi scosese veşmintele, pregătind-o pentru culcare. Şi

David primise învoire să se retragă. Avea să se îngrijească de Sir Rand singură.

Nu se dădea în vânt după rolul de slujnică, dar era obligaţia ei ca soţie. Mai mult de-atât, îi datora lui Rand o mică recompensă pentru că o salvase de văpăile flăcărilor nimicitoare, iar ea îşi plătea datoriile. Petrecuse o zi lungă, istovitoare, într-o bătălie înscenată, alegându-se cu cel puţin o rană de care avea cunoştinţă, poate mai multe, iar apoi îi protejase de unul singur pe Henric, pe regină şi pe pruncul lor nenăscut, de vătămare sau chiar moarte. Salvase până şi măreţele ziduri ale palatului Westminster de flăcările mistuitoare. Ea putea măcar să se asigure că va spăla fumul şi funinginea de pe trupul lui, că-i va alina rănile căpătate în urma bătăliei şi a incendiului, şi că nu va duce lipsă nici de vin, nici de tihnă. Nu voia să se gândească cum ar putea el să prefere să fie alinat în seara nunţii lor.

Nu-l văzuse de ceasuri bune. După ce focul fusese înăbuşit, iar servitorilor li se poruncise să aranjeze sala cum se cuvine, fusese chemat la un sfat de taină de rege. Ce se întâmplase acolo nu putea spune nimeni, deşi Isabel presupunea că Henric îşi exprimase recunoştinţa în vreun fel. Apoi, Rand participase la căutarea Maestrului de Ceremonii, care era deja în desfăşurare, trecând dincolo de zidurile palatului, pe străzile din Westminster şi pe malul râului, ba chiar până la porţile Londrei.

Cel puţin aşa o încredinţase David, vestind-o totodată că surorile ei erau nevătămate şi în siguranţă, în paturile lor. Nu primise nicio veste de la soţul ei, nimic care să-i arate că îşi amintea că acum avea o soţie.

Se îmbăiase mai devreme, spălându-şi mirosul greu de fum şi metal încins din păr şi de pe trup. Îmbrăcată în veşminte lejere, cu mâneci lungi şi largi, cu un guler rotunjit, după cum se cuvenea în intimitatea iatacului, se plimba de colo-colo, în vreme ce în minte îi umblau o

sumedenie de gânduri.

De ce ticluise Leon un spectacol atât de înfiorător? Avea oare vreo legătură cu acuzaţia care îi fusese adusă lui Rand? Era semnul unei crime prin incendiere? Precum şi răzbunarea acesteia? Intenţionase Leon ca maşinăria sa să explodeze, sau fusese o întâmplare? Şi de ce? Care era logica în toate acestea?

Maestrul de Ceremonii era cel care le aducea vorbe de duh şi cântece, un trubadur care se muta dintr-un loc în altul, după voia protectorilor săi sau a bunului său plac. Era prea puţin interesat de coroane, dinastii sau putere. Regele înscăunat în momentul de faţă nu avea nicio însemnătate pentru el, lăsând la o parte faptul că îi mijlocea dobândirea unui adăpost, hrană, oferindu-i ocazional generozitatea sa, în schimbul delectării. Nu exista niciun motiv ca Leon să facă rău cuiva, se gândi Isabel. Suprimarea lui Henric ar fi însemnat să se lipsească de sursa traiului său zilnic şi nu putea să creadă că ar fi vătămat-o în mod deliberat pe Elisabeta de York.

Totuşi, dacă explozia fusese un accident, de ce nu era de găsit? De ce nu se prezentase pentru a-şi explica greşeala, implorând iertarea? Singura explicaţie la care se putea gândi Isabel era că se temea să nu fie acuzat, chiar de era nevinovat, că se temea să nu fie trimis la spânzurătoare fără preget, pentru nerozia de a-l fi pus în pericol pe rege.

Era posibil să aibă un temei. Zvonurile despre posibilitatea de a atârna în ştreang se răspândeau cu prea mare uşurinţă în vremurile acelea. Judecăţile grăbite de toate felurile erau la ordinea zilei. De pildă, turnirul din acea dimineaţă. Henric îl poruncise ca pe o ordalie prin luptă. Sperase ca Rand să fie ucis, punând capăt în mod convenabil dubiilor legate de vinovăţia sau inocenţa sa?

Nu se întâmplase. În schimb, Rand câştigase turnirul prin iscusinţa şi curajul său.

Destoinicia soţului ei pe câmpul de luptă – puterea neclintită a braţului său, forţa tacticii lui, felul în care îşi stăpânea calul de luptă şi ostaşii care dădeau bir cu fugiţii din calea lui – părea întipărită în mintea lui Isabel. Îl văzuse ca pe un războinic de prima dată când dăduse cu ochii de el. Şi bănuiala ei fusese confirmată.

Era ceva ce nu avea să uite prea curând.

Nu că şi-ar fi pierdut minţile de încântare la vederea unui cavaler fără egal, ai cărui adversari o luau la goană când apărea pe câmpul de luptă, dar trebuia să-i recunoască meritele. Aşa era cinstit.

Scârţâitul uşor al uşii o făcu să tresară, smulgând-o din reverie. Se întoarse iute, cu pânza veşmântului învârtejindu-se în jurul ei, şi îl văzu pe Rand intrând în încăpere. El se opri cu mâna pe mâner, privirea alunecându-i de la părul despletit care i se revărsa pe un umăr, peste haine, până la picioarele încălţate în papuci de mătase cu fir de aur, brodaţi cu mărgele. Istovirea şi suferinţa îi erau gravate pe chip, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Veşmintele lui alese erau boţite şi pătate de grăsime şi funingine. În ciuda acestor lucruri, sau poate tocmai din pricina lor, nu păruse nicicând atât de puternic, o legătură compactă de muşchi şi tendoane.

Ea deschise gura, dar nu-i ieşi niciun sunet din gâtul uscat.

— De ce nu te-ai culcat? întrebă el, cu glasul răguşit de surpriză. Mă aşteptam să te găsesc în pat.

Ea înghiţi în sec, găsindu-şi cuvintele.

— Cum aş putea dormi cu atâta tulburare în jur? Ce a zis regele? Te-a… te-a iertat?

— Pentru că l-am avertizat prin câteva cuvinte, vrei să spui? Nu.

Închise uşa, înaintând şi scoţând o punguţă din cureaua care-i încingea mijlocul.

— Mi-a oferit asta pentru eforturile mele.

Desfăcând punguţa, lăsă să-i cadă un lanţ de aur în palmă. Lucea în lumina lumânării, care scotea la vedere medalioanele în formă de trandafir, placate cu alb şi roşu şi aşezate la distanţe egale, aducând laolaltă simbolurile caselor de York şi Lancaster. Cântărindu-l cu ambele mâini, se apropie de ea şi îi trecu lanţul pe după gât, aşezându-i zalele grele de aur pe umeri, astfel încât acesta luă forma conturului sânilor ei.

— Ţi se potriveşte mai bine, spuse el, un zâmbet înflorindu-i în colţul gurii.

Ea luă un medalion din lanţ şi se încruntă spre el.

— Dar nu e...?

— Ordinul Jartierei meşteşugit după modelul lui Henric? Aşa este, deşi încă nu mi-a fost acordat oficial. Şi nici nu-mi va fi, dacă Mademoiselle Juliette şi pruncul ei nu apar în curând.

— Probabil că Henric se aşteaptă să se întâmple asta, rosti ea aproape pentru sine.

— Tot ce se poate, deşi cu el e imposibil să fii sigur. Poate fi totodată un hatâr care nu-l va costa nimic, dacă voi fi găsit vinovat.

— Nu spune asta!

Protestul ei fu instinctiv. El râse scurt.

— Ai grăit ca o adevărată nevastă. Dacă asta ai vrut într-adevăr să spui.

Ea nu avu niciun răspuns. Întoarse capul, căutând în minte ceva pentru a schimba vorba.

— Au fost mulţi vătămaţi de foc? întrebă ea în cele din urmă.

— În jur de doisprezece oameni au suferit arsuri, cei aflaţi în apropierea drăcoveniei, deşi ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu că sunt în viaţă. Prin mila Sa, nimeni nu a fost ucis.

— Da, am fost cruţaţi, rosti ea, reamintindu-şi limpede izbucnirea focului şi vuietul flăcărilor. Îndepărtă imaginile

cu greu.

Vino, apa pentru îmbăiere este pregătită. Îngăduie-mi să te ajut să te dezbraci.

El îi studie chipul pentru o clipă, fără să trădeze vreo expresie. Privind în jur, scrută încăperea.

— Unde este David?

— În cămăruţa lui, spuse ea scurt.

Întinzând mâna către centura care îi încingea mijlocul, peste vestă, o desfăcu, lăsând-o să cadă.

— Ce păcat că darul regelui e irosit.

— Este?

Vorbise fără să gândească, din pricina tulburării prin care trecuse. Costumul verde şi alb îi venea atât de bine lui Rand, după cum descoperise pe parcursul zilei, conferindu-i o înfăţişare mai rafinată, astfel că fermierul-cavaler se vedea ceva mai estompat sub ţinuta de curtean.

— Având în vedere preţul, vreau să spun, adăugă ea în grabă.

— Aşa e, preţul.

O privea oarecum amuzat. Căutătura lui o făcea să fie stângace, astfel că dădu drumul centurii prea repede, punând-o deoparte. Alunecă de pe scaunul pe care intenţionase să o aşeze, dar o lăsă acolo. Întorcându-se, începu să tragă de cheutorile vestei lui.

— Recunosc că eşti o slujnică mai plăcută decât David, dar doresc să ştiu care este motivul pentru toate astea, spuse el, cu o inflexiune aspră în glas.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

— Nu e cu nimic mai mult decât datoria pe care o voi avea faţă de oaspeţii tăi după ce voi deveni stăpâna casei la Braesford.

— Cine spune asta?

— Mama, înainte de a muri, ca şi călugăriţele care m-au învăţat care-mi sunt îndatoririle.

— Dar nu purtând tot atât de puţine veşminte,

nădăjduiesc.

— Nu.

— Bine.

Îi prinse mâinile, punând capăt eforturilor ei. Desfăcând iute cheutorile, îşi scutură vesta de pe umeri. O aruncă peste centură, apoi se îndreptă către taburetul de lângă cadă. Fără să se oprească, se lăsă pe el şi întinse un picior. Aşteptă cu o lucire provocatoare în adâncurile cenuşii ale ochilor. Voia să vadă dacă avea să-i desfacă nasturii pantalonilor strânşi, îşi dădu seama Isabel. Erau prinşi în cheutorile de la brâul cămăşii, astfel că se aflau în curbura dintre trupul şi coapsele lui musculoase. Singurul mod în care putea ajunge acolo era să îngenuncheze.

Ea începuse acest joc, aşa că trebuia să-l continue. Cu nervii oţeliţi, se lăsă pe vine în faţa lui. El o trase iute între coapsele lui desfăcute, apucând-o de coate. O aduse mai aproape, încât se clătină stânjenită în genunchi, cu lanţul greu de aur mişcându-se între sâni.

Era captivă, împresurată de miresma deloc neplăcută în care se amesteca fumul, mătasea caldă şi izul bărbătesc de mosc. În mod bizar, se simţea sprijinită, nu ameninţată. Totuşi, nu trebuia să zăbovească. Cea mai bună cale de scăpare era să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Prin urmare, începu să desfacă nasturii pantalonilor.

În încăpere nu străbătea niciun sunet, în afară de pâlpâitul unui muc de lumânare şi, undeva, dincolo de ziduri, tropotul copitelor ostaşilor călare care îndeplineau treburile regelui şi cântecul unui beţiv dintr-una din nenumăratele cârciumi care împânzeau oraşul. Inima îi bătea atât de tare, încât trupul i se cutremura, iar degetele ei bâjbâiau, încercând să-şi îndeplinească sarcina. Coatele i se atingeau de musculatura oţelită a coapselor lui învelite de pantaloni. Le simţea fierbinţeala chiar şi prin veşminte. De câţi nasturi era nevoie pentru a susţine pantalonii unui bărbat? Părea că sunt o mie.

Întinzând mâna cu un gest firesc, Rand îşi trecu buricul degetului peste sfârcul ei, care se iţea prin pânza moale a veşmintelor ei.

— Aşadar, asta este doar pentru desfătarea mea.

Trupul o trădă, încordându-se sub mâna lui, căci sfârcul se transformă într-un nod mic şi tare. Amărăciunea ei, provocată de reacţia involuntară, se revărsă în răspunsul pe care i-l dădu:

— Câtuşi de puţin. E normal să scapi de veşmintele ce prisosesc, în intimitatea încăperii.

El îşi retrase mâna, iar expresia amuzată îi dispăru de pe chip.

— Nu cred că vreau să împart atenţia pe care mi-o acorzi în calitate de soţie. E destul să trimit o servitoare să se ocupe de oaspeţii mei.

— Nu ar fi în siguranţă, iar un oaspete nu ar dezonora-o pe soţia gazdei sale.

— Voi trimite o servitoare bătrână şi slută, spuse el.

Avea să se supună bucuroasă. Gândul că ar trebui să se îngrijească de feluriţi bărbaţi nu o încânta deloc.

— După cum doreşti.

— În clipa asta, miros ca un porc rumenit pe jar. Încă nu ai terminat?

Ştia foarte bine că mai avea de desfăcut nasturii de la spate. Cu fălcile strânse, ea întinse mâna să-i desfacă, în timp ce el se ridică de pe scaun. Apoi îi scoase crăcii strâmţi ai pantalonilor, întorcându-i pe dos, ca şi când ar fi jupuit un animal, şi se lăsă înapoi pe călcâie.

El zâmbi cu un licăr ştrengăresc în ochi, studiindu-i chipul invadat de roşeaţă. O clipă mai târziu, îşi încrucişă braţele, trăgându-şi cămaşa peste cap.

Deodată, era aproape gol, dacă nu punea la socoteală lenjeria intimă, care abia îl acoperea, lăsându-i şoldurile dezvelite. Ea era aproape, atât de aproape. Curbura tare a pieptului lui se ridica precum un zid în faţa ei şi, sub ea,

suprafaţa abdomenului, cu burta plată şi formele sculpturale ale picioarelor lui la doar câteva degete distanţă. O cuprinse ameţeala. Nu trebuia decât să dea drumul pantalonilor şi să-şi pună mâinile…

— Mă arde o sete de parc-aş veni din iad, spuse el, cu voce aspră. E vin în carafa de colo?

Fu cuprinsă de uşurare la gândul că va putea să se îndepărteze de el. Punându-şi mâinile pe coapsele lui, se pregăti să-şi facă vânt în sus, atât de bucuroasă că scăpase, încât abia observă de ce se sprijinise.

El scoase o respiraţie şuierătoare. Ea îi întâlni privirea, cu ochii mari, de teamă că îl rănise. Părea chinuit. Fălcile i se încordaseră, iar deasupra buzei de sus îi apăruseră broboane de sudoare. Tăietura de pe frunte părea umflată, traversând vena care îi zvâcnea pe tâmplă. Îşi lăsă privirea în jos. Ea îi urmă direcţia privirii, ajungând în locul în care degetele ei atingeau partea din faţă a lenjeriei, unde i se împreunau coapsele. Se înroşi din cap până în picioare, recunoscând întăritura care se ghicea sub pânză şi dându-şi seama că degetele ei mari o încadrau de o parte şi de cealaltă.

Înfigându-se în călcâie, se repuse pe picioare. Se întoarse iute şi o luă către tava cu vinul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât carafa se izbea cu clinchete uşoare de marginea cupei de argint, în timp ce turna.

Avea nevoie de ceva, de orice, ca să scape de stânjeneala gesturilor ce tocmai se întâmplaseră între ei.

— L-ai găsit pe Leon? întrebă ea fără a-l privi pe Rand. A spus ce s-a întâmplat?

Trecu o clipă înainte ca el să răspundă. Iar când vorbi, cuvintele fură rostite pe un ton plat, fără nicio inflexiune.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

Ea puse carafa jos, apucând cupa plină.

— Mi-e imposibil să cred că lucrurile ar sta altfel. Nu i-ar face niciodată rău reginei.

— Aşa a spus şi Maiestatea Sa, regina. Henric nu este convins.

Când se întoarse cu vinul, văzu că îşi scosese lenjeria şi tocmai intra în cadă. Cupa i se clătină în mână, înainte să o echilibreze. Respiră adânc, o dată, de două ori. Ce era cu ea? Nu ar trebui ca vederea unui bărbat gol să o tulbure câtuşi de puţin. Alte femei răbdau privelişte fără a se zăpăci până la idioţenie.

O, dar goliciunea lui era magnifică, perfecţiunea formelor lui întrecând-o pe aceea a oricărei statui a vreunui sfânt martir, cu trupul la fel de tare precum acelea sculptate în lemn. Şi era la fel de marcat de suferinţă ca acei sfinţi. O dungă albă care îi traversa braţul în diagonală arata ca o veche tăietură de sabie, iar picioarele îi erau acoperite de numeroase cicatrici. Pe spate avea o vânătaie urâtă cât un scut, sub care se zăreau o mulţime de linii albe în zigzag, care nu ar fi putut fi făcute decât de lovituri de bici.

Isabel fu cuprinsă de o senzaţie puternică şi ciudată la vederea urmelor bătăliilor trecute, a durerilor îndurate şi a greutăţilor suferite. Era atât de diferit de tovărăşia femeilor cu care era atât de obişnuită – a surorilor ei şi a călugăriţelor care o învăţaseră latina, să socotească şi să scrie, să brodeze, ca şi arta păstrării merindelor. Era mai masiv, mai greu, cu oase lungi, care trebuiau să fie făcute din oţel de nu se rupseseră ca urmare a rănilor suferite. Era ascuţit şi tare unde ea era rotundă şi catifelată. Era capabil de o concentrare nemăsurată, dacă împrejurările o cereau, luptând cu o voinţă brutală şi cu fiecare picătură din puterea lui considerabilă. Trăia după un cod strict, care făcea puţine concesii slăbiciunilor umane.

Deoarece îşi dăduse cuvântul, păşise în temniţa palatului Westminster şi s-ar fi supus voinţei regelui său, dacă i s-ar fi cerut, predându-se în mâinile nemiloase ale călăului. Ar fi murit fără să protesteze, căci îşi pusese în joc

onoarea de cavaler.

Contempla cu groază gândul că ar trebui să moară fără niciun alt temei decât acela de a salva regatul pentru cel cu care împărtăşise exilul. Căci acesta era ţelul pentru care se afla în Londra, Isabel era aproape sigură de aceasta. Urma să fie ţapul ispăşitor, dacă se descoperea că franţuzoaica şi copilul ei ar fi fost ucişi. Rand avea să fie condamnat pentru crimă, astfel încât asupra lui Henric al VII-lea să nu cadă nicio vină. Nedreptatea situaţiei depăşea orice se cădea să se ceară vreunui om. Părea, în momentul acela, mai mult decât putea ea îndura.

Rand se cufundă în cadă, deşi picioarele lui erau atât de lungi, încât ieşeau deasupra apei. Îşi săpuni părul, îl dăţi împroşcând apă din belşug şi îşi dădu pe spate şuviţele lungi cu degetele, lăsând în urmă brazde negre şi lucioase. Cu privirea mijită şi apa care ameninţa să-i intre în ochi şiroindu-i pe faţă, întinse mâna după vinul pe care ea îl ţinea în mână.

— Nu ar fi trebuit să-ţi uzi cusăturile, spuse ea, punându-i cupa în mână.

În timp ce bea, ea luă ştergarul şi tamponă rana şi părul din jurul acesteia.

— Mă îndoiesc că va conta.

— Pentru că... se opri ea, incapabilă să-şi găsească vorbele.

— Pentru că nu-i decât o tăietură neînsemnată şi mă vindec repede, spuse el.

— Credeai că am vrut să spun altceva?

— Ai fi putut, spuse ea defensiv.

Se gândise că voia să spună că o tăietură nu conta, dacă viaţa i se încheia în ştreang.

Dădu pe gât ultima gură de vin şi îi înmână cupa, apoi se rezemă din nou de marginea căzii. Îşi aşeză braţele pe marginile drapate în pânză, închizând ochii.

— Nu mi-am pierdut credinţa că Mademoiselle Juliette

va fi găsită. Şi aş avea şi mai multă dacă mi s-ar permite să iau parte la căutare.

Era, fără îndoială, o nebunie, dar Isabel îşi dorea cu ardoare ca afurisita aceea de femeie să apară.

— Ai vreo idee unde să o cauţi?

— La ţară. Prezenţa ei ar fi uşor remarcată la oraş, cred. Ar fi putut trezi suspiciunea vreunei servitoare, a vreunui ostaş aflat de pază, şi vestea ar ajunge la palat. Se opri, privind către cârpa din mâna ei. Dacă tot o ai la îndemână şi eşti îndatoritoare, ai putea să o foloseşti.

Îi dădea permisiunea să îl îmbăieze sau poate că îi cerea să o facă. Nu prea avea cum să protesteze, având în vedere că se cuvenea să îndeplinească această sarcină. Totuşi, ceva din tonul lui, o undă abia sesizabilă de nerăbdare, o făcu să-şi dea seama cu o limpezime de netăgăduit, de intimitatea implicită. Ignorând-o cât de bine putea, se lăsă pe un genunchi şi înmuie cârpa în apa caldă. O săpuni bine, gândindu-se de unde să înceapă.

— Să nu-ţi uzi atela, spuse el încet şi prevenitor.

O privea cu ochii mijiţi, iar colţul gurii i se arcui în ceea ce era periculos de aproape de un zâmbet ştrengăresc. Ştia cum se simţea ea, era sigură. Trăgând aer în piept cu putere, îi puse cârpa pe mijlocul pieptului şi începu să frece apăsat în cercuri.

El gemu, cu pielea făcându-i-se deodată de găină, până pe umeri şi de-a lungul braţelor. Cu toate acestea, nu protestă. Genele îi tremurau, deasupra ochilor complet închişi. Respira profund, iar pieptul îi urca şi cobora. După o clipă, pielea de găină dispăru. Muşchii începură să i se relaxeze.

Se desfăta sub mâinile ei care îl slujeau sau aşa părea. Ceea ce o încântă într-o manieră caraghioasă. Mişcările ei încetiniră. Apăsarea se preschimbă într-o alunecare blândă. După o clipă, îşi strecură mâna în interiorul cârpei, lăsând-o să alunece de-a lungul

musculaturii ferme, săpunindu-i părul de pe piept. Sfârcurile lui se întăriră sub atingere, la fel şi ale ei, după cum descoperi, deşi culoarea lor era precum pielea tăbăcită.

În vreme ce el moţăia, ea îi studie trăsăturile mai îndeaproape decât o făcuse până atunci, ferită de privirea lui. Ce gene lungi avea şi cât de ferme erau contururile gurii lui! în ciuda forţei considerabile pe care o emana, chipul lui nu era sălbatic, căci prin el se întrevedea sensibilitatea şi o inteligenţă pătrunzătoare. O cicatrice subţire îi împărţea o sprânceană în două, traversându-i unul din pomeţi, însă avea şi răni mai proaspete. Părul de pe partea dreaptă a capului era pârjolit la vârfuri, iar de pe falcă, de-a lungul gâtului, până la claviculă era plin de arsuri de un roşu viu. Depigmentarea de deasupra coastelor se întinsese între timp până la partea de sus a spatelui.

Împingându-l cu blândeţe în faţă cu mâna vătămată, începu să spele zona dintre omoplaţi, cu o şi mai mare grijă în porţiunea aceea.

— Vânătaia aceasta mare e de pe urma atacului lui Graydon, nu-i aşa?

— Probabil, abia mormăi el cuvântul.

— Îmi pare rău.

— Şi lui, sunt convins, căci sigur are şi el o mulţime de vânătăi. Nu m-aş mira să-şi fi rupt piciorul.

— Şi l-a scrântit doar, iar genunchiul e răsucit, după spusele lui David, răspunse ea, nu că nu ar fi meritat s-o păţească mai rău. Ea continuă, văzând că nu răspundea şi părea pe jumătate adormit. Şi aceste cicatrici, ce e cu ele?

— Cicatrici? arcui el o sprânceană, fără a deschide ochii.

— Exact aici, spuse ea, trecând cârpa peste reţeaua de linii fine.

Umărul lui Rand tresări.

— O nimica toată.

— Nu mi se pare că aşa ar fi.

Privea urmele, frecându-le uşor.

— Trebuie că le ai de vreme îndelungată. Sunt aproape netede.

— De la zece ani.

— Zece! Cine ar face aşa ceva unui copil?

Nu putu să-şi ascundă iritarea din glas. El râse fără veselie, privind-o în cele din urmă în grabă peste umăr.

— Întâmplarea face să fie vorba de un frate vitreg, nu cu mult mai mare. William avea treisprezece ani şi nu era câtuşi de puţin fericit că tata mă educa să devin viitorul intendent al moşiei. Până atunci locuisem cu bunica şi unchiul în coliba de pe bucăţica de pământ pe care o aveau, dar muriseră de febră. McConnell – William – s-a gândit să mă pună la respect, aşa că a pus doi ţărani să mă ţină, în vreme ce el mă croia cu biciuşca de călărie.

— Era gelos, spuse ea.

— Poate, deşi nu era nevoie. El era fiul legitim, la urma urmelor. În orice caz, a fost o greşeală, după cum avea să se dovedească în curând. Tata l-a prins în timp ce mă altoia. Pentru a-i arăta că greşise purtându-se astfel, m-a luat în casă, permiţându-mi să împart privilegiile de care se bucura el, şi, de asemenea, pe profesorul său. Nu şi numele McConnell, desigur.

— L-ai luat oricum, spuse ea, înţelegând cum stăteau lucrurile. Sau cel puţin ai adoptat numele moşiei tatălui tău.

— Aşa părea a se cuveni.

Primise darul lui Henric care îi oferea pământurile confiscate ale tatălui său şi titlul Braesford ce venea odată cu acestea. Totuşi, prefera să fie strigat pe numele de botez, după cum o dovedise clar în ziua aceea. Oare pentru că aşa se vedea pe sine chiar şi acum?

— Pare că te descurci bine cu McConnell acum, spuse ea pe un ton ezitant.

— A învăţat să mă tolereze, căci bunăvoinţa tatălui meu depindea de asta. Ba chiar am devenit într-un fel tovarăşi, când am fost adăpostiţi amândoi la Pembroke.

— Unde a fost ţinut prizonier Henric, după ce unchiului său i-a fost luată averea, cred. Acolo l-ai cunoscut?

— Întocmai. Am legat prietenie, eu şi Henric. Când a plecat în exil, m-a rugat să îl însoţesc ca scutier.

— Nu şi pe fratele tău?

— William a rămas cu oamenii mamei sale. După o vreme s-a împăcat cu oamenii lui Eduard.

— Chiar dacă Eduard al IV-lea l-a executat pe tatăl tău?

— Şi pe al lui, încuviinţă Rand, înclinând capul, nu că McConnell l-ar fi iertat. Dar ca mulţi fii de nobili în ultimii ani, s-a împăcat cu propria conştiinţă. S-a alăturat armatei lui Eduard ca să-şi croiască drum în viaţă şi în speranţa că va dobândi o favoare.

— Returnarea dreptului asupra cetăţii Braesford, de pildă.

— Întocmai. Îl respecta pe fratele mai mic al lui Eduard, Richard de Gloucester, ca general, şi i-a slujit bucuros. După ce Eduard a murit, nu s-a împăcat deloc cu faptul că Richard a înhăţat coroana. A aşteptat vremea potrivită, apoi a schimbat din nou roza albă de York cu cea roşie a casei de Lancaster. S-a gândit că Henric îi va fi suficient de recunoscător pentru sprijinul oferit, încât să-l facă stăpân la Braesford. Ce a uitat să ia în considerare a fost întoarcerea mea împreună cu Henric.

— Dar nu ca scutier.

Rand scutură uşor din cap.

— Cât am fost surghiuniţi împreună în Bretania, mai mult de un deceniu, am reuşit să câştig prietenia lui Henric, ca şi o poziţie mai înaltă în slujba sa. Timpul petrecut la Curţile străine, cu puţine de făcut în afară de a mă antrena

în mânuirea săbiei şi a lăncii, sau de a lua parte la turnee, a fost îndeajuns de îndelungat pentru a transforma scutierul în soldat.

Ea se opri, rostind neîncrezătoare:

— Eşti sigur că doar pentru asta ai avut timp?

— Aproape, dacă trebuie să ştii. Pufni în râs, amuzat. Nu am dus o viaţă de călugări, gazdele noastre fiind un nobil breton, iar mai târziu un rege francez, amândoi cunoscuţi pentru luxul Curţilor lor. Am avut parte de vin şi dansuri, de lecţii de franceză şi italiană, de lăută şi harfă, de asemenea de expediţii în ţară, în compania unor doamne nobile şi mai puţin nobile. Cu toate acestea, Henric era pe-atunci, şi este şi acum, un bărbat cucernic, cu chestiuni grele în minte. Acordam mai mult timp rugăciunilor şi manevrelor politice decât desfrânării.

În mod destul de bizar, îl crezu. Şi mai ciudat, se descoperi încântată de imaginea pe care o zugrăvise despre exilul lui împreună cu Henric.

— Aşadar, ai fost numit cavaler pe câmpul de bătălie de la Bosworth şi ţi-a fost oferit Braesford Hall. Trebuie că asta a născut resentimente în sufletul fratelui tău vitreg faţă de tine.

— Şi faţă de Henric, pentru că mi l-a oferit. Acum probabil că simte acelaşi lucru şi faţă de mireasa pe care am dobândit-o.

Ea se opri, în timp ce-i turna apă pe umeri, privind-o cum se scurge într-un şuvoi, pe albia lungă şi netedă care-i încadra şira spinării.

— Cum?

— I-ai căzut cu tronc lui William anul trecut când ai venit întâia oară la Curte şi aşa a rămas până în ziua de azi. Nu ai băgat de seamă?

Dorea să fi putut vedea chipul lui Rand, dar tot ce zărea erau frânghiile groase şi ţepene ale muşchilor de pe dosul gâtului său puternic.

— Nu.

— Aşa e. Am văzut cum te privea atunci, ca şi la Braesford şi în dimineaţa asta. Îl mănâncă de viu invidia şi certitudinea că ar fi fost un mire mai demn de tine.

— Nu a pomenit nimic despre asta, insistă ea.

El râse încet, apoi oftă.

— Poate că mă înşel. Poate că am resentimente faţă de el pentru că e fiul legitim şi a avut întâietate când venea vorba de afecţiunea tatei. Poate că îmi venea în ajutor astăzi pe câmpul de luptă, în loc să se alăture atacului lui Graydon.

— Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Cu uşurinţă, dacă mă gândesc că orice atac personal era interzis, dar eu m-am confruntat oricum cu unul.

Ea trecu cârpa de-a lungul vânătăii mari, care era umbrită de nuanţe mov-albăstrui şi avea în mijloc o lungă linie roşie. Probabil că singurul lucru care îl salvase de la o rană mai gravă, după primirea acelei lovituri din spate, era cămaşa de zale.

— L-ai învins pe Graydon şi l-ai fi putut doborî, cerând răscumpărare, spuse ea pe un ton meditativ. Da, şi pe Henley, presupun. De ce nu ai făcut-o?

El ridică dintr-un umăr.

— Mă temeam ca nu cumva să-i ucid, în loc să-i capturez. Am preferat să nu-mi sporesc păcatele de pe câmpul de luptă.

— Păcatele de pe câmpul de luptă?

— Uciderile de la Bosworth, spuse el încet şi cu caznă. Bărbaţii devin – eu devin – un animal în toiul luptei, o fiară incapabilă să mai gândească dincolo de moment. Cavalerul unui rege, al cărui ţel sunt poruncile acestuia şi nevoia de a rămâne în viaţă, indiferent de costurile faţă de alţi oameni.

Ea netezi iar vânătaia, adânc tulburată de ura de sine pe care o auzi în glasul lui.

— Cu toate astea, ai avut prezenţa de spirit de a nu-l ucide pe Graydon.

— Asta a fost altceva.

Ea cântări încrâncenarea din tonul lui, rostind cu toate acestea:

— Cum aşa?

— Lupta a fost relativ nesângeroasă în comparaţie cu... Se opri, apoi rosti din nou după un moment: A fost altceva.

— Sau nu eşti atât de animal pe cât crezi.

— Cel mai probabil unul mai calculat. Dar nu contează. Spune-mi cât de îndatoritoare intenţionezi să fii ca soţie, în noaptea nunţii noastre?

Nu-i păsa de schimbarea voită a subiectului când nu-şi dorise decât să-i uşureze inutila învinovăţire de sine. Tonul batjocoritor care însoţise întrebarea şi licărul din ochii lui când o privi scurt peste umăr, nu-i cădeau nici ele bine. Aruncând cârpa din mână în apa cu clăbuci de săpun, se sprijini cu mâna sănătoasă de cadă şi dădu să se ridice.

El o apucă de încheietură, întinzând cealaltă mână pentru a-i cuprinde mijlocul. Ea scoase un strigăt sugrumat de indignare, pierzându-şi echilibrul. Apa împroşcă în picături strălucitoare, iar ea ateriză în cadă cu picioarele atârnând deasupra marginii şi fundul apăsat cu putere în menghina coapselor lui.

— Ce faci? întrebă ea. Mi se udă cămaşa de noapte. N-o să mai am ce purta mâine.

— S-ar putea să nu mai ai nevoie de nimic, spuse el, punându-i mâna pe abdomen ca să o ţină, în vreme ce ea se lupta să se ridice.

Cu celălalt braţ, o cuprinse şi o ţinu strâns, luându-i cupa sânului în căuşul palmei. Ea îşi reluă efortul, îndoit, mişcându-se şi dând din picioare pentru a-şi lua avânt.

— Mi se udă şi părul. Lasă-mă să mă ridic.

— Încerc să-l feresc de apă, dar îmi îngreunezi sarcina

– şi nu numai… rosti el, vorbind lângă tâmpla ei, cu o undă de amuzament abia reţinut în voce. Dacă nu te potoleşti, s-ar putea să te iau chiar aici, în cadă.

I se încordară toţi muşchii, simţind împunsătura cărnii întărite sub rotunjimile posteriorului. Inima îi bubuia, izbindu-se de coaste. Pieptul îi urca şi cobora în ritmul grăbit al respiraţiei.

— Ce… începu ea, înainte să-i rămână cuvintele în gât. Înghiţind cu greu, încercă din nou. Ce vrei?

— O, Isabel, cum poţi să întrebi? Clătină din cap, continuând să o ţină cu cotul, în timp ce-şi scufunda mâna în apă, mângâindu-i, apucându-i şi strângându-i formele cu degetele lui lungi. Deşi ceea ce vreau cu adevărat în clipa aceasta este să găsesc cârpa pe care ai aruncat-o în mine…

— Nu-i adevărat! protestă ea.

— Pe care mi-ai aruncat-o, continuă el implacabil, ca să te slujesc aşa cum m-ai slujit tu.

— M-am îmbăiat, mulţumesc.

Făcu un mic salt încercând să scape, dar cedă imediat, căci el se mişcă odată cu ea, cuibărindu-se şi mai adânc în spaţiul dintre coapsele lui.

— Spre regretul meu.

— Nu trebuie să mă îmbăiezi. Nu e cuviincios.

— Sunt soţul tău, iar tu eşti soţia mea. Să ne slujim unul pe celălalt în felurite şi mărunte feluri înainte de a ne bucura unul pe altul, cu voie bună, este exact ceea ce se cuvine.

— Cu voie bună, repetă ea, poticnindu-se.

— Întocmai.

Găsind cârpa, o scoase şiroind de apă, apoi o strânse în pumn, astfel că şuvoiul se revărsă, udând ţesătura de deasupra sânilor ei. Areolele roz-trandafirii înfloriră sub pânza udă, iar sfârcurile i se umflară ca afinele coapte. Plecându-şi capul, el supse ţesătura udă de deasupra unuia şi carnea de sub acesta.

Icnetul ei se transformă într-un geamăt de satisfacţie buimacă. Fără să vrea câtuşi de puţin, ea ridică o mână spre părul lui umed. Îşi trecu degetele prin el, ţinându-i capul, în timp ce el o scălda, o gusta, simţindu-i respiraţia fierbinte pe piele, încercuindu-i sfârcul întărit ca piatra cu limba, înainte de a i-l lua iarăşi în gură. Uită că voia să iasă din cadă, uită de teama pe care i-o provoca intenţia lui. Nu mai ştia decât de forţa neclintită a braţului lui care o susţinea, de pieptul lui tare pe care i se odihnea umărul, de apa caldă în care i se scufunda partea de jos a trupului şi de beţia care îi făcea sângele să clocotească în vene.

Rand ridică fruntea, luându-i gura cu aceeaşi posesivitate ca şi sânul. Îi întâlni limba, lăsând-o să alunece, să o exploreze avântată pe a ei, frecându-se de ea. Gustul lui o îndemnă să exploreze la rândul ei. Acceptă ispita, trecându-şi gura peste conturul buzelor lui, pe suprafaţa lor netedă unde i se simţea pulsul, apoi pătrunse printre ele, simţind că o primeşte cu blândeţe.

Îşi strecură mâna sub cămaşa ei de noapte, înainte ca ea să-şi dea seama, lăsând-o să alunece între picioarele ei, strângând şi apucând. Fiorul o traversă din cap până în picioare la această atingere intimă şi îşi ţinu suflarea o clipă, slobozind aerul în gura lui, în timp ce scoase fără voie un mic sunet de plăcere. Din ea curgea o căldură lichidă, mai caldă decât apa care se răcea împrejurul lor.

El gemu, îi dădu drumul gurii şi o repuse pe picioare, ridicând-o pe marginea căzii, până când putu să stea dreaptă. Săltându-se în picioare, o trase spre el, scoţându-i cămaşa de noapte udă şi lăsând-o să cadă. Apoi o ridică în braţe şi ieşi din cadă. Lăsând în urmă o dâră umedă pe rogojinile de pe duşumea, o duse către pat şi se prăbuşi cu ea pe salteaua de puf.

Se întoarse către el, în vreme ce el se întinse lângă ea, deasupra ei, îngropând-o pe jumătate în puful moale. Tremurând, arzând de nevoia de a-l simţi lipit de pielea ei,

se încleştă de el şi aproape că lăsă să-i scape un strigăt când se desprinse de ea. Dar el nu făcu decât să o rostogolească din nou pe spate, îngropându-şi faţa între sânii ei, îndepărtând lanţul greu de aur pe care îl primise drept răsplată, înainte de a o coborî cu gura, sărutând-o, ajungând până la ombilic, până la cârlionţii ei umezi. Îşi croi drum cu limba printre ei, găsindu-i mugurele sensibil şi ascuns. În vreme ce ea se zbătea, mişcându-şi capul într-o parte şi în cealaltă pe aşternuturi, el o gusta ca pe o pară suculentă de august, sorbindu-i dulceaţa. Iar când începu să icnească, uitând de ea, simţind o nevoie aproape disperată, el se ridică, desfăcându-i coapsele pentru a face loc şoldurilor sale tari, pătrunzând-o, dintr-o singură mişcare fluidă.

Bariera dinăuntrul ei fu găsită şi doborâtă atât de iute, încât nu avu timp să reziste. Ardea, o durere înţepătoare, care se ostoi aproape înainte să înceapă.

El rămase nemişcat, cu toţi muşchii încleştaţi. Crezu că muşchii fălcilor îi trosniră uşor când deschise gura să-i şoptească în păr:

— Ţi-e bine?

Ea încuviinţă scurt. Era tot ce putea face, în vreme ce el o umplu atât de tare, încât fu aproape mai mult decât putea cuprinde. El se retrase puţin, iar ea inspiră, ca şi când i-ar fi făcut loc să respire. Totuşi, îl voia înapoi şi întinse mâna cu degetele desfăcute pentru a ajunge la linia fermă a feselor lui. Apucând carnea tare, îl trase încă o dată spre ea, lăsându-se desfătată de frecarea fierbinte şi lentă.

El o pătrunse mai adânc, alunecând în ea cu muşchi arzători şi puternici, apoi se mişcă într-un ritm care o făcu să-şi înăbuşe un geamăt ce-i reverberă până în măduva oaselor. Îi ieşi în întâmpinare, mişcându-se în tandem, îngemănându-şi picioarele cu ale lui în semn de îndemn şi ridicându-şi genunchii pentru a-l lăsa să pătrundă mai adânc. Întreaga ei fiinţă se deschise în faţa lui, încleştându-

se în jurul lui, copleşită de adânci contracţii interne. Orice urmă de conştiinţă cu privire la cine şi ce era se evaporă. Nu voia nimic mai mult decât asta, ecoul nesfârşit al trupului şi al minţii, legătura aceasta strânsă şi elementară.

Finalul urcă de undeva din adâncurile ei – înflorind, urcând, împrăştiindu-se – până când nu mai rămase nimic altceva în univers, în afară de splendoarea fierbinte, arzătoare şi bărbatul care o ţinea. Gâtul i se înecă de lacrimi, care îi ţâşniră din ochi, scurgându-i-se în păr.

— Rand, spuse ea, cu un mic strigăt de uimire, amestecat cu o tristeţe primară.

El deschise ochii, o privi ţintă, în vreme ce chipul i se contorsionă cu o expresie ca de durere agonizantă. Îi simţi pulsul în adâncurile ei şi forţa crescândă a primei lui eliberări explozive. Atunci închise ochii, îngropându-şi faţa în umărul lui, incapabilă să îndure gândul a ceea ce li s-ar putea întâmpla, nedorind să fie martor la abandonul lui final.

Capitolul 9

Rand se trezi cu toate simţurile dintr-odată vii. Nu se mişcă, ci rămase întins în spatele draperiilor patului, în lumina puţină a zorilor. După o clipă se relaxă, zâmbind în sinea lui, în vreme ce gusta senzaţia braţelor pline şi calde, a rotunjimilor femeieşti lipite de el. Era mulţumit. Şi de ce n-ar fi fost? Se bucurase de mireasa lui nu o dată sau de două ori, ci de nenumărate ori între lăsarea nopţii şi zori, ultima dată la cântatul cocoşilor.

Numai la gândul nopţii trecute, trupul lui era din nou gata. Se părea că foamea de femeia aceasta nu putea fi potolită, îi răspundea atât de bine, în felul ei, încât îi stârnea dorinţa dincolo de orice închipuire. Cine-ar fi visat

măcar că asemenea izvoare de pasiune zăceau sub purtarea ei rece şi distantă? Va fi plăcerea lui să le elibereze unul câte unul, până când se va simţi în largul ei şi-l va privi în faţă în clipa micii morţi a apogeului dragostei, *la petite mort.*

Dacă, fireşte, va mai trăi să poată face asta. Teama că va muri îl îndemnase s-o folosească până la epuizare. Fiind virgină, nu era obişnuită cu rigorile acestui sport. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă, ar fi trebuit să-i lase timp să-l deprindă. Nenorocirea era că timpul le lipsea.

Trupul lui era precum al unui berbec în călduri. Un singur gând la moliciunea ei caldă şi umedă, şi se trezea la viaţă, căutând-o febril. Ar fi fost mai înţelept să coboare din pat, înainte să facă o faptă necugetată, cum ar fi s-o folosească din nou, în ciuda durerii ce-i pricinuise. Mai bine să-i îngăduie puţin timp de odihnă, măcar până se lăsa iarăşi noaptea.

Strecurându-se către marginea patului, dădu să iasă de sub acoperământul ce-l împărţise cu Isabel. Pe la jumătatea drumului, se opri. Isabel se întorcea, întinzându-se ademenitor, cu o mână parcă în căutarea căldurii lui ca pavăză împotriva răcorii dimineţii. Doamne sfinte, era atât de frumoasă! O imagine divină, cu părul răsfirat pe pernă, cu genele odihnindu-se ca nişte pene mătăsoase pe umbrele uşoare de sub ochi, cu rotunjimea albă ca laptele a unui sân, cu vârful de culoarea piersicilor coapte, ieşind de sub pătură.

Simţi ghearele unei dorinţe fierbinţi. Înjurând în şoaptă, sări din pat şi trase perdelele la loc. Gol, dar departe de-a se fi răcorit, se îndreptă cu paşi mari spre ferestruica din zidul de piatră al iatacului. Îngenunche pe poliţa de piatră, deschise obloanele grele din lemn şi se aplecă, trăgând în piept aerul proaspăt.

Era vrăjit. Altă explicaţie nu exista. Picase în mrejele uneia dintre blestematele de Trei Graţii de Graydon. Însă

nu-şi dorea ca vraja să se rupă. Nu, deloc.

Isabel îl iertase pentru rana pricinuită fratelui ei vitreg. Asta însemna că văzuse în el un om, nu un distrugător fără minte, precum una dintre maşinăriile diavoleşti ale lui Leon? Sau însemna doar că-l dispreţuia pe Graydon mai mult decât îl displăcea pe el? Oricare ar fi fost adevărul, era mai recunoscător pentru uşurarea pe care i-o adusese această iertare decât ar fi vrut să ştie ea. Îi respecta impulsurile lăuntrice, aşa cum o respecta ca soţie. Soţia lui. În sfârşit.

Închise ochii şi se rugă în şoaptă ca minunea aceasta să ţină o veşnicie. Sau măcar trei zile.

Mirosurile dimineţii ajunseră la el pe aripile unui vânticel uşor: cai şi fân, pâine coaptă, carne friptă, hamei fermentând, balegă şi omenire... profund umană. Readus cu picioarele pe pământ, văzu că ferestruica dădea spre grajduri şi, dincolo de ele, către adăpostul pentru şoimii de vânătoare ai regelui. Vrăbiile ciripeau şi cântau, rânduite pe marginea acoperişului de la grajdul învecinat sau scurmând prin fânul împrăştiat ce umpluse despicăturile dintre pietrele cu care era pavată curtea. O pisică pândea de pe poarta grajdului, iar păsările îşi luară zborul de parcă ar fi fost frunze purtate de furtună. Una se avântă mai sus decât suratele sale, bătu o clipă din aripi pe lângă obrazul lui Rand şi se lăsă pe pervazul din faţa lui.

— Bună dimineaţa şi dumitale, o salută el cu un glas ca un tunet înfundat. Cred că v-a hrănit cineva cu niscai coji de pâine.

Vrăbiuţa înclină căpşorul şi ciuguli câteva fărâmituri închipuite. Rand întinse mâna, aşteptându-se ca vietatea să-şi ia zborul. Dar pasărea îi sări pe deget şi rămase acolo, parcă aşteptând ceva.

El chicoti, încântat împotriva voinţei sale. În clipa aceea începură să bată clopotele mănăstirii. Vrăbiuţa nu le luă în seamă. Mica lui prietenă înaripată fie întâmpinase

deja zorile cu inima plină de recunoştinţă, fie era deprinsă cu hărmălaia ce chema la rugăciunile de dimineaţă pe cei mai puţin binecuvântaţi.

Din încăpere se auzi o şoaptă. Rand întoarse capul spre pat. Isabel trăsese perdelele şi, întinsă, îl urmărea cu privirea. Buzele i se arcuiau într-un zâmbet uşor ce-i încălzea ochii, făcându-i de culoarea frunzelor în miezul verii. Simţi ceva ciudat în piept – că i se strânsese inima foarte tare şi parcă nu mai bătea la fel.

Înainte să poată rosti vreun cuvânt, cineva bătu la uşă. Rand îşi închipuia cine este, dar strigă oricum, cu glas întrebător şi fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Isabel.

— Sunt eu, domnule, David. Cu pâine şi vin pentru micul dejun.

Isabel trase perdelele patului, închizându-se pentru a nu fi văzută. Rand se asigură că erau trase bine, apoi se îndreptă spre uşă. Când o deschise, David pătrunse în încăpere, ţinând în mâini o tavă încărcată. Aruncă o singură privire către pat, puse tava pe masă şi, cu multă atenţie, porni să rânduiască pocalul de argint, carafa cu vin şi coşul cu pâine. După ce isprăvi, încărcă la loc tava cu carafa pe jumătate goală şi pocalul cu urme de vin, rămase de cu o seară înainte. Lăsă la locul lor brânza încă neatinsă, nucile şi merele.

— Excelent, spuse Rand. Întoarce-te peste un ceas.

David înclină din capul său bălai.

— La porunca dumneavoastră, deşi poate că ar fi bine să auziţi ce se petrece.

— Ei bine, ce se petrece?

— Regina a părăsit palatul, la revărsatul zorilor. Cu ea călătoresc mama şi surorile Domniei Sale, mama regelui, ducesa de Richmond şi Derby, dimpreună cu o gardă de o mie de ostaşi. Anunţul oficial spune că sunt în drum spre Winchester, unde regina va rămâne vreme de patruzeci de zile, înainte de a naşte. Însă zvonurile de la Curte spun că

regele aproape şi-a ieşit din minţi de grijă pentru binele ei şi al moştenitorului nenăscut. Crede că *Dansul macabru* de azi-noapte a fost o încercare de a-i lua viaţa.

— Şi se teme că făptaşii vor lovi din nou.

— Precum spuneţi.

Rand îşi frecă obrajii aspri, în vreme ce mintea îi era străbătută de gânduri cu viteza argintului-viu.

— Şi Maestrul de Ceremonii?

— Încă-l mai caută pretutindeni. Parcă l-a înghiţit pământul.

— Păcat, se încruntă Rand. Bănuiala mea este că Leon are multe să ne povestească.

Zâmbetul lui David era unul întunecat.

— La fel bănuieşte şi regele. Dacă se arată la faţă, n-o să-i fie prea moale.

— Un bun motiv să se ascundă în gaură de şarpe.

— De-i vinovat sau nu, îi ţinu hangul David.

De după perdelele patului se auzi un foşnet. Îl auziră amândoi, Rand era sigur, deşi fiecare se prefăcu că nu.

— Unde să se fi dus? întrebă cu glas tare. Pe cine cunoaşte el la Curte, care ar fi dispus să-l ascundă?

— Cine poate spune? zise David. Cunoaşte pe toată lumea, e foarte iubit de doamne, însă nu are mulţi prieteni.

— De dispărut, n-a dispărut. Poate c-a luat-o spre coastă, unde o corabie sprintenă îl poate duce pe continent.

— Nu-i imposibil.

Parcă fără să se gândească, David se apropie de cada încă plină cu apa şi săpunul rămase de c-o noapte înainte. Aplecându-se, ridică pantalonii lui Rand, cămaşa şi tunica, aranjându-le pe braţ.

— Nu, spuse Rand, însă cât de probabil este? Ar lăsa în părăsire tot ce are aici?

Gândul lui Rand era la oamenii pe care-i cunoştea trubadurul, mai ales la Isabel. În locul Maestrului de Ceremonii, n-ar fi părăsit-o fără să încerce măcar să-şi

spele reputaţia.

— Credeţi c-a încercat să-l ucidă pe rege? întrebă David, înclinând capul şi privindu-l astfel din colţul ochilor.

— Numai bunul Dumnezeu ştie. Oricine de la masa de onoare ar fi putut să fie victima vânată de asasini.

— Sau poate toţi.

Rand nu răspunse. Nici nu era nevoie, fiindcă scutierul spusese adevărul.

— Aşadar, ne vom petrece ziua cercetând împreună cu ceilalţi?

— Aş vrea să pot, dar regele nu îngăduie. Poate voi conduce un grup de căutători, din palat. Altceva nu ştiu ce aş putea face.

Scutierul ridică iute cămaşa lui Isabel de lângă piciorul patului, unde căzuse în noaptea de dinainte. O scutură, o ţinu o clipă în aer, după care şi-o aşeză pe braţ. Rand bănui că urma s-o dea servitoarei s-o spele, însă nu întrebă.

— Sunteţi sigur că vă simţiţi în stare? zise flăcăul, atent la ce făcea.

Fără să vrea, ochii lui Rand zburară spre pat.

— Sunt sigur.

— Mă gândeam la izbitura suferită în timpul încăierării, şi la arsuri.

— Fireşte, mârâi Rand îndreptându-se spre uşă şi deschizând-o. Să nu te mai întorci, dar să vii neîntârziat la grajduri. Te aştept acolo. Poţi s-o trimiţi încoace pe slujnica soţiei mele, însă nu acum. Peste un ceas va fi foarte bine. Poate chiar peste două.

— Da, zise David, pe-a cărui faţă nu se putea citi nimic, deşi în adâncurile ochilor albaştri licărea o urmă de amuzament.

Rand trânti uşa în urma scutierului. Se întoarse şi-şi turnă nişte vin, adăugă apă, luă coşul cu pâine abia coaptă şi se apropie de pat. Perdelele se desfăcură şi Isabel întinse o mână după vin. Cu cealaltă îl apucă de încheietură şi-l

trase alături de ea.

*

Mesajul ajunse la Isabel puţin înaintea prânzului, multe ceasuri după ce Rand plecase. Îl citi cu oarece neîncredere. Leon o ruga să-l întâlnească la biserică, unde avea să-i aştepte sosirea.

Putea să ghicească de ce alesese lăcaşul sfânt. Dacă era găsit, acolo putea cere protecţie, aşa cum făcuseră mulţi în anii din urmă, mai cu seamă regina şi copiii lui Eduard al IV-lea, în zilele în care Richard al III-lea se urcase pe tron. Isabel se întrebă dacă fostul Maestru de Ceremonii îşi mai amintea că, imediat după victoria de la Bosworth Field, oamenii lui Henric nesocotiseră protecţia acordată celor care se refugiau în locuri sfinte. Şi, la nevoie, poate aveau s-o facă din nou.

N-ar trebui să meargă. De va fi găsită lângă un bărbat căutat de oamenii regelui, va fi pusă într-o postură stânjenitoare, dacă nu chiar în pericol.

Totuşi, Leon îi era prieten. În spatele palavrelor de cuceritor, bătea o inimă bună. Datorită lui, ea şi surorile ei fuseseră întru câtva în siguranţă la Curte, căci Leon se purtase ca o pavăză împotriva ticăloşilor lacomi, cu mult înainte ca Isabel să fie promisă lui Rand. Nu putea să creadă c-ar fi fost în stare să vatăme pe cineva, mai cu seamă pe ea sau pe Elisabeta. Leon iubea femeile şi le preţuia mai mult decât alţi bărbaţi. De asemenea, le apăra. Faptul că-i trimisese vorbă nu însemna decât că se află la mare ananghie. Şi cum să fie altfel, când toţi se întorseseră împotriva lui? Acum mai mult ca niciodată avea nevoie de prieteni credincioşi.

Pe lângă asta, ţinea cu tot dinadinsul să audă ce credea despre explozie. Dacă afla de la el ce anume o pricinuise, cine o pusese la cale şi de ce, oare asta n-ar fi

fost în folosul tuturor?

Rand părea înclinat să creadă că explozia fusese îndreptată către toţi cei de la masă. Ea nu-i dădea dreptate. Fusese un accident nefericit. Atâta tot. Dacă i s-ar fi oferit prilejul, Leon ar fi lămurit pe loc întâmplarea şi lumea ar fi răsuflat uşurată.

Pentru ea, Maestrul de Ceremonii nu era o primejdie. De-o va vedea cineva alături de el, îi va explica lui Rand împrejurarea. Proaspătul soţ nu avea niciun temei să se îndoiască de credinţa ei. Cu siguranţă ştia că alt bărbat nu-i trebuia. Fireşte, era vorba numai de atracţia pe care-o simţea faţă de trupul lui vânjos, însă nu mai avea putere să treacă şi la altul.

Cât despre simţămintele lui Rand, nu se încumeta să ghicească. O dorea, părea amorezat de sărutările şi atingerea ei, dar bărbaţii sunt un mister în privinţa asta. Iau ce vor şi-apoi merg în treaba lor, de parcă nimic nu s-ar fi petrecut. Poate că nici Rand nu dădea doi bani pe asta, aşa încât poate că nu avea să-i pese că se întâlnea cu Leon.

Se ruga să aibă dreptate. Îi văzuse mânia în luptă şi nu dorea câtuşi de puţin să fie ţinta ei. Dar cu siguranţă n-o va vedea nimeni împreună cu Leon. Nu trebuia să afle nimeni, niciodată, că vorbise cu el.

Biserica era pustie când intră, oamenii pregătindu-se de prânzul ce se apropia. Vitraliile de la ferestre luceau în lumina puţină. Lumânările pâlpâiau, abia luptând cu întunericul, fumul lor ridicându-se într-un nor albastru-cenuşiu ce stăruia sub tavanul uriaş. Isabel se plecă, apoi îngenunche pentru rugăciune, după care se aşeză pe bancă şi rămase gânditoare.

N-o aştepta nimeni. Nimeni nu veni s-o caute. Privi lung imaginea Fecioarei, în vreme ce gândurile îi zburară la slujba de nuntă din capela regelui. Ce mult părea că trecuse de-atunci, îşi spuse, deşi numai ieri ce se petrecuse. Multe se întâmplaseră de atunci. Cu obrajii în

flăcări, îşi aminti de împreunările cu Rand, în spatele perdelelor patului, dar alungă astfel de gânduri nepotrivite cu sfinţenia locului în care se găsea.

Se întrebă dacă regina se simţea îndeajuns de în putere pentru călătoria poruncită de rege. Se temea de naşterea ce avea să vină? Regreta despărţirea de Henric, acum că se apropia sorocul, sau se simţea uşurată că scăpase de prezenţa lui solemnă şi poruncitoare?

Cu siguranţă că femeile din anturajul ei vor trimite vorbă regelui, odată cu începerea durerilor. Oare Henric va alerga să-i fie alături, să-i ofere mângâiere femeii cu care se căsătorise din datorie şi din nevoia de a-şi întări domnia? Sau va aştepta să primească veşti că regina îi născuse moştenitorul mult dorit?

Copilul adus de ea pe lume avea să fie moştenitorul lui Henric, însă şi al mamei sale, Elisabeta de York. Oare regele se gândise vreodată, se întrebă Isabel, că îi uzurpase tronul femeii care acum îi va naşte copilul? Se gândise vreodată că fiul lui, dacă într-adevăr se va împlini promisiunea unui fiu, va fi singurul pretendent legitim la tron, pe linie bărbătească directă? Dacă gândul acesta îi venise vreodată în minte blândei, fragilei Elisabeta, regina nu suflase o vorbă.

Nu ştia cât timp stătuse în biserica tăcută, dar destul cât să simtă scaunul tare. La un moment dat trecuse un preot, care-o binecuvântase cu un zâmbet, apoi dispăruse. Intră şi o bătrână, se rugă şi plecă şi ea. Veniră şi două călugăriţe să-şi facă rugăciunile rânduite, între care nu încetau cu şuşotelile.

Leon nu se arătă. Se răzgândise sau fusese împiedicat să vină. Isabel se ridică să plece, îndreptându-se către uşile impunătoare. Mai avea câţiva paşi, când, trecând pe lângă un colţ întunecat, o voce îi vorbi din umbre:

— Bine te-am găsit, doamnă. Rămâi unde te afli şi ascultă. Nu! Nu te întoarce.

Ar fi putut să jure că glasul acela nu era al Maestrului de Ceremonii. Ciuli urechea, însă vocea nu era mai mult decât o şoaptă aspră. Nici vorbă de glasul profund şi melodios al lui Leon.

— Cine eşti? întrebă Isabel, privind drept înainte aşa cum i se poruncise. Ce vrei?

— Aduc un mesaj. Dacă tânjeşti să te eliberezi de măritişul nedorit, trebuie să treci la fapte. Cineva îţi va spune ce este de trebuinţă. Fii cu băgare de seamă. Aşteaptă sosirea persoanei. Va veni curând.

Omul din umbră nu întârzie pentru a primi răspunsul ei. Zgomotul paşilor repezi se pierdu în depărtare. Deşi se întoarse repede la auzul ecoului lor, nu reuşi să zărească decât o siluetă pierind în beznă. O uşă laterală scârţâi şi apoi se închise cu o bufnitură. Biserica se cufundă iarăşi în tăcere.

Isabel se cutremură ca de-un vânt îngheţat de iarnă. Făcu un pas, apoi încă unul. Din senin, începu să alerge. Nu se opri până nu ieşi pe uşile bisericii, în lumina soarelui de după-amiază târzie.

— Pe Sfânta Ecaterina, Isabel! Pe unde ai umblat? Arăţi de parcă ai fi întâlnit o stafie.

Cate era cea care striga după ea, apropiindu-se în goană pe coridorul ce ducea la palat, cu Marguerite pe urme. O prinse iute pe Isabel de mâna teafără, ţinând-o într-ale sale. Marguerite trecu de partea cealaltă, petrecându-i un braţ în jurul mijlocului.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă şi mezina. Nu te-am zărit la cină, nici Braesford n-a fost de găsit. Ne întrebam dacă nu cumva te ţine captivă.

Gândul acesta, atât de îndepărtat de adevăr, o făcu pe Isabel să bufnească într-un râs nervos.

— Nu, nu, n-ar face o asemenea ticăloşie.

Dar se întrebă cum de putea fi atât de sigură. Nu ştia, însă era foarte sigură.

— N-ar fi nevoie să se ostenească, din ce-mi văd ochii, zise Marguerite cu un glas trist. A rupt blestemul, deci nu are de ce se teme. Nici el, nici altul.

Isabel o luă de mijloc pe Marguerite şi, trăgând-o şi pe Cate lângă ea, o porni spre palat.

— Ceva s-a petrecut, cu siguranţă. Doar nu cumva v-au aranjat măritişurile atât de curând?

— Nu, dar e aproape la fel de rău, se văicări Marguerite. Suntem asaltate, îţi jur. Am primit şase invitaţii să împart locul la masă. Nicicând n-am fost atât de fericită să am o soră pe care s-o ofer drept scuză pentru un refuz.

— Două balade şi-un cântec mi-au fost deja închinate, şi-am auzit cum patru domni spuneau că vor să-i vorbească lui Graydon.

Cate clătină din cap.

— Suntem pierdute, continuă Marguerite gemând, punându-şi capul pe umărul lui Isabel şi închizând ochii.

Isabel îşi aşează obrazul pe capul surorii ei, odihnindu-şi pentru o clipă chipul pe micul acoperământ rotund de sub văl.

— Aş vrea să-mi stea în puteri să fac ceva, dar…

— Nu ne poţi proteja toată viaţa, deşi, de când a murit mama, ne-ai vegheat cum îşi veghează oaia mieii, oftă Cate. Trebuie să mulţumim că până acum am scăpat de măritiş.

— Sau să mulţumiţi lăcomiei lui Graydon, spuse Isabel cu oarecare asprime în glas. Dar sunt încredinţată că zvonurile ce vuiesc în jurul lui Rand vă vor îndemna peţitorii să se gândească de două ori.

— Încă mai are libertatea de-a se mişca în voie prin palat, ceea ce nu aduce deloc a descurajare, se încruntă Marguerite. Doar dacă nu cumva crezi că va fi în curând dus la închisoare.

— Nu, îi tăie vorba Isabel, surprinsă de durerea ce-i pricinuia o asemenea idee.

Doar de curând îşi dorise ea însăşi să se întâmple aşa, nu?

— Ce s-a petrecut cu Braesford? întrebă Cate. A căzut la pat, cumva? Rănile au fost mai grave decât păreau? Asta ar putea să-i alunge pe ceilalţi, să ştii.

— Are o putere de vindecare uluitoare, răspunse Isabel, evitând privirile lui Cate şi gândindu-se la faptul că avea dovezi pentru cele spuse.

— Sau am putea cel puţin afirma că blestemul a dus la o Noapte a lui Tobias?

Isabel clătină din cap.

— Adică… O, Isabel!

— Suntem cu adevărat căsătoriţi, zise ea ridicând uşor din umeri.

— Ţi-am spus că nu mai avem scăpare, zise Marguerite către Cate cu satisfacţie mohorâtă.

— Nu de-a binelea, nu încă.

Şi Isabel le povesti ce se petrecuse în biserică.

— Pare că bărbatul acela, oricine o fi fost el, se aşteaptă să te descotoroseşti de Braesford, observă Cate încruntându-se. S-o fi ostenit oare să-i arunce o privire? Oare chiar crede că-i poţi face vreun rău unui cavaler atât de vânjos?

— De parcă aş vrea asta!

— Asta înseamnă că nu vrei? întrebă Cate aplecându-se ca să-i cerceteze chipul. Îl placi ca soţ?

— Nici vorbă, negă Isabel cu hotărâre. Numai că sunt destine şi mai nenorocite decât al meu.

În minte i se strecură amintirea imaginii lui Rand deasupra ei, umerii desăvârşiţi, aproape ca sculptaţi, vioiciunea ochilor negri, felul în care se concentra când făcea dragoste cu ea. Să fie lipsită de apropierea aceasta, sau de vraja căldurii lui şi-a forţei lui vibrând în ea, ar fi o pierdere. Fireşte, asta nu însemna nimic. Nu, nu, nimic.

Cate îşi ţuguie buzele, dar rămase tăcută.

— Dar ce legătură are mesajul acesta ciudat cu Leon? întrebă Marguerite. Oare o avea vreuna?

— Nu prea cred să aibă.

— Sunt de aceeaşi părere, căci la ce i-ar folosi Maestrului de Ceremonii dacă Braesford ar fi înlăturat? Regele nu ţi-ar îngădui în veci să te măriţi c-un biet trubadur.

— Nici Leon nu s-ar aştepta la una ca asta, ceea ce mă împinge să cred că mesajul a fost trimis de altcineva, în numele lui.

Continuând să meargă, Isabel strânse mijlocul mlădios al surorii ei. Deşi cea mai tânără dintre ele, Marguerite dădea adesea dovadă de o mare limpezime a minţii în privinţa oamenilor şi a motivelor ce-i mânau.

— Într-adevăr. Cineva care a băgat de seamă că suntem prieteni.

— Poate că Leon şi-a zis că-ţi face o favoare, lăsându-te văduvă, sugeră Cate.

O încruntare străbătu chipul lui Isabel, însă alungă de îndată un asemenea gând.

— Niciuna din voi nu l-a văzut?

— Parcă a intrat în pământ, zise Cate. E pricină de îngrijorare.

— Eu cred c-a fost întemniţat, spuse răspicat Marguerite.

— Ei, nu.

Isabel căută întrebătoare către sora mai tânără, apoi se întoarse către mezină.

— De către Henric, adică?

— Sau de către cineva care acţionează sub autoritatea lui. E la mintea cocoşului, nu credeţi? Leon poate fi împiedicat să povestească ce s-a petrecut cu maşinăria lui şi cine ar fi putut să meşterească la ea. Se poate aranja ca el să pară a fi în slujba yorkiştilor, care vor să-i ia tronul lui Henric. Şi ar fi pus la păstrare, pentru

moment, în caz că va fi nevoie mai târziu de-un sacrificiu.

Un sacrificiu, un ţap ispăşitor. Întocmai ce gândise şi ea despre Rand, îşi aminti Isabel. Dar dacă într-acolo se îndreptau lucrurile, atunci nu însemna oare că explozia şi dispariţia domnişoarei Juliette erau într-un fel legate între ele? Ce legătură să existe? Da, şi ce rost ar avea să existe doi ţapi ispăşitori?

Cele trei surori ajunseseră într-o anticameră din care se deschideau mai multe cămăruţe locuite de curteni, printre care şi aceea în care Isabel stătea acum, împreună cu Rand. Într-acolo îşi aruncă ochii.

Soţul ei stătea în cadrul uşii deschise, cu spatele la toc şi cu braţele încrucişate pe piept. Ochii lui erau aţintiţi asupra ei, iar pe chip îi stăruia un nor negru.

— O, Doamne, şopti Marguerite. Nu arată prea mulţumit.

Cate ridică dintr-o sprânceană.

— Aş zice că pare înfometat, de parcă n-ar fi apucat să mănânce de cină şi se aşteaptă să îl saturi tu, într-un fel sau altul.

— Cate! murmură Isabel un protest, deşi n-o putea contrazice.

O străbătu un fior de nelinişte. Sau, poate unul de nerăbdare?

— Oricare i-ar fi scopul, cred că noi i-am sta în cale, spuse Cate făcând o mică plecăciune în direcţia lui Rand. Eu şi Marguerite te părăsim şi sperăm să te vedem diseară în sala cea mare.

— Dacă nu te mănâncă până atunci, adăugă mezina.

Isabel scoase un mic sunet gâtuit, amintirea gurii lui Rand trimiţând un val de sânge fierbinte şi învolburat în vinele ei şi făcându-i sânii să se umfle pe sub corsaj. Surorile se uitară la ea întrebătoare, însă Isabel nu le luă în seamă.

— Voi veni şi eu de îndată, dar... dar nu e nevoie să

plecaţi.

— A, ba eu cred că da, spuse grăbită Cate, în timp ce Rand se îndrepta de spate.

— Cerul să te aibă în pază, şopti Marguerite.

Surorile o îmbrăţişară grăbit şi se întoarseră de unde veniseră. Isabel se apropie singură de uşă. Când ajunse lângă Rand, acesta o întrebă c-un glas ca două pietre ciocnite între ele:

— Ai fost să-ţi faci rugăciunile?

— Ce te face să crezi asta?

Isabel păşi cu oarecare teamă în încăpere, trecând pe lângă Rand, care se dăduse la o parte. O urmă şi el şi închise uşa.

— Te-a zărit cineva la biserică.

Oare va da el crezare poveştii că mersese pentru a-l întâlni pe Leon, un bărbat despre care ştia că era unul dintre admiratorii ei, împinsă de cea mai curată prietenie şi grijă? Vai, şi cum să-i spună că-i fusese promisă libertatea, fără ca el să întrebe dacă îi va căuta moartea pentru a şi-o câştiga?

Nu putea face niciuna, nici alta. Mânia bărbaţilor trebuia evitată cu orice preţ. Deprinsese lecţia aceasta cu mult timp în urmă. Scoţându-şi acoperământul şi vălul, frecându-şi locul unde greutatea lor îi chinuise scalpul, rosti o jumătate de adevăr, vorbind peste umăr:

— Am pierdut slujba, fiindcă am întârziat atâta în pat.

— Trag nădejde că nu ai rostit o rugăciune spre a fi apărată de atenţiile soţului tău.

Îi auzea vocea foarte aproape, fiindcă se ţinea lângă ea. Îşi aşeză mâinile pe talia ei, oprindu-i orice mişcare şi trăgând-o spre el. Răspunsul lui Isabel se auzi ca un oftat:

— Nu. De ce-aş face una ca asta?

— Pentru că e menită să rămână fără răspuns, îi murmură el, iar Isabel îi simţi pe gât răsuflarea caldă.

Tremurând din pricina asta şi poate din cauza

remuşcării, se întoarse în braţele lui, îşi înălţă braţele de-a lungul zidului reprezentat de pieptul lui şi îşi împreună mâinile în jurul gâtului său. El o trase mai aproape şi-şi lipi gura de-a ei, coborându-şi mâinile de-a lungul coapselor lui Isabel, pentru a o aşeza peste tăria înfierbântată – fier înfăşurat în catifea – aflată între coloanele picioarelor lui, ascunsă pe sub tunică.

În lunga seară ce urmă, niciunul din ei nu merse la cina din sala cea mare, lucru ce nu îi împiedică să se înfrupte pe săturate.

Capitolul 10

Curtea nu mai era aceeaşi fără Elisabeta de York, îşi spuse Rand, aplecându-se să ridice o lăută pe care-o găsise părăsită pe-o banchetă din sala cea mare şi ciupindu-i încetişor strunele. Deşi o fire blândă şi reţinută, prezenţa ei avusese un efect binefăcător asupra tuturor. În lipsa ei, regele era posac şi iute la mânie. Curtenii schimbau vorbe aspre în privinţa unor chestiuni de procedură sau întâietate. Servitorii îşi făceau treaba în silă şi se ciorovăiau între ei. Bucătăriile nu mai găteau ca înainte, nici pentru mai-marii Curţii, nici pentru slujbaşi, iar stratul de argint şi aur ce acoperea cuferele din sala cea mare îşi pierduse strălucirea, înnegrindu-se de la praf şi urme de degete. Dacă se punea la socoteală şi lipsa Maestrului de Ceremonii, care să mai înveselească atmosfera, tabloul era complet.

Rand nu-l învinuia câtuşi de puţin pe Henric pentru plecarea grabnică a reginei. Oricum era pe picior de

plecare, şi cine ştie ce poveste i s-ar mai fi şoptit la ureche, dacă mai întârzia…

Cândva, în viitor, regele avea să-i dezvăluie poate o versiune mai simplă a misterului unui copilul dispărut, însă acum nu era momentul. Unii afirmau că aflarea unei astfel de veşti rele putea să lase urme asupra unui copil nenăscut. Şi asta fără spaima pricinuită de explozia din timpul spectacolului.

Peste palat plutea un fel de aşteptare încordată. Toată suflarea aştepta, fireşte, veşti dinspre Winchester – va avea Henric un moştenitor, sau va fi obligat să-şi dea osteneala de-a încerca din nou? Dar mai era ceva. Leon nu fusese găsit, în ciuda faptului că puzderie de soldaţi înţesase târgul şi regiunile dimprejur, căutând şi-n gaură de şarpe. Nimeni nu aflase cum şi de ce maşinăria lui infernală scuipase foc şi fum, sau cine trebuia să fie victima. Nimeni nu adusese nimănui vreo învinuire, prieten sau duşman. Zvonuri despre comploturi care să-l răstoarne pe rege pluteau mereu în atmosfera de la Curte, dar nu ieşise la iveală nicio dovadă.

Cu cât Rand se gândea mai mult la asta, cu atât îi plăcea mai puţin. Maşinăria fusese o cale foarte nătângă şi nesigură de a-l ucide pe rege. Francezul avusese la îndemână metode mai cumplite de a-l asasina pe Henric, dacă într-adevăr asta voise. Otrava, de pildă, o armă preferată la Curtea Franţei. O lovitură de cuţit bine plasată era altă metodă. Un foc de archebuză tras dintr-un turn, o viperă strecurată în patul regal, o săgeată rătăcită la o partidă de vânătoare – oricare dintre aceste căi i-ar fi înlesnit cuiva îndeplinirea planului, dacă omul nu ţinea la propria siguranţă. Folosindu-le, Maestrul de Ceremonii ar fi scăpat de orice încercare de învinuire, în vreme ce *Dansul macabru* îl dădea de gol fără putinţă de tăgadă.

Pe de altă parte, cineva care ar fi dorit să scape de Henric ar fi văzut potenţialul oferit de spectacol şi s-ar fi

folosit de el. Leon, un om de-o inteligenţă ascuţită, ghicise probabil complotul, chiar pe când acesta era în desfăşurare, şi se făcuse nevăzut pentru a scăpa de spânzurătoare.

Din cum vedea Rand lucrurile, mai exista şi o a treia posibilitate. Dansul morţii dansat de micile suflete în măruntaiele fierbinţi de oţel şi rotiţe născuse o imagine neplăcut de asemănătoare cu moartea în flăcări a pruncului pe care el era învinuit că-l ucisese. Oare aceasta să fi fost intenţia lui Leon? Să-l tortureze – şi prin el, pe rege – cu o amintire a acelei presupuse pieiri? Oare Leon, francez el însuşi, o cunoscuse pe domnişoara Juliette d'Amboise atât de bine încât să-i pese de soarta ei şi-a copilului?

Rand, încruntându-se din pricina unei secvenţe melodice complicate pe care-o interpreta chiar atunci, cugeta cum să procedeze pentru a afla mai lesne răspunsurile la aceste întrebări. Şi trebuia să le găsească, altfel avea să-l coste viaţa. Henric îşi amânase porunca atâtea zile, din prietenia veche ce-i purta şi din recunoştinţă, însă asta nu avea să dureze o veşnicie. Dacă domnişoara Juliette şi copila ei nu apăreau curând, regele era obligat să ia măsuri.

Deveni brusc conştient de apropierea cuiva şi i se zbârli părul pe ceafă. Îşi ridică privirea şi-o zări pe Isabel, care tocmai traversa sala cea mare în tovărăşia surorilor ei. Când ochii li se întâlniră, ea îl salută înclinând capul, dar nu zâmbi. În ciuda aparenţelor, nu era o insultă, ci numai o recunoaştere a etichetei de la Curte, care-i interzicea unei doamne să-i acorde favoruri soţului, în public. Nici el nu zâmbi, deşi îi fu greu să-şi înfrâneze o arcuire a colţului gurii născută din mulţumirea tainică la vederea lui Isabel, pe care-o admiră din creştet până-n tălpi, zăbovind asupra fiecărei forme.

Chiar în acea dimineaţă îi admirase rochia, stând întins în pat în vreme ce Gwynne o îmbrăca într-o rochie din mătase grea, verde ca marea şi ţesută cu aur şi argint,

peste o cămăşuţă din pânză cu dantele la gât. El însuşi alesese mânecile de culoarea cerului de toamnă şi panglicile albastre şi verzi ce se prindeau de rochie. Albastru pentru fidelitate, o alegere ce-i pricinuise o plăcere tainică şi orgolioasă.

Mai ştia şi ce purta Isabel pe dedesubtul acestei splendori neprihănite – adică, nimic. Ştia, fiindcă o trimisese la plimbare pe bătrâna slujnică şi profitase de acest amănunt, neostenindu-se decât să-i ridice fustele lui Isabel şi să-i sprijine genunchii pe braţele lui, în vreme ce ea stătea întinsă pe pat. Făcuse perdelele patului să fâlfâie ca-n bătaia vântului, şi încă mai simţea strânsoarea picioarelor ei zvelte, în jurul mijlocului. Soţia lui era mai puternică decât părea.

Doamne sfinte, dar oare când se va sătura de ea?

Nu credea că prea curând. Şi doar asta îl ţinea să nu se ridice, odată cu mădularul lui neastâmpărat, şi să n-o ducă de îndată în iatacul lor, aruncând cât colo lăuta.

Îl fascina. Era în stare s-o privească ceasuri întregi, vrăjit de felul în care se mişca, de arcuirea delicată a gâtului ei, de graţia cu care sorbea vinul sau îşi dădea vălul la o parte. Lucirea pielii ei, asemenea unui perle, îl uimea peste măsură. Rotunjimile ei dulci, dar ferme, adâncurile ei calde şi umede îl atrăgeau prin legături nevăzute. Mintea ei era o taină pe care tânjea s-o dezlege. Rezervată şi adâncită în gânduri numai de ea ştiute, lăsa impresia unei fiinţe reci, mândre şi înclinate să-şi calculeze fiecare pas. În sinea ei însă, era caldă şi iubitoare, gata să ia asupra ei durerea altora, dreaptă şi inteligentă în judecăţile făcute. Nu avea nici urmă de răutate şi nici nu vorbea de rău pe nimeni.

Îşi respecta jurămintele de nuntă, şi în vorbă, şi în faptă, venind în patul lui fără să protesteze sau să se sfiască. Şi-odată ajunsă acolo, îi răspundea cu o dulceaţă de neînchipuit, ce izvora dintr-un şuvoi de plăcere senzuală

atât de adânc şi de lat, încât încă nu-i aflase limitele.

Îl căutase. Dumnezeu ştia că îl căutase şi, cu voia Lui, îl va mai căuta în curând.

Fără să se gândească, degetele lui găsiră acordurile unei balade de amor franţuzeşti, despre un flăcău şi-o fetişcană care, într-o zi de vară, pleacă la cules de fragi şi mure, despre toate căile prin care s-au bucurat de fructele culese, despre toate locurile pe care le pătaseră cu sucul lor, în vreme ce se odihneau la umbră. Pe chipul lui Rand se ivi un rânjet larg când zări roşeaţa din obrajii lui Isabel şi fulgerul, verde ca iarba, din ochii ei, înainte să se întoarcă şi să plece.

Se întrebă dacă n-or fi niscai fragi şi mure şi prin cămările palatului. Apoi observă că sora lui Isabel, Cate, se apleacă şi-i şopteşte ceva la ureche, în vreme ce se plimbau. Aflată de cealaltă parte, Marguerite îşi înăbuşi un chicotit. Traversară iute încăperea, însă Rand băgă de seamă că paşii lor erau pe ritmul notelor care-i izvorau din degete. Ajungând în pragul uşii ce ducea spre încăperile reginei, unde doamnele de la Curte încă mai brodau pătura pentru mult aşteptatul prinţ moştenitor, Isabel se opri. Cu o mână pe tocul uşii, se întoarse, privi spre el şi-i zâmbi.

Rand mai că se ridică de pe banchetă, s-o urmeze. Poate că asta ar fi făcut, poate că i-ar fi luat braţul şi ar fi condus-o către iatacul lor, dar din spate se auzi un glas poticnit:

— Mare noroc pe capu’ tău, ticălosule, fiin’că nici n-o meriţi.

Rand se întoarse şi dădu peste vicontele Henley, care se uita cu ochi sticloşi către locul unde stătuse Isabel. Ridică o halbă de bere la buzele întredeschise. La subraţ i se zăreau urme rotunde de transpiraţie, tunica pe care-o purta era plină de pete de mâncare de la mai multe mese, iar duhoarea acră, de animal, vădea fie faptul că era beat de zile întregi, fie lipsa de dragoste pentru apă şi săpun.

În vinele lui Rand fierbea mânia. Se îndreptă de spate şi făcu un pas către viconte. Henley se întoarse spre el şi se trase iute înapoi. Se împiedică de-o bancă şi căzu în fund c-o asemenea bufnitură, că-i sări bere din halbă, direct în poală. Din senin, părea că-i pe cale să izbucnească în plâns.

Furia lui Rand se potoli când se gândi la soarta unui om beat. La început, voise să-i găurească namilei pielea cu câteva împunsături de spadă. Însă din postura soţului lui Lady Isabel, îşi îngăduia să fie mărinimos.

Pe deasupra, pe Henley rar îl vedeai altfel decât în tovărăşia lui Graydon. Acum umbla de unul singur, fiindcă Graydon zăcea în pat din pricina rănilor dobândite în turnir. Era de capul lui şi numai bun să împărtăşească altora din necazurile sale de beţiv.

— Sunt de acord că n-o merit pe doamna, spuse Rand politicos. Nici eu, nici alt bărbat, căci doamna este fără de pereche.

— Ar fi fost a mea, de nu şi-ar fi băgat Henric coada.

Vorbele vicontelui erau încărcate de o furie neputincioasă.

— Aşa, deci?

Henley clătină din capul lui uriaş.

— Graydon bătuse palma cu mine. Era totul pus la cale. Apoi…

Cuvintele i se pierdură în berea pe care-o sorbea din halbă.

— Nu ai semnat niciun contract, nu?

Proptindu-şi un picior pe banchetă, lângă tovarăşul lui Graydon, Rand flutură într-o parte favorul lui Isabel, pe care încă-l mai purta legat la braţ, şi începu din nou să cânte cântecul cu fragii şi murele. Chiar dacă ciupea strunele lăutei, asculta cu mare atenţie, fiindcă un contract de căsătorie avea putere absolută, anulând o ceremonie oficiată după semnarea lui.

— N-a fost timp să-l scriem, aşa mi-a zis. Chiar de pe-

atunci vorbea cu Henric, pe la spate.

Rand răsuflă uşurat.

— Dar aţi rămas tovarăşi nedespărţiţi. Ai venit cu Graydon până la Braesford şi i-ai stat alături şi la turnir. Eşti într-adevăr un spirit nobil.

Henley părea o bufniţă înţeleaptă. Buzele i se mişcară o clipă, înainte să-şi găsească vorbele.

— Graydon mi-a zis că nu trebuie decât să aştept. C-o să te răpună blestemul Graţiilor şi-apoi va fi rândul meu.

— Rândul tău să fii răpus? Nu-i cine ştie ce onoare, comentă Rand pe cât de politicos putea.

— Rândul meu să pun mâna pe Lady Isabel. Dar blestemul încă nu ţi-a venit de hac, naiba să te ia. Poate că l-ai învins.

Henley râse – un zgomot aspru, batjocoritor –, şi arătă cu degetul către mâneca lui Isabel, legată de braţul lui Rand.

— Sau nu. Încă mai porţi favorul soţiei tale. Poate că a aruncat o vrajă asupra ta şi tu habar n-ai. Poate c-ai să mori uşor-uşor.

Henley se aşeză legănându-se. Rand se opri din cântat şi-l cuprinse de umeri, vrând să-l ajute.

— N-am să neg că s-ar putea să-i fi picat în mreje, spuse el c-o sinceritate deplină. Dacă e adevărat, atunci mă rog să nu mai ies niciodată. Şi că nimeni nu va da o mână de ajutor blestemului.

— A, da, mai bine să fii cu ochii-n patru, îi făcu Henley cu ochiul, părând o clipă saşiu, apoi începu iar să râdă.

Rand lăsă deoparte lăuta.

— Deci Graydon a pus la cale căsătoria mea cu Lady Isabel. N-a fost ideea lui Henric.

— N-aş merge până acolo. A fost voia regelui, de asta poţi fi încredinţat. Henley tăcu o clipă, pierdut în gânduri adânci. Însă lui Graydon i-a surâs. Vezi tu, avea mai mult de câştigat din veniturile domeniului Braesford decât de pe

urma moştenirii ei.

Singura cale prin care Graydon putea să pună mâna pe veniturile aduse de domeniile lui Rand era ca Isabel să rămână văduvă şi cu un copil. Fiind cea mai apropiată rudă de parte bărbătească şi cap al familiei lui Isabel, Graydon ar fi administrat averea lăsată de răposatul soţ, cel puţin până când sora lui s-ar fi recăsătorit. Dacă i-o dădea lui Henley imediat, era puţin probabil ca vicontele să-i conteste dreptul de folosire a veniturilor, mai ales câtă vreme le-ar fi împărţit.

Iar dacă ar fi rămas văduvă fără să aibă copii, tot ar fi moştenit o parte din domeniul Braesford, chiar dacă ar fi trebuit să se întoarcă la Graydon Hall şi la o nouă căsătorie aranjată de fratele ei vitreg. Braesford Hall şi cea mai însemnată parte a pământurilor ce ţineau de el ar fi fost moştenite de familia lui Rand. Cum singura rudă era fratele lui vitreg, ce şanse erau ca William să primească şi marele premiu, şi mâna domniţei odată cu el?

Gândurile acestea nu erau noi, însă îl deranjau mai mult acum, că o dusese pe Isabel în patul lui.

O văduvă fără rude de parte bărbătească se bucura de mai multă libertate. Dacă regele nu ridica vreo pretenţie, îşi strângea singură veniturile şi putea investi în negoţ sau în alte asemenea afaceri. Dacă tot avea să atârne în ştreang, îşi spuse Rand, atunci măcar să fie pentru o moarte pe care-o pricinuise. Poate că, înainte să fie executat, n-ar fi stricat s-o lipsească pe Isabel de-un frate vitreg.

— E puţin probabil ca Graydon să se bucure de banii la care tânjeşte, spuse el. Poţi să-i transmiţi asta, din partea mea.

— Da, şi asta am făcut. I-am spus că Blestemul Celor Trei Graţii e o poveste de adormit pruncii, născocită chiar de surorile lui. Nu i-a plăcut ce-a auzit.

— Nu cumva, întrebă Rand cât de mieros putea, s-a

întâmplat când i-a rupt degetul lui Lady Isabel?

— A făcut el asta? se încruntă Henley.

— Da, şi chiar cu plăcere. Aşa a obligat-o să se mărite.

— N-ar fi trebuit.

Henley vru să-şi golească halba, dar descoperi că ajunsese deja la fund. Rămase holbându-se în ea câteva clipe, apoi, scuturând din cap şi mormăind ceva despre încă nişte bere, se ridică de pe banchetă şi o porni împleticindu-se.

Rand nu încercă să-l împiedice, deşi privi cu atenţie silueta care se îndepărta. Poate că făcuse mai mult rău decât bine dezvăluindu-i aceste taine. Însă, orice se va întâmpla, consecinţele lor n-aveau s-o atingă pe Isabel. Se va îngriji el de asta.

Dimineaţa se scurse cu o lentoare chinuitoare. Pe Rand îl supăra lipsa forţată de activitate. Mai bine l-ar fi închis în temniţa din Turn, decât să taie frunză la câini prin palat. Tânjea să urce-n şa, să călărească alături de ostaşii care încă mai scotoceau pajiştile şi mlaştinile, dealurile şi văile, în căutarea domnişoarei Juliette şi-a lui Leon. Părea că însuşi instinctul l-ar conduce la unul dintre ei, dacă i s-ar îngădui să se alăture vânătorii.

Sosi amiaza, vestită de clopotele bisericii. De-acum nu mai era mult până la cină. O pomi către camera lui şi-a lui Isabel, în parte pentru a se asigura că mâinile îi erau curate înainte să împartă cu ea mâncarea şi băutura, în parte fiindcă spera ca şi ea să facă la fel, şi poate-i fura un sărut. Sau, poate chiar mai mult, dacă voia şi ea.

Mergea fluierând acelaşi cântec ca mai devreme. Îi rămăsese în minte, înnebunindu-l cu vioiciunea lui şi cu imaginile de amor pe care i le sugera. Iar îi zburase mintea la ce-ar fi putut face cu fragii şi murele, când se pomeni în anticamera care ducea în iatac.

Un bărbat, o siluetă îmbrăcată sobru în negru şi alb, se îndreptă de spate şi ieşi din umbrele în care pândise, la

capătul cel mai îndepărtat al încăperii lungi. Cu ajutorul evantaiului din pene de lebădă îşi potrivi pălăria cu boruri largi, înclinând-o astfel încât să-i acopere aproape întreaga faţă. La pas agale, se îndreptă către altă uşă care dădea spre labirintul de coridoare şi puzderia de cămăruţe din tainiţele vechiului palat.

Mersul acela îi era cunoscut. Rand se încruntă nehotărât. Nu, era cu neputinţă. Leon nu putea fi chiar aici, în palat, când jumătate din oştenii lui Henric răsturnau munţii în căutarea lui. Oare el să fie?

Rand se întoarse şi se luă după silueta bărbatului. Omul cu pălărie iuţi pasul, ajunse la uşă şi dispăru în spatele ei. Rand o luă la goană. O clipă mai târziu, auzi paşi alergând în faţa lui. Dând năvală pe uşa întredeschisă, aruncă o privire în dreapta şi-n stânga, prinse sunetul îndepărtat al unor clopoţei şi zări un fulger în alb şi negru care cobora treptele scârţâitoare ale unei scări de serviciu. Continuă să urmărească umbra.

Precum pisica şi un şoarece drăcesc de agil, Rand şi umbra din faţa lui goneau pe coridoare, traversau încăperi împodobite cu tapiserii şi covoare arăbeşti, răscoleau cămări şi depozite de lemne. Alunecară într-o curte mânjită cu apă şi spumă de săpun vechi, răvăşiră rufe puse la uscat şi cotiră pe-o alee îngustă. Ieşind într-o curte transformată în abator, alergară printre servitorii înarmaţi cu satâre, îşi dădură târcoale în junii vanelor unde se aruncau capetele porcilor şi săriră cu grijă într-un colţ îndepărtat, unde se goleau găinile de măruntaie. Un fluturat de aripi vesti că Maestrul de Ceremonii trecuse pe lângă un porumbar.

Peste câteva clipe, silueta înveşmântată în alb şi negru căută umbra prăfuită a unui grajd, unde şiruri de cai obişnuiţi, armăsari de luptă şi buiestraşi îşi ridicară capetele curioase pe deasupra uşilor. Aici, Rand era ca la el acasă. O coti către uşile din capăt ale clădirii lungi. Se opri şi se lipi cu spatele de poarta în formă de potcoavă. Când Leon ţâşni

prin ea, îl prinse zdravăn de tunică şi-l izbi de peretele de lângă el, o bufnitură înfundată vestind că trupul omului se lovise de piatră. Apoi îl trânti la pământ.

Gâfâiau amândoi precum foalele unui fierar. Sudoarea li se prelingea pe obraji şi le încleia părul. Leon părea pe jumătate mort, iar pe frunte i se ridica o gâlmă cât oul de porumbel. Din nas îi curgea un firicel de sânge. Ochii îi erau sticloşi, iar tenul măsliniu căpătase o paloare vineţie.

Încălţările lui Rand erau pline de sânge de porc, pe mâneci i se prinseseră pene de găină, iar în suflet nu-i mai rămăsese strop de milă. Aplecat deasupra fugarului, cu un genunchi proptit în pieptul lui, trase cuţitul din teacă şi-i apăsă vârful pe gâtul lui Leon.

— Ce puneai la cale în preajma iatacului doamnei mele? se răsti el. Ai la dispoziţie o clipită ca să răspunzi, altfel îţi mai crestez o gaură prin care să răsufli.

— Nimic, ju… jur.

Rand apăsă mai tare lama cuţitului.

— Atunci?

— Doamna e milostivă… bună.

— Cât de milostivă? întrebă, în urechi bubuindu-i bătăile inimii.

— Vorbeşte… înţelege… Nu se consideră mai presus de mine. Am crezut că…

Nu părea să fi fost vorba de-o întâlnire amoroasă. Rand slăbi puţin apăsarea genunchiului pe pieptul lui Leon, dar şi a vârfului de cuţit pe gâtul lui.

— Ce-ai crezut?

— Că mi-ar putea spu… spune ce-aţi făcut dumneata şi regele cu Juliette a mea.

Rand se lăsă pe călcâie. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta nu.

— Juliette a dumitale?

— A mea, confirmă Leon cu vocea gâtuită. A mea, înainte ca Henric să-i sucească mintea cu giuvaere şi haine

scumpe, înainte să creadă că-i poate fi ibovnică sau chiar regină. A mea, chiar când îi încălzea patul şi inima rece.

Un act de lezmaiestate, într-adevăr, să te culci cu ibovnica unui rege.

— Ai putea fi spânzurat pentru vorbele astea, sau ai putea să dispari fără urmă.

— Nu-mi pasă. Nu mi-a păsat niciodată. Juliette avea… alte gânduri.

— Îmi închipui. Spre deosebire de sarazini, un rege al Angliei nu-şi coase amanta într-un sac şi n-o aruncă de pe-o stâncă în mare, însă nici prea blând nu este.

— A, nu pentru ea s-a temut.

— Atunci, pentru dumneata?

Leon izbuti să dea din cap şi să schiţeze un zâmbet în acelaşi timp palid şi straniu.

— Pentru tatăl copilului ei.

Făţărnicia surâzătoare a femeilor întrecea orice închipuire, îşi zicea Rand. Îi fusese gazdă domnişoarei Juliette vreme de mai bine de o lună, stătuse cu ea la masă, vorbise cu ea în serile lungi în care ea cosea la hăinuţe. Fusese lângă ea când începuseră durerile şi-i rămăsese alături când născuse copila.

Niciodată, în tot acest răstimp, nu suflase un cuvinţel despre faptul că pruncul ar fi fost al altcuiva decât al regelui.

— Gândeşti că Henric a descoperit înşelăciunea şi s-a descotorosit de ea?

— Nu ştiu. Nu reuşesc să aflu, nu reuşesc s-o găsesc pe ea, iar asta mă scoate din minţi.

Era de înţeles. Rand îşi imagina cum s-ar simţi el dacă Isabel ar fi cea care… Nu-şi duse însă gândul până la capăt.

— La ce vă aşteptaţi, tu şi Juliette? întrebă el parcă fără răbdare. La un stipendiu călduţ, ca să vă continuaţi viaţa împreună? Sau trebuia să vii şi s-o iei cu dumneata?

— Ce şansă aş fi avut să fac asta? Sau ca dumneata s-

o laşi să plece, altfel decât la porunca lui Henric?

— S-a dus cu atâta voie bună, când a venit garda, de parcă ar fi aşteptat-o.

— Nu am plănuit nimic, nu aveam bani pentru asta, insistă trubadurul, glasul lui fiind acum mai liniştit, după ce-şi recăpătase suflul. O fi crezut că, odată ajunsă la Westminster, va putea scăpa de sub paza lui Henric şi să vină la mine.

Era posibil. Oamenii sunt în stare să se convingă pe ei înşişi de aproape orice. Numai că Juliette nu ajunsese niciodată la palat.

— În spectacolul de azi-noapte, *Dansul macabru,* zise Rand, femeia cu copilul mort trebuia sa fie Juliette, nu regina.

— Am vrut să-l pun pe gânduri pe Henric. Dacă într-adevăr o ţine prizonieră undeva. Cât despre regină, n-ar fi trebuit s-o tulbure mai mult decât orice predică despre flăcările iadului, rostită de un preot. Dar mă rog să nu-i fi pricinuit vreun necaz.

— Chiar dacă e vorba de copilul lui Henric? Căci Elisabeta poartă într-adevăr copilul regelui.

— Crezi că îi vreau răul?

Rand îl privi în ochi. Acum câteva clipe, fusese el însuşi însufleţit de-o ură criminală, născută din gelozie. Nici nu-şi putea închipui cum e să suferi o asemenea tortură, luni de-a rândul.

— Nu-i aşa?

— Am vrut să le dau o lecţie de modestie, să-i arăt regelui că viaţa e fragilă, iar moartea, atotputernică. Morţii mei care dansau trebuiau să spună tuturor. „Cum sunteţi acum, am fost şi noi odată. Cum suntem noi, veţi fi şi voi”.

Rand mormăi a încuviinţare, apoi continuă:

— Aşadar, ţi-ai asumat rolul doamnei cu coasa?

— Niciodată! Maşinăria nu trebuia să explodeze. Trebuia numai să treacă pe dinaintea mesei regelui, spre a-

i aminti ce spun zvonurile despre soarta copilei lui Juliette. Cineva a umblat la mecanism.

— Poate cineva care a dorit ca regele să deprindă o lecţie mai clară. Cine să fi fost? Cine putea intra în atelierul dumitale?

Leon închise ochii şi scutură din cap. De disperare sau din reţinerea de-a face speculaţii, greu de spus.

— Eşti sigur? N-a trecut nimeni pe la dumneata, în timp de lucrai la drăcia aia, cineva care să fi pus mai multe întrebări decât de obicei?

— Mulţi erau curioşi, dar, din ce-mi amintesc, niciunul în mod deosebit. Iar eu n-am fost acolo tot timpul.

— N-aveai un motiv mai important să doreşti moartea regelui şi a reginei? Sau, dacă nu asta, n-ai fi putut să-i previi că se pune la cale ceva?

Maestrul de Ceremonii îşi ridică privirea spre a se uita drept în ochii lui Rand, în timp ce în propriii ochi, de culoarea alunelor, nu se putea citi nimic.

— Ce întrebi, de fapt? Vrei să afli dacă nu sunt cumva trimisul unui guvern străin, un instrument în slujba sa? Sunt destui diplomaţi la Curte, care să îndeplinească acest rol.

Asta era adevărat. Rand dădu scurt din cap.

— Îmi fac griji pentru fiica mea, care-i numai un prunc neajutorat, şi pentru mama ei, care e dragostea mea. Nu-mi voi afla odihna până ce nu voi şti ce-a făcut regele cu ele.

— Şi dacă nu a făcut nimic? Dacă nu ştie nici el mai mult decât dumneata? Dacă se teme şi el la fel de mult pentru soarta unui copil pe care-l crede al lui?

— Atunci, voi descoperi cine le-a luat şi unde le-a dus. Dacă le-a fost pricinuit vreun rău, dacă nu mai sunt în viaţă, atunci nu voi avea odihnă până ce nu voi răsplăti durerea cu durere şi moartea cu moarte.

Rand înţelegea prea bine acest jurământ.

— De se va dovedi că spui adevărul, zise el, te poţi

bizui pe ajutorul meu.

— Te primesc cu bucurie ca aliat, răspunse Maestrul de Ceremonii, cu privirea mai limpede acum.

Rand se ridică în picioare şi întinse mâna pentru a-l ajuta şi pe celălalt să se ridice. Leon îl apucă de încheietură, fără şovăire. Apoi prinse a se trage în sus.

Dar, din senin, îl smuci pe Rand şi-l azvârli de peretele grajdului. Într-o clipită, se făcu nevăzut, o umbră în alb şi negru care gonea ca vântul, topindu-se în păienjenişul de clădiri ce constituiau dependinţele palatului.

Rand rămase uitându-se în urma lui, fără a încerca să-l oprească. Avea atâtea la care să se gândească, atâtea de făcut pentru a afla adevărul despre povestea pe care tocmai o auzise. O să fie destul timp să-l înhaţe pe Maestrul de Ceremonii, dacă se va dovedi c-a minţit.

Deocamdată, simţea o nevoie mai puternică, una care-i chinuia mintea şi-i ardea inima în piept, deşi nu voia să fugă de ea. Trebuia neapărat să afle ce ştia soţia lui despre tărăşenia asta, ce îi ascunsese până acum.

Capitolul 11

Isabel se trezi dintr-un vis zbuciumat, simţind o mângâiere delicioasă pe vârful sânului. Într-atât de sensibilă ajunsese în ultima vreme la asemenea lucruri, încât fu pe loc cuprinsă de dorinţă. Scoase un sunet uşor din adâncul gâtului şi încercă să se întoarcă spre mângâiere, dar nu izbuti. Rand stătea lângă ea pe saltea, proptit într-un cot, cu un genunchi greu aşezat peste ai ei, aşa că era prinsă între braţul şi picioarele lui.

Ca majoritatea, vara Isabel dormea fără haine. Iar Rand trăsese mai jos cearşaful, dezgolindu-i sânii. Acum o dezmierda numai cu palma bătătorită de mânerul săbiei,

trecând în cercuri mici pe deasupra sfârcului tare şi delicat, abia atingându-l.

Încă pe jumătate adormită, îşi ridică treptat genele şi văzu chipul serios şi adâncit în gânduri al soţului ei. Urmărea cu atenţie ce făcea şi reacţiile ei, de parcă nimic nu-i păruse vreodată mai fascinant. O atingere atât de atentă era mai răscolitoare decât orice mângâiere.

— În noaptea asta ai întârziat, spuse ea c-un început de zâmbet.

— Am avut ceva lucruri de făcut.

— Adevărat? întrebă Isabel, puţin curioasă.

În adâncurile ochilor lui mocnea un foc pe care învăţase să-l recunoască. Nu avea de gând să doarmă, îşi spuse, odată ce venise lângă ea, pe salteaua din puf. Îşi aruncase hainele şi era gol-goluţ.

— Trebuie să mă duc la cules de fructe de pădure.

O uşoară încruntare îi încreţi pielea dintre sprâncene. Oare auzise bine?

— Fructe de pădure?

— Da, astea.

Îşi luă palma de pe sân şi se întinse după un mic vas de lut aflat lângă umărul ei. În vas era zmeură. Parfumul dulce şi delicat pluti până la ea. Amintindu-şi ce cântase Rand mai devreme, parcă începea să înţeleagă ce voia, iar asta o emoţiona. Totuşi, nu-i prea venea să creadă.

— Nu-i o îndeletnicire demnă de-un cavaler, zise ea c-un glas uşor răguşit.

— O, dar nu le-am cules eu însumi, doar le-am căutat prin oraş.

Vârî mâna în vas şi scoase un pumn de zmeură. Privind cu mare atenţie, aşeză fructele ca pe nişte mici rubine, unul câte unul, de la un umăr al ei la celălalt, linia arcuindu-se puţin deasupra sfârcurilor. Câteva boabe se încăpăţânau să nu stea la locul lor, pe deluşoarele albe ca laptele, rostogolindu-se mereu în valea dintre ele. Se

aplecă şi culese fugarele cu buzele şi limba, zdrobindu-le între dinţii albi.

Isabel se foi puţin sub el.

— Rand…

— Şşş, făcu el, iar Isabel îi simţi pe piele respiraţia caldă.

— Ce faci?

— Alcătuiesc un colier care să înlocuiască Ordinul Jartierei pe care l-ai scos.

Alte două boabe de zmeură căzură de la locul lor, iar Rand se luă după ele, lăsând o dâră de sărutări în urma lor.

— Nu e nevoie, se împotrivi ea înfiorată. Dă-mi voie să mă ridic şi…

— Rogu-te, nu mă alunga. M-am gândit numai la asta, cât a fost ziua de lungă.

— Aşa ai făcut?

Îşi simţea pielea cuprinsă de flăcări. În vine îi clocoteau valuri de căldură. Inima i se zbuciuma în piept, făcând şi mai grea misiunea de-a o împodobi cu giuvaerele numai bune de mâncat.

El înclină solemn din cap în semn de încuviinţare şi, lăsând în plata Domnului colierul de zmeură, începu să înalţe o piramidă de fructe în valea unde se adunaseră fugarele.

— De când te-am zărit în sala cea mare, mi-a lăsat gura apă după zmeură şi după tine.

Ce femeie nu s-ar fi lăsat cucerită de-o asemenea spovedanie, ca să nu mai vorbim de gura lui, care prinsese o zmeură şi, totodată, un sfârc de-al ei? Isabel închise ochii, în timp ce prin vine îi curgea o beţie dulce, iar adâncurile trupului ei erau cuprinse de o căldură tot mai dogoritoare. Deşi unul din braţe îi era prins între trupurile lor, celălalt îi era încă liber, şi-şi trecu degetele prin părul lui.

Rand gemu de plăcere, sau aşa i se păru. O clipă mai târziu, Isabel îl simţi mişcându-se, întinzându-se după ceva,

poate nişte zmeură.

Ce simţi apoi pe piele era cu totul diferit – parcă era împroşcată cu ceva uşor ca fulgii de nea. Printre genele întredeschise văzu zahărul de culoarea aurului alb, care se scurgea printre degetele lui şi cădea peste fructele aşezate pe pielea ei. Probabil că muncise mult să piseze zahărul atât de fin, îşi spuse ea, cu gândurile răvăşite. Sau poate că i se încredinţase lui David corvoada asta. Se rugă ca tânărul să nu fi bănuit ce gânduri avea stăpânul lui cu zahărul.

— Or să păteze. Fructele, zise ea cu înţelepciunea celui păţit. Ce-o să creadă Gwynne?

— Nu-mi pasă. Dacă se plânge, trimite-o la mine.

Rand continuă să vorbească pe acelaşi ton gânditor, cu privirea pierdută, în vreme ce mai luă nişte zahăr între degete şi îl privi cum se scurge pe pielea ei.

— Astăzi m-am întâlnit c-un prieten de al tău.

— Chiar… aşa? întrebă ea oftând, căci Rand începuse, cu mare gingăşie, să zdrobească zmeura cu vârful degetului şi s-o amestece cu zahărul.

— Cu Leon, Maestrul de Ceremonii.

Isabel făcu ochii mari.

— Adevărat?

— Părea bine, sănătos. Ştiai că se găseşte încă la palat?

Buzele lui îi atingeau pielea în timp ce vorbea. Apoi Isabel simţi căldura catifelată a limbii lui, care luă un strop de suc dulce de zmeură de pe sfârcul ei.

— De… de unde să ştiu? şopti ea răguşit.

— L-am găsit nu departe de-aici. Mă bătea gândul că poate aşteptai o vizită.

Isabel clătină uşor din cap.

— Nici nu bănuiam că e prin apropiere.

Rand împinse încă o boabă de zmeură către sfârcul trandafiriu care-i răpise toată atenţia.

— Voia să-ţi vorbească, simţea că-l vei înţelege.

Părea... să şovăie în a mă lua pe mine drept confident, în locul tău, dar am reuşit în cele din urmă să-l conving.

Auzul lui Isabel începuse să se limpezească, ajutat şi de tăişul de oţel pe care-l simţise în glasul liniştit al lui Rand. Străduindu-se să nu ia în seamă zvâcnirile dintre coapse, îl întrebă:

— V-aţi luptat?

— Cum să-ţi treacă prin minte una ca asta? Leon al tău a vorbit de bunăvoie, fiindcă, la rândul lui, avea câte ceva să mă întrebe. Vezi tu, voia să afle dacă l-ai putea îndruma s-o găsească pe Mademoiselle Juliette.

— Mademoiselle... Dar de ce?

El ridică ochii, umbriţi de-o privire aspră.

— Credeam că ştii. Şi-a făcut griji pentru sănătatea şi binele ei. Ceea ce e de înţeles, dat fiind că e iubitul ei şi tatăl copilului.

— Nu, şopti ea, în vreme ce-i cerceta chipul cu ochii mari.

Era cu neputinţă. Era sigură de asta.

— Mi-a dat cuvântul de onoare.

— Dar asta ar însemna...

— Că ţi-a fost necredincios.

— Câtuşi de puţin, strigă ea disperată. Dacă Leon voia ca Rand să creadă o poveste ca aceea, atunci cu siguranţă avea un motiv, înainte să mai deschidă gura, era înţelept să afle despre ce era vorba. Ţi-am mai spus că nu ne leagă decât o prietenie. La rege mă gândeam, la ce va simţi, auzind de-o asemenea trădare.

— Şi ce-ar fi dacă, întrebă el căzut pe gânduri, dacă Henric ar fi auzit deja?

Se ridică în capul oaselor, împingându-l atât de brusc pe Rand, încât acesta fu azvârlit până la jumătatea saltelei. Cu o încordare a muşchilor tari ca piatra, acesta izbuti să se îndrepte din nou.

— Atunci, poate că într-adevăr el a trimis oamenii

după Mademoiselle Juliette, spuse ea. Poate c-o ţine închisă undeva, până se încredinţează cine este cu adevărat tatăl copilului.

— Sau poate vrea s-o împiedice să ceară bani din vistieria regală, pentru micuţa bastardă.

— Şi toate astea, în timp ce tu eşti învinuit de crimă. Ce josnicie!

În loc de răspuns, Rand se sprijini iarăşi într-un cot şi întinse un deget pentru a urmări dâra de suc şi bucăţelele dulci de zmeură, care se prelingeau dintre sânii lui Isabel către buric, întinse sucul pe pântecele ei şi pe triunghiul de păr mătăsos şi auriu dintre coapsele ei strânse. Cu un sunet uşor de dezaprobare, îi spuse:

— Ia uite ce-ai făcut.

— N-am făcut nimic!

Isabel se opri fără suflare, în timp ce el căuta printre fructele căzute, c-o luare aminte insinuantă. Rand ridică degetul şi-l linse, gemând de plăcere cu ochii închişi.

— Rand? spuse ea cu un glas încărcat de mângâieri.

O cuprinse o căldură puternică, arzând-o, precum umezeala fierbinte şi dulce care i se scurgea printre coapse. Uitase să mai gândească, ba chiar să şi răsufle.

— Ce e?

El se întinse după micul vas cu zmeură, dar fără să-şi ia ochii de la ea. Găsindu-l, îl goli în mica deschizătură în formă de V, unde picioarele ei se împreunau.

— Nu înţeleg… începu ea cam şovăitor.

— Eu, da, însă nu contează. Avem lucruri mai importante de făcut.

Se aplecă din nou spre cârlionţii împodobiţi cu bucăţele de zmeură dulce şi le gustă.

— Vrei să spui că…

Rand oftă ca împins de-o îndelungată suferinţă şi-şi mută greutatea până o sili să-i dea voie să se strecoare între picioarele ei. Sprijinindu-se pe coate, mai oftă o dată,

suflând aerul cald pe pielea ei, spre însuşi miezul trupului ei.

— Se pare că trebuie să plec iarăşi la cules, mormăi el.

*

Isabel se trezi chiar când Rand se ridică din patul lor, la ivirea zorilor. Îl urmări pe furiş cum se mişca prin umbrele întunecoase ale iatacului, spălându-se cu apă rece, îmbrăcându-se, fără ajutorul lui David, în straiele aruncate c-o noapte înainte. Vânătăile dobândite cu prilejul turnirului păliseră, observă ea, în timp ce Rand îşi trăgea pantalonii, iar tăietura de pe frunte aproape că se vindecase. Ieri, ameninţase că-şi scoate copcile cu vârful cuţitului, înduplecându-se numai când ea îi spusese că va rămâne c-o cicatrice urâtă.

Se întinse după cămaşă, pe care-o întoarse pe faţă. Isabel admiră muşchii care-i jucau sub pielea spatelui şi pe laturile corpului, în vreme ce-şi trăgea veşmântul pe el. Aproape că-i simţea mişcându-se sub vârfurile degetelor ei, între coapsele ei. În minte îi năvăliră amintiri din noaptea de dinainte, valuri de căldură traversându-i corpul din tălpi până-n creştet. Oare chiar făcuse toate lucrurile acelea, scosese sunetele acelea, implorase mânată de-o nevoie atât de abjectă?

Probabil că da. Pielea îi era lipicioasă din pricina zahărului, a sucului de zmeură şi-a altor lichide pe care nu dorea să le numească. Avea pe trup locuri neînchipuit de sensibile, acolo unde atenţia lui se oprise stăruitor. Iar sub un şold era sigură că simţea înţepătura unei seminţe de zmeură.

Doamne sfinte din ceruri, oare toţi iubiţii erau pe cât de tandri, pe-atât de nesăţioşi, pe cât de pretenţioşi, pe-atât de grijulii? Nu prea-i venea a crede. Soţii, din ce auzise

ea, cu siguranţă nu erau.

Doar gândul la felul în care o gusta, în care o umplea, implântându-se în ea în ritmul nebunesc al inimii ei, era de-ajuns pentru a-i da fiori. Aproape că-l chemă la ea, aproape că întinse mâna după el.

Se înfrână cu mare greutate. Nu trebuia să se agaţe de el. Dorinţa care-l însufleţise azi-noapte părea uitată în dimineaţa aceasta. Nici n-o atinsese înainte să coboare din pat, nu-i arunca, acum, nicio privire. Cu mintea aplecată asupra misiunii pe care-o avea de îndeplinit, părăsi încăperea fără să se uite înapoi.

Sau, cine ştie, poate că voia să-i îngăduie să se odihnească, să fie pregătită pentru când o va dori din nou, îşi spuse ea oftând. Părea foarte posibil.

În loc să adoarmă, se ridică de-ndată din pat. Cu mişcări iuţi, acoperi petele de zmeură cu cearşafurile, apoi, cu apa rece rămasă de la Rand, îşi curăţă pielea de urmele de suc. Odată ce termină, se întoarse la cufărul cu haine, sperând să plece înainte ca Gwynne să aducă pâinea şi vinul îndoit cu apă, înainte ca slujnica să descopere cum îşi petrecuse ea o parte din noapte. Nu îi păsa foarte tare de ce gândea Gwynne, dar nu se simţea în stare să-i asculte dojenile.

Însă nu se dovedi îndeajuns de iute. Încă era îngenunchiată dinaintea cufărului, căutând ceva de îmbrăcat, când Gwynne intră cu tava în mână. Nu-i mai rămânea decât să se înfăşoare într-o pelerină, pentru a se apăra de frigul dimineţii, şi să se aşeze cuminte pe-un scaun, pentru a fi servită cu micul dejun.

În vreme ce Isabel mânca, Gwynne îşi făcu de lucru prin încăpere. Culese hainele aruncate de Rand şi azvârli apa în care făcuseră baie. Scoase schimburi curate şi-o rochie de mătase de culoarea prunei, tivită c-o broderie grea, trandafirie, dar şi-un acoperământ pe care Isabel să-l poarte împreună cu vălul.

— Părul meu, începu Isabel pe când Gwynne se întorcea spre pat, însă era prea târziu.

Slujnica azvârli cearşafurile pe care Isabel le trăsese peste petele de zmeură, şi rămase uitându-se lung. În cele din urmă, se întoarse către stăpână.

— Ai avut sângerările lunare chiar înainte de nuntă, milady. Eşti cumva rănită? Te pot ajuta cu ceva?

Isabel simţi că ia foc, însă fu cuprinsă şi de-o poftă nebună să râdă în hohote.

— Nu e sânge.

— Dar, milady…

— Sir Rand a poftit la zmeură şi a adus-o cu el, în pat. S-a… vărsat.

— Ah.

Gwynne se întoarse spre pat, însă nu înainte ca pe chip să i se citească o expresie fulgerătoare de înţelegere.

— Nu aţi observat şi v-aţi aşezat pe zmeură. Fără îndoială că eraţi ocupaţi cu altceva.

— Întocmai, spuse Isabel, apoi, după o scurtă pauză, adăugă: Toţi bărbaţii se dau în vânt după ce se petrece în aşternut?

— Eu cred că nu se prea mai gândesc la altceva.

— Dar fac…?

— Ce fac în privinţa asta depinde de fiecare bărbat şi de soţia lui, veni răspunsul practic al slujnicei.

Isabel nu luă în seamă cugetarea cam seacă a femeii, mulţumindu-se să privească cum Gwynne îndepărta cearşafurile murdare de pe salteaua din puf, pentru ca apoi s-o acopere din nou cu unele curate, abia călcate. Încercă să se gândească la vreun bărbat, dintre cei pe care-i cunoştea, care ar fi acordat atât de multă atenţie dragostei ca Rand, însă nu-i venea nimic în minte. De cele mai multe ori, aceştia căutau propria plăcere, inclusiv în dormitor. Doar Leon părea să considere momentul drept unul de nesfârşită plăcere împărtăşită. Dar, cu toată tandreţea şi

inventivitatea de care putea da dovadă, nu părea să aibă tăria şi rezistenţa lui Rand.

Era un mister cum de un om ce nu putea în niciun chip pretinde că e un domn vădea toate însuşirile unui cavaler de la Curte.

— Ce crezi tu, Gwynne? întrebă Isabel după o clipă de tăcere. Oare dragostea unui cavaler pentru domniţa lui, aşa cum ne spun cântecele trubadurilor, este curată precum pretind acestea? Oare într-adevăr un cavaler nu împărţea niciodată patul cu doamna căreia îi era devotat?

— Pe naiba! răspunse femeia cu dispreţ, înfoind o pernă. De parcă numai atâta le-ar fi de-ajuns. Nu, nu, serviciile pe care un cavaler i le oferă domniţei nu se opresc la o mantie aruncată pe jos, pentru ca delicatele picioruşe să nu se murdărească de noroi, sau la viaţa cavalerului depusă ca ofrandă. E şi domniţa întinsă în pat, ascultă la mine, şi-apoi orice poruncă de-a ei ajunge lege.

Porunca ei. Un gând foarte ademenitor. Care-ar fi porunca ei pentru Rand?

Pe toţi sfinţii, ce-o apucase? Nu voia nimic de la el. Nu o interesau câtuşi de puţin serviciile soţului ei, nu dorea să-i fie oferite şi nici ca acestea să continue.

Faptul că cineva părea să vrea cu tot dinadinsul s-o descotorosească de el ar fi trebuit să reprezinte o bucurie tainică pentru ea. Ar trebui să răspândească vestea bună pretutindeni, înălţând în slăvi puterea blestemului şi prevăzând triumful lui. Blestemul Celor Trei Graţii n-o mai salvase de la măritiş, ca înainte, însă, la drept vorbind, nici nu existase o asemenea promisiune. Blestemul numai prezisese că se va abate năpasta asupra celui care lua de mireasă o Graydon, fără s-o iubească, şi asta se întâmplase întocmai. Rezultatul acestei întâmplări putea să-i ofere libertatea.

Libertatea. Tânjea după libertate. Voia să fie stăpână pe viaţa ei, să vină şi să plece fără a da socoteală vreunui

bărbat. Tânjea după o viaţă în care să nu-şi facă griji în legătură cu ce cred alţii, în care să nu trebuiască să dea seamă de locurile unde umbla sau ce făcea acolo, pe ce-şi cheltuia banii sau cum avea să folosească lucrurile cumpărate. Da, visa să fie liberă.

În acelaşi timp, ducea dorul unui loc unde să simtă că e dreptul ei să rămână, unde să se simtă în siguranţă, apărată şi preţuită. Le ar fi putut avea pe amândouă? Puţin probabil.

Dar se simţea în siguranţă când Rand era prin preajmă. Mai mult, pasiunea pe care-o găsise în braţele lui nu înceta s-o uimească. Încă îi mai explora adâncurile. După cum nu înceta s-o uimească goliciunea lui, în baie sau în pat. Nu se plictisise încă să-l atingă, să-l primească înăuntrul ei. Deşi ranchiuna născută din obligaţia de-a se mărita nu trecuse pe de-a-ntregul, Isabel nu putea să îndure gândul că pe Rand îl aştepta spânzurătoarea. Nici nu credea că moartea lui îi va aduce eliberarea, fiindcă ar fi urmat să se întoarcă în mâinile lui Graydon.

Nu-şi mai văzuse fratele vitreg din ziua în care se măritase. Gândul la el îi amintea că Graydon avea o explicaţie de dat pentru atacul asupra lui Rand, şi, de asemenea, unele răspunsuri. Poate chiar în dimineaţa aceasta.

Când sosi, îl găsi pe Graydon în dormitor, mâncând pâine cu vin. La dorinţa ei de a-i vorbi, transmisă prin servitor, Graydon ieşi în anticamera. Îşi trăsese o tunică peste cămaşă şi pantaloni, însă nu se ostenise mai mult. Arăta de parcă nu se mai spălase, nu se mai bărbierise şi nu se mai pieptănase de zile întregi. Mergea cu ajutorul unui baston, iar piciorul stâng îi era desculţ. Gemând şi scăpând o înjurătură, se lăsă pe banchetă lângă ea.

— Cum te mai simţi? întrebă Isabel, privind cu atenţie petele purpurii-galbene care încă-i mai împodobeau obrazul, ca şi coaja ce se formase peste rana de la frunte.

Te-ai mai înzdrăvenit după turnir?

— Destul, da, răspunse el cu sarcasm. Nu s-ar zice că te-ai grăbit să vii încoace să afli.

Avea dreptate. Nu-i trecuse prin minte că Graydon s-ar fi putut aştepta la mai mult decât simplă politeţe. Fusese întotdeauna fratele mai mare, dur, fără vreo înclinaţie să-şi petreacă vremea în iatacul femeilor, alături de ea şi surorile ei, chiar şi atunci când împărţeau aceeaşi casă. Vânătoarea şi luptele erau marile sale iubiri. Din ce ştia ea, şi singurele.

— Cate şi Marguerite te-au vizitat, dacă nu mă înşel, iar eu am trimis-o pe Gwynne cu mâncare, să te întremezi.

— Piftie de viţel şi supă de pui. Ce bine să-mi facă asemenea lături?

— Nu prea mult, fiindcă i le-ai aruncat în cap.

— Bătrâna vrăjitoare ticăloasă. Mai repede ar otrăvi un bărbat, decât să-l oblojească. Te-ai îngrijit mai bine de-un bolnav când erai de numai doisprezece ani. Mi-amintesc foarte bine, din vremea când zăceam cu capul spart de-o bâtă.

Adevărat. Mama o trimisese la el c-o băutură din lapte cald amestecat cu mirodenii şi vin. Îi arătase goliciunea şi răsese în hohote când Isabel o luase la fugă.

— Acum, sunt aici, spuse ea cu glas liniştit. Ai dureri? Crezi că piciorul va rămâne beteag?

— O să-mi treacă în vreo două zile, dar nu mulţumită lui Braesford. Sunt încredinţat că vrea să mă omoare.

Isabel îi înfruntă privirea fără să tresară.

— Din locul unde stăteam eu, părea că tu şi Henley aţi dat prima lovitură, şi-aceea din spate. Nu cred că te-ar fi întristat dacă ar fi murit.

— A scăpat ca prin urechile acului.

— Deci atacul a fost pus la cale.

— A fost o încăierare, ripostă el, încruntându-se la vârful bastonului. Soţul tău era în tabăra adversă. Deşi recunosc că-mi pusesem în gând să-i mai retez nasul c-o

lovitură, două.

Până ajungea cât al lui? se întrebă ea. În clipa aceea, soţul ei îi părea un adevărat om de onoare.

— Asta e tot?

— Ce altceva să mai fie?

Ochii lui Graydon se îngustară pe sub sprâncenele stufoase, iar pe chip îi apăru o expresie de nelinişte.

— Din spusele scutierului David, cămaşa de zale a lui Rand arată că sabia ta nu era boantă.

Gwynne îi adusese vestea, după ce auzise asta chiar din gura lui David, în vreme ce lucrau împreună.

— Se mai întâmplă.

— Mai ales când în spate e un plan.

Isabel şovăi o clipă, apoi continuă, străduindu-se să nu pară că ţine partea cuiva:

— Tu ai aranjat totul, Graydon? Sau ţi-a sugerat altcineva că ar fi o pedeapsă foarte nimerită dacă lui Braesford i s-ar întâmpla ceva în timpul întrecerii?

— Crezi că am nevoie să gândească altul pentru mine? întrebă el, mârâind cu dispreţ.

— Ce cred eu este că ţi-ai arătat limpede ura faţă de Braesford. Unora poate li s-a părut un prilej fericit.

— Şi asta te supără? Ai trecut de partea duşmanului, zise el rânjind cu răutate. Poţi să-ţi pui viaţa zălog că o femeie o să-i ia partea bărbatului care-i intră pe sub fuste.

Isabel se îmbujoră. Îşi încleştă mâinile în poală, ca să nu-i tragă o palmă.

— Nu merit asta, mai ales că tu m-ai silit să mă mărit.

— Şi-am făcut o afacere tare proastă să-ţi încropesc o zestre, când trebuia să iau eu tot. Dar o să-mi recuperez paguba, ai să vezi.

— Ce tot spui? întrebă ea, simţindu-se inundată de un val de spaimă.

— Lucrurile astea nu le poate pricepe o femeie. Mai bine încălzeşte-i patul lui Braesford şi lasă daraverile astea

în seama bărbaţilor.

— Vrei să spui că Braesford va muri în curând, iar tu te vei bucura de moştenirea ce-mi va rămâne de la el.

— Nu mă bizui pe asta, însă nu voi tăgădui că mi-ar pica tare bine.

— Ce veşti mai ai despre acuzaţiile ce i se aduc? Ce se mai aude prin oraş sau printre ostaşi?

— Mai nimic, ridică el din umeri. Toţi aşteaptă hotărârea regelui.

Iar regele ce mai aştepta? Mai întâi fusese nunta, îşi spuse ea, şi poate cele întâmplate după turnir. Dar acum?

Poate că Henric va amâna totul până după naşterea mult doritului fiu. În sărbătoarea ce va urma, aducând făgăduinţa siguranţei regatului în persoana unui copil cu sângele caselor de York şi Lancaster în vine, va simţi poate că dispariţia unui biet cavaler va trece neobservată. Şi poate că nu greşea, îşi zise Isabel cu adâncă tristeţe.

Nu ţinea prea mult la căsnicia ei, dar un asemenea sfârşit nu i se părea cinstit. Fireşte că numai asta o îngrijora, nedreptatea.

— Ai auzit ceva de ibovnica dispărută sau…

Se opri, gândindu-se cât ar fi fost nimerit să spună. Dar Graydon fusese de faţă când se rostiseră învinuirile aduse lui Rand, astfel că ştia prea bine că i se puneau în spate şi dispariţia mamei, şi dispariţia copilului.

— Sau despre micuţa bastardă a regelui? Nicio vorbă. Sunt gata să pun rămăşag că femeia ştia că zilele ei ca târfă a lui Henric erau numărate, şi şi-a găsit pe altul s-o încalece, fie el de viţă nobilă sau nu.

„S-o încalece.” Ce cuvinte grăitoare, îşi spuse Isabel, ce s-ar fi putut, tot aşa de bine, să se refere la un animal. Dar şi nespus de vulgare, un aspect pe care alese să nu-l ia în seamă, simţindu-se mult prea uşurată. Micuţa bastardă a lui Henric, aşa o numise Graydon, nu a lui Leon. Posibilitatea aceasta, oricât de îndepărtată – şi avea

temeiuri solide s-o considere falsă – nu ajunsese încă la urechile tuturor.

— Dar, în cazul ăsta, poate că Braesford a trimis-o el însuşi pe femeie undeva, continuă fratele ei vitreg, cu o privire şireată în ochi. Poate că se strecoară în fiecare zi într-acolo, să se înfrupte din ce-a mai lăsat regele.

Isabel se uită la el cu nespus dispreţ.

— Cu riscul de-a atârna în ştreang? Mă îndoiesc.

— Poate crede că merită riscul, dat fiind că-i aşa dornic să placă doamnelor. Am auzit că i se dusese buhul pentru asemenea *plaisance,* când era dincolo de Canal.

Isabel rămase fără aer, de parcă o funie i-ar fi strâns brusc pieptul. Se strădui să alunge din minte imaginea lui Rand împreună cu doamnele nobile şi sofisticate de la curţi străine. Dar asta ar explica atenţia lipsită de grabă ce-o dădea plăcerii ei. *Plaisance,* un cuvânt ce însemna plăcere… lumească, trupească. Nu şedea tocmai bine pe limba lui Graydon – „a încăleca” părea mai aproape de vorbirea lui. Fratele ei vitreg ştia puţină franceză, şi-i era silă să folosească şi ce ştia. Îi ajungea şi engleza, după cum spunea el însuşi, iar dacă se întâmpla să aibă trebuinţă de cuvinte simandicoase, ei bine, pentru asta existau scribi. Cineva îi pusese vorba în gură, acelaşi care îi şoptise zvonurile despre isprăvile lui Rand, în vremea exilului lui Henric.

Asta nu însemna că persoana în cauză greşea.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă Isabel c-o oarecare asprime în glas. Cine vrea să scape de Braesford?

— Nu te necăji, scumpă soră vitregă, îi răspunse el dispreţuitor. Unele lucruri e mai bine să-ţi rămână ascunse. Întoarce-te la broderiile tale şi la îndatoririle de nevastă. Când totul se va termina şi-ţi va fi găsit alt soţ, va veni cineva să-ţi dea de veste.

Nu avea nicio noimă să se certe. Nu voia să-i mai spună nimic, sau poate nu mai avea ce-i spune. Dar greşea

crezând că existau lucruri pe care nu trebuia să le ştie, ca şi în privinţa a ce trebuia să facă.

Isabel nu mai putea îndura atâtea taine, se săturase să i se poruncească împotriva voinţei ei, îi era lehamite să tot hotărască alţii pentru ea. Lucrurile aveau să se schimbe. Nu mai voia să stea să brodeze, în vreme ce soarta ei era hotărâtă în altă parte. Va afla tot ce era de aflat. Şi-apoi, va alege ea însăşi calea de urmat.

Capitolul 12

— Albastru, ca să-i rămâi credincios doamnei tale, spuse curteanul, cu accentul sâsâit al vreunei ţări de dincolo de coasta Angliei, oprindu-se în faţa lui Rand. Apoi vei face pe trântorul, iar ea pe matca, cu acul ei implântat în tine, în loc să-l înfigi tu în ea.

Rand ridică privirea din locul în care stătea întins pe o bancă în sala cea mare, alături de alţi cinci sau şase cavaleri şi ostaşi, vechi camarazi, care îşi făcuseră loc pe rogojini să-şi odihnească oasele ostenite. Bărbatul îi părea cunoscut, deşi nu ştia de unde să-l ia. Îl văzuse cu Leon anul trecut, sau era pur şi simplu unul dintre cei care pierdeau vremea la Curte? Oricare ar fi fost poziţia lui, cuvintele rostite erau curată provocare, se gândea el. Să-i răspundă înainte de a descoperi motivele ar fi fost o greşeală, deşi sângele i se înfierbântă în vine la auzul cuvintelor îndrăzneţe.

— Dacă vorbeşti despre tunica mea, spuse el răspicat, culoarea e cenuşie.

— Mie îmi pare albastră.

Era, de fapt, un cenuşiu-albăstrui pal, ca al cerului înnorat, aleasă întocmai pentru scopul invocat de curtean. Doamna pentru care era menit mesajul nu o văzuse încă, îşi

spuse el, şi probabil nici nu avea să-l recunoască.

— Poate, dar unii bărbaţi nu au ochi pentru culoare, spuse Rand cu o nonşalanţă nepăsătoare.

Unul dintre tovarăşii săi de joc, un mercenar cărunt, veteran de război într-o jumătate de duzină de ţări, pufni, aruncând o privire, cu ochiul sănătos, către cel nou-venit.

Costumul bărbatului era alcătuit dintr-o tunică ruginie, asortată cu pantaloni cu dungi verzi şi negre şi o pălărie galbenă de lână, de care atârna un panaş mov.

— Ţi-a zis-o Braesford, milord.

Chipul curteanului se făcu şi roşu, şi palid în acelaşi timp. Avea o căutătură încrâncenată şi ţinea mâna pe mânerul cuţitului.

— Am zis că e albastru. Şi zic că e un papă-lapte pe cale să devină încornorat.

Era prea mult. Rand oftă, aruncă nişte monede în contul datoriei şi se săltă în picioare.

— Afară, în curte, spuse el. Ce să fie, lance sau sabie?

— Stai aşa, exclamă bărbatul, cu ochii mari. Ne întâlnim în zori, dar nu mai devreme.

Răspunsul veni atât de iute, încât Rand intră la bănuieli. Îl cercetă pe curtean. Nu avea o statură impresionantă, dar părea dibaci şi bine clădit. Cu un amestec de sânge spaniol, maur şi italian, se purta cu aroganţa cuiva obişnuit cu conflictele provocate de chestiuni de onoare. Cu toate acestea, nu cuteza, sau aşa părea, să se prezinte la o întâlnire neaşteptată. Ceea ce vorbea de la sine.

Arborând un zâmbet nevinovat, Rand întrebă:

— Tu împreună cu cine mă veţi înfrunta?

— Vrei să spui că nu va fi o luptă dreaptă?

— Ei, ce te face să crezi asta?

Îl bătu pe curtean pe umăr, apoi îşi trecu un braţ după gâtul acestuia, conducându-l departe de martorii conversaţiei.

— Vino, hai să bem ceva şi să hotărâm cum e mai bine să rezolvăm treaba.

Cel care îl provocase încercă să se retragă, dar Rand nu-i permise. În spatele lor, jucătorii de zaruri, lipsiţi de ceea ce se aşteptau a fi un spectacol pe cinste, se întoarseră dezgustaţi la jocul lor. Alţi câţiva continuară să privească totuşi, neavând probabil cu ce altceva să-şi alunge plictisul.

— Nu beau cu tine, spuse curteanul, înghiţindu-şi pe jumătate cuvintele, căci Rand îi răsucise mâna la spate.

— Nici pe mine nu mă trage inima să benchetuiesc cu tine, spuse Rand pe un ton aspru, dar pot face în aşa fel încât, de va fi nevoie, să nu-ţi mai alunece vreodată nicio picătură de vin pe gât. Cine te-a făcut să pui la cale teatrul ăsta? Nu, nu te deranja să minţi. Întoarce-te şi spune-le că nu le-a ţinut. Şi de vei mai rosti vreodată vreo bădărănie la adresa soţiei mele, îţi voi reteza cuvintele odată cu capul.

Ajunseseră la un pasaj care ducea din sală înspre diverse anticamere, oprindu-se în cele din urmă în dreptul unui şir de dormitoare, aflate la o distanţă considerabilă de apartamentele regelui. Cu un ghiont zdravăn între omoplaţi, Rand îi făcu vânt aşa-zisului său adversar, care zbură cât colo, împleticindu-se pe coridorul acoperit de umbre. Omul se adună, îndreptându-şi tunica, cu o smucitură. Aruncând o privire plină de pizmă peste umăr, se întoarse şi o luă la picior.

Poate că fusese o greşeală să-l facă de râs pe curtean în faţa celorlalţi. Bărbaţii nu se răzbunau nicicând cu mai multă ranchiună decât atunci când erau batjocoriţi în prezenţa altora. Totuşi, era greu de spus cum ar fi putut evita gestul. Ultimul lucru de care avea nevoie Rand acum era să fie obligat să ia parte la o luptă pe care nu o putea câştiga. Dacă primea o lovitură fatală, Isabel avea să rămână văduvă. Dacă îşi dobora adversarul în vreme ce asupra capului său plana acuzaţia de crimă, avea să fie de

două ori condamnat.

Oare asta era intenţia? Curteanul fusese trimis ca sacrificiu, în speranţa că stăpânul de la Braesford va ajunge să atârne în ştreang? Sau era posibil să vadă complicaţii acolo unde nu era de fapt decât o ambuscadă menită să-i aducă o rană fatală?

— Despre ce a fost vorba? întrebă Isabel, venind în spatele lui atât de încet, încât tresări ca un scutier la primul lui turnir, înainte de a se întoarce către ea.

— Nimic, spuse el, doar un idiot cu mai multă mândrie decât bun-simţ. Pentru a împiedica alte întrebări, intră în defensivă. Cum ţi-ai petrecut timpul? M-am uitat în iatacul reginei, dar nu te-am văzut brodând cu surorile tale şi celelalte doamne.

— Merg la ele acum. Dar nu te-ai oprit să le încânţi c-o melodie franţuzească sau două? Sunt surprinsă.

Îi întorsese tactica împotriva lui. În colţul gurii îi înflori un zâmbet de apreciere.

— Păstrez cele mai bune arii pentru soţia mea, spuse el nonşalant. Mă întreb dacă le apreciază.

— Ştiu din surse sigure că nu le trece câtuşi de puţin cu vederea, răspunse ea, cu privirea la damascul cenuşiu-albăstrui al tunicii lui, la fel cum îţi apreciază şi declaraţia de fidelitate. Însă totodată nu va răbda glume pe seama nici uneia dintre acestea.

— Preferă plictisul şi cumpătarea ca femeie căsătorită.

Îi aşteptă cu inima strânsă răspunsul. Obrajii ei se înroşiră ca para.

— Nu… în întregime. Dar unele lucruri sunt…

— Prea riscante pentru a fi menţionate?

— Intime, încheie ea, aruncându-i pe sub gene o privire care ameninţa să-i pârjolească sufletul. Mult prea intime.

— Şi necesită intimitate pentru a fi discutate pe

îndelete, spuse el, cu o voce adâncă şi sugestivă, aplecându-se să-i atingă curbura gâtului cu buzele şi gustându-i lobul urechii cu limba.

— Mă îndoiesc că ar fi înţelept. Îi puse mâna în piept, pentru a-l împiedica să se apropie mai tare. Deşi este o invitaţie fascinantă, naşte mai mult interes decât ar fi necesar.

Aşa era, într-adevăr, văzu el, aruncând o privire grăbită pe sub sprâncene. Schimbul lor de replici părea să-i captiveze pe bărbaţii şi femeile care zăboveau în sală, reţinându-le atenţia la fel de mult sau mai mult decât le-o reţinuse confruntarea lui cu curteanul.

Gândul îi zbură pe dată din minte. Zburdalnica lui soţie îi descoperi fără şovăială sfârcul neted prin tunică şi cămaşă, strângându-i vârful între degete cu o pişcătură insesizabilă. Vintrele îi luară foc, de parcă ar fi fost străpunse de o archebuză. Crezu că va rămâne cu gura căscată, după ce ea îi dădu drumul şi se întoarse iute să plece. Oare îşi unduia şoldurile mai mult decât de obicei? Ar fi jurat că da, că o făcea spre desfătarea lui, căci ştia că o priveşte.

În piept îi vibră un hohot uimit de râs. O va lăsa să plece pentru moment, se hotărî el. Aşteptarea va face ca răzbunarea de mai târziu să fie şi mai dulce. Deşi, fiindcă îşi pierdea judecata atunci când venea vorba de soţia lui, tânjea să o aibă şi acum, şi mai târziu.

De dimineaţă, fusese un chin să părăsească odaia pe care o împărţeau. Gustul ei amestecat cu aroma de zmeură îi persistase îndelung pe limbă. Era înnebunitor, un afrodiziac mai puternic decât cornul oricărui unicorn. Îşi adunase veşmintele împrăştiate şi se îmbrăcase fără a privi înspre pat, căci vederea umărului ei gol sau a piciorului ei alb şi catifelat ivit de sub aşternuturi i-ar fi putut sabota bunele intenţii. Cu siguranţă şi-ar fi aruncat hainele şi ar fi năvălit asupra ei din nou. Ar fi putut să nu se ridice din pat

toată ziua.

Nu putea îngădui să se lase distras în asemenea fel. Se adunau nori negri şi ameninţători. Le simţea apăsarea de la distanţa pe care Henric o pusese între ei de la nuntă, ca şi din căutăturile viclene ale celor pe lângă care trecea pe coridoare, în privirile scrutătoare ale gărzilor care îl urmăreau de câte ori intra sau ieşea din palat. Erau prezenţi şi acolo, în izolarea în care se preumbla. Nobilii care îi fuseseră tovarăşi de arme în Franţa sau pe Bosworth Field îl evitau, ca şi când ar fi fost lovit de ciumă. Puţini îndrăzneau să caute prietenia unui ucigaş sau posibilitatea de a-i împărţi soarta, dacă ar fi căzut într-atât în dizgraţie, încât Henric să permită ca gâtul să-i atârne în ştreang.

Isabel făcea parte din soarta lui, oricare ar fi fost dorinţele ei. Regreta acest fapt, dar nu avusese încotro.

Era o minciună sfruntată. Ar fi putut jura în faţa episcopului Morton, care le ascultase legămintele, că nu era dispus să o ia în căsătorie. Aceasta ar fi pus capăt tărăşeniei, căci biserica nu îngăduia căsătoria forţată, nici măcar la îndemnul regelui. Fusese prea copleşit de propriile dorinţe pentru a face acest sacrificiu. Mai mult, ar fi trebuit să jure strâmb şi să-şi mărturisească păcatul mai târziu, căci nu voia nimic mai mult în viaţa asta decât să o ia pe Isabel de nevastă.

Pe jumătate, se aşteptase să o audă pe ea spărgând tăcerea în timpul slujbei, dând glas propriului refuz. Se pregătise pentru aceasta, gândindu-se cum să o susţină, dacă Graydon ar fi încercat să o oblige să consimtă, aşa cum o mai făcuse. Aproape că dorise ca ea să îndrăznească să o facă. După cum stăteau lucrurile, nu avea idee dacă îl luase de bărbat pentru că şi-o dorea cu adevărat sau pentru că se temea să refuze.

Şi totuşi, şi totuşi…

Timp de un scurt ceas luminos, la Braesford Hall, se simţise întreg. Părea că biata lui inimă rătăcitoare de copil

din flori îşi găsise în cele din urmă locul şi poziţia care îi erau menite. Avea să aibă o familie în care să fie acceptat, primit cu braţele deschise, preţuit, în ciuda originii sale. Împreună cu Isabel, aşa visa, aveau să construiască ceva împreună, ceva puternic şi durabil.

Înainte, când primise Braesford în dar de la rege, se aşteptase să exulte de bucurie că moşia devenise a lui. Crezuse că faptul că îşi va putea spune Sir Randall de Braesford, stăpânul unor pământuri nemărginite, îl va satisface câte zile mai avea de trăit. Onoarea se evaporase în scurt timp. Ceva lipsea. Ştiuse ce era acel lucru când o văzuse pe Isabel de Graydon dansând în sala cea mare de la Westminster. O privise cum zâmbea, cu chipul luminat de o bucurie nemăsurată, şi tânjise imediat după ea, aşa cum tânjeşte un om flămând după mâncare şi băutură. Se gândise că ar plăti orice preţ pentru a o avea, oricât de mare. Era posibil să-l coste viaţa… Şi ce-i cu asta? Meritase, chiar şi numai de dragul visului.

Bătea clopotul de Angelus, iar ziua se scursese de mult, când David îl găsi în grajdul palatului, unde se dusese să vadă ce făcea Surul şi să-i dea un măr căzut din pom. Flăcăul avea obrajii îmbujoraţi şi abia îşi trăgea sufletul, iar ochii lui vineţii erau încercănaţi de grijă. Văzându-l pe Rand înăuntrul marii clădiri întunecoase şi răsunând de ecouri, o luă la goană.

— Domnule! Un mesaj, a venit cu o oră în urmă. V-am căutat peste tot.

— Lady Isabel? întrebă el cu voce aspră.

— Nu, nu, îl linişti David, înţelegându-i iute îngrijorarea. Am văzut-o în iatac adineauri. M-a trimis să vă caut aici.

Cum de ştiuse, se întrebă Rand, decât dacă nu cumva îi cunoştea obiceiurile mai bine decât credea el, sau poate îl privise de la fereastra odăii lor? Va trebui să se gândească la asta mai târziu.

— De la Braesford, atunci?

David scutură iute din cap, iar lumina serii îi licări în şuviţele ondulate ale părului bălai. Aruncând o privire grăbită în jur pentru a se asigura că nu sunt observaţi, scoase un sul de pergament din tunică.

— Un şerb l-a adus în sala servitorilor.

Unui şerb – sclavul stăpânului său, însă un om liber pentru toţi ceilalţi – i se putea porunci să facă aproape orice, Rand o ştia. Şi nici nu avea să pomenească despre ce făcuse de teama de a nu fi schilodit drept pedeapsă.

— Ţi l-a înmânat ţie, în loc să-l aducă la mine? întrebă el, încruntându-se.

— Poate că cineva i-a spus că eu sunt scutierul Domniei Voastre. Nu l-am mai văzut până azi, jur.

Pergamentul foşni în timp ce Rand îl desfăcu. Scrisul se răzleţea pe pagină, în rânduri inegale, împodobite cu înfloriturі, tăieturi şi o ortografie ingenioasă, în ciuda francezei corecte. Rand înclină pergamentul către lumină.

Cher ami…

Simţi fiori de tulburare alergându-i de-a lungul şirei spinării, când dădu cu ochii de primele cuvinte. Degetele i se încleştară dureros, parcurgând primele rânduri.

Autoarea epistolei îi cerea iertare pentru mesajul trimis, dar nu ştia cui altcuiva să i se adreseze. Îndrăznea să apeleze la bunătatea lui, pe care i-o arătase pe durata recentului ei travaliu, implorându-l să o ajute. Adăpostul care îi fusese prezentat drept refugiu devenise o temniţă. Evadarea era imperioasă, căci se temea pentru viaţa ei şi a odraslei sale. Îl implora din suflet să o sprijine neîntârziat. Trebuia să umble cu grijă în drum spre ea, căci duşmanii adăstau în tot locul. Îi aştepta sosirea, rugându-se cu fervoare să ajungă teafăr. Semna, cu recunoştinţă şi afecţiune, Juliette d’Amboise.

Rand şopti o înjurătură. Epistola era asemenea doamnei, uşor dramatică, dar politicoasă şi cu grijă pentru bunăstarea celorlalţi. Era totodată un strigăt de groază aşternut pe hârtie.

— Domnule?

Rand îi spuse scutierului ce conţinea mesajul, încruntându-se.

— Nu ai primit nimic altceva, întrebă el, niciun indiciu cu privire la drum?

— Şerbul care l-a adus este la dispoziţia Domniei Voastre. Mormăie în loc să vorbească, dar lasă de înţeles că vă va îndruma.

— Ştie? Şi oare pe cine slujeşte?

— Nu poartă livrea, doar veşminte de ţăran, şi nu mi-a dat un răspuns limpede când l-am întrebat cine îi este stăpân. David scutură din cap. Nu pare a fi de bine.

Rand încuviinţă fără preget. Tânjea să o găsească pe Mademoiselle Juliette, da, dar să o ia la goană în noapte, cu o călăuză pe care nu o mai văzuse până atunci, ar fi fost o prostie.

— Ar putea fi un tertip care să vă mâne să vă încălcaţi legământul de a nu părăsi palatul, pentru a-i da regelui un temei să vă trimită în Turn.

— Aşa e, răspunse Rand, bătând cu pergamentul în degetul mare, dar dacă nu e?

Aceasta era întrebarea, una la care scutierul nu încercă să dea răspuns.

— Omul pare a fi bătut multe leghe. Ar trebui să porniţi curând dacă vă hotărâţi să plecaţi, pentru a vă întoarce în zori.

Înainte să i se simtă lipsa, intenţionase să spună David. Nu avea răgaz să stea pe gânduri. Dar ce rost mai avea, dacă zarurile erau aruncate? Nu putea ignora posibilitatea ca Mademoiselle Juliette să aibă nevoie de ajutorul său.

— Se pare că nu m-ai fi putut găsi într-un loc mai potrivit, spuse el, aprobându-l sec, în timp ce-şi trecu degetele prin coama Surului.

— Mergem, aşadar.

— Eu merg. Tu vei rămâne. Ezită. Nu i-ai spus nimic despre toate astea lui Lady Isabel?

— Nu, nicio vorbă.

David părea jignit, ca şi când loialitatea i-ar fi fost pusă la îndoială. Sau mai degrabă refuzul de a-l sluji ca scutier îl atinsese.

— Prefer să rămâi lângă doamna mea, spuse Rand, punând o mână pe umărul flăcăului. Nu pot să protejez două doamne deodată.

David oftă, apoi îşi îndreptă umerii.

— Cum vă e voia, domnule.

— Excelent, spuse el, pe un ton plin de îmbărbătare.

Însă, adevărul fie spus, nu era încântat deloc.

*

Unde era Rand?

Isabel nu-l mai văzuse de la schimbul de replici de mai devreme. De atunci, timpul se scursese cu o încetineală de melc. Se înţepase la deget de atâtea ori în timp ce broda, încât se temea că ţesătura de perete la care lucrau însoţitoarele reginei avea să rămână pătată de sângele ei pentru totdeauna. Melodiile cântate la lăută şi clavicord, spre delectarea lor, în timp ce lucrau, păreau false şi fără sare şi piper. Împărţise farfuria şi cupa cu Cate în timpul cinei, dar se aşteptase să ia masa cu soţul ei. Faptul că nu apăruse la lăsarea serii o îngrijora, stârnind suspiciunea că stătea departe fiindcă ea refuzase să împartă aşternutul cu el după bunul lui plac.

Când apusul ceţos se pierdu treptat în întunericul nopţii, începu să se perpelească de nerăbdare. Unde putea

fi? Din porunca regelui, nu putea să părăsească palatul şi împrejurimile acestuia. Nu era nici în sala cea mare, nici în curte, nici în vreuna dintre cârciumile înghesuite prin împrejurimi, căci îl trimisese pe David să-l caute. Nu era alături de Henric, căci toată lumea ştia că regele îşi convocase consiliul, alături de care se aflase aproape toată ziua. Ce mai rămânea?

Rand se dusese la o altă femeie, asta era sigur. Nu se îndoia că nu puţine s-ar fi bucurat să-i aline mândria rănită, laolaltă cu părţile bărbăteşti, dar putea trece din patul ei într-al lor cu inima uşoară? Cum se putea despuia, mângâind altă femeie cu aceleaşi mâini, buze şi limbă cu care îi făcuse inima să stea în loc, preschimbându-i oasele în ceară topită?

Nu-i păsa, bineînţeles că nu, îşi spunea ea, bătând odaia de la un capăt la altul. Cu toate acestea, o jignea faptul că pentru el era totuna. Crezuse că ea era ceva mai mult decât un trup pe care-l folosea pentru propria plăcere. La urma urmelor, era soţia lui.

De ce nu se întorcea? Cât putea să dureze să – care era cuvântul acela? — încalece o femeiuşcă dornică? Dar nu, nu avea să se gândească la aşa ceva. Putea să dureze toată noaptea, după cum aflase, spre uimirea ei. Nu era o chestiune de vlagă, ci de dăruire în actul respectiv, de porniri la care te dedai cu bună ştiinţă şi de o infinită atenţie, combinată cu o nevoie neostoită. Rand fusese atât de…

Nu se va gândi la asta, n-o va face.

David, fiind umbra lui Rand, cu siguranţă ştia de existenţa vreunei legături adulterine. Era improbabil ca un astfel de lucru să fie ţinut secret faţă de el, chiar dacă stăpânul ar fi dorit-o. Dacă punea la socoteală şi atenţia nemăsurată pe care flăcăul i-o acordase în ultimele câteva ceasuri, ca şi când ar fi vrut să compenseze lipsa soţului ei, lucrurile deveneau dureros de clare.

Peste palat se aşternuse liniştea nopţii, deşi încă se auzeau sunetele benchetuielii din cârciumile din oraş şi psalmodierile de la abaţie, când Isabel trimise după David. Gwynne îi deschise uşa odăii, apoi îşi făcu de lucru, periind un corset de catifea şi schimbându-i şnururile. Isabel stătea în faţa ferestrei deschise, privind ţintă în noaptea furtunoasă, până fu sigură că trăsăturile îi erau netulburate. Apoi se întoarse către scutierul lui Rand.

— Unde este?

— Milady?

— Nu face pe prostovanul cu mine. Ştiu bine că l-ai căutat în după amiaza aceasta. L-ai găsit?

— Da, milady.

— Unde?

Îi spuse, fără să adauge alte detalii, nimic care i-ar fi putut îngădui să ghicească ce făcea soţul ei în clipa aceea sau care-i erau intenţiile. Strânse din fălci când termină de vorbit, iar ochii lui albaştri se fixară undeva deasupra capului ei.

— A părăsit palatul?

Pe chipul flăcăului se citea stânjeneala, ca şi când îşi dădea seama că, orice răspuns ar da, l-ar băga într-un bucluc mai mare.

— Nu pot să spun, milady.

— Nu poţi sau nu vrei? Nu contează. De ce nu ai plecat cu el?

— A zis că trebuie să stau şi să am grijă de Domnia Voastră.

— Zău aşa?

Îşi încleştă dinţii, încercând să se gândească cum să-i înfrângă devotamentul pentru a smulge informaţii.

— S-a dus la o altă femeie?

— Milady…

Ea îl ţintui cu o căutătură neînduplecată.

— Aşa e?

El strânse din buze, fără a spune nimic. Era la fel de condamnabil ca şi când ar fi încuviinţat.

Nu-l crezuse capabil pe Rand de aşa ceva, nu cu adevărat. Îşi dădu seama în clipa aceea, când începu să-şi facă loc durerea, împresurându-i inima. Îl crezuse statornic şi cinstit, galant, loial, blând – întruchiparea însăşi a tuturor virtuţilor cavalereşti. Era devastator să constate că se înşelase. Fusese naivă. Era o greşeală pe care n-avea s-o mai repete.

Cu voce răguşită, întrebă în cele din urmă:

— Ai idee când se va întoarce?

— Nu, milady.

— Poţi să pleci, spuse ea, ridicându-şi bărbia şi întorcându-se înainte ca scutierul lui Rand să vadă lacrimile care îi înţepau ochii, cât pe-aci să se reverse pe obraji.

— A trebuit să plece, jur, spuse David încet, dar se va întoarce, milady. Se va întoarce.

Da, sigur că da. Se va întoarce, iar ea va aştepta. Se va strecura în patul lor, întinzând mâna să o mângâie, prefăcându-se că totul e la fel ca înainte. Dar se va înşela.

Se va înşela amarnic.

Capitolul 13

Cohorte de nori de un purpuriu-cenuşiu acopereau cerul în acea seară, iar aerul avea un iz umed. Întunericul tot mai adânc nu se înstăpânise încă în jur, câtă vreme Rand şi călăuza sa îşi croiseră drum prin oraşul Westminster, unde fuseseră aprinse lumânări şi lămpi. Licărul care străbătea din cârciumile sau casele atât de apropiate unele de altele, încât vecinii îşi puteau şopti secretele de pe o parte pe cealaltă a străzilor înguste, era îndestulător pentru cât aveau ei nevoie. Însă când ajunseră

în câmp deschis, unde cărări şerpuitoare se abăteau de la drumul principal, luând-o către satele împrăştiate în împrejurimi, se lăsase întunericul de-a binelea.

Vântul nopţii le aducea în nări miros de grâne coapte şi de pământ reavăn. O bură fină le umezea faţa, deşi nu se preschimbă de-a dreptul în ploaie. Se auzeau câinii lătrând şi, din când în când, mugetul câte unei vaci, în vreme ce se lăsau în urmă umbrele alungite şi cocoşate ale căsuţelor acoperite cu stuf. Călăriră prin pădure – ţinut care aparţinea domeniului vreunui nobil, iar coroanele foşnitoare ale copacilor se închideau deasupra lor, de parcă ar fi trecut printr-un tunel. Se auzi chemarea unei bufniţe şi lătratul unei vulpi, apoi se lăsă liniştea iar, străpunsă doar de tropotul scos de copitele cailor. Sunetul se întorcea către ei din îngrămădeala de arbori, cu un ecou înăbuşit, ca zgomotul îndepărtat al unei trupe de cavalerie. Trecu un ceas, poate mai mult, înainte de a lăsa pădurea în urmă. Apoi, drumul se întindea dinaintea lor pustiu, bătătorit, printre şiruri de gard viu, absorbind umbrele şi sunetul copitelor în tina moale.

Călăuza nu vorbea. Rand se gândi la început că e obişnuitul ţăran taciturn, cu mormăiturile şi gesturile sale bruşte. Curând îşi dădu seama de greşeală. Omul, abia ajuns la vârsta mijlocie, îndesat şi stângaci în tunica lui cu glugă, din lână vopsită cu ierburi şi încălţări peticite grosolan, nu avea limbă.

Oamenilor li se putea tăia limba pentru trădare, pentru răspândirea unor zvonuri neadevărate, pentru defăimarea vreunui vecin sau pentru că aşa i se năzărise stăpânului. Tragedia era aceeaşi, oricare ar fi fost motivul. Rand îl compătimi pe tovarăşul său, dar nu putea permite ca acest fapt să schimbe lucrurile. Ce conta era că şerbul ştia încotro merge, chiar dacă nu putea rosti îndrumări.

Nu spusese încotro se îndreptau, de bună seamă. Nici nu putuse explica de ce păruse să şovăie când Rand

dăduse întâi peste el într-o tavernă mică şi înghesuită. Sărise, dând din mâini şi scoţând sunete de protest. Părea că nu îl aştepta pe Rand înainte de miezul nopţii, când toată lumea dormea, simţind că ar fi trebuit să aştepte până atunci înainte de a pleca.

Rand nu mai avea răbdare. Mademoiselle Juliette îl rugase să vină neîntârziat. Nu avea de gând să piardă vremea, în timp ce primejdia în care se afla ea devenea tot mai ameninţătoare. Pe deasupra, cu cât pleca mai repede împreună cu călăuza, cu atât mai iute se putea întoarce.

Era tulburat de gândul că îşi încălca legământul făcut în faţa lui Henric. Nu era ceva cu care se împăca uşor – cuvântul său era sfânt, de neîncălcat. Dar nu putea nici să dezamăgească pe cineva care depindea de el. Dacă trebuia să facă penitenţă în faţa regelui sau a preotului, atunci aşa să fie.

Nu fusese uşor să părăsească palatul. Dat fiind că nu putea încăleca pe Surul să iasă călare pe poartă, fusese necesar să recurgă la un subterfugiu. Slăbise una dintre potcoavele calului drept scuză pentru a-l putea scoate din grajd. Apoi David scosese armăsarul pe porţile palatului, bombănind la fiecare pas că stăpânul era prea ţanţoş pentru a aştepta ca fierarul palatului să rezolve treaba.

După plecarea flăcăului, Rand se dusese în odaia sa, unde se schimbase în cele mai întunecate şi mai rezistente veşminte pe care le avea. Se gândea să o vadă pe Isabel, să-i fure poate un sărut care să-l însoţească la drum, dar ea era încă ocupată în iatac. Nemulţumit, plecase din nou, croindu-şi drum prin labirintul de încăperi, pentru a ajunge la scara din dos a servitorilor. O coborâse fără a fi simţit, se strecurase prin bucătării şi traversase aleea care ducea la grădina de legume. Ajutându-se de un măr bătrân, sărise pe zidul de piatră care o înconjura. Când îşi dăduse drumul jos, de cealaltă parte, se trezise pe străzile oraşului Westminster.

Câţiva servitori îl pândiseră în timp ce evada. Majoritatea fiind femei, le făcuse cu ochiul, zâmbind, în speranţa că aveau să creadă că intenţiile sale erau dictate de nevoile prohabului. Dacă avea noroc, urma să se întoarcă înainte de a i se simţi lipsa, astfel încât să nu fie convocaţi servitorii pentru a fi luaţi la întrebări.

David şi Surul îl aşteptau la grajdul lipit de cârciuma şi hanul unde Rand urma să se vadă cu călăuza. Îl găsiseră afundat într-o halbă de bere. Rand stabilise cu David să se întoarcă la grajdul bodegii în zori, în caz de nevoie. Apoi îşi obligase călăuza să o ia din loc fără preget.

Acum, călărind prin întuneric, Rand era la fel de agitat ca un cerb la vremea împerecherii. Blestemă lipsa luminii lunii, în vreme ce-şi mijea ochii, apărându-se de umezeală şi dorindu-şi să aibă o torţă care să le lumineze calea. Din când în când, se îndrepta, scrutând distanţa pe care o lăsaseră în urmă, ciulind urechea pentru a auzi dacă sunt urmăriţi.

Nimic.

Ceea ce nu însemna că putea lăsa garda jos. Nu avea nicio idee cât de departe trebuiau să călătorească şi nu putu scoate vreo lămurire de la omul de alături, care stătea cocârjat în şa. Cu cât stătea mai mult departe de palat, cu atât era mai sigur că îi va fi simţită lipsa. David nu avea să tragă alarma dacă nu se întorcea înainte să se lumineze, dar se temea că Isabel ar putea-o face. Conta pe scutierul său să o împiedice, deşi nu avea nicio idee cum s-ar fi putut descurca flăcăul.

Era puţin după miezul nopţii, se gândi el, când părăsiră drumul principal, înaintând o bucată pe o potecă şerpuitoare, acoperită de ierburi, şi se treziră în faţa unei case de piatră, aflate dincolo de o poartă. Aparţinea de o clădire întunecată ce-şi arunca umbra deasupra ei, părând a fi un castel mai mărunt, atât de străvechi, că stătea să cadă. Avea un zid împrejmuitor, ridicat pe o movilă de

pământ şi un pod basculant traversa şanţul de apă, acum uscat. Nimeni nu le ieşi în cale în vreme ce înaintau, nu se auzi nicio trompetă şi nu apăru niciun suflet să-i salute.

Tropotul copitelor răsuna pe scândurile desprinse ale podului şi se plecară să treacă pe sub poarta culisantă, cu dinţi ciobiţi, care părea să poată străpunge la fel de bine un prieten, ca şi un duşman. Flacăra şovăielnică a unei torţe stinghere le lumină calea spre curtea interioară, cu ziduri de piatră neşlefuită. În centrul acesteia se afla un mare parapet de piatră, cu o înălţime de două caturi şi firide pentru săgeţi în loc de ferestre. Fiecare din colţurile frontale erau străjuite de turnuri cu acoperişuri conice, şi trepte de piatră duceau către intrarea centrală. Nu se făcuse nicio încercare de a-i îmblânzi menirea de bastion de apărare, niciun gest de a-l transforma într-un loc confortabil de locuit. Era o fortăreaţă, menită să ţină piept tuturor celor care se apropiau, sau să-i întemniţeze pe aceia pe care stăpânul ei dorea să-i ţină închişi.

Torţa care arunca o lumină portocalie-gălbuie deasupra curţii era înţepenită într-o toartă cu inel, lângă intrarea masivă, aruncând licăriri asupra capetelor cuielor de bronz ce se iveau din uşa lată şi asupra adânciturilor din treptele înalte de piatră, călcate de mii de cizme. Locul fusese ridicat cu peste trei sute de ani în urmă, posibil mai mult. Se putea să fi slujit drept refugiu la un moment dat, în vremea războaielor din ultimii treizeci de ani, însă satul pe care neîndoielnic îl protejase părea a fi dispărut, şters de pe faţa pământului de ciumă sau foamete, astfel că acum castelul nu mai avea niciun rost.

Rand trase de frâu atât de puternic odată ajuns în curtea interioară, încât Surul se ridică pe picioarele din spate. Stăpânind armăsarul cu mână fermă, privi ţintă în jur. Totul era neclintit – nicio santinelă, nici măcar un singur ostaş sau vreun şerb. Nu fâlfâia niciun fanion care să arate cine stăpânea locul, nu se zărea şi nu se auzea niciun sunet

de la vreun animal de orice fel.

Inima i se lovi de coaste. Toate simţurile i se încordară, cu o atenţie aproape dureroasă.

Atunci îl izbi… întrebarea care zăcea pe jumătate formulată în adâncul minţii, din clipa în care deschisese mesajul de la Mademoiselle Juliette. Dacă era prizonieră, încă de când părăsise Braesford cu săptămâni în urmă, cum ştiuse să-şi îndrepte rugămintea către el, la Westminster?

— Unde-s toţi? întrebă el, întorcându-se în şa pentru a primi lămurirea călăuzei.

Omul nu mai era în spatele lui. Se oprise după poartă. Întorcându-şi calul, galopă înapoi către poarta culisantă, cu coatele fluturând de-o parte şi de alta. Copitele armăsarului răsunară pe podul basculant, apoi se pierdură în întuneric.

Rand se linişti. Stătu privind scrutător în jur pentru o clipă sau mai mult, observând starea deplorabilă a zidurilor castelului, lemnul umflat al unei porţi lăturalnice din zidul din dos, mormanele de frunze uscate, paiele mucede şi balega uscată de cal, care se adunaseră la baza treptelor. Descălecând, trecu frâul peste capul armăsarului şi îl lăsă să se ducă înspre o albie pentru cai, pe jumătate plină cu apă de ploaie. Îl lăsă acolo, îndreptându-se cu grijă spre intrarea masivă şi bătând la uşă.

Nu veni nimeni.

Locul era mult prea tăcut, de parcă ar fi fost părăsit de ani întregi. Cu toate acestea, torţa care ardea lângă umărul lui drept, din care cădea funingine şi răşină, scurgându-se pe zid, licărea ca un semnal. Toate instinctele lui Rand urlau că e o capcană. Cel mai bine ar fi fost, o ştia cu certitudine, să-şi ia picioarele la spinare, pe urmele călăuzei.

Nu putea să o facă. Dacă exista vreo şansă ca Mademoiselle Juliette şi copila ei să fie întemniţate în această ruină mohorâtă, atunci nu putea să o părăsească.

Uşa se cutremură când bătu din nou în ea. La ultima

lovitură, se dezghiocă din toc, deschizându-se câţiva centimetri. Rand şovăi, cu pumnul încă ridicat. Împingând scurt, se strecură înăuntru şi se mişcă iute, lipindu-se de zidul apropiat.

Îi trebui o clipă pentru ca ochii să i se obişnuiască cu bezna. Văzu că se afla într-un soi de vestibul, lipsit de orice semn de întâmpinare, în afară de o bancă de piatră, încastrată într-unul dintre ziduri. Pe trei dintre laturi se zăreau uşi deschise, cea mai mare dintre ele aflându-se exact înainte. Înaintă, lăsând urme de paşi în praful de pe duşumeaua de piatră.

Torţa din spatele său aruncă un licăr mut şi şovăielnic prin uşa deschisă, proiectându-i umbra în bezna cavernoasă a ceea ce părea a fi sala cea mare a castelului. Ajuns înăuntru, se opri din nou, scrutând întunericul, pustiu şi plin de ecouri.

Niciun sunet, cel puţin, nimic uman.

Se strecură pe lângă zona care dădea în cămară, pivniţă şi coridorul către bucătărie. Şi aici totul era cufundat în tăcere. Nici urmă de ostaşi care să arunce zaruri la lumina unei lumânări de seu, niciun servitor care să sforăie la vreuna din mesele cu picioare în cruce, rămase de la ultima cină, niciun câine de vânătoare care să se scarpine de purici pe rogojinile de pe duşumea. Nu văzu decât un şoarece speriat, care o tuli, oprindu-se o singură dată pentru a căuta firimituri pe un platou crăpat de lemn. Nu exista nimic acolo, în afară de mirosurile de cenuşă stătută, rogojină mucedă, grăsime râncedă şi rahat de şoareci.

Sau mai era ceva, totuşi, un miros uman, cu iz de metal? Muşchii stomacului lui Rand se contractară, în timp ce mintea sa înregistră, cu întârziere, izul de sânge proaspăt. Simţi gust de fiere urcându-i în gâtlej şi înghiţi, înjurând cu o şoaptă sălbatică.

Retrăgându-se iar către intrare, smulse torţa din suportul care o ţinea. Cu pumnul încleştat pe ea, refăcu

drumul.

Juliette d’Amboise zăcea prăbuşită la picioarele scărilor care duceau către încăperea privată a stăpânului castelului, exact în spatele podiumului din sala cea mare. În ochii ei sticlea moartea. Capul îi atârna într-un unghi nefiresc, dar nu căzuse accidental, nu murise frângându-şi gâtul sau în urma unei lovituri la cap. Avea gâtul tăiat, retezat cu atât cruzime, încât capul îi era pe jumătate desprins de trup.

Părul ei părea însufleţit, cu licăriri arămii în lumina şovăielnică a torţei pe care o ţinea deasupra ei, iar pielea îşi recăpăta nuanţa trandafirie. Amintindu-şi de râsul ei la începutul verii, de curajul pe care-l dovedise la naştere, de bucuria şi mândria ei că devenise mamă, gâtul lui Rand se contractă. Tuşi, aproape înecându-se de furie şi de durerea necruţătoare şi neaşteptată. Fusese atât de tânără, atât de veselă, în situaţia ei ingrată şi incertă, şi trăise atât de puţin, atât de puţin.

Torţa luci şi pe vârfurile pletelor ei, din care picura sânge, strângându-se într-o băltoacă. Şi, deşi pielea ei mai păstra încă o urmă slabă de căldură, nu mai avea niciun rost. Venise prea târziu.

Venise prea târziu.

Adică ajunsese prea târziu, dacă nu cumva fusese dus de nas din capul locului. Rugămintea ei de a o ajuta fusese reală, fiind strecurată în afara castelului într-un fel oarecare? Sau fusese aşternută pe hârtie la îndemnul celui care o ucisese? Erau întrebări care s-ar putea să nu-şi găsească răspunsul nicicând.

Rand nu putea face nimic pentru doamnă. Totuşi, ar putea ajuta încă pruncul pe care îl adusese pe lume.

Ridicându-se şi păşind peste cadavru, cercetă încăperea din spatele podiumului. Nu găsi nimic, dar nu disperă. Cu o răbdare îndârjită şi riguroasă, parcurse celelalte încăperi ale castelului, mai întâi pe cele de la catul

inferior, apoi pe cele de sus. Nicio odaie, niciun cufăr, niciun dulap încastrat în pereţii de piatră – nici cel mai mic ungher – nu scăpă necercetat. Găsi felurite veşminte mărunte, croite pe măsura unui prunc, dădu peste un leagăn rudimentar de stejar, de felul celor folosite de şerbi în căsuţele lor, dar niciun sugar, pe numele de Madeleine.

Când traversă unul din pasajele superioare, în al cărui capăt îndepărtat se vedea deschizătura pentru arcaşi, zări un licăr de lumină. Ajungând la deschizătură din câţiva paşi mari, lăsă torţa în jos, stând într-o parte şi cercetând firida cu privirea.

O trupă de bărbaţi se îndrepta călare către aşezare, iar capetele oamenilor se clătinau la unison cu torţele pe care le duceau. Flăcările aruncau licăriri cadaverice, sulfuroase, în praful care se ridica în urma lor. Purtau armuri, căci platoşele de metal căpătau reflexii arămii şi aurii în lumină. Suliţele şi lăncile trepidau deasupra lor, precum ţepii unei fiare uriaşe.

Vechiul castel era, în adevăr, o capcană, şi fusese presărat din belşug cu momeli.

Rand se retrase din dreptul deschizăturii pentru arcaşi, lăsând pasajul în urmă şi coborând treptele înguste de piatră. Săltând în sala cea mare, păşi iute către intrare.

Era aproape de uşă, când auzi scâncetul firav, asemenea mieunatului unei pisoi înecat. Rogojina se mişcă şi se frânse sub picioarele lui, când se opri dintr-odată. Ridicând torţa, scrută împrejurimile.

De sub o masă cu picioarele în cruce se ivi o umbră palidă. Într-o clipă, fu în genunchi lângă ea, trăgând-o de sub scândurile susţinute de proptele şubrede. Era o scândură mică şi tare, mai lată într-un capăt decât în celălalt, legată cu pânză albă. Prins de ea, văzu un copilaş slab şi nefericit.

Nu avea timp de pierdut. Scoţându-şi cuţitul din teacă, reteză legăturile de pânză, desprinzându-le de pe

copil şi aruncându-le cât colo. Juliette trebuia să fi avut copilul în braţe, când fusese prinsă pe la spate, gândi el în timp ce lucra. Scândura de care era prinsă o protejase pe micuţa Madeleine de vătămări grave, dar probabil că se speriase de moarte în urma căderii. Fie ucigaşul o trecuse cu vederea, fie o lăsase să moară, dacă nimeni nu răspundea rugii mamei sale.

Eliberând copila de învelitorile stânjenitoare, o vârî în interiorul tunicii, făcând o uşoară grimasă când simţi mirosul pe care îl răspândea. Sprijinindu-i căpşorul de umăr, încheie nasturii tunicii, lăsând o mică deschizătură să poată răsufla. Poate că trupul lui cald şi bătăile puternice ale inimii o alinară cumva, căci încetă să mai scânceascâ.

Ridicându-se în picioare cu povara sa, Rand stinse torţa sub călcâi, apoi traversă sala cu câţiva paşi mari, îndreptându-se către intrare. Coborî în fugă treptele de piatră, cât pe-aci să cadă în curtea interioară din pricina grabei. Surul stătea unde îl lăsase. Îl prinse de frâie, trăgându-l către poarta lăturalnică pe care o observase mai devreme în mod instinctiv, ca urmare a experienţei prea multor temniţe şi a prea multor bătălii împotriva unor forţe superioare.

Nu încălecă de îndată ce ieşi din curtea castelului, ci îşi conduse armăsarul de-a lungul taluzului pe care se înălţa zidul exterior. Folosindu-se de grămezile enorme de piatră pe post de scut, îşi tăie cale printre arbuştii şi ferigile care împresurau locul, ocolind, împiedicându-se în mărăciniş, până ajunse la adăpostul pădurii. Atunci încălecă, dar rezistă dorinţei de a o lua la galop. Rămânând în întunericul creat de desişul pădurii, îşi struni calul să meargă la pas. Abia când fu sigur că trupa de ostaşi ajunsese în curtea interioară şi se aflau cu toţii înăuntru, dădu pinteni armăsarului, îndemnându-l s-o ia la galop. Apoi, aplecându-se pe gâtul lui puternic şi ţinând copilul lipit de el cu un braţ, se îndreptă către Londra şi Westminster.

Ploaia care amenințase să cadă toată noaptea se porni când se afla la jumătatea drumului. Rand o primi cu bucurie, căci perdeaua cenușie avea să îngreuneze încercarea de a-i lua urma. Totodată o blestemă, căci îi sabota încercările de a auzi dacă era urmărit, preschimbând drumul într-un râu de nori, care îi încetinea înaintarea, udându-l până la piele, mai puțin în partea în care se afla copilul, peste care se aplecase. Iar micuța Madeleine era îndeajuns de uscată și de caldă, și asta era tot ce conta.

Ce era de făcut cu ea? Nu avea cum să se înființeze la palat cu un prunc în brațe. Plânsetele ei și nevoia unei doici care să o alăpteze ar atrage atenția, stârnind întrebări inevitabile în rândurile servitorilor. Henric ar auzi de ea înainte să se lumineze de-a binelea.

Isabel avea să prindă de veste și mai repede. Ce va crede dacă va apărea cu copilul unei alte femei? S-ar bucura să vadă dovada că nu-i făcuse de petrecanie micuței sau ar fi scandalizată de îndrăzneala de a o ruga să-l ajute să o ascundă? Ar lua-o pe micuța Madeleine în brațele ei catifelate sau ar țipa până ar veni cineva și ar lua copilul?

Desigur, putea preda pruncul lui Henric. Dar ce s-ar întâmpla dacă regele ar descoperi că era fiica lui Leon? Ce se va alege de ea atunci? Sau dacă Henric știa deja, iar moartea lui Mademoiselle Juliette fusese prețul plătit pentru trădare? Dacă Madeleine fusese lăsată să moară, ce ar fi putut împiedica repetarea acestui gest?

Nu, era nevoie de un adăpost vremelnic pentru micuță, cât mai curând. Probabil că trecuseră ceasuri de când primise lapte. Nu avea cum să mai reziste prea mult fără hrană.

Nu întrezărea decât o singură soluție, oricât încerca să găsească alta, în vreme ce leghe rămâneau în urma lui, sub copitele duduitoare ale armăsarului. Rand o disprețuia,

simţind că o dezamăgea pe Juliette luând-o în calcul, dar cu toate acestea era mai bine decât să încredinţeze copilul duşmanului.

David aştepta la grajdul de lângă cârciumă, după cum stabiliseră. Când i se ceru sfatul, flăcăul sugeră fără zăbavă mănăstirea Sfintei Teresa. Rand nu putu decât să-şi descleşteze fălcile pentru a încuviinţa. Laş cum era, depuse ghemul cald în braţele tinere ale scutierului său, apoi plecă, pentru a nu fi nevoit să o vadă încredinţată maicilor.

Isabel dormea când se strecură în încăpere. Sau aşa credea el, stând şi ascultându-i respiraţia uşoară şi egală, care se auzea de dincolo de perdelele patului. Oftă, recunoscător pentru acest mărunt favor. Înaintând în tăcere, se despuie de toate veşmintele, se spălă, săpunindu-se bine, îşi adulmecă pieptul unde se cuibărise pruncul şi se spălă iar. Îşi frecă trupul cu un ştergar ca să se mai dezmorţească, apoi îl aruncă şi se îndreptă uşor către pat.

— Poţi să te duci să dormi cu calul, căci duhniţi la fel, spuse Isabel cu o furie nestăpânită. Nu e loc de un soţ care preacurveşte în patul meu.

Mirosea a cal? Rand îşi duse mâna dreaptă la nas, gândindu-se că poate n-o curăţase cum trebuie. Pentru că nu simţea nici urmă de iz, bănui că mirosul provenea din veşmintele pe care le lăsase pe podea. Cu toate acestea, nu putea s-o contrazică, căci observase cu multă vreme în urmă că nasul femeilor era mult mai sensibil. Totuşi, nedreptatea nu făcu decât să-l întărâte, după trădarea, durerea şi hotărârea grea pe care trebuise să o ia în noaptea aceea. Indignarea îl făcu să salte dintr-un pas lângă pat şi să tragă perdelele cu forţă.

— Patul meu, o corectă el, şi singurul pe care îl folosesc pentru a preacurvi, cu singura femeie pe care o voi avea astăzi.

Ea se ridică în capul oaselor, astfel că cearşaful de

pânză care o acoperea îi alunecă în poală. Abia îi zărea forma în camera obscură, o siluetă unduioasă şi caldă, care îi stârnea mâncărimi în palme, împingându-l să atingă, să simtă, să ţină. Faptul că o vedea câtuşi de puţin îl făcu să-şi dea seama că se iţeau zorile, deşi aveau de străbătut pâcla deasă a ploii ce continua să cadă.

— Te aştepţi să cred o astfel de poveste când ai lipsit întreaga noapte? întrebă ea poruncitor.

— Nu-mi pasă ce crezi, atâta timp cât stai întinsă şi mă laşi să te ţin în braţe.

Nu voise să spună aşa ceva, dar îşi dădu seama că avea nevoie să o facă, cu o durere aproape disperată. Apucând aşternutul, se strecură lângă ea, trăgându-l peste ei.

— Nu, i-o reteză ea, respingându-l când întinse mâna spre ea.

Era prea mult. Era ostenit, îi era frig şi îl durea inima de moartea tinerei franţuzoaice, care nu făcuse altceva decât să se lase iubită. Nevasta lui mândră şi batjocoritoare îl refuzase deja o dată în acea zi şi, pe deasupra, acum fusese acuzat pe nedrept, la fel cum fusese acuzat pe nedrept de când venise prima oară la el. Nu va avea câştig de cauză de data asta.

Cu un salt ager, se rostogoli deasupra ei, prinzându-i coapsele sub picioarele lui lungi. Prinzând-o de antebraţe, îşi strecură degetele dedesubt, ţintuindu-i încheieturile pe saltea, de o parte şi de alta a obrajilor, protejându-i totuşi degetul vătămat, îşi împinse genunchiul între genunchii ei şi îi desfăcu picioarele, apăsând-o cu pieptul, sorbindu-i sânii catifelaţi şi palpitaţiile abdomenului. Căldura pe care o radia pielea ei îl făcu să se cutremure violent din cap până în picioare.

Se aştepta să se zbată, să gâfâie şi să ameninţe, înainte de a trece la implorări. Se gândi să o forţeze să rămână nemişcată, acceptându-i măcar dreptul de a sta

întins lângă ea, dacă nu mai mult.

Nu fu aşa.

— Eşti îngheţat, spuse ea, minunându-se în urma descoperirii, căci îi transmisese fiorul şi ei. Cum de ai îngheţat în asemenea hal?

— Ploaia, spuse el cu dificultate, şi un lung drum călare pentru aproape nimic.

Nu putu să-şi descleşteze fălcile pentru a spune mai multe, fără ca dinţii să nu-i clănţăne. Se simţea împietrit, aproape că-i era rău. Nu era doar frigul, îşi dădu el seama brusc, ci urmările pericolului, descărcarea violentă din sânge, care rămânea în tine chiar şi după ce dispărea. La fel ca în cazul freneziei luptei, în miezul ei se cuibărea nevoia de a sfida teama, de a nega fragilitatea umană şi vremelnicia cărnii.

Voia să-i spună lui Isabel ce văzuse şi ce însemna, să-şi verse în cuvinte vina de a fi ajuns prea târziu pentru a preveni moartea lui Juliette, să-i explice că nu avea niciun amestec în crimă şi să o audă absolvindu-l de responsabilitate. Era imposibil. Dacă ar începe, s-ar putea să nu se mai oprească niciodată. În plus, nu trebuia să-i încarce mintea cu o asemenea grozăvie, nu o va face, dacă putea să se abţină.

În schimb, o sărută, căutând orbeşte adâncurile calde ale gurii ei, dulcea ei judecată sănătoasă şi şi mai dulcele ei abandon. Şi, miracolul miracolelor, ea ieşi în întâmpinarea buzelor lui, deschizându-se spre el şi lăsându-i limba să pătrundă în căldura ei desăvârşită.

Deodată deveni avid, o fiară flămândă, care nu se putea apropia destul de ea, care nu-şi putea îndestula mâinile cu trupul ei, cu moliciunea ei, cu căldura ei umedă şi scânteietoare. Gemu, frecându-se de el, cu o dorinţă la fel de feroce ca şi a lui. Se lipiră unul de celălalt, apucându-şi şi strângându-şi mâinile, alunecând deasupra formelor şi adâncimilor, scufundându-se în curburi înfiorate, căutându-

se cu buzele şi limbile, cu o pasiune oarbă. Se rostogoliră în pat, cu picioarele îngemănate, îşi schimbă poziţia, ridicând-o deasupra lui, apăsând-o deasupra cărnii lui ca un stâlp, cuprinzându-i şoldurile cu degetele, îndemânând-o şi poruncindu-i în tăcere să-l cuprindă cu totul, îl primi în ea, icnind uşor la cât de adânc o pătrunsese. Apoi îşi arcui spatele, implântându-se în el şi mai mult, cu ochii închişi, cu geamătul mocnit al nevoii împlinite.

El îşi ridică fruntea şi partea de sus a trupului, căutându-i sânii cu o foame disperată. Sfârcul ei era atât de dulce pe limba lui, o bucăţică de carne atât de fină. Se desfătă cu el, strecurându-şi mâinile pe trunchiul ei, spre a o trage mai aproape, pentru a se bucura de ea. Se legănă uşor deasupra lui, apoi mai iute şi mai iute, până ce fu nevoit să-i dea drumul ca să se poată mişca liber.

Atunci se aplecă înainte, scuturându-şi părul des şi înmiresmat, care-i împresură pe amândoi ca o perdea. Îi simţi vârfurile biciuindu-i faţa în timp ce se mişca, îi simţi încleştarea mâinilor care i se sprijineau de umeri, strângând oasele de sub piele, în clipa în care alunecă în umezeala fierbinte ce începu să curgă din ea. Se repezi în ea, împingând în sus, pătrunzând-o atât de adânc că-i simţi bătăile inimii, îi simţi răsuflarea grăbită şi întretăiată, simţi vibraţiile cutremurătoare din adâncul ei. Îi simţi sângele care-i însufleţea viaţa gonindu-i prin vine, viaţa ei caldă şi vibrantă, şi înnebuni de bucurie.

Deodată se încordă, ţinându-l cu strânsoarea neclintită a călăreţului, mai tare decât ar fi crezut-o în stare, posedându-l triumfătoare. Îi oferi ce voia, liniştea lui, acceptarea lui. I le dădu până suspină, până se relaxă şi îngenunche, lăsându-se în faţă şi întinzându-se pe pieptul lui.

Atunci se întoarse cu ea, ridicându-i genunchii ca să-l primească în ea cu totul, pătrunzând-o într-un ritm egal, infinit, ca ploaia care se scurgea de pe acoperiş vărsându-

se în curtea din faţa grajdului de dedesubt. O luă, modelând-o pe forma lui, scăldându-se în căldura ei, în acceptarea ei desăvârşită. Şi totuşi, se încorda cu fiecare muşchi tare ca piatra, cu trupul oţelit, aşteptând cu fiecare câtime a voinţei sale, dorindu-i abandonul.

Ea deschise ochii mari şi îl privi ţintă, în vreme ce trupul i se încordă din nou, pulsând lipit de el, trăgându-l şi mai adânc. El îşi reluă strădaniile îndoit, alunecând amândoi în vertijul nebuniei şi dincolo de aceasta, într-un loc în care nu mai erau doi, ci unul singur. Ea era a lui şi el era al ei, fie că-l voia sau nu. Nu avea să doarmă departe de el, nu avea să-i scape, nu voia, nu putea, niciodată, nicicând…

Decât dacă nu cumva… Dacă nu cumva va fi obligat să o lase să plece.

Ceva mai târziu, în vreme ce zăcea uluit, cufundat în somn, ţinând-o pe Isabel în curbura trupului său, cu posteriorul lipit de burta lui şi cu un sân odihnindu-i-se în palmă, visele îi fură răvăşite de tropot de cizme. Aşa cum era firesc în astfel de împrejurări, nu se putea mişca, deşi ştia ce vestea sunetul acela. Fu copleşit de o temere aproape superstiţioasă cu privire la felul în care se întâmplă lucrurile, de senzaţia de supunere fatalistă în faţa voinţei lui Dumnezeu şi a regelui său.

Aşa trebuise să fie dintotdeauna. O ştiuse de la început, luptase împotriva lui cu toată forţa şi voinţa, dar în van. Sfârşitul era acolo încă de la început.

Blestemul Celor Trei Graţii îl ajunsese.

Uşa odăii se deschise cu zgomot, izbindu-se de peretele din spatele ei. Isabel ţipă, ridicându-se în capul oaselor. Trase perdelele patului cu un braţ zvelt, în vreme ce cu celălalt îşi acoperea sânii cu cearşaful. Avea părul răvăşit şi era adorabilă, înfăşurată în buclele care i se încolăceau pe un umăr, strălucind în lumina dimineţii ce pătrundea prin fereastră, iar pieptul îi tresălta din pricina

respiraţiei întretăiate.

Rand îşi aminti o fracţiune de secundă de pletele pătate de sânge ale lui Juliette, lucind în lumina torţei. Înlăturând imaginea, se ridică în pat, stând cu genunchii ridicaţi şi cu partea sa de cearşaf înfăşurată în jurul şoldurilor.

Încăperea se umplu de ostaşi, purtând armuri şi halebarde. Intrară tropotind înăuntru, rupseră formaţia şi încadrară uşa de o parte şi cealaltă. Ieşirea fiind păzită, însă totuşi liberă, în faţă păşiră trei nobili. Doi dintre ei erau Graydon şi Henley. În faţa lor se afla McConnell, fratele vitreg al lui Rand, cu o expresie aproape îndureratăă pe chip.

— Ridică-te, frate, şi îmbracă-te, spuse el înaintând, oprindu-se în apropierea patului, cu mâna pe mânerul săbiei. Regret că sunt iarăşi mesagerul unor veşti proaste, dar ni s-a poruncit să te aruncăm în Turn.

— Nu, şopti Isabel, plimbându-şi privirea peste bărbaţii din încăpere, ca şi când nu ar fi putut să accepte rostul prezenţei acestora.

— Edictul este semnat de Henric şi poartă sigiliul său, Lady Isabel. Asta dacă doreşti să-l vezi.

Ea întinse mâna automat. Era un gest curajos, se gândi Rand, pentru o femeie care stătea în pat, abia acoperită, într-o încăpere ticsită de bărbaţi care se prefăceau că privesc drept înainte, dar trăgeau cu ochiul în direcţia ei. Cu toate acestea, privirea ei era poruncitoare, iar manierele la fel de impunătoare ca şi când ar fi fost înveşmântată în catifea tivită cu diamante. Luând pergamentul masiv, parcurse cu privirea rândurile dese, tălmăcind frazele scrise în latină. Chipul îi păli. Închise ochii şi trecu o clipă până să ridice capul iarăşi.

— Dar acuzaţia nu este aceeaşi. Spune aici…

Rand ştia ce trebuia să scrie acolo. Cu toate acestea, gândul că ea văzuse îi ardea inima precum acidul. Pumnii i se încleştară pe pânza care îi acoperea coapsele. Un sunet

slab, sfâşietor tulbură liniştea.

— Într-adevăr, răspunse McConnell, cu un chip grav, continuând pe un ton aspru.

— Acum eşti acuzat de dublă crimă. Regret să te înştiinţez că Mademoiselle Juliette d'Amboise, mama copilului pe care soţul tău este acuzat că l-a ars, a fost şi ea ucisă. A murit astă-noapte într-un loc aflat la o oarecare distanţă de Westminster. Trupul ei a fost descoperit după ce un bărbat a cărui descriere se potriveşte cu cea a lui Braesford a fost văzut părăsind în goană locul crimei.

În timp ce McConnell vorbea, Graydon făcu un pas în faţă, şchiopătând. Se sprijini de baston, ridicând de pe podea cămaşa leoarcă de apă, tunica şi pantalonii boţiţi şi umezi, pe care Rand le aruncase acolo.

— Da, şi iată dovada că a părăsit palatul. Era târziu când a venit la culcare, cred, căci scutierul n-a apucat să strângă după el.

McConnell ridică din umeri.

— Este tot ce avem nevoie pentru a dobândi confirmarea.

Isabel făcu un gest prin care îi îndemna să iasă, deşi era atât de palidă, încât pielea ei părea aproape transparentă.

— Retrageţi-vă, cu toţii. Retrageţi-vă şi îngăduiţi-i soţului meu să fie înveşmântat. Privi de la Graydon spre Henley, care se holba la ea cu ochi lacomi, apoi către uşa deschisă, în pragul căreia apăruse David, zăbovind acolo cu o îngrijorare disperată pe chip. Vi se va alătura după ce iese din mâinile scutierului său.

— Mi-e teamă că nu putem risca, spuse McConnell, pe un ton mohorât.

— Dar aveţi legământul lui Rand… începu ea.

— Pe care l-a încălcat, căci a fost văzut dincolo de zidurile palatului Westminster. Ar trebui să îţi dai seama că…

— Îmbracă-te, îl întrerupse Graydon, aruncând veşmintele ude către Rand, din care săriră stropi de apă, în clipa în care i se izbiră de piept.

— Poate purta ce e la îndemână sau poate pleca fără. Pentru noi e totuna.

McConnell părea îndurerat. Rand se întreba dacă se prefăcea. Oricum, nu avea vreme să se gândească la asta. Graydon şi Henley s-ar bucura să aibă o scuză să-l târască despuiat din pat şi din odaie, şi nu voia să le acorde această plăcere. Şi nici nu avea să o facă de ruşine pe Isabel cu o asemenea plecare nedemnă.

Coborî din pat şi trase iute pe el cămaşa şi pantalonii uzi, închizând suficienţi nasturi încât să fie cuviincios şi îşi aruncă tunica pe el. Nici nu o pusese bine pe el că o pereche de ostaşi înaintară către el. II înghiontiră, legându-i mâinile la spate. O luară către uşă, înghesuindu-l între ei.

Dintr-o singură răsucire bruscă, care îi trase pe cei doi ostaşi după el, se întoarse cu faţa către Isabel.

— Nu am ucis pe nimeni, spuse el, vorbind iute şi cu ton scăzut, căci nu ştia cât i se va îngădui să spună. Încrede-te în David. Poartă-ţi singură de grijă. Nu crede nimic ce nu vine de la mine.

— Mă voi duce la rege de îndată ce voi putea, spuse ea, abia şoptind.

— Poţi încerca, îi răspunse el. Dar, dacă nu e cu niciun folos…

— Nu! strigă ea, ducându-şi mâna la gură, în vreme ce lacrimile stăteau să i se reverse pe obraji.

Era uimit să vadă acea dovadă a grijii pe care i-o purta, nevenindu-i să creadă ce vedea, într-atât, încât trecu o clipă până îşi regăsi glasul din nou.

— Dacă nu e cu niciun folos, ţine minte asta: Nu am niciun regret.

Îl întoarseră iar, pe jumătate târându-l, pe jumătate împingându-l să părăsească încăperea. David îi luă cizmele

şi dădu fuga după ei. Rand privi înapoi, încercând să vadă printre gărzile înarmate care se aflau în urma lui şi printre cei care îl luaseră prizonier. Isabel rămase unde era în pat, dreaptă şi ţeapănă de pe urma şocului, fără a fi protejată de altceva, în afară de cearşaful de pânză şi părul ei unduitor, de privirile scrutătoare. Părea că abia observa privirile lascive. Părea consternată, îngrozită.

Dar Rand mai văzu ceva, ceva ce învăţase să recunoască de când o luase pe Lady Isabel de soţie. Era un amănunt care îl făcu să se scuture de un râs înfundat, în vreme ce inima îi tresălta în piept.

În adâncurile ochilor ei verzi şi pătrunzători înflorea furia, elegantă, cochetă, însă mortală.

Capitolul 14

Puţini bărbaţi se întorceau după ce fuseseră întemniţaţi în Turn. Isabel, stând în capul oaselor în pat, în vreme ce tropotul cizmelor se îndepărta, simţi în inimă lovitura furiei înfricoşate. Nu-şi putea recăpăta suflarea. Îşi încleştă mâinile tremurătoare pe aşternuturi, trăgându-le spre ea. Faptul că Rand fusese luat pentru a fi aruncat în temniţa aceea de lângă Tamisa, cândva un palat străvechi, era o lovitură devastatoare. În acelaşi timp, părea de neconceput. Trebuia să fie o greşeală.

Henric şi mama sa îl cunoşteau pe Rand de ani întregi, împreună cu regele, împărtăşise greutăţile exilului şi triumful câştigării coroanei pe câmpul de bătălie. Henric nu va îngădui ca această nouă acuzaţie să rămână în picioare, nu va îngădui ca Rand să atârne în ştreang. Nu ar face aşa ceva… Oare? Reamintindu-şi îndoiala din ochii lui Rand când ea spusese că se va duce la Henric şi

resemnarea din cuvintele rostite cu voce joasă, îşi dădu seama că nu avea încredere în intervenţia regală. Nu conta. Avea să fie inevitabilă.

Va avea grijă de asta, căci nu putea îndura ca acela care conspirase împotriva lui Rand, în acest fel detestabil, oricine ar fi fost el, să învingă. Nu era nici cinstit, nici just ca el să sufere pentru greşelile regelui şi pentru consecinţele acestora. Intenţiile ei nu aveau nimic de-a face cu ceea ce era posibil sau nu să simtă pentru el. Cu siguranţă nu. Vor fi duse la împlinire din loialitatea datorată soţului ei. Atâta tot.

Pentru o singură clipă, simţi nevoia aproape disperată de a trage perdelele patului, vârându-şi capul sub aşternuturi, în căutarea uitării ce vine pe tărâmul somnului. Negreşit, arestarea se va dovedi a fi un coşmar când se va deştepta din nou.

Nu, şi iar nu. Nu era timp de somn sau de ascuns. Trebuia să se ridice şi să treacă la treabă. Viaţa lui Rand ar putea atârna de asta.

Un ceas mai târziu, părăsi încăperea. Înveşmântată în damasc verde ca marea şi purtând un acoperământ de cap tivit cu dantelă, de care atârna un văl dantelat, ce flutura ca nişte aripi în urma ei, se îndreptă către încăperile regelui. Totuşi, nu petrecuse tot acest timp doar pentru a-şi pregăti o toaletă potrivită pentru o audienţă regală. Pe lângă aceasta, îi îndemnase pe David şi Gwynne să strângă tot ce crezuse că i-ar putea face temniţa mai uşoară soţului ei, de la veşminte şi cizme uscate la cărţi, peniţă, pergament şi o călimară de cerneală, ca şi o lăută, vin, dulciuri şi monede cu care să-şi procure mâncare şi băutură mai bune de la cei care îl păzeau. Nu însemna nimic că îi purta o asemenea grijă, bineînţeles că nu. Simpla bunătate o impunea.

Regele nu primea pe nimeni. Îşi luase şoimii şi câţiva dintre gentilomii preferaţi şi plecase la vânătoare.

Furia îi înfierbântă sângele lui Isabel la auzul veştii. Părăsi încăperile regale cu paşi iuţi, îndreptându-se către sala cea mare. Cum îndrăznea Henric să se poarte ca şi când ziua aceea era ca oricare alta? Trebuia să aibă inima de piatră, aşa cum susţinea toată lumea, dacă era în stare să străbată câmpurile călare, în vreme ce un prieten înfrunta moartea.

Ce mai vânătoare! Să dai drumul spre cer unei păsări răpitoare de talie mare, cu gheare precum cuţitele, pentru ca apoi să plonjeze peste porumbiţe şi ciocârlii lipsite de apărare, nu i se părea deloc a fi o vânătoare echitabilă. Era, desigur, specific unui sport regal, în care orice şi oricine putea muri pentru plăcerea regelui.

Aproape că trecu fără să-l vadă pe lângă William McConnell, care purta o conversaţie cu un alt gentilom, în faţa uşii unui birou. Doar când el se ridică de pe banca pe care stătea, făcând o plecăciune adâncă, se opri.

— Lady Isabel, o clipă din timpul tău, rogu-te.

Reverenţa ei fu atât de scurtă, încât abia făcu un pliu în tivul rochiei.

— Altă dată. Am o treabă importantă, după cum trebuie că ştii.

— Da, din nefericire. Îl cunoşti pe Derby?

Abia îl observase pe bărbatul care era cu McConnell. Era Thomas Stanley, conte de Derby, cel de-al treilea soţ al mamei regelui. Acesta primi o reverenţă mai adâncă şi un zâmbet, după ce ea încuviinţă că îl cunoştea. El îi făcu un compliment ales, dar se scuză imediat, invocând o problemă în altă parte.

— Un bărbat de treabă, spuse McConnell, în vreme ce rămaseră privind cum silueta corpolentă a contelui se îndepărta de-a lungul coridorului, care înţelege prea bine.

— O, într-adevăr. Se pare că înţelege că cel mai bine ar fi să nu fie văzut cu soţia unuia acuzat de crimă.

— Eşti amărâtă, şi cine te poate învinovăţi? Dar nu,

mă referеam la faptul că domnul conte îi permite bunei sale soţii să trăiască departe de el, pentru a-i purta de grijă fiului său. Se spune că vorbeşte despre înaintarea unei petiţii către Curte pentru domiciliu separat. Un pas îndrăzneţ, trebuie să fii de acord.

Ar fi fost lipsit de înţelepciune să fie de acord, în special dacă dorea să rămână la Curte. Astfel de scăpări ar fi putut însemna exilarea imediată.

— Sunt sigură, spuse ea pe un ton lipsit de inflexiuni, că nu m-ai oprit pentru a-mi vorbi despre aranjamentele conjugale ale lui Lady Margaret.

Îi zâmbi sfielnic, privind-o.

— Doar în măsura în care le-ar putea reflecta pe ale tale.

— Pe ale mele?

— Dacă alegi astfel. Eşti liberă să te întorci în odaia pe care o împărţeai cu surorile tale, dacă doreşti, sau chiar să reintri sub protecţia lui Graydon.

— De ce aş face vreunul din aceste lucruri?

— Eşti singură acum, spuse el grav. Nimeni nu va vorbi de rău, dacă alegi să părăseşti Curtea.

Voia, se gândi ea, să descopere dacă era îndurerată sau uşurată de arestarea lui Rand. Nu-i va acorda satisfacţia.

— În afară, poate, de rege, care pare să fi făcut ca traiul departe de soţul meu să fie o necesitate.

— E prerogativa sa regală. Ai fost să-l mustri?

— Maiestatea Sa nu a fost disponibil, spuse ea ridicând bărbia.

— O, da, aproape uitasem. Poţi, dacă doreşti, să-ţi verşi mânia asupra mea.

— Asupra ta?

Era clar că el trebuia să ştie că Henric era la vânătoare, se gândi ea. Era de datoria lui să ştie. De mirare era că nu se dusese cu el.

— Sunt sigur că ai resentimente faţă de mine pentru arestarea lui Rand.

— Dacă nu faţă de tine, domnule, atunci cu siguranţă faţă de rolul pe care l-ai jucat.

— Nu am făcut decât să mă supun voinţei lui Henric, când v-am invadat odaia azi-dimineaţă.

O licărire în albastrul ochilor lui o făcu să devină brusc conştientă că fratele vitreg al soţului ei o văzuse goală în pat. Fusese acoperită parţial de cearşaf, era adevărat, dar trebuia să-şi fi dat seama de goliciunea ei. Era posibil să fi fost încă învăluită de mireasma rămasă după ce făcuseră dragoste, amintind de felul în care ea şi Rand se desfătaseră cu puţină vreme înainte.

Pomeţii o înţepau cu o fierbinţeală stânjenitoare. Senzaţia o irită, aşa încât vorbi fără a mai cugeta.

— Aşa cum ţi-ai făcut datoria întrerupând nunta de la Braesford Hall?

— Credeam că mi-erai recunoscătoare în momentul acela.

Aşa era, deşi nimic nu avea să o mâne să o recunoască în momentul acela.

— Nu pare tocmai sincer să deplângi o datorie care ţi-ar putea permite să recâştigi Braesford Hall şi pământurile sale.

— Poziţia mea nu este comodă, o recunosc. Să mă tem pentru fratele meu vitreg, în timp ce îl escortez spre temniţă, să-i deplâng soarta probabilă, deşi ar fi în folosul meu? îşi întinse braţele, într-un gest de neajutorare. Şi totuşi, la Braesford sunt toate amintirile mele din copilărie şi a fost căminul familiei mele de generaţii.

— Pe care tatăl tău l-a pierdut din pricina greşelilor sale.

— Sau a loialităţii sale pentru un alt rege din casa de Lancaster. E un lucru diferit, nu eşti de acord?

McConnell scutură crispat din cap.

— Presupun că Rand ţi-a prezentat deja versiunea lui asupra poveştii. Mă îndoiesc că seamănă întocmai cu a mea, dar nu pot să mă împotrivesc faptelor.

— Cu toate acestea, l-ai slujit pe Eduard al IV-lea, care a poruncit ca regele acela să fie ucis, şi pe Richard de Gloucester, care s-ar putea să fi dus fapta la bun sfârşit.

— Ce puteam face? Eram un tânăr fără un sfanţ când Eduard a urcat pe tron. Până şi nobilii trebuie să mănânce. Eduard era puternic şi avea fii pentru a fonda o dinastie din sângele său. Cine putea ghici că avea să moară tânăr, sau că Richard urma să înhaţe coroana?

— Sau să-şi ucidă nepoţii pentru a o păstra.

— Şi asta, din păcate, încuviinţă el, suspinând.

— Dar apoi l-ai abandonat pe Richard pe Bosworth Field.

— Dar am ales omul potrivit pe care să-l urmez, şi astfel mi-am câştigat actuala poziţie.

Era destul de adevărat, deşi cui îi era cu adevărat loial era greu de ghicit. Era posibil ca, la fel ca alţii care se îndreptau încotro bătea vântul, să nu fie loial nimănui, în afară de el însuşi.

— Dar nu ai recuperat pământurile familiei tale, sublinie ea.

— Încă mai este timp pentru asta.

— Cu siguranţă îţi dai seama că, şi de-ar fi să-i fie luate lui Rand, nimic nu garantează că îţi vor reveni ţie, spuse ea fără şovăială.

— Vor reveni în proprietatea lui Henric, care s-ar putea să prefere venitul de pe urma lor, în locul loialităţii tale.

Dacă percepu înţepătura cuvintelor ei, nu o trădă prin nimic.

— Atunci trebuie să-mi dovedesc valoarea în faţa lui.

— Vei găsi o cale, negreşit.

Făcu un pas în lături, ca şi când ar fi vrut să-l

ocolească.

— Aşteaptă, te rog, exclamă el, punându-i o mână pe braţ pentru a o opri. Nu aş vrea să mă priveşti ca pe un căpcăun în toată povestea asta.

Îşi lăsă privirea spre mâna lui, rămânând ţeapănă şi tăcută până şi-o îndepărtă.

— Cum altfel să te văd, întrebă ea, mai ales după ce am văzut cicatricile soţului meu?

Se încruntă buimac, dar se adună brusc.

— Cicatricile lui, da. S-a întâmplat cu atât de multă vreme în urmă, încât aproape că am uitat.

— La fel ca şi el, deşi mie mi-e greu să uit.

— A fost o faptă rea, sunt de acord. Dar eram tânăr şi mândru şi neobişnuit să împart afecţiunea tatălui meu. Ţi-a spus Rand că bătrânul m-a croit cu biciul drept pedeapsă?

— Mi-a spus că a fost adus în casă şi că aţi împărţit acelaşi preceptor.

— Ca şi odaia mea, veşmintele mele, echipamentul de vânătoare şi câinii mei. McConnell zâmbi crispat. Nu eram fericit, dar m-am obişnuit. În timp, am făcut pace. Era necesar pentru a scăpa teferi din mâinile preceptorului nostru, care avea la inimă folosirea nuielei, ca şi din cele ale maestrului de turniruri de la Pembroke, căruia îi plăcea să-i vadă pe fiii nobililor doborâţi la pământ, în întrecerile cu lancea.

Îi surprinse privirea grăbită, care părea să întrebe dacă avea cunoştinţă de ţinta de mărimea unui om, folosită la instrucţie, care se învârtea atunci când era lovită de lance, izbindu-i cu putere pe aceia care erau prea înceţi pentru a o evita. Bineînţeles că avea, din ce se petrecea pe domeniul tatălui ei.

Ignorându-i ironia, spuse:

— Cu toate acestea, i-ai acordat fratelui tău vitreg umila poziţie de scutier personal, în tot acest timp.

— Chiar aşa, Lady Isabel, rosti McConnell, scuturând

din cap.

— La urma urmelor, originea lui era umilă.

Era atât de simplu în mintea lui, îşi dădea seama. Era dificil să-i bage vină, de vreme ce la fel stătuseră lucrurile şi în mintea ei, nu cu prea mult timp în urmă.

— În ciuda acestui fapt, Sir Rand şi-a dobândit titlul de cavaler, prietenia viitorului rege şi dreptul de a se numi Braesford de Braesford Hall.

William McConnell ridică bărbia abia sesizabil, probabil ca urmare a părtinirii ei.

— Adevărat, Lady Isabel, dar acum este prizonier în Bell Tower, una dintre cele mai sigure temniţe din împrejurimi. Dacă va fi condamnat pentru acuzaţiile care i se aduc, va renunţa la tot ce deţine, deopotrivă cu viaţa. Există un singur lucru pe care îl poate păstra, după legile lui Dumnezeu, pe care orice bărbat trebuie că-l invidiază.

— Şi care ar fi acesta?

El înclină din cap.

— Tu, frumoasă doamnă, ca mireasă a lui.

— O, te rog, spuse ea, cu un gest de respingere.

Undeva în mintea ei plutea afirmaţia lui Rand care spusese că fratele său vitreg o dorise. Credea McConnell că i se va da o soţie, odată cu moşia familiei, în cazul în care aceasta avea să-i fie dată înapoi, pe văduva fratelui său vitreg, poate? Gândul îi îngheţă sângele în vine.

— Eşti ofensată şi respect asta. Ba nu, te preţuiesc pentru acest fapt. Totuşi, vreau să ştii că nu vei fi abandonată în această nenorocire. Mă leg să-ţi fiu alături în toate.

— De dragul lui Rand, presupun, spuse ea, fără să se ostenească să-şi ascundă neîncrederea.

— Aşa cum m-am ocupat de bunăstarea lui în celula din Turn, poruncind ca întemniţarea sa să fie pe cât de îngăduitoare e posibil.

— Pentru asta, cel puţin, îţi mulţumesc.

Glasul ei se domoli, făcând această concesie. Aproape că putea fi caritabilă cu el.

— Nu puteam să fac mai puţin de-atât. Întemniţarea lui ar putea fi îndelungată, până să se stabilească judecata.

— Sau nu, dacă Henric poate fi convins să asculte glasul raţiunii.

McConnell se încruntă.

— Nu ai auzit? Henric pleacă în călătorie într-o zi sau două. Va înainta încet spre vest, ajungând la Winchester la vreme pentru naşterea reginei.

Frica o sfâşie pe Isabel.

— Cu siguranţă nu va…

— Nu-l va vedea pe Rand în ştreang înainte de plecare. E improbabil. Fratele meu vitreg, precum Sir Thomas Malory şi mulţi alţii asemenea lui, s-ar putea bucura de ospitalitatea regelui decenii în şir.

— Ar putea fi totodată eliberat.

Ce ar fi putut răspunde el rămase neauzit, căci ea se îndepărtă cu paşi repezi. El rămase unde era, însă îi simţi privirea urmărind-o, până când ieşi din raza lui vizuală.

Isabel încetini, luptându-se cu o dezolare stranie, în timp ce trecu pe lângă încăperile regelui, ajungând la o colonadă amplă, care făcea trecerea dintr-o parte într-alta a palatului. Regele pleca din Westminster. Era foarte posibil să plece fără a o primi. Ce avea să facă atunci?

O clipă fu singură, apoi David apăru lângă ea. Cu un aer firesc, ieşi pur şi simplu de după un stâlp şi i se alătură.

Privi spre el, observând expresia mohorâtă care se imprimase pe înfăţişarea lui chipeşă şi copilăroasă. Starea ei de spirit se întunecă şi mai mult.

— L-ai văzut? întrebă ea, cu voce joasă, astfel încât să nu fie auzită de curtenii care se perindau pe lângă ei. Nu era nevoie, cu David, să spună la cine se referea.

— Da, milady.

— Şi era bine?

În adâncul minţii ei plutea temerea că Rand ar fi putut fi bătut, torturat chiar, pentru a i se smulge mărturisirea acuzaţiilor care i se aduceau.

— Da, milady.

— Ai putut să-i dai lucrurile pe care i le-am trimis?

— Da, milady, spuse el, apoi, surprinzând privirea fulgerătoare din ochii ei, îşi completă răspunsul.

— I le-am încredinţat, dar nu mi s-a îngăduit să vorbesc cu el. Celula e mică, dar are fereastră şi nu e forţat să o împartă cu altcineva.

Uşurarea o făcu să se încurce în paşi pentru o clipă. Era posibil ca influenţa lui McConnell să fi fost oarecum de folos. Atâta timp cât Rand era tratat altfel decât un criminal obişnuit, mai era speranţă.

Mai merseră câţiva paşi înainte ca ea să deschidă gura din nou.

— A…

— Nu, milady. Niciun mesaj.

Agerimea lui îi aduse un zâmbet sfios în colţul gurii.

— Cum ai ghicit ce voiam să întreb?

— Sir Rand a vrut să afle acelaşi lucru.

Vestea o făcu să simtă un val de durere în toată fiinţa. Rand întrebase dacă avea vreun mesaj, iar ea nu-i trimisese niciunul. Mintea îi stătuse la alte lucruri, desigur, dar nu ar fi fost atât de greu să-i transmită câteva cuvinte de încurajare.

— A mai întrebat altceva?

— Nu, milady.

Nu, nu ar fi făcut-o, se gândi ea. Era prea devreme pentru veşti. Trăgând cu ochiul din nou către flăcău, văzu că mergea alături de ea cu graţia deplină a unui curtean, având totodată acelaşi pas mare şi hotărât ca şi Rand, pe cât de tare se putea apropia de umbletul acestuia. Poate că era timpul să-l vadă ca pe un tânăr bărbat, şi nu ca pe un flăcău, se gândi ea, cu o tandreţe stranie în suflet. Probabil

că avea cam aceeaşi vârstă ca şi ea, la urma urmelor.

— Ştiu că Sir Rand ţi-a spus să stai lângă mine, continuă ea după un moment, dar nu trebuie să petreci toată ziua de pază. Dacă ai alte sarcini de care să te ocupi, mă voi descurca foarte bine şi singură.

Scutierul lui Rand ridică dintr-un umăr musculos, format, negreşit, în urma mânuirii săbiei împreună cu stăpânul său.

— Nu am altceva de făcut, milady. L-am adus pe Surul din oraş în grajdul de la palat. De asemenea, am dus veşmintele ude ale lui Sir Rand la spălătorească, lucrurile pe care mi le-a dat după ce s-a schimbat.

Se bucura să afle că i se îngăduise să îmbrace hainele curate pe care i le pregătise. Dar îşi aminti că nu ştia unde fusese cu o noapte înainte sau ce făcuse exact în incursiunea sa în afara palatului.

Cât de îngheţat era când se strecurase lângă ea în pat. Voise să nu-i acorde niciun favor, după dispariţia şi absenţa lui în miez de noapte, dar fusese imposibil când văzuse câtă nevoie avea de ea. Mai mult, se aprinsese ca praful de puşcă în clipa în care o atinsese, prinzându-se de el cu o furie a dorinţei atât de puternică, încât o cutremurase, în timp ce el tremura de frig lângă ea. Pasiunea care se născuse între ei fusese devoratoare, arzătoare, făcându-i să se încleşteze pe saltea, înlănţuindu-se, strigând precum războinicii în focul luptei. Fusese un foc, într-adevăr, o ardoare necruţătoare şi răvăşitoare, iar sensibilitatea pe care o simţise dimineaţa stătea drept dovadă. Totuşi, nu putea crede că bărbatul care o îmbrăţişase, care o îndemnase să-l călărească precum o fiinţă posedată, ar fi putut veni direct la ea, după ce o ucisese pe Juliette d’Amboise.

Refuza să o creadă.

Dregându-şi glasul pentru a-i face loc în gâtul inexplicabil de uscat, vorbi fără a se uita la David.

— Ştii unde a fost Sir Rand noaptea trecută?

David o străfulgeră cu o privire de cobalt, înainte de a se uita în altă parte, scuturând din cap.

— Dar ştii cum. Presupun că faptul că l-ai dus pe Surul în oraş la potcovar a fost un şiretlic, astfel încât Sir Rand să-l poată avea la îndemână după ce părăsea palatul.

Un licăr ce ar fi putut însemna respect pentru intuiţia ei străluci în ochii lui, înainte de a încuviinţa şovăielnic.

— Trebuie, de asemenea, să ştii când a plecat şi când s-a întors, căci i-ai înlesnit deplasarea. Ştii totodată de ce a plecat?

— A primit un mesaj.

— De ce fel, rogu-te?

David strânse din buze şi nu răspunse, dar Isabel nu se dădu bătută. În scurt timp, află exact ce fel de mesaj primise Rand, şi că era scris de mâna unei doamne.

— Aşadar, s-a dus să o întâlnească pe această doamnă. Da, şi a fost văzut în apropierea locului în care a murit Mademoiselle Juliette. Prin urmare, pare limpede că mesajul trebuie să fi fost de la…

— Era moartă când a ajuns acolo. Mi-a jurat-o.

— Da, şopti Isabel.

Era încredinţată de asta, oricât de straniu părea. Orice altceva ar fi fost de neconceput.

— Se pare că cineva nu a dorit ca el să stea de vorbă cu ea.

— Sau nu voia ca ea să stea de vorbă cu el.

— Nu este acelaşi lucru? întrebă ea, încruntându-se.

— Nu, milady, nu dacă ea avea să-i spună ceva important.

Era un argument excelent. Ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi vorbit?

— A fost… ar fi putut avea legătură cu copilaşul?

— Nu pot să spun.

Sunetul sec al vocii lui o făcu să simtă fiori de groază

până în adâncul fiinţei. Maică Precistă, dacă micuţa fusese cu ea? îşi umezi buzele.

— Te rog, te rog, nu-mi spune că şi copilul a fost ucis.

O rază de soare alunecă pe creştetul bălai al lui David, care scutură din plete.

— E în siguranţă, pentru moment.

Isabel suspină uşurată, înţelegând că pruncul nu murise la Braesford, că Rand nu minţise. Îi stătea pe limbă să-l întrebe pe David cum de ştia că fetiţa era în siguranţă, unde era ţinută şi de către cine. Întrebările îi zburară din minte când scutierul vorbi din nou.

— Mai există un ultim temei pentru care e posibil să fi fost chemat Sir Rand.

— Da?

— Da, spuse el, iar figura lui copilăroasă se posomori.

— Poate că o voiau moartă pe doamnă şi au considerat că e convenabil să-l învinovăţească pe el de crima asta, ca şi de cealaltă.

Părea atât de probabil, încât nu mai avea rost să răspundă. Durerea înţelegerii acestui fapt era atât de pătrunzătoare, încât oricum vorbele erau imposibil de rostit. Merseră în tăcere, până când David o lăsă la uşa odăii ei.

*

Regele continua să fie greu de găsit. Isabel se prezentă în faţa sălii de audienţe a doua zi dimineaţa şi plecă seara, fără a fi primită. Henric nu-i acordase nici măcar un minut, trecând de la o încăpere la alta, însoţit de ostaşul de gardă şi suita sa. Ar fi putut foarte bine fi o străină, la câtă atenţie îi acorda.

Bârfele erau în floare între timp, un vârtej tot mai mare de bănuieli, râsete meschine şi acuzaţii incredibile. Isabel fu scutită de ce era mai rău, poate pentru că puţini

se osteneau să-i vorbească, dar auzi destule de la surorile ei, de la Gwynne şi David, pentru a ghici restul. Ce nu putea evita erau şoaptele şi chicotelile ce-i erau aruncate pe la spate. Musteau de ostilitate ascunsă, sau aşa părea, ca şi când ar fi împărtăşit vina cu Rand.

Nu conta. Nu avea să se lase. Refuza să dispară, fără a fi auzită, fără măcar a putea adresa rugămintea de a primi o explicaţie pentru acuzaţiile aduse lui Rand. Avea nevoie de cineva care să-i spună ce se va întâmpla cu el, îngăduindu-i să-l viziteze.

Nu se întrezărea nicio audienţă. Întrebările ei rămaseră fără răspuns. Dis-de-dimineaţă, a treia zi după arestarea lui Rand, Henric se pregătea să plece în călătoria regală.

Mulţimea care avea să-l însoţească pe rege în călătoria sa lentă se adună în curtea din afara palatului. Nobili onorabili, ostaşi călare pe cai de luptă cu platoşe, curteni, menestreli, dansatori, bufoni puşi pe tumbe, preotul şi servitorii, toţi mişunau în jurul trăsurilor pentru bagaje, buimaci şi dezorientaţi. În cele din urmă, apărură gărzile lui Henric, cu regele în mijlocul lor. Încălecară.

Se făcu ordine şi procesiunea porni. Zgomotul şi zăpăceala se pierdură în zare. Peste Westminster se lăsă liniştea, de parcă toată viaţa s-ar fi scurs atât din oraş, cât şi din palat.

*

Zilele trecură unele după altele, fără prea mult rost. Isabel se simţea prinsă în purgatoriul civilizat al Curţii, şi totuşi în afara cercului acesteia, măritată, însă nu cu adevărat soţie în absenţa lui Rand, lipsită de ţel şi de privilegii. Dormea, dar nu se odihnea, mânca, deşi nu-i era niciodată foame. Părea că aşteaptă ceva şi se temea că nu va sosi nicicând şi totodată prea devreme.

La răsărit, la o săptămână după ce Rand fusese arestat, se aşeză în faţa ferestrei odăii ei. Fărâmiţa pâinea ce fusese menită pentru micul ei dejun, lăsând firimiturile să cadă pe pervaz. Vreo şase păsărele săltară grăbite şi ciripitoare, primind ospăţul pe care li-l oferea. O vrăbiuţă se apropie, privind-o cu capul lăsat într-o parte.

Isabel fu copleşită, amintindu-şi de Rand stând gol, în toată splendoarea, la fereastră, cu o vrăbiuţă agăţată de degetul lui mare. Pe chip i se citea mirarea faţă de încrederea micuţei vietăţi şi se întorsese să i-o împărtăşească. Păruse cu mult mai tânăr în clipa aceea, cum probabil fusese înainte ca intrigile şi daravelele de la Curte să-l fi prins în menghina lor.

— Nu, Sir Rand nu e aici să te hrănească astăzi, îi spuse ea încet micii creaturi înaripate, care o privea cu ochi strălucitori. Da, sunt sigură că ţi-e dor de felul în care îţi fluieră. Poate vei zbura către Turn mai încolo, în dimineaţa aceasta. Sunt sigură că i-ar plăcea să vadă…

Inima i se strânse de parcă i-ar fi fost înhăţată de un pumn gigantic. Inspiră adânc, pentru a alunga durerea. Nu trecuse atât de mult de când era măritată, încât să-i fie dor de mirele ei… bineînţeles că nu. Atunci, de ce o durea atât de tare gândul că era întemniţat în vechiul castel de lângă Tamisa?

Răsună o bătaie în uşa iatacului. Deşi fusese uşoară, păsările îşi luară zborul. Isabel se întoarse să-l întâmpine pe cel aflat la uşă.

— Eşti trează. Bine, spuse Cate, deschizând puţin uşa şi strecurându-şi capul înăuntru. Privirea ei surprinse ochii înroşiţi ai lui Isabel. Nu ţi-e rău din vreo pricină, nu-i aşa?

— Nimic atât de convenabil, spuse ea cu un zâmbet şters. Intră, soră dragă, căci am nevoie de companie. Ai luat micul dejun?

— Cu multă vreme în urmă. Cate, cea mai matinală dintre cele trei surori, vorbi cu un aer virtuos, strecurându-

se înăuntru şi închizând bine uşa în urma ei. Şi bine am făcut. Adineauri, când treceam prin galeria exterioară, a venit la mine un băiat. M-a întrebat dacă sunt sora ta şi mi-a dat asta.

Din săculeţul cu băieri care-i atârna la cingătoare, scoase un pergament sigilat cu ceară. La vederea lui, groaza se năpusti asupra lui Isabel. Semăna foarte mult cu mesajul care o îndemna să vină la biserică, cu atât de multe zile în urmă.

— Ce fel de băiat? întrebă ea, fără a face vreo mişcare.

— Un biet copil de pe stradă, după înfăţişare. Nu avea nicio legătură cu palatul, îndrăznesc să jur. I-am dat un şiling, deşi mi-a spus că fusese deja plătit pentru serviciu.

Nu trebuia neapărat să fie o veste de la acelaşi om, nici instrucţiunile pe care le promisese. Sute de mesaje erau aduse la palat de către băieţi de pe stradă, dornici să câştige un bănuţ sau doi. Era, de fapt, felul în care Rand ar fi putut izbuti să-i trimită vorbă, dacă împrejurările o îngăduiau.

Hotărându-se brusc, Isabel păşi înainte, apucă pergamentul şi rupse sigiliul. Dădu drumul bucăţilor de ceară în mâinile întinse ale lui Cate, iar sora ei se duse la fereastră pentru a se descotorosi de ele. Isabel desfăcu misiva.

Nu era niciun salut. Cele câteva rânduri erau scurte şi la obiect.

Pentru a rupe lanţurile odioase ale căsătoriei, după cum ţi-a fost promis, nu trebuie decât să îndrăzneşti. Vei apărea dinaintea Curţii regelui, jurând că Rand de Braesford a lipsit din palat dinainte de vecernie şi până după ce s-a tras clopotul de miezul nopţii, în data decesului lui Mademoiselle Juliette d'Amboise. Rezultatul va fi mai sigur dacă pomeneşti de sângele de pe mâinile lui, când s-a

întors în patul tău.

Nicio iscălitură, titlu sau sigilii nu se vedeau în josul paginii. Scrisul era precis, ca şi când ar fi fost aşternut de un scrib plătit. Precauţiunea aceea s-ar fi putut datora faptului că autorul se temea să nu-i fie recunoscut scrisul, sau pur şi simplu acesta voise să se încredinţeze că persoana sa nu va fi niciodată legată de consecinţe.

Mototoli pagina, strângând-o cu o forţă care îi zgudui întreaga fiinţă. Voia să rupă hârtia în mii de bucăţele. Da, sau să o lase la vedere în coşul de răchită din garderobă, astfel încât cineva să o întrebuinţeze mai bine.

— Ce este, Isabel? Te simţi bine? Sunt veşti rele? E de la… de la Rand?

— Nu, nu, spuse ea, scuturându-se. Nu e nimic.

— Da, şi presupun că vestea că regina a adus pe lume tripleţi, toţi băieţi, ar fi tot nimic.

Comentariul fu răsplătit cu un zâmbet scurt.

— Nu este de o asemenea importanţă, cu siguranţă, doar cererea de a contribui la atârnarea în streang a soţului meu, depunând mărturie împotriva lui. Cu informaţii false, dacă vrei să ştii.

— Şi eziţi?

— Uimitor, nu-i aşa?

În adâncul minţii ei plutea conturul unei idei legate de acel fapt, deşi nu putea să o formuleze.

— Câtuşi de puţin. Mereu ai avut o inimă blândă, dragă Isabel, deşi încerci să o ascunzi. Ce vei face?

Netezi hârtia şi o împături la loc.

— Nimic, căci nu ştiu unde să trimit refuzul.

Cate o privea cu milă.

— Acesta este singurul tău gând, să refuzi?

— I-aş putea trimite regelui un mesager cu misiva, dacă aş crede că se va osteni să o citească.

— Ceea ce a dovedit cât se poate de clar că nu-i este

pe plac. Păcat că mama sa nu este aici.

— Lady Margaret?

— Îl place pe Rand, s-a folosit de el ani întregi. Totodată, ea este cea care a pus la cale uneltirea ce l-a urcat pe Henric pe tron, cea care ţine inima fiului său în mâinile ei micuţe. Cea care îl înţelege mai bine decât oricine, deşi nu au făcut decât să-şi scrie de-a lungul anilor. Cea care îi conferă cel mai puternic argument de a avea pretenţii asupra descendenţei regale şi astfel…

Isabel ridică mâna pentru a pune capăt şuvoiului convingător de cuvinte.

— Înţeleg, mulţumesc. Dar Lady Margaret nu se va întoarce de la Winchester până după naşterea pruncului regal, chiar dacă nu va fi vorba de tripleţi.

— Aşa este.

Cate slobozi un suspin adânc.

— Decât dacă nu cumva… spuse Isabel, în timp ce speranţa începea să încolţească în sufletul ei.

Mezina îşi ridică privirea.

— Da?

— Decât dacă nu cumva poate fi convinsă că Henric şi coroana sunt în pericol.

Chipul lui Cate vădi tulburarea.

— Isabel! Nu vei face aşa ceva!

— N-o voi face. S-ar putea să binevoiască să mă vadă, chiar dacă fiul ei refuză. Cât despre pericol…

— Sunt două zile lungi călare până la Winchester, pe puţin.

— Un nimic, în comparaţie cu lunga călătorie în nord şi înapoi. Dacă e ca Henric să asculte pe cineva, aceea e mama sa.

Începu să facă o listă în minte cu lucrurile pe care trebuia să le împacheteze, cu lucrurile pe care trebuia să le facă.

— De data aceasta voi călători cu tine, declară Cate.

— Nu cred. Va fi nevoie de tine aici. Te vei perinda în jurul camerei mele, vizitându-mă des şi transmiţându-le tuturor celor care ar putea întreba că am căzut în mrejele melancoliei.

— Dar nu vei fi… O!

— Sau poate că m-a lovit febra, care i-a doborât pe atâţia, dacă crezi că va sluji mai bine scopului nostru. Gwynne te va ajuta, aducând masa, şi puteţi mânca împreună, în aşa fel încât talerul să nu se întoarcă neatins la bucătărie. David îmi va face rost de un cal, ca şi de unul pentru el, de vreme ce trebuie să mă însoţească.

— Nu, vei avea nevoie de o protecţie mai bună de atât…

— Te rog, Cate, vreau ca tu şi Marguerite să staţi departe de povestea asta. Nu aş putea îndura să ştiu că vă pun în primejdie pe vreuna din voi din această pricină.

— Însă tu cauţi primejdia. Să zicem că Rand află despre toate astea. Ce va spune?

Se va înfuria, se gândi Isabel, sau mai curând va spumega de furie la gândul că îl mânase pe David să o ajute. Şi îşi va ieşi din minţi de furie că porniseră la drum fără a fi însoţiţi de o întreagă trupă de ostaşi.

— Nu am de ce să port grija aceasta de vreme ce e bine pus sub cheie în momentul de faţă.

— Şi Graydon?

— S-ar putea ca dragul nostru frate vitreg să nu audă niciodată de călătorie, cu puţin noroc, spuse ea prompt. Şi chiar dacă aude… Sunt femeie măritată, prin bunăvoinţa Maiestăţii Sale, astfel că nu trebuie să mai dau socoteală unei simple rude. Nu, nu te apuca să-mi pui obstacole în cale, draga mea Cate, căci nu am răgaz să mă împiedic de ele. Du-te şi trimite-i pe David şi pe Gwynne la mine, rogu-te. Sunt o mulţime de lucruri de făcut şi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Sora ei făcu întocmai, însă nu fără a mai aduce alte

obiecţii şi fără a lansa avertismente amarnice. Când, în cele din urmă, Cate o părăsi, Isabel rămase în mijlocul odăii cu degetele împletite dinaintea ei. Ar fi trebuit să fie îngrozită de drumul care o aştepta, închipuindu-şi tot soiul de dezastre. Genunchii ar fi trebuit să-i tremure la gândul audienţei cu mama regelui, căci aceasta era o doamnă severă şi pioasă, care nu suferea nesăbuiţii prea uşor. În schimb, sângele îi fierbea de exaltare.

Era liberă să facă după cum alegea, să apuce frâiele, croindu-şi propria cale. Adevărul acestui fapt era la fel de îmbătător ca vinul neîndoit cu apă. Nu era nimeni căruia să-i dea socoteală, nici care să-i poruncească ori să aştepte să se supună regulilor sale. Putea să vină sau să plece după cum o tăia capul, după dorinţă şi după propria minte.

Nu avea să dureze. Dacă i se întâmpla ceva lui Rand, fie Graydon, fie regele avea să preia din nou controlul asupra fiinţei ei şi a averii pe care o va deţine. Dacă Rand supravieţuia, acel drept îi revenea lui. Dar momentan nu o conducea nimeni. Nimeni.

Avea să se desfete cât putea, atât cât urma să dureze.

Capitolul 15

Rand stătea întins pe patul îngust lipit de zid, principala piesă de mobilier din mica încăpere ce-i fusese repartizată. Îşi proptea capul într-un pumn, cu ochii ţintuiţi în tavanul înalt şi căptuşit cu lemn. De lemnul înnegrit de timp atârna splendida dantelă argintie a unei pânze de păianjen, proaspătă şi perfectă. O păienjeniţă harnică lucra de zor, adăugând o nouă secţiune dantelată. Din când în când, cobora pe un fir subţire de mătase, ca şi când ar fi vrut să testeze pericolul ce provenea de la prizonierul cu

care îşi împărţea domeniul, sau mai curând să vadă dacă acesta era comestibil. Descoperind că şansele erau slabe în ambele cazuri, îşi relua truda.

Salteaua de sub Rand fusese umplută în grabă cu câteva mâini de paie, aşa că avea ghemotoace de diverse mărimi. Cearşaful şi pătura care o acopereau nu erau niciunul, nici cealaltă prea curate. Abia dacă băgă de seamă. Se afla, în mintea lui, în pat, la palat, cu Isabel în braţe.

Era uimitor cât de supusă se arăta în închipuirea lui, primindu-l în gura ei fierbinte şi dulce, gustându-l, desfătându-l, în vreme ce-i zâmbea privindu-l în ochi. Îşi acoperi privirea cu braţul liber. Ar fi trebuit să se gândească la altceva, la orice, numai nu la ispitirea neexperimentată şi totuşi negrăit de senzuală a soţiei sale.

Nu reuşea. Era bolnav de dorinţă şi fierbea de furie, pură, dezlănţuită, că fusese smuls din patul ei şi privat de compania şi alinarea ei. Ce altceva conta în comparaţie cu o asemenea pierdere?

Nu voise să i se sucească minţile în asemenea măsură. După ce o va avea, îşi va potoli foamea de ea şi nu va mai fi tulburat de pofta fierbinte ce-l făcea să tânjească neostoit – aşa se gândise. În schimb, pofta şi dorul lui crescuseră înzecit. O voia acum, acolo, lângă el, aproape, în braţele lui. O voia tandră şi supusă, complet goală şi gata pentru el. Era regele nebunilor. Nu-i lipsea decât tichia cu clopoţei zăngănitori.

Auzi paşi care îl treziră din reverie. Apoi clinchetul cheilor, în locul clopoţeilor pe care şi-i închipuise. Se ridică ager şi rămase în alertă, cu picioarele uşor depărtate pentru mai mult echilibru. Nu fusese închis de atâta vreme, încât disperarea şi mâncarea proastă să-i frângă mândria, deşi se temea că la asta avea să ajungă în cele din urmă. Sau poate că nu, dacă ştreangul i-o lua înainte.

Lacătul zdrăngăni. Uşa se deschise. Înăuntru păşi o

siluetă zveltă.

— Jumătate de ceas, nu mai mult, spuse temnicerul, trântind uşa şi încuindu-i pe amândoi înăuntru.

David. Era David, şi nu Isabel. Ar fi trebuit să ştie. Răsuflă zgomotos, îndepărtând dezamăgirea, înainte de a păşi înainte pentru a-i strânge mâna în semn de bun venit.

— Ce veşti mi-aduci? întrebă el. Nu mi se spune nimic, nu ştiu nimic de ultima dată de când ai fost aici.

David strânse din umeri.

— Curtea e la fel, deşi fără rege, care a plecat în călătorie. Copila pe care ai salvat-o o duce bine. Leon nu a mai apărut, în ciuda zvonurilor care spun că a fost văzut ici-colo. Nimic de mare însemnătate.

Nimic, voia flăcăul să spună, ce ar fi putut conduce la eliberare lui. Rand se aştepta la asta. Nu se putea auzi nimic până ce nu era dus dinaintea Curţii regelui şi de acolo direct la ştreang. Următoarele veşti pe care le va primi ar putea fi ultimele.

— Şi stăpâna ta ce face? întrebă el pe un ton neutru, întorcându-se şi începând să măsoare celula, care nu avea mai mult de şase paşi, dintr-un capăt în altul. Ai vreun mesaj din partea ei de data aceasta?

— Vă îndeamnă să vă păstraţi calmul. Va pleca în curând în călătorie pentru a vă dobândi eliberarea.

— Ce? Mintea lui Rand, care părea a fi încetinit, târându-se precum păianjenul, nu pricepea. Cum?

David îi spuse, cu glas gâtuit, de parcă s-ar fi temut să nu fie învinovăţit. Când termină, rămase lângă uşă, cu mâinile împreunate la spate.

— Merge la Winchester, repetă Rand, în timp ce amestecul de groază şi speranţă dinlăuntru îi făcu inima să bată anapoda.

— Doamna ştie că i-aţi fost de folos mamei regelui în trecut şi că vă are la inimă. E tot ce ne-a rămas, căci regele refuză să o primească.

— A încercat să obţină o audienţă?

Buclele aurii ale lui David se clătinară în vreme ce încuviinţă.

— Da, şi a aşteptat ceasuri în şir, dar nu s-a ales cu nimic.

Rand îi aruncă scutierului o privire pătrunzătoare, auzind urma de fervoare din glasul lui. Doamna făcuse încă o cucerire, se părea. Ceva din fiinţa ei o făcea să le cadă cu tronc bărbaţilor, inclusiv soţului ei. Totodată, făcea ca planurile sale să fie imposibile. Winchester se afla la o distanţă istovitoare de Westminster, iar drumul era presărat cu tot soiul de primejdii.

— Nu trebuie să plece. I-o interzic.

David înclină capul, împreunându-şi sprâncenele deasupra nasului.

— Chiar dacă v-ar scăpa gâtul din ştreang?

— Ce rost are să murim amândoi? Nu, refuz să risc aşa ceva.

— Mi-a cerut să o însoţesc.

— Chiar şi aşa.

— Nu ar trebui să ne facem griji în legătură cu hoţii şi ucigaşii, dacă am angaja câţiva mercenari pentru protecţie.

Rand întinse mâna şi o puse pe umărul flăcăului.

— Treaba asta e mai complicată decât pare. O femeie a murit deja. Nu, doamna mea nu trebuie să părăsească palatul. Du-te şi spune-i că nu accept aşa ceva.

— Şi dacă nu va asculta?

Era posibil ca Lady Isabel să n-o facă. Pe toţi sfinţii, era aproape sigur că n-o va face.

— Spune-i să vină la mine. Aranjează treaba prin McConnell, în secret, dacă va fi nevoie. Trebuie să o văd numaidecât. Spune-i. Scutierul execută o plecăciune ţeapănă.

— Mă supun, domnule, dar mă îndoiesc că doamna va face acelaşi lucru.

— Va face. Trebuie sau…

— Da, Sir Rand?

Îşi întoarse privirea, văzând solicitudinea şi compasiunea din ochii albaştri, adânci, ai flăcăului.

— Nu contează. Transmite-i doar porunca mea, spuse el şi adăugă alte ordine felurite, care îl ajutau să-şi verse amarul.

Scutierul se înclină încă o dată în semn de încuviinţare, pregătindu-se să se întoarcă.

— Aşteaptă.

— Domnule?

Rand şovăi, întrebând în cele din urmă.

— Ai sabia mea? Ai ţinut-o la loc sigur?

— Aşa am făcut, domnule.

— Dacă, cumva…

— Da, Sir Rand?

Răbdarea de pe chipul flăcăului rămase neclintită.

— Ia-o ca să o protejezi pe doamna mea. Ţine-o aproape în caz de nevoie.

Se întoarse, pentru că nu voia să vadă că în ochii lui David începea să se citească mila.

— Dar, domnule, nu sunt decât scutierul Domniei Voastre.

— Te-ai antrenat bine şi îndelung, aşa că ai dibăcia necesară, şi puterea. Eşti pregătit.

— Dacă spuneţi, replică flăcăul, cu cuvinte îndurerate, deşi aş prefera să o mânuiţi Domnia Voastră.

Rand se întoarse către el, susţinându-i privirea câteva momente îndelungate. Trecuseră prin multe împreună în ultimul an. Dar-ar Domnul să mai aibă parte de mulţi alţii înainte, până ce David îşi va dobândi pintenii de cavaler.

— Aşa spun, răspunse el cu o umbră de zâmbet. De vreme ce asta nu se va întâmpla, mânuieşte-o aşa cum aş face-o eu.

David se înclină din nou. Uşa celulei cu grilaj de fier se

închise în urma lui.

Rand ceru apă pentru îmbăiat şi bărbierit, tărăgănând lucrurile pentru a-şi omorî timpul. Apoi se aşeză, aşteptând. Aşteptă toată ziua, şi a doua zi, şi cea care urmă. În cele din urmă, încetă să se mai bărbierească în fiecare dimineaţă, încetă să mai ceară apă curată, veşminte curate sau golirea frecventă a puturoasei oale de noapte, care zăcea într-un colţ. Zăcea în pat, holbându-se la tavan.

Uneori vorbea cu păianjenul care îşi ţesea conştiincios pânza deasupra lui. Acuză creatura de toate păcatele femeilor, de trufia egoistă a celei care ţese pânze, urmându-şi capriciul îndărătnic şi sfidându-şi partenerul. Le blestemă pe toate femeile care făceau la fel.

*

Nu avea să se supună poruncilor lui Rand, jură Isabel. În primul rând, nu era timp. În al doilea rând, nu-i convenea să i se poruncească din spatele unei porţi de temniţă. Se aprinsese, de asemenea, la gândul că el putea presupune că va lăsa totul baltă, dând fuga să se bucure cu el de desfătări în celula din Turn. Nu se îndoia că la asta s-ar fi ajuns. Şi, dacă îl evita de teamă că ar putea ceda, acesta era secretul ei.

Momentul să plece în misiunea ei sosise acum, cât la Curte se crease zarvă. Sosiseră veşti despre o răscoală măruntă în West Marches. Mesagerii veniseră şi plecaseră toată ziua, până târziu în noapte, bătând drumul între regele aflat în călătorie şi nobilii rămaşi la castel. Câteva săptămâni de campanie ar fi trebuit să rezolve chestiunea, sau aşa spuneau cei care pretindeau că sunt în cunoştinţă de cauză. Când avea să-i fie la îndemână, Henric urma să-şi îndrepte atenţia asupra acuzaţiei de crimă adusă fostului său tovarăş. Judecarea faptelor va fi aspră, la fel ca şi poruncile ce vor fi date judecătorilor Curţii Regale. Nimeni

nu va fi capabil să-l acuze de favoritism.

Dar ce era rău în puţin favoritism? se întrebă Isabel indignată, pornind către Winchester. Loialitatea şi slujirea necondiţionată nu contau deloc? Henric poate nici n-ar fi fost rege astăzi dacă oameni precum Rand nu l-ar fi susţinut ca şi când ar fi fost vorba de propria cauză, rămânând pe poziţie în ciuda greutăţilor, mărşăluind alături de el de la debarcarea în Ţara Galilor până la măcelul de la Bosworth Field.

Un grup compact părăsi oraşul laolaltă cu ea, în zorii curaţi ai zilei. Pe lângă David, Isabel era însoţită de doi curteni aflaţi în misiune, în slujba mamei regelui, diplomatul spaniol trimis de Isabella de Castilia şi Ferdinand de Aragon cu porunca de a se întoarce cu un raport scris cu prilejul naşterii mult aşteptatului moştenitor al lui Henric, ostaşii curtenilor şi zece mercenari recrutaţi de către David, cu ajutorul pungii lui Rand. Fuseseră tocmiţi şi cai de rezervă, care îi aşteptau la hanurile de pe drum. Coloana înaintă pe calea către Woking, lăsându-l în urmă, către mănăstirea de pe lângă mănăstirea Winchester, unde maicile se ocupau de regina care intrase în travaliu. Traversară sate, trecură pe lângă ferme cu ţarcuri de oi, pe lângă garduri vii în care creşteau flori sălbatice şi pe la marginea câmpurilor acoperite de lanuri de grâu. Iar Isabel simţi, în ciuda poruncii lui Rand de a sta la locul ei, cum se cuvenea unei femei, că protecţia lui o însoţea.

Ajunseră la Winchester seara târziu, după două zile de călătorie. Isabel hotărî să aştepte până dimineaţă pentru a i se înfăţişa lui Lady Margaret. Nu dormise de multe nopţi din pricina neliniştii care o cuprinsese, şi mai era şi epuizată de pe urma călătoriei. Odihna i-ar fi putut ascuţi mintea, lucru de care va avea cu siguranţă nevoie când se va afla faţă în faţă cu mama regelui. Mai mult, nu dorea să apară în straiele prăfuite pe drum, ca şi când ar fi venit cu o misiune disperată.

La cât dormise, ar fi putut foarte bine să bată la uşa palatului la miezul nopţii. Cu ochii încercănaţi şi inima grea, trimise solicitarea pentru o audienţă imediat ce luă micul dejun în dimineaţa aceea. Faptul că îi fu acordată fără preget o făcu să simtă o recunoştinţă arzătoare.

Fu primită într-un iatac decorat cu picturi pastorale uriaşe şi numeroase covoare sarazine folosite în locul rogojinilor. Mama lui Henric era îmbrăcată ca de obicei în negru şi alb, iar faţa ei mică era încadrată de un acoperământ triunghiular. Stătea într-un fotoliu, cu picioarele proptite de un taburet, pentru a le împiedica să atârne, căci nu ajungeau până la podea. Puse deoparte cartea de rugăciuni în clipa în care Isabel fu anunţată şi îşi strecură mâinile în mânecile lungi.

— Ce plăcere să te văd, Lady Isabel, spuse ducesa de Richmond şi Derby, cu vocea ei blândă şi frumos modulată. Sper că nu ne aduci veşti rele de la Westminster…

Neliniştea umbrea ochii de un albastru pal ai doamnei, remarcă Isabel. Era teama firească a unei mame care văzuse regii venind şi plecând în cele cinci decenii de viaţă.

— Nu, Alteţă, răspunse ea, liniştind-o cu promptitudine. Toate bune în ceea ce-l priveşte pe rege, lăsând deoparte o măruntă răzvrătire, pe care cred că o poate stăpâni fără greutate.

— Da, aşa am înţeles din misivele aduse de curtenii care te-au însoţit. La palat sunt toate cum ar trebui să fie?

— Aproape toate, cred.

— Sunt încântată să aud aceasta, şi vom vorbi mai mult mai târziu. Între timp, spune-mi, rogu-te, ce te aduce aici, căci nu pot crede că ai venit fără un ţel.

Isabel ştia exact ce voia să spună, căci avusese timp îndelungat de gândire, pe drum. Trecu direct la subiect, pomenind de moartea lui Juliette d’Amboise şi de arestul lui Rand pentru uciderea acesteia.

— Am mai vorbit, Lady Margaret, despre încercarea duşmanilor regelui de-a face o legătură între moartea pruncului franţuzoaicei şi cea a prinţilor din Turn. E posibil ca Maiestatea Sa să nu aibă cunoştinţă deplină asupra faptului că mulţi curteni ştiu prea bine că doamna a fost trimisă să nască la Braesford Hall. Totul s-a făcut de dragul reginei, desigur…

— Un rege nu-şi face griji cu privire la efectele idilelor sale asupra consoartei, spuse Margaret cu asprime.

Ar fi fost bine să-şi facă, după părerea lui Isabel, deşi nu i-ar fi fost de mare folos să o spună cu voce tare.

— Aşa este, în adevăr, dar ce spuneţi de consecinţele pe care le-ar putea avea asupra copilului cu care este însărcinată Elisabeta?

Mama regelui se ridică de pe fotoliu şi începu să păşească de-a lungul iatacului. Întorcându-se atât de iute, încât micul crucifix de argint atârnat de un lanţ la cingătoare se răsuci, descriind un arc de cerc în aer, pomi înapoi.

— Fiul meu este cu siguranţă conştient de implicaţiile poruncii de arestare, spuse ea, trecând pe lângă Isabel, în drum spre capătul opus al încăperii.

— S-ar putea să fie. Sau s-ar putea să nu-şi dea seama că oamenii, ştiind că Rand a acţionat în numele lui Henric ascunzând-o pe franţuzoaică, trebuie să creadă că a acţionat totodată în numele său şi în acţiunea de îndepărtare a acesteia. Permiţând ca Rand să atârne în ştreang, s-ar implica el însuşi în crimă.

— Presupui că Sir Rand este nevinovat.

— Da.

Isabel nu ar fi putut spune ce-o făcea să fie atât de sigură, dacă nu punea la socoteală felul în care Rand salvase băieţaşul la turnir. Sau felul în care ţinuse copilul după aceea, ca şi când viaţa fragedă a acestuia ar fi avut o valoare nepreţuită. De asemenea, resimţise durerea din

degetul ei vătămat la fel ca ea însăşi, căci i-o citise pe chip. Niciun bărbat atât de blând nu ar fi putut lua viaţa unui nou-născut sau a mamei acestuia.

— O asemenea loialitate este lăudabilă, dar sugerezi că fiul meu ar putea permite ca dreptatea să nu fie slujită cum se cuvine.

— Nu ar face-o pentru a-şi păstra coroana?

Margaret îi aruncă o privire rece.

— S-ar putea foarte bine să creadă, sau să ştie pe baza unor dovezi temeinice, că Sir Rand este vinovat.

— Atunci, de ce nu l-a aruncat în temniţă din clipa în care a sosit în Londra? De ce să aştepte? Nu, Alteţă. Regele a fost constrâns să acţioneze împotriva firii sale juste, sau aşa cred. Moartea lui Mademoiselle d'Amboise a fost pusă la cale pentru a-l pune într-o poziţie stânjenitoare şi pentru a-i forţa mâna. Cineva vrea ca Sir Rand să fie judecat, astfel încât dovezile împotriva lui să-l întineze pe rege. După ce Henric va fi bănuit că a poruncit odioasa crimă asupra propriei progenituri şi a mamei pruncului, va putea fi acuzat de pruncucidere, ca şi Richard al III-lea, şi îndepărtat cu uşurinţă de la putere.

Lady Margaret se opri din mers, privind-o ţintă pe Isabel.

— Ideea nu este nouă.

— Dar felul în care Rand a fost ademenit la scena crimei, a cărei victimă a fost Mademoiselle Juliette, îi conferă o mai mare greutate, nu sunteţi de acord?

— Dacă am şti cine a urmărit-o. Da, şi unde a fost dusă.

Acesta era momentul aşteptat de Isabel.

— Este ceva ce aţi putea descoperi, Lady Margaret, spuse ea, ascunzându-şi mâinile strânse în pumn în pliurile rochiei. Sunteţi mama regelui şi aveţi întâietate asupra afecţiunii sale. Nimeni nu poate, şi nu vă va nega nicio solicitare. Mai mult, mi s-a spus că uneori conduceţi

consiliul în judecarea unor probleme minore, cu binecuvântarea regelui, că ascultaţi petiţii şi îi daţi verdicte, astfel încât Maiestatea Sa să-şi poată îndrepta eforturile asupra unor chestiuni de mai mare însemnătate.

Nu aţi putea conduce judecata în această chestiune?

— Judecata.

Chipul femeii mai vârstnice deveni îngândurat.

— Cu influenţa şi porunca Domniei Voastre, ar putea fi găsit căpitanul ostaşilor care au luat-o pe franţuzoaică de la Braesford. Moaşa care a adus copilul pe lume ar putea fi adusă dinaintea Alteţei Voastre pentru a fi chestionată. Proprietarul castelului în care a fost ucisă domnişoara ar putea fi găsit pentru a lămuri cum a ajuns să fie adăpostită acolo, sau cel puţin de ce a murit în locul acela şi nu în altul.

— Sugerezi să fac toate acestea câtă vreme Henric lipseşte de la Westminster. Da, şi cât e, de altfel, ocupat cu această răzvrătire.

Isabel roşi.

— Nu intenţionam să sugerez ceva atât de… complicat. Doar că nu mai e vreme de întârziat.

— Aşa este, încuviinţă mama regelui, cu un gest categoric, înainte de a se întoarce, lăsându-şi privirea să zăbovească asupra băncii de rugăciune din stejar negru, acoperită cu catifea, aşezată într-un colţ. Vocea ei se transformă în şoaptă:

— Dar dacă răspunsurile se dovedesc a fi… greşite?

— Nu îndrăznesc să mă gândesc că vor fi, răspunse Isabel. Dar dacă se va întâmpla aşa, trebuie să îndreptaţi lucrurile, Alteţă.

Nu puteţi fi cine sunteţi şi să acceptaţi cu conştiinţa împăcată că lucrurile ar putea fi altfel.

Între ele se aşternu tăcerea. De undeva, se auzeau voci bărbăteşti grave şi limpezi psalmodiind cu o forţă reţinută.

Un câine lătră şi fu mustrat. Găinile cotcodăciră, apoi tăcură.

Isabel stătea atât de ţeapănă şi de dreaptă, încât o dureau genunchii. Începu să se clatine, cu o mişcare imperceptibilă, care devenea tot mai pregnantă cu fiecare secundă ce trecea.

— Nu, spuse în cele din urmă Lady Margaret, refuz să cred că Henric este vinovat. Şi nu pot accepta nici că Sir Rand ar fi.

Dacă e să facem ceva, totul trebuie întreprins curând şi trebuie să se întâmple în Westminster. Acolo am acces la registrele contabile, care arată cine a fost plătit, când şi pentru ce serviciu, ca şi la mesageri pe care să-i trimit pe ici, pe colo, şi, de asemenea, la sigiliile oficiale, ceea ce va forţa aflarea răspunsurilor.

Era o încuviinţare deplină, îşi dădu seama Isabel. Câştigase. Uşurarea fu atât de intensă, încât îi înmuie genunchii, forţând-o să se scuture pentru a-şi reveni.

Lady Margaret îi aruncă o privire scurtă.

— Bineînţeles, va trebui să o părăsesc pe Elisabeta.

— Da, dar regina-consoartă mai are câteva săptămâni până îi vine sorocul, dacă nu mă înşel…

— Aşa crede toată lumea, socotind de la nuntă. Nu sunt convinsă. Dar nu contează. Trebuie să le încredinţăm siguranţa ei doctorului şi celor care se învârt în jurul ei precum viespile în preajma unui fruct copt.

— Sunt sigură că totul va fi bine. N-o avea Maiestatea Sa… o construcţie robustă, dar nu e nici slabă.

— După cum spuneţi. Lady Margaret inspiră adânc, împingând aerul în plămâni grăbită. Voi avea nevoie de ajutor dacă e să rezolvăm problema la vreme. După ce te întorci la Westminster, trebuie să te muţi într-o încăpere aflată lângă a mea şi să devii scribul meu pentru mesajele care vor pleca, purtând sigiliul meu personal. Nu avem nevoie de vorbe goale cu privire la această poveste. Dacă

totul merge bine, s-ar putea să îndreptăm nebunia aceasta, păzind vieţile bărbaţilor pe care îi iubim.

Mama regelui credea că ea îl iubea pe Rand. Isabel deschise gura să o contrazică, dar o închise la loc. Îngăduirea sugestiei ar putea fi un avantaj. Ridicând bărbia, spuse:

— Dacă vă amintiţi, Alteţă, odaia pe care am împărţit-o cu Rand se afla lângă încăperile regelui.

Lady Margaret încuviinţă.

— Aşa este. Atunci mergi şi pregăteşte-te. Plecăm către Westminster de îndată ce toate sunt puse la cale.

Isabel acceptă semnul de plecare cu o reverenţă adâncă. O clipă mai târziu ieşea din iatac, închizând uşa în urma ei. Se opri acolo, holbându-se în gol.

Câştigase. Concesia pe care se gândise să o obţină îi fusese acordată.

Ar fi trebuit să fie bucuroasă. Euforia ar fi trebuit să-i alerge prin vine, înfierbântându-i sângele şi umplându-i toate cotloanele inimii. În schimb, se simţi deodată ostenită, atât de ostenită. Iar în mintea ei se repeta la nesfârşit întrebarea pe care Lady Margaret i-o şoptea lui Dumnezeu, cu care se consulta în faţa băncuţei pentru rugăciuni.

Ce se va întâmpla dacă răspunsurile descoperite la judecată se vor dovedi a fi într-adevăr greşite?

Pregătirile pentru întoarcerea de la Winchester durară o eternitate, sau aşa părea. Servitorii alergau de colo-colo, cu stive de pânzeturi împăturite. Lacheii demontau paturile pentru a fi încărcate, împachetând farfurii de argint şi aur, cupe, castroane şi urcioare. Caii şi catârii, căruţele şi trăsurile fură adunate. Fură trimişi mesageri înainte pentru a le anunţa sosirea la hanul unde aveau să se odihnească peste noapte. Trebuiră să fie lămurite ciondănelile între slujitorii lui Lady Margaret, cu privire la cine va pleca şi cine va rămâne.

Isabel aşteptă cu o nerăbdare febrilă. I-ar fi plăcut să-i mustre pe servitori, forţându-i să se mişte mai repede. Voia să încalece şi să o ia la galop, la fel de repede cum venise. Dar nu-i stătea în putere să facă niciuna, nici alta. Nu era stăpâna servitorilor pentru a le porunci, şi nu o putea insulta pe mama regelui, plecând înaintea ei.

În cea de-a treia zi de pregătiri, pe când căuta să-şi amăgească răbdarea în grădina mănăstirii, dădu peste Elisabeta de York. O văzuse în trecere şi la masă, desigur, însă regina lui Henric era de obicei înconjurată de atâtea doamne de companie, călugăriţe şi curteni, încât era imposibil să-i vorbeşti. Acum, iat-o şezând, împodobită cu razele soarelui de vară, care se strecurau printr-o tufă de trandafiri, citind o carte cu învelitori marmorate. Ridică privirea, cu un chip îngrijorat, la auzul paşilor lui Isabel.

— Ah, Lady Isabel, tu erai, spuse ea, iar trăsăturile i se relaxară sub zâmbetul care îi apăru pe chip.

— Iertaţi-mă, Maiestatea Voastră, spuse Isabel iute, făcând o reverenţă. Nu am vrut să vă deranjez.

— Câtuşi de puţin, eşti cât se poate de bine-venită. Doar că mă gândeam că ar putea fi… Se opri, trăgând iute aer în piept. E destul să spun că nu de tine urmăresc să scap. Vino, şezi lângă mine pe bancă. Încap mai mult de doi oameni, chiar şi în condiţia mea specială.

Nu era posibil să refuzi o rugăminte regală. Murmurând recunoscătoare, Isabel se supuse. Şezură, schimbând politeţurile obişnuite pentru câteva clipe.

— Aştepţi cu nerăbdare să pleci, presupun, spuse Elisabeta curând, iar în ochii albaştri ca marea îi licări un zâmbet. Cerinţele celor de sânge regesc pot fi plictisitoare, nu-i aşa?

— O, nu aş spune asta.

— Nu, căci eşti prea politicoasă. O spun eu în locul tău, căci le îndur zilnic.

— În adevăr, mă mir cum de le îndураţi, mai ales

acum.

Privirea reginei se mohorî.

— Plecarea ta ar putea să-mi uşureze sarcina.

Obrajii lui Isabel se împurpurară.

— Îmi cer iertare dacă v-am pricinuit greutăţi cu venirea mea aici.

— Nu, nu, am vrut doar să spun că o iei pe soacra mea cu tine când vei pleca – un mare favor. Mişcă dintr-un umăr rotund şi delicat. Lady Margaret este o femeie puternică, mai puternică decât mine, în ciuda staturii ei micuţe. Ideile ei cu privire la ce este necesar pentru a aduce un prinţ pe lume se bat cap în cap cu ideile mamei mele, care a născut opt cât a fost căsătorită cu tata, considerându-se prin urmare expertă. Certurile lor nesfârşite, regulile şi instrucţiunile lor contradictorii m-au tulburat profund.

— Îmi închipui că da.

— Desigur, port în pântece un viitor rege, cel care va izvodi o nouă dinastie Tudor, după cum ni se spune. Domnia Sa, soacra mea, dă socoteală în faţa lui Henric pentru siguranţa acestuia, astfel că trebuie să mă supun regulilor ei stricte mai presus de orice.

— Mă mir că a încuviinţat să vă părăsească.

— La fel şi eu, crede-mă. Nu pot decât să presupun că nevoia este imperioasă.

În comentariul ei blând se ghicea intonaţia vagă a unei întrebări. Lui Isabel îi stătea pe limbă să-i povestească pricina şi evenimentele care pricinuiseră plecarea, dar închise gura la timp. Cât de îngrozitor ar fi să o supere pe regină într-atât, încât să o facă să intre în travaliu înainte de vreme.

— Sunt sigură că Lady Margaret vă va spune totul dacă întrebaţi.

— Iar eu sunt sigură că n-o va face, o încredinţă Elisabeta de York.

— Sunt ferită de orice neplăcere pe durata sarcinii. Sau pentru totdeauna, după cum va fi cazul.

Îşi puse o mână pe pântecul umflat, frecându-l cu o mângâiere blândă.

— Nu mă plâng, ştiind că este pentru binele copilului pe care îl port, care este totodată moştenitorul tatălui meu, ca şi al meu.

Isabel întâlni privirea reginei, iar ochii ei se îmblânziră, înţelegând că fiica lui Eduard al IV-lea era pe deplin conştientă că spiţa regală a Plantageneţilor din familia ei va continua, chiar dacă doar pe linie maternă. Totuşi, după un moment fu izbită de adevărata forţă a cuvintelor rostite de regina-consoartă a lui Henric. Se încruntă, spunând:

— Dacă ştiţi că chestiunea este neplăcută, atunci…

— O, ştiu mult mai mult de-atât.

— Doamnă?

— Ştiu că Henric, în mod destul de firesc, şi-a adus o amantă din Franţa, şi că femeia a avut un copil. Am auzit şoapte cum că pruncul nu ar fi trăit şi înclin să o cred după spectacolul de la nunta ta cu Sir Rand.

Era logic, după cum se gândise şi Isabel înainte, ca Elisabeta să afle aceste lucruri la Curte, unde toţi cei care nu aveau la inimă legătura ei cu regimul yorkist se puteau răzbuna tulburându-i liniştea cu clevetiri. Isabel fu pătrunsă de compasiune faţă de regină, la gândul celor care îi erau mai puţin decât prieteni, dacă nu duşmani de-a dreptul.

— Îmi pare sincer rău, spuse ea cu sinceritate.

— Ai o inimă bună, Lady Isabel, dar te rog să nu zăboveşti prea mult asupra vieţii mele. Mă aflu acolo unde Dumnezeu şi soarta mea intenţionează să fiu. Nu pomenesc de mica mea nemulţumire decât pentru a-mi exprima recunoştinţa pentru scurtul răgaz pe care mi-l acorzi. Pentru acesta, ca şi pentru prietenia pe care mi-ai oferit-o cu sufletul deschis, aş dori să-ţi fac un favor. Dacă vreodată

voi putea face ceva pentru tine, nu trebuie decât să ceri.

Era un dar de preţ, şi Isabel ştia cum să-l preţuiască. Elisabeta de York nu complota şi nu pretindea că deţine vreo influenţă asupra Curţii soţului său, dar asta nu însemna că era ineficientă. Femeia care împărţea aşternutul unui rege şi îi purta pruncii nu avea să fie nicicând lipsită de putere.

Isabel îşi exprimă aprecierea cât de bine putu. Apoi, stătură împreună, înconjurate de parfumul petalelor de trandafir, care cădeau asupra lor ca o ploaie blândă. Iar în următoarele două zile, ea şi Elisabeta de York se întâlniră deseori în acelaşi loc, vorbind despre o mie de lucruri, printre care şi despre oameni şi metehnele lor, despre căsătoriile neîncuviinţate pe deplin, despre cum era să înveţi să trăieşti cu un soţ straniu. Lui Isabel îi păru oarecum rău, după toate acestea, când veni momentul să plece.

Plecară totuşi, într-o zi fierbinte de la sfârşitul lui august. Când zidurile de la Winchester rămaseră în urmă, coloana de călăreţi care-i însoţeau, gărzile, curtenii, servitorii, trăsurile de bagaje şi căruţele cu provizii înaintau lent şi maiestuos. Isabel, călărind în ritmul preferat de Lady Margaret, se trezi în curând cu o durere de cap, de la căldură, praf şi prelegeri despre orice, de la cum să-şi poarte bonetele şi vălurile, până la cât de des să-şi spună rugăciunile. Trebuia să facă pe tovarăşa zâmbitoare de dragul favorurilor viitoare şi, mai presus de orice, să fie recunoscătoare pentru demararea cercetărilor privind moartea lui Juliette d’Amboise, chiar şi în acest ritm lent. Niciodată în viaţa ei nu mai fusese atât de bucuroasă să se apropie de marea întindere a Londrei şi de panglica lucitoare a Tamisei, sau să intre tropotind pe King’s Street, care ducea către palatul Westminster.

Curând fu reinstalată în camera nupţială, lângă încăperile regelui, cu surorile ei pe-aproape. În următoarele

câteva zile, văzu mesaje purtând sigiliul lui Lady Margaret împrăştiindu-se în toate direcţiile. Dar, deşi la porunca mamei regelui diverşi nobili şi soldaţi ai regelui mărşăluiau de colo-colo, nimeni nu putea spune cine ordonase călătoria în nord pentru a o escorta pe franţuzoaică de la Braesford. Nimeni nu avea habar cine luase parte la această incursiune sau unde plecaseră apoi. Unii sugerau că era posibil ca ostaşii să fi fost mercenari, obligaţi să accepte misiunea şi îmbrăcaţi cu uniforma regală, dar absolut nimeni nu se încumeta să ghicească cine îi angajase şi pentru ce motiv. Ce importanţă putea avea, la urma urmelor? Femeia nu fusese decât amanta regelui, ceva mai mult decât o târfă, aşa că nu prea merita să pierzi timpul pentru a răspunde la întrebări despre ea.

Isabel, observând atitudinea, nu putea să nu se întrebe dacă cei chestionaţi nu-şi închipuiau cumva că protejează interesele regelui şi pe cele ale casei de Lancaster. Asta ar fi explicat multe.

Dar nu, era inacceptabil, căci dacă Henric era vinovat, ce-ar fi însemnat asta pentru Rand?

La timpul potrivit, fu adusă la Westminster moaşa care fusese la Braesford, încadrată de escortă. Fu dusă direct în sala de consiliu a lui Lady Margaret, o încăpere lungă lambrisată, decorată cu tapiserii brodate cu o hersă, emblema familiei Beaufort, din care aceasta făcea parte.

Isabel trepida de nerăbdare, în timp ce stătea de-a dreapta lui Lady Margaret, lângă un scrib discret, care îngenunchease cu peniţa şi hârtia în mână, sprijinindu-se într-un genunchi în timp ce înregistra desfăşurarea evenimentelor. Părea că era posibil să afle în cele din urmă ce se întâmplase la Braesford.

Moaşa, o femeie rotofeie cu şolduri mari, cu o faţă rotundă şi un nas moale, aproape fără formă, părea speriată de moarte. Se albise la chip, ochii îi ieşeau din cap, iar buzele îi tremurau. Avea veşminte simple şi pătate de

pe drum, iar baticul din pânză simplă, care îi acoperea capul, alunecase într-o parte, astfel că părea a fi pe jumătate cherchelită.

Isabel simţi un impuls de compasiune faţă de oboseala şi groaza femeii, dar alungă sentimentul din inimă. Cu cât era mai uimită moaşa de locul în care se afla şi de persoana care punea întrebări, cu atât aveau mai multe şansă să afle, în sfârşit, adevărul.

— Numele tău, spuse Lady Margaret înainte de a începe.

Moaşa se făcu din albă roşie. Trase de batic, deşi fără a-l potrivi mai bine.

— Agnes Wellman, milady.

Întrebările continuară, stabilind statutul femeii ca văduvă a unui om ce-şi dobândise libertatea, unde locuia, de când locuia acolo, dacă avea copii, de cât timp era moaşă, cum ajunsese să intre în breasla aceasta, câţi copii adusese pe lume şi câţi trăiseră, ca şi o duzină de alte lucruri. În cele din urmă, se ajunse la miezul problemei.

— Într-o noapte, în luna iulie a acestui an, ai fost chemată să asişti la o naştere la Braesford Hall. Aşa este?

— Da, milady.

— Ai ajuns la timp, găsind-o pe femeie în travaliu, cred. Spune-ne ce s-a întâmplat apoi.

Femeia arăta de parcă era pe cale să leşine. Înghiţea întruna în sec şi clipea atât de des, că părea a fi un tic.

— Îmi făcui treaba cât de bine putui. Doamna se descurca cu greu.

— Era o doamnă?

Expresia de pe chipul lui Lady Margaret în timp ce puse întrebarea spunea clar că se îndoia.

— Da, era, deşi era străină. Ţipa, rugându-se cu vorbe pe care nu le putui pricepe.

— A adus pruncul pe lume?

— Aşa făcu, deşi fu o treabă lungă şi istovitoare. Fu o

naştere grea, dar până la urmă pruncul ieşi. Era o fetiţă, tare frumuşică.

— Vie şi sănătoasă?

— O, da. Plânse şi toate cele, căci îi curăţai gâtlejul ca să poată. Era un picuşor slăbită din pricina travaliului lung, dar era teafără şi nevătămată.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— I-o arătai mamei, cum nu. Şi tare mândră fu. Dar începea să lepede placenta şi trebuia să mă ocup de ea. Domnul care era acolo, Braesford însuşi, luă pruncul şi plecă iute cu el în încăperea de alături. Mă mirai, căci cei mai mulţi bărbaţi se feresc să-i atingă pe micuţi. Se tem să nu-i rănească, înţelegeţi.

— Da, da, şi apoi?

— Păi, biata copilă tăcu deodată din plâns. Dar nu mă gândii prea mult la asta, că mama sângera abitir. Abia mai târziu…

— Sângerarea mamei s-a oprit?

— Da, căci aveam ierburi şi leacuri şi pânză curată pentru aşa ceva.

Lady Margaret încuviinţă satisfăcută.

— Şi cât a trecut până te-ai gândit din nou la prunc?

— Să fi fost un ceas. Braesford se întoarse să întrebe de doamnă. Zise că servitoarea doamnei îmbăiase fetiţa şi o înfăşase, şi dormea dusă.

— Aşadar, apoi ai părăsit conacul. Nu ţi s-a cerut să rămâi să îngrijeşti de mamă şi copil?

— Nu, milady. Servitoarea, o străină ca şi stăpâna ei, ştia câte ceva despre naşteri. Trebuie să fi ştiut, căci încercase să aducă pruncul pe lume înainte să fiu adusă eu. Îmi plătiră ce mi se cuvenea şi plecai.

Buza de sus a moaşei se răsfrânse în timp ce vorbi, de parcă îi era ciudă că fusese trimisă acasă, când se aşteptase, fără îndoială, să slujească timp de câteva zile, câştigând mai mulţi bani din asta.

— Şi apoi?

— Păi, coborâi treptele şi plecai, aşa făcui. Afară mă întâlnii cu omul ce avea să mă ducă spre casă. Trecu o vreme de când călăream în spatele lui, pe calul de-l mâna, când simţii duhoarea.

— Duhoarea?

— Ziceai că-i carne arsă, jur. Mă uitai în sus şi văzui nouri negri de fum ieşind pe coşul odăii din care ieşisem.

Lady Margaret se încruntă.

— Nu se poate să fi mirosit a altceva? Un foc de la bucătărie, de pildă?

Femeia scutură din cap, aproape smulgându-şi baticul.

— Aş zice că nu, milady. Nu semăna deloc. Era mai… mai…

— Ajunge, spuse Lady Margaret, întrerupând-o cu un gest regal.

În încăpere se aşternu liniştea, străpunsă doar de scârţâitul peniţei scribului pe pergament. Sunetul încetă când bărbatul scrise tot ce se spusese.

Isabel aşteptă ca mama regelui să continue. Cum n-o făcu, îşi drese glasul discret.

— Da, Lady Isabel? spuse sec Lady Margaret.

— Aş putea vorbi?

O mână mică flutură, în semn de încuviinţare. Isabel se întoarse imediat către moaşă.

— Ardea deja focul în cămin?

— Da, aşa e. Era o noapte cu burniţă, cu umezeală şi frig, chiar de era vară. Tare bine fu cu un foc în odaie. Îmi place să am apă fierbinte la îndemână, ştiţi, să-mi încălzesc mâinile înainte de a mă apuca de treabă.

— Aşadar, a ars tot timpul. Ai scos placenta, aşa ai spus, dacă îmi amintesc. Ce-ai făcut cu ea?

— Păi, nimic. Am dat-o din cale, lăsând-o cu cârpele însângerate şi celelalte. Era treaba servitoarei să cureţe

odaia, apoi…

— Nu e posibil ca aceasta să fi aruncat cârpele şi toate celelalte în foc? Nu s-ar putea ca mirosul să fi venit de la placenta care ardea?

Femeia făcu ochii mari.

— Păi… păi, cred că-i posibil să se fi întâmplat asta. Dar nu am mai auzit copilul.

— Pruncul trebuia să fi adormit. Ar fi fost atât de neobişnuit să nu-l auzi?

Femeia scutură încet din cap.

— Nu neapărat, când naşterea e aşa de grea. Dar domnul care veni şi luă copilul nu fu ceva obişnuit, vedeţi…

— Ai avut vreo pricină să crezi că Braesford voia să facă rău? El şi doamna şi-au spus ceva care să te facă să crezi că pruncul ar putea fi vătămat?

— Nu pot să spui asta, acum că mă gândesc…

— Cu toate acestea, ai crezut imediat, simţind miros de carne arsă, că pruncul fusese ucis? Dar omul care te-a adus? A observat şi el?

Femeia se lumină la faţă.

— O, nu era tot ăla de mă aduse. Era Tom Croker ăl tânăr, fiul bătrânului Tom, ăl de veni după mine, ştiţi. Ala de mă duse acasă era altul pe care nu-l mai văzusem până atuncea, era un domn, cum ar veni. Dar a simţit şi el duhoarea, mintenaş. Ba chiar el primul, şi m-a întrebat ce cred, zicând că mirosea ciudat. Şi-şi aminti de vremea când băiatul care îl slujea căzuse în vatră, aşa-mi povesti, şi se arsese tot înainte de-a fi tras afară.

Capitolul 16

Rand îşi tunse în cele din urmă barba care îi crescuse. Se îmbăie, căci nu se mai putea suporta. Jumătatea de

găleată de apă rece adusă de paznici în schimbul unui preţ pipărat era departe de baia somptuoasă pe care i-o pregătise Isabel după turnir. Îi lipsea cada mare şi plină, cu căptuşeala comodă de pânză, îi lipsea săpunul parfumat, ştergarele de pânză, îi lipseau, cel mai mult, atingerea ispititoare a femeii adorabile care îngenunchease să-l îmbăieze, şi pe care o trăsese în apă, lângă el.

Dumnezeule, dar Isabel fusese caldă şi tandră, iar pielea ei ca satinul peste fildeş. Dacă închidea ochii, putea evada dincolo de zidurile de piatră, îşi putea închipui că se află în odaia lor, cu ea în braţe din nou. Gura ei fusese atât de dulce, părul ei o minune mătăsoasă, atât de moale că îi venea să se îngroape cu totul în el. Şi o făcuse, da, o făcuse.

Ridicându-se de pe salteaua aspră şi îndreptându-se de spate, se scuturã, înjurând abitir în engleză, franceză şi în lingua franca a mercenarilor din armatele europene. Dacă nu găsea altceva de făcut decât să se tortureze şi să se amăgească cu amintiri, avea să o ia razna.

Pierdut în lupta violentă împotriva senzaţiei prea vii din amintire, nu auzi cheia învârtindu-se în lacăt. Se întoarse către uşă doar în clipa în care aceasta se deschise. Pentru o clipă crezu are febră sau că şi-a pierdut, într-adevăr, minţile, căci părea că Isabel păşise în cămăruţa lui ca o celulă, aducând odată cu ea o rafală de aer proaspăt, parfum sarazin şi splendoare.

Era incredibil de frumoasă, cu mantia ei de vară din pânză de un gălbui-auriu, brodată cu roşu, pe care o purta pe deasupra unei rochii din pânză subţire, cu boneţica roşie şi vălul de cel mai pal oranj acoperindu-i părul. În mâini ducea un coş acoperit din care se răspândeau arome atât de ademenitoare că stomacul îi ghiorăi cu o nerăbdare nestăpânită. Totuşi, pe ea voia să o devoreze, fiecare centimetru din ea, fără întrerupere sau piedică, oprindu-se doar când va fi fost satisfăcut pentru totdeauna.

— Ei bine, domnule… spuse ea, oprindu-se exact lângă uşă, în vreme ce temnicerul o închise în urma ei. Ai trimis după mine, pare-mi-se. Nu sunt bine-venită?

— Ba da, răspunse el, cu vocea răguşită din pricina neîntrebuinţării. Pieptul i se strânse exact în clipa în care vorbi şi o furie oarbă îl traversă asemenea unui fulger. Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost de ţi-a trebuit atâta timp să ajungi?

Îl studia aşa cum se uită o pasăre la un şarpe încolăcit, precaută şi totuşi încrezătoare în gândul că va putea zbura. Apropiindu-se de el cu paşi uşori, îşi depuse povara pe măsuţa de sub fereastra înaltă, îndepărtând cartea pe care el o citea, lăuta, câteva bucăţi de pergament, peniţa şi o călimară cu cerneală uscată. Se întoarse încet să o urmeze, ca o floarea-soarelui către soare, privind-o cu fiecare fibră din trup încordată la maximum. Muşchii stomacului i se încleştară, iar ceafa i se înfierbântă când o văzu scoţându-şi mantia de pe umeri şi aşezând-o pe unicul lui scaun.

— M-am ocupat de descoperirea adevărului cu privire la moartea lui Mademoiselle d’Amboise, spuse ea.

Vocea ei se dorea a fi alinătoare. În schimb, acţionă asupra lui precum cântecul unei sirene, astfel că făcu un pas înspre ea. Iritarea prilejuită de acea mişcare involuntară se făcu simţită şi în răspunsul pe care i-l dădu.

— Am trimis vorbă că nu trebuie să te preocupe.

— Ce ar fi trebuit să fac? Să stau să cos floricele, aşteptând să aud că ai fost atârnat în ştreang?

— Aşteptând mai curând să auzi că blestemul Graţiilor se împlinise şi că erai liberă.

Ea îşi plecă genele, dar nu înainte ca el să surprindă un licăr în verdele viu al ochilor ei.

— Mi-am pierdut răbdarea.

— Sau supunerea pe care ai jurat-o în faţa preotului.

— E o simplă vanitate bărbătească, cred. La slujba de

duminica trecută, acelaşi preot a declarat că femeile sunt creaturi primitive, copleşite de pasiuni şi lipsite de onoare. Dacă ni se refuză onoarea, atunci de ce să ne mai ostenim cu un jurământ pe care nu l-am ales noi?

— Te copleşesc pasiunile, dulce nevastă?

Îl răsplăti ridicându-şi ochii pentru a-i arunca o privire fulgerătoare.

— Descrierea îi aparţinea preotului, nu mie. Doreşti să auzi ce am făcut, sau nu?

Dorea, dar după alte dorinţe care-i împresurau mintea. Ridicând o mână în semn de încuviinţare, se întoarse, pentru a alunga dovada efectului pe care îl avuseseră gândurile lui cu privire la pasiunile ei asupra trupului său.

Cu colţul ochiului, îşi văzu patul îngust şi bucata de mătase albă care zăcea la capul acestuia. Era mâneca din costumul de nuntă al lui Isabel, pe care i-l oferise ca favor la turnir. Deprinsese obiceiul de a şi-o trece printre degete şi de a dormi cu ea pe faţă, după ce o găsise printre lucrurile aduse de David spre alinarea lui. Purta încă urmele sângelui său, maro pal pe mătasea albă, dar păstra totodată captivă în ţesătura sa aroma vagă a lui Isabel, parfumul ei preferat şi dulceaţa ei naturală. Ducându-l la nas, îşi calma bătăile inimii, sau cel puţin aşa părea, făcându-l să plonjeze în vise de satir.

Nu-i era de folos să o lase să ghicească cât de dependent devenise de o astfel de consolare. Mişcându-se fără grabă, păşi către pat, prefăcându-se că îndreaptă aşternutul soios, şi strecură dreptunghiul de mătase sub el. Întorcându-se iar, făcu o plecăciune ironică, invitând-o să se aşeze pe patul jos. Ea privi către salteaua plină de cocoloaşe, apoi înspre el, înainte de a scutura din cap.

— Prefer să rămân în picioare.

Era înţelept din partea ei să evite acel pas cât se poate de vădit către pierzanie, se gândi el. Ar fi putut să i

se alăture cu uşurinţă, punând capăt tuturor discuţiilor.

— Ştiai, întrebă ea, sprijinindu-şi vârfurile degetelor de masa de lângă ea, că omul care a dus-o pe moaşă acasă, după ce pruncul lui Mademoiselle Juliette d'Amboise a fost adus pe lume, nu era din Braesford? Că era, de fapt, un gentilom?

— Un gentilom?

— Aşa a spus femeia. Nu-l cunoştea şi nici nu i-a spus cum îl cheamă. Se pare că el este cel care i-a băgat în cap ideea cu arderea pruncului.

Rand nu ştiuse. Totuşi, chiar dacă avea ideile sale cu privire la cine ar fi putut pune treaba la cale, nu erau prea multe de făcut.

— Mă tem că lucrurile au mers prea departe, încât pricinile şi stratagemele să mai conteze. Se opri, dând subiectul deoparte cu un gest. Văd că nu mai ai atela la deget. Înseamnă că s-a vindecat?

— Da, aşa e. Privi spre deget o clipă, apoi îi întâlni privirea, cu ochi limpezi şi atât de blânzi la gândul amintirii, încât îi făcu inima să tresară. Fapt pentru care trebuie să-ţi mulţumesc din nou.

Se putea gândi la felurile în care ar putea-o face, dar îşi înghiţi cuvintele, înclinând din cap.

— Pentru puţin.

— Ba nu. Ea trase iute aer în piept, gest care îi făcu sânii să se ridice şi mai mult deasupra corsetului. Unde eram? Consiliul lui Lady Margaret şi ce s-a descoperit. Îngăduie-mi să-ţi spun, dacă se poate.

În vreme ce el o privea, continuă să relateze o mulţime de lucruri, cele mai multe necunoscute pentru el. Speranţa, emoţia aceea nenorocită care înnoda sufletele oamenilor, se trezi înlăuntrul lui în vreme ce asculta, mai ales după ce îşi dădu seama de anvergura pe care o căpătaseră lucrurile, după implicarea lui Lady Margaret în toată povestea. Dar o alungă fără milă. Nu avea rost, nu

atâta vreme cât zăcea după gratii, lipsit de puterea de a-i oferi cea mai mică protecţie soţiei sale.

— Îţi dai seama, spuse el cu voită batjocură, că o femeie a murit pentru a împiedica ieşirea la suprafaţă a informaţiilor pe care le cauţi? Înţelegi că poţi fi ucisă dacă nu încetezi, nu-i aşa?

— Nu sunt proastă, oricât ai prefera tu să fiu, răspunse ea ridicându-şi bărbia. Dar urăsc nedreptatea, nu pot să rabd ca oricine ar fi acela care a adus nenorocirea aceasta asupra ta să profite de pe urma ei.

— Aşadar, ceea ce te tulbură este nedreptatea. Nu eşti îngrijorată cu privire la viaţa mea.

— Nu am spus asta. Ce fel de nevastă aş fi să mă arăt mulţumită că vei muri pentru o crimă pe care nu ai comis-o?

— Una forţată să se căsătorească împotriva voinţei ei, îşi rosti el tărăgănat gândul întors pe toate părţile de multe ori. Unele se roagă să scape din astfel de uniuni. Dar dacă ai câtuşi de puţin respect pentru legământul dintre noi, îmi vei urma porunca în această chestiune. Întoarce-te la Westminster şi rămâi tăcută în odaia noastră pe cât posibil. Uită ce a avut loc la Braesford, căci adevărul nu va schimba ce urmează să se întâmple. Protejează-te, pe tine şi, poate, pe copilul căruia s-ar putea să-i dăm viaţă. Acesta este cel mai bun lucru pe care îl poţi face pentru mine.

Privirea pe care ea i-o aruncă nu trăda decât batjocură.

— Nu mă aşteptam să fii recunoscător, dar credeam că vei arăta o oarecare apreciere pentru ceea ce fac.

— O, apreciez, draga mea soţie, mult mai mult decât ştii. Dar nu vreau să zac aici, îngrozit că vei muri, fără să pot face nimic pentru a împiedica asta. Nu doresc câtuşi de puţin să descopăr, când voi fi spânzurat, că te afli deja de partea cealaltă şi mă întâmpini cu un salut.

Ochii ei, de un verde întunecat de griji, îi scrutară

faţa, în vreme ce chipul îi păli. Îl privi îndelung, lăsându-şi privirea în jos, undeva dincolo de umărul lui.

— Crezi, spuse ea cu o şoaptă abia auzită, că Henric este, într-adevăr, în spatele acestei poveşti. Crezi că s-a descotorosit de amantă şi intenţiona să scape şi de copilul acesteia.

— Un regat e greu de pierdut.

— Totul pentru că s-a culcat cu o femeie câteva săptămâni sau luni, înainte de a-şi lua o regină.

— Sau de dragul copilului altui bărbat, răspunse el, pufnind înciudat.

— Copilul altui…?

— Nu ţi-am spus până acum? Ştiu din surse sigure că Mademoiselle Juliette n-a avut un singur amant. Se pare că era totodată amanta Maestrului de Ceremonii al regelui.

— Asta e absolut imposibil, după cum ţi-aş fi spus deja, dacă mi-ai fi îngăduit să aflu ce pui la cale. Sau dacă ţi-ai fi făcut răgaz să auzi ce am de spus.

Îşi aduse aminte incidentul, amintindu-şi, totodată, de vasul de lut cu zmeură pe care îl adusese în iatac, în noaptea în care o chestionase cu privire la asta. Faptul că fusese atât de distras, încât pierduse informaţiile pe care le deţinea ea, nu-l făcu să se simtă mai bine.

— Spui asta pentru că îl cunoşti atât de bine? Ai sentimentul că era atât de fermecat de tine, încât nu i-ar fi trecut prin cap să fie cu altă femeie? Puţini bărbaţi sunt atât de oneşti.

— O spun deoarece ar fi un incest. O spun deoarece ştiu bine că Mademoiselle Juliette este, sau a fost, sora lui.

Şocul şi buimăcirea îl loviră pe Rand ca o lovitură dublă. Privi ţintă către Isabel, căutând adevărul în adâncurile limpezi, cenuşii-verzui ale ochilor ei. Stătea acolo, ca o monedă nou-nouţă pe fundul unei fântâni.

— De unde… ştii asta?

— Mi-a spus cu luni în urmă când am venit prima oară

la Curte. L-a luat gura pe dinainte, cred, căci vorbea despre un cântec pe care îl scrisese despre o fată încântătoare, sedusă de dorinţa trecătoare a unui rege. A spus că nu va putea să o cânte vreodată la Curtea lui Henric, dar că îşi va face un renume cu ea mai târziu, când se va întoarce…

— În Bretania, continuă Rand, căci acolo i se alăturase Leon suitei lui Henric ca menestrel, iar mai târziu, ca arhitect al banchetelor acestuia.

— În Franţa, îl corectă ea.

În Franţa. Desigur, în Franţa. Leon şi Juliette erau, sau fuseseră, fără îndoială, în slujba Coroanei franceze. Coroană franceză care încerca de secole întregi să şteargă orice urmă de dominaţie engleză de pe pământul Franţei.

Dumnezeule, cum putuse fi atât de orb? Copilul era al lui Henric, la urma urmelor. Probabil că fusese conceput în timpul legăturii lui Juliette cu el, cu unicul scop de a deveni gajul favorului acestuia faţă de politica franceză.

Cât de înnebunitor trebuia să fi fost pentru Anne, regentă în numele tânărului Carol al VIII-lea, şi cât de fatal inoportun că Henric dobândise atât de repede un prunc de la noua sa regină.

Utilitatea copilului lui Juliette ar fi putut scădea dacă Elisabeta de York aducea pe lume un moştenitor al tronului, deşi nu ar fi fost complet neutralizată. Henric ar fi în continuare preocupat de progenitura sa. Atunci, cine îndepărtase copilul şi de ce? Se făcuse cu scopul de a împiedica posibilitatea ca mica fiică a lui Henric să fie folosită împotriva lui? Se dorea să fie reţinută de aceia care ar putea şti cel mai bine cum să folosească un prizonier atât de fraged?

Iar Juliette murise încercând să o protejeze pe micuţa Madeleine, sau fusese ucisă pentru un cu totul alt motiv? O femeie moartă nu-şi putea identifica pruncul, şi un prunc fără mamă putea fi cerut de orice femeie. Nu ar fi fost necesar să o ucidă pe micuţă.

— Am avut-o, spuse Rand, iar cuvintele răsunară în încăperea goală.

— Ai avut-o pe cine? întrebă Isabel cu o răceală bruscă.

Poate ea credea că se referea la Juliette? Oare era posibil să fie geloasă pe faptul că o cunoscuse pe moartă? Ar fi fost ilar, dacă stăteai să te gândeşti, căci Juliette îşi petrecuse ultima parte a sarcinii la Braesford, cu o burtă cât toate zilele, dar el nu era amuzat.

— Pe micuţa Madeleine, copila lui Juliette, spuse el fără nicio introducere. Am descoperit-o în locul unde mi s-a dat întâlnire, în noaptea în care am fost arestat.

Soţia sa nu era grea de cap, aşa că nu avu nevoie de mai mult de o secundă pentru a pricepe ce spunea.

— Copila a fost cu ea în tot acest timp? A părăsit, într-adevăr, Braesford cu Mademoiselle Juliette?

Auzi bucuria din glasul ei şi îşi îngădui un moment de ironie.

— O, da, după cum am spus mereu.

— David mi-a spus că e în siguranţă, dar nu ce s-a întâmplat şi la cine este. Ce s-a întâmplat? Unde au fost duse?

— Am primit un mesaj în care mi se cerea ajutorul, după cum poate ştii.

Ea încuviinţă grăbită.

— Continuă.

— Mi s-a spus unde să o întâlnesc pe Mademoiselle Juliette, la un castel în mină, în mijlocul ţinutului. Ideea era ca eu să fiu descoperit acolo cu cadavrul ei şi cu copilul. Am avut noroc şi am ajuns devreme în locul acela. Am găsit-o pe Juliette abia ucisă, iar copilul zăcea unde căzuse, aşa părea, când s-a prăbuşit Juliette. Era doar un ghemotoc. Am vârât-o în tunică şi am fugit pe poarta lăturalnică. După ce m-am întors în oraş…

Se opri brusc, îngrozit de greşeala pe care fusese cât

pe-aci să o facă.

— Cum? Unde ai dus-o? Ce-ai făcut cu ea?

Refuză să-i spună. În clipa în care avea să ştie unde se afla copila, Isabel nu va mai avea odihnă până ce micuţa nu va ajunge în grija ei, căci aşa era ea făcută. Cine ar putea spune ce-ar ieşi din asta? Se făcuse o crimă din pricina acestei naşteri, după cum îi spusese, şi fapta se putea repeta.

— Nu este un lucru pe care trebuie să-l ştii. Este destul să spun că e sănătoasă şi bine ascunsă.

— Eşti cât se poate de sigur de asta? Ştii acest lucru, în ciuda faptului că eşti închis aici de când a fost ucisă Mademoiselle Juliette?

— Cât de sigur pot fi.

Se îndepărtă de el, întorcându-se cu un vârtej de fuste, şi refăcu traseul, oprindu-se în faţa lui.

— Puţine locuri sunt cu adevărat sigure. Oricine poate ceda, oricât de tare s-ar ţine, dacă mita e suficient de mare.

— Iar unii nu au nevoie de bogăţii, spuse el sigur pe sine.

— Dacă te înşeli?

Dacă se înşela, atunci copila avea să devină pionul care era menit să devină. Cei care o deţinuseră îşi vor atinge scopurile. Fie Franţa îl va forţa pe Henric să stea deoparte, în timp ce va anexa fostele teritorii engleze, fie yorkiştii vor stârni un scandal care, ca şi moartea prinţilor din Turn, ar putea condamna domnia casei Tudor chiar înainte de a fi început bine.

Nu era imposibil, desigur, ca oricine s-ar fi aflat în spatele acestei poveşti să intenţioneze împlinirea ambelor scopuri. Iar ca ţel suplimentar, acela de a o lăsa pe Isabel văduvă şi de a instala un nou stăpân la Braesford Hall.

— Dacă mă înşel, spuse el cu grijă, nu va conta prea mult. Henric fie va dobândi noi aliaţi, noi alianţe, fie nu. Fie îşi va păstra tronul, fie nu. Tu vei fi fie mama moştenitorului

meu, având, prin urmare, dreptul de a păstra domeniul Braesford în numele copilului nostru, fie vei fi o văduvă fără copii, care va putea fi din nou măritată în avantajul lui Henric, cu sau fără Braesford drept zestre. Viaţa ta va continua, iar a mea…

— Ce? întrebă ea, scrutându-i faţa.

— A mea nu.

— Pentru Dumnezeu, Rand, nu face pe martirul! strigă ea, încleştându-şi pumnii, în timp ce înainta, ridicându-i către el, cu o furie clocotitoare în ochii verzi. Mottoul tău, „Neînfricat”, nu înseamnă nimic?

— Înseamnă totul.

— De ce nu vrei să lupţi? Nu vrei să trăieşti? Nu ai nimic pentru care să merite să trăieşti?

Furia, închisă în el de săptămâni întregi, izbucni, întâlnind-o pe-a ei. Se întinse către ea, prinzându-i braţele şi lipind-o de el, astfel încât se mula pe trupul lui de la sâni până la genunchi.

— Pe tine, răspunse el, iar cuvântul fu atât de aspru, încât îl zgârie pe gât. Tu eşti motivul pentru care aş trăi.

O sărută de parcă ar fi vrut s-o devoreze, desfătându-se cu dulceaţa ei, desfătându-se cu interiorul moale şi fraged al gurii ei, cu marginile netede ale dinţilor săi şi capturându-i limba. O cuprinse în menghina braţelor sale şi tot nu se putea apropia destul. Răsucindu-se cu ea, o lipi de zidul de lângă uşă, în aşa fel încât oricine ar fi tras cu ochiul prin grilajul de fier să nu vadă nimic. Apăsându-se deasupra ei, ajunse la locul în care se îmbinau coapsele catifelate, desfătându-se cu trupul ei lipit de al lui, cu senzaţia pe care i-o stârneau sânii presaţi de pectoralii lui tari.

Ea nu opuse rezistenţă, ieşindu-i în întâmpinare cu propria furie, petrecându-şi braţele în jurul gâtului său, încleştându-şi degetele în părul lui. Se zgudui înfiorat când îi simţi unghiile pe gât şi pe scalp, gemând fără reţinere când o simţi arcuindu-se deasupra lui şi unduindu-se,

urmându-şi propria dorinţă.

Era ispititoare şi ademenitoare, îl alina, împlinindu-i toate promisiunile de satisfacţie pe care le cunoscuse vreodată. Pe jumătate înnebunit de trupul şi mireasma ei, când el se temuse că nu o va mai atinge vreodată, nu mai avu niciun gând de înfrânare. Nimic, nimic nu conta, în afară de a o avea, de a o umple, de a se pierde în ea, pentru a nu mai fi găsit vreodată.

Îi prinse sânii în mâini, jucându-se cu sfârcurile ei, în vreme ce îi gusta pielea fragilă de pe gât, prinzându-i lobul urechii între dinţi, până ce slobozi un mic strigăt, întorcându-şi gura către a lui din nou.

Îşi lăsă palma să alunece în jos, cuprinzându-i formele, frământându-i rotunjimea şoldurilor, frecând-o încet de trupul lui chinuit şi ridicând-o pe vârfurile degetelor pentru a o potrivi mai bine. Orb, surd, fără să-i pese unde se aflau sau cine era în apropiere, îi adună pliurile fustelor în mână, căutând să prindă cât mai multe, trăgând în sus de ele, până ajunse la tiv. Pierzându-se sub ele, îi atinse pielea caldă şi tare a coapsei, găsindu-i carnea catifelată.

Dumnezeule, era umedă şi fierbinte, atât de fierbinte, arzând cu gingăşie în palma lui când o cuprinse. Îşi folosi podul palmei şi încheietura pentru a-i aprinde dorinţa, simţind cum micul mugure se întăreşte şi începe să pulseze. Ea icni de dorinţă, înfiorându-se sub mâinile lui. Îi dădu drumul o clipă, cât să-şi aplece capul şi să îşi treacă limba peste decolteul ei, găsind sfârcul întărit, care împungea prin ţesătură. Şi, cu o singură mişcare, o pătrunse cu degetul.

Ea se încleştă în jurul lui, primindu-l avidă şi fierbinte, iar muşchii ei interni îl mângâiară, invitându-l, într-un abandon toropit. Nu avea nevoie de mai mult. Ridicându-şi tunica, smulgând nasturii, îşi lăsă lenjeria să-i cadă în vine, eliberându-se. Ridicându-i întâi un picior, apoi pe celălalt, le aşeză deasupra braţelor lui, sprijinind-o de zid, apoi

pătrunse în ea.

Era captivitatea perfectă. Îl înconjură, îl absorbi, îl primi mai adânc decât ajunsese vreodată, mai adânc decât visase. Cu minţile spulberate de delirul plăcerii, se împlânta în ea, sondând moliciunea catifelată. Simţea că pielea îi ia foc. Era prea strâmt, prea plin, prea sensibil la fiecare mişcare a ei, la fiecare contracţie.

Suspină cu buzele lipite de gâtul lui, un mic sunet în care îşi auzi numele rostit. Asta era tot ce avea nevoie să audă.

O posedă cu mişcări furioase, fiecare dintre ele mai puternică şi mai adâncă decât precedenta. Nu se putea opri, nu voia să se oprească, voia să continue la nesfârşit, până când deveneau iar o singură carne, un singur trup, un singur suflet, îi simţi mâinile pe el, strângându-l, ţinându-l, în vreme ce răsuflarea ei, icnetele şi ţipetele ei timide deveniră din ce în ce mai sonore. Îi cuprinse gura din nou, sorbindu-i deznădejdea dulce, până când, deodată, ea se lăsă în faţă, apăsându-şi fruntea pe umărul lui, cu un geamăt gutural.

Explodă cu forţa unei archebuze supraîncărcate, zguduindu-se, în timp ce viaţa lui, speranţa şi toate visele lui se scurseră în ea. O ţinu, cu pieptul înălţându-i-se, cu inima izbindu-i-se de coaste şi cu capul pulsându-i sub valul de sânge ce-i urcă iar în creştet, în vreme ce lacrimile îi ardeau fundul ochilor.

— Tu, îi şopti el în păr, tu eşti motivul pentru care aş trăi. Eşti, totodată, motivul pentru care aş muri. Neînfricat.

Capitolul 17

Se spunea că o femeie rămânea grea doar dacă actul procreării îi făcea plăcere. Dar Isabel nu era convinsă de

asta. Acuplările la care asistase în şi în preajma ogrăzii, încălecările rapide la care animalele de parte femeiască protestau, veneau prea puţin în sprijinul ideii. La fel reieşea şi dintr-un incident survenit la Graydon, unde o servitoare fusese doborâtă de nişte mocofani beţi şi lăsată aproape moartă, însă tot făcuse un copil cu unul din atacatori.

Şi totuşi, trăise o plăcere sălbatică pe durata timpului petrecut cu Rand. O dovedeau iritaţiile de pe faţă de la perciunii lui, ca şi petele decolorate, precum vânătăile, de pe gât, şi rochia şifonată în partea din faţă.

Cine ar fi ghicit cât de mult avea să-i lipsească atingerea lui, sau cât de iute putea să o aţâţe. Forţa lui, mângâierea lui sigură, îi înmuiaseră voinţa ca pe o lumânare de seu în soare. Concentrarea feroce pe care o punea în ceea ce făcea, alunecarea puternică a muşchilor săi în timp ce se mişca lipit de ea aminteau de dibăcia lui extraordinară de pe câmpul de luptă. O ţintuise de zidul cămăruţei sale din Turn cu aceeaşi hotărâre de a învinge.

Şi ce stare de abandon incredibilă pusese stăpânire pe ea când o ţinea acolo, de parcă ar fi fost o servitoare tânără care se împerechea cu un ostaş aţâţat. Îi ardea faţa când se gândea cât de deschisă fusese pentru el, cum nu-i păsase de nimic, în afară de împreunarea fierbinte şi sălbatică. Explodase, stârnită de forţa lui, luând tot ce putea lua din el, dorind mai mult şi trebuindu-i încă pe-atâta.

Nu putea să nu se gândească că ar putea fi însărcinată. O parte din ea întrevedea această posibilitate cu groază. O femeie însărcinată era întotdeauna în dezavantaj, constrânsă şi mai mult decât de obicei cu privire la locurile unde putea merge şi la ce putea face, obligată să aibă de grijă în tot ce făcea, de dragul vieţii care creştea în ea. Cu toate acestea, îmbrăţişă gândul, la fel de blând precum ar fi îmbrăţişat un nou-născut.

Rand avea încă mâneca ei de la nuntă ca suvenir.

Încercase să o ascundă, dar ea o văzuse. O păstra aproape, unul dintre cele câteva obiecte personale pe care i le adusese pentru a-i uşura plictiseala întemniţării. O încânta într-un fel pe care nu-l înţelegea prea limpede. Cât despre ce spusese în timp ce făceau dragoste… nu voia să se gândească la asta.

Nu întrebase ce voia să spună. Ştia prea bine că dorea ca ea să înţeleagă că prefera mai degrabă să moară decât s-o vadă continuând ce începuse. Dacă ar fi auzit o explicaţie mai amplă, ar fi fost mai dureros decât să păstreze pur şi simplu gândul acela în minte. Deşi îi era peste putinţă să-şi închipuie cum ar fi putut să doară şi mai mult.

Fusese o agonie sfâşietoare să-l părăsească. Ceea ce o determinase să îndure fusese gândul că, dacă ar fi făcut o scenă, i-ar fi fost imposibil să revină altă dată.

David o aştepta la capătul pasajului care ducea dinspre celula lui Rand spre ieşire. Isabel îşi trase gluga mantiei uşoare în jurul feţei când dădu cu ochii de flăcău. Deşi o purta pentru a-şi proteja rochia de mizeriile de pe stradă şi pentru a descuraja atenţia nedorită, fu bucuroasă că-i ascundea chipul. Nu regreta nimic din momentul minunat pe care tocmai îl trăise, dar nici nu-şi dorea să le arate tuturor efectele.

David o privi, apoi îşi întoarse ochii în altă parte, potrivindu-şi pasul după ea. Continuară să meargă câţiva metri înainte ca el să vorbească.

— Ce a avut de spus?

Întrebarea era directă. Trezindu-se din incursiunea ei introspectivă, Isabel privi către tânărul de lângă ea. Se înălţase şi era mai lat în umeri în ultimele zile, dobândind un aer mai încrezător. Timpul şi responsabilitatea aveau efectul acela, se gândi ea, ca şi grijile.

— În mare măsură ce ai prezis. Trebuie să-mi văd de brodat şi să-l las să moară.

— Dar nu o veţi face.

Vorbi ca şi când nu exista nicio îndoială. Într-adevăr, cum ar fi putut exista?

— N-o voi face.

— Aveţi vreo idee despre cum veţi proceda în continuare?

— Trebuie să găsesc o persoană sau câteva persoane care nu pot fi mituite.

Privirea lui albastră era scrutătoare.

— E o ghicitoare?

— Ai putea spune asta.

— Dar ştiţi răspunsul?

Merse câţiva paşi, cu mintea rumegând rapid întrebarea. Ajungând la o concluzie simplă, de neînlăturat, se opri.

— David?

— Milady?

Se opri alături de ea, cu o expresie atentă, privind în jur, apoi din nou la ea.

— Cine se bucură de încrederea lui Sir Rand mai mult decât oricine? Cui i-ar încredinţa ce preţuieşte mai mult?

— Dumneavoastră, milady, răspunse el fără şovăială.

Ea roşi un pic, dar scutură din cap.

— Tu, cred eu. Şi aşa stând lucrurile, spune-mi, unde ai crescut înainte ca Rand să te găsească pe străzi? Unde ai fost dus ca prunc orfan?

— La o mănăstire, milady.

— Sunt o grămadă de mănăstiri în împrejurimi.

— Da.

— Da, repetă ea, cu voce scăzută, aşadar, ce mănăstire?

El păli şi incertitudinea îi întunecă ochii, privind în jos spre ea. În depărtare se auzeau gemetele şi mormăielile prizonierilor, ca şi croncănitul neplăcut al corbilor. O rafală de vânt mătură coridorul pe care se aflau, învârtejind părul

flăcăului şi ridicând vălul ei. În cele din urmă oftă. Înclinând capul în semn de încuviinţare, îi spuse ce dorea să ştie.

David o părăsi la porţile palatului. Isabel se îndreptă gânditoare către iatacul ei, încercând să se hotărască ce trebuia să facă cu informaţia obţinută. Ştia bine care era primul impuls, dar nu ştia ce era mai bine. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu o văzu pe Gwynne apropiindu-se până când aceasta nu ajunse lângă ea.

— Milady, am venit să te avertizez, strigă ea. În odaie te aşteaptă un vizitator. Vicontele Henley declară că nu va pleca fără să stea de vorbă cu Domnia Ta.

Chipul servitoarei se îmbujorase. Răsufla sacadat, pare-se atât de iritare, cât şi de pe urma grabei cu care venise.

— Zău, aşa?

O astfel de vizită era extrem de neobişnuită. Singurul motiv pentru care mătăhălosul prieten al fratelui ei vitreg îndrăznea să-i invadeze intimitatea era pentru că Rand nu avea puterea să-i ceară socoteală pentru asta.

— I-am spus că nu vreţi să-l vedeţi, milady, dar a insistat. Dacă doriţi să staţi deoparte până pleacă, vin şi vă spun când e sigur să vă întoarceţi. Sau pot să chem gărzile regelui.

Isabel nu avea dispoziţia necesară de a suporta niciun fel de agitaţie sau de a fi ţinută departe de camera ei şi de confortul acesteia.

— A spus ce era aşa de important?

— Nu, milady.

— Poate că are de-a face cu Graydon.

Era, de asemenea, posibil ca scopul lui să aibă de-a face cu ancheta pe care ea şi Lady Margaret o desfăşurau. Deşi nu le pomenise nimic despre aceasta fratelui ei vitreg sau prietenului acestuia, era sigură că demersurile nu le scăpaseră. Cu siguranţă, întreaga Curte, sau ce mai rămăsese din ea în absenţa lui Henric, trebuia să fie la

curent.

— Sau poate că nu, spuse Gwynne posomorâtă.

— Ar fi mai bine să mergem să vedem, cred, zise Isabel, continuându-şi drumul cu paşi fermi.

*

— Lady Isabel, spuse vicontele, cu o voce tunătoare de bas, ridicându-se de pe taburetul pe care se aşezase, lângă singura fereastră a încăperii, pentru a schiţa o plecăciune. Iartă-mă, rogu-te, că am dat buzna.

— Desigur, dacă nu aduci veşti proaste.

Gwynne întinse mâna să desfacă mantia lui Isabel şi să i-o ia, însă aceasta abia dacă observă, fiind atentă la vizitatorul său. Asta până se uită în jos, observând din nou ţesătura boţită a rochiei. Totuşi, lumina din încăpere era slabă, căci cerul ce se întrezărea prin fereastra deschisă era acoperit cu nouri grei de plumb. Era posibil ca vizitatorul ei să nu observe.

— Vii cumva din partea lui Graydon? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

— Nu, milady, dar se simte destul de bine şi îşi vede de treburi ca de obicei.

— Sunt încântată să o aud, spuse ea, deşi făcu o grimasă mentală la gândul genului de afaceri de care se putea ocupa fratele ei vitreg.

— Şi pe dumneata, domnule? Ce te aduce aici?

— O rugăminte, s-ar putea spune.

— De ce fel, rogu-te?

Se mişcă, vădit stânjenit, punând un picior în faţă şi aşezându-şi pălăria mai bine sub braţ.

— Aş vrea să vorbiţi cu regele despre propunerea mea când va veni vremea.

Îl privi ţintă pentru o clipă.

— Propunerea dumitale.

— De a-ţi cere mâna. Te vreau de soţie de mulţi ani, milady, şi nu te voi pierde din nou.

— Am soţ, spuse ea pe un ton aspru şi mustrător.

— Dar nu pentru mult timp.

— Nu ai de unde să ştii asta!

O expresie încăpăţânată se aşternu pe înfăţişarea buhăită a vicontelui.

— E destul de clar, cred eu.

Nu avea să-l contrazică. Nu slujea nici unui scop real şi ar fi putut părea că dă înapoi.

— Chiar dacă aş avea nevoie de un alt mire, trebuie să ştii că am prea puţin de spus în această chestiune.

— Nu, dar eşti în graţiile regelui şi ale mamei sale, ducesa de Richmond şi Derby. Se vede numai după cum te consultă Lady Margaret – un semn neîndoielnic de favoare.

Ceva din tonul lui o făcu pe Isabel să se gândească, deodată, că vicontele ar putea fi curios cu privire la legătura lor. Nu întrebase direct, dar putea să spere că va auzi cum se ajunsese acolo. Dar ea că nu era dispusă să-i spună.

— Nu are nicio însemnătate.

— Totuşi, zvonurile spun că ţineţi laolaltă consfătuiri private, aşa cum face Henric în Sala Stelelor. Cu surorile dumitale alături, din când în când, devine varianta femeiască a consiliului regal.

— Jur că nu este vorba de aşa ceva. Lady Margaret urmăreşte să-şi ajute fiul, eliberându-l de povara câtorva judecăţi minore. Vei admite, cu siguranţă, că are acest drept.

— Dat fiind că ea l-a aşezat pe tron, îndrăznesc să spun că are orice drept alege să aibă, răspunse el, iar vocea lui groasă era la fel de uscată precum praful de pe morminte.

Isabel zâmbi scurt.

— Întocmai. Însă nimic din ce am discutat în astfel de

consilii nu are de-a face cu viitorul meu. Acum, dacă mă vei scuza, am avut o dimineaţă obositoare şi aş dori să mă odihnesc.

Se încruntă, rămânând neclintit, de parcă ar fi prins rădăcini în piatra de sub el.

— Aţi descoperit ceva? În aceste consilii, vreau să spun.

— Cum ar fi?

S-ar fi putut dovedi folositor, se gândi ea, să ştie ce aştepta de la ele.

— Păi, cine a ucis-o pe franţuzoaică, dacă nu a fost soţul tău, şi ce s-a ales de copilul acesteia. Nu asta vreţi să aflaţi?

O lua peste picior? Se îndoise că era capabil să o facă. Pe faţa lui apatică nu era niciun licăr de batjocură.

— Cu privire la aceste lucruri, spuse ea cu grijă, nu am făcut mari progrese, poţi fi sigur.

— Fiind atât de aproape de povestea aceasta, e posibil să fi auzit când va fi adus Braesford dinaintea Curţii regelui pentru crimă?

Înghiţi în sec înainte de a putea răspunde.

— Cu siguranţă nu înainte de naşterea moştenitorului lui Henric şi de revenirea la Westminster.

— Nu, dar presupun că vei ştii cum să răspunzi când te vor întreba unde a fost soţul dumitale în noaptea în care a murit târfa regelui, şi cum arăta când l-ai văzut mai târziu.

Isabel se întoarse iute pentru a-şi ascunde şocul. Privirea ei o întâlni pe aceea a servitoarei pentru o clipă de comunicare tăcută. Cum nu ţinea nimic secret faţă de Gwynne, amândouă ştiau că vorbele vicontelui semănau ca două picături de apă cu instrucţiunile din mesajul pe care îl primise. Era o coincidenţă, sau avea cunoştinţă de acesta? Dacă cea din urmă supoziţie era adevărată, era implicat şi Graydon, ca tovarăş apropiat? Învăţase fratele ei vitreg, în

cele din urmă, să fie discret, încât se gândise să o convingă să-i împlinească voia, în loc să o bruscheze pentru a obţine asta?

Şi ce ştia fiecare din cei doi despre moartea lui Mademoiselle Juliette? Se aflau cumva în spatele acestei poveşti îngrozitoare, sau încercau să profite de pe urma ei?

Nu conta. Nu putea fi linguşită sau forţată să ajute la condamnarea lui Rand cu minciuni.

— Ştiu exact ce să spun, răspunse ea, rostind adevărul.

— A, bine. Atunci presupun că totul va ieşi aşa cum vrea Dumnezeu, spuse vicontele Henley, măturând podeaua cu pălăria când se înclină. Pe curând, Lady Isabel.

Apoi plecă, ieşind pe uşa pe care Gwynne sări să i-o deschidă. Legănându-se ca un animal mătăhălos, îşi lipi pălăria de cap şi păşi apăsat pe coridor. Nu privi înapoi.

Isabel rămase nemişcată, iar în minte i se învârteau o multitudine de gânduri şi imagini. Brusc, se răsuci şi îi spuse lui Gwynne să se grăbească să-i aducă apă de îmbăiat ca să se poată schimba de veşmintele care păstrau încă duhoarea Turnului în cutele lor. Mama regelui trebuia să afle de tentativa lui Henley şi a lui Graydon de a se asigura că Rand va atârna în ştreang. Ar putea schimba lucrurile, le-ar putea schimba în mod primejdios.

*

Puţin mai târziu, în vreme ce se grăbea de-a lungul coridoarelor către încăperile regelui, se încruntă la vârfurile condurilor care se iţeau de sub fustă la fiecare pas. Oare ce trebuia să creadă despre viconte? Fusese mereu acolo, ca un taburet sau ca o laviţă aşezată lângă foc, rareori observată, dar folosită la nevoie. Cumva, îl văzuse doar ca pe prietenul prostovan al fratelui ei vitreg. Era însă posibil să fie mai dibaci decât părea. Stângăcia lui putea fi doar

rezultatul stânjenelii pe care o simţea în prezenţa ei, sau chiar prefăcătorie.

Sunetul unor voci ridicate şi agitate o făcu să ridice capul. Gândul la Henley i se şterse complet din minte, văzând-o pe Lady Margaret, care o lua după colţ şi se îndreptă într-acolo. Era îmbrăcată de călătorie, într-o rochie rezistentă din lână neagră fină, acoperită cu o mantie împotriva prafului din acelaşi material, brodată cu fir de argint. Era urmată de un grup de doamne şi servitoare, ca şi de duhovnic, intendent şi gărzile personale. Arunca ordine peste umăr, din mers, trăgându-şi în acelaşi timp mănuşile din piele brodată în mâini.

— A, iată-te Lady Isabel, spuse mama regelui, văzând-o. Începusem să cred că nu te voi vedea înainte de plecare.

— Plecaţi de la Westminster? întrebă ea, trepidând, după ce, primind gestul regal, îşi încheie reverenţa şi începu să meargă alături de Lady Margaret.

Deşi fusese limpede de la început că nu putea lipsi prea mult de lângă regină, planul fusese să rămână la palat cel puţin încă o săptămână.

— Am primit veşti de la Winchester. Doctorii Elisabetei se aşteaptă să intre în travaliu din clipă în clipă. S-ar putea să nască chiar în clipa aceasta.

Copilul sosea devreme, după toate socotelile. Deşi august trecuse şi le prinsese începutul lui septembrie, în timp ce-şi ţineau consiliile, nu trecuseră mai mult de opt luni de când regele se căsătorise cu Elisabeta de York.

— Trebuie să plecaţi, desigur. Sper că nu a survenit vreun accident, vreo dificultate?

— Câtuşi de puţin.

Zvonurile care spuneau că Henric împărţise aşternutul cu mireasa sa între logodnă şi nuntă erau, pare-se, adevărate. Ori asta, ori Lady Margaret prezenta veştile într-o lumină bună.

— Sunt încântată să o aud, spuse Isabel. Vă rog să-i

transmiteţi reginei că-i urez din inimă să aibă o naştere uşoară, ca şi cele mai calde felicitări după venirea pe lume a copilului.

— O voi face.

— Regele a fost informat?

— A fost trimis un mesager în cea mai mare grabă spre locul în care a ajuns cu călătoria către Winchester. Fără îndoială, va ajunge acolo înaintea mea.

Isabel şovăi, abia îndrăznind să vorbească, însă totodată temându-se să păstreze tăcerea.

— Şi… şi această chestiune pe care am cercetat-o aici?

— Cu siguranţă i-o voi aduce la cunoştinţă, spuse Lady Margaret, cu o privire scurtă şi mustrătoare, mai târziu, după ce se va naşte moştenitorul şi va fi botezat cum se cuvine. Apoi, eu şi fiul meu vom cerceta chestiunea cu toată vigoarea care ne stă în putere.

Era tot ce avea dreptul să aştepte, Isabel o ştia. Îşi plecă fruntea, în semn de încuviinţare.

— Sunteţi mărinimia întruchipată.

Se apropiau de ieşirea principală. Intendentul stătea ţinând deschisă uşa de la intrare, prin care se vedea un buiestraş alb şi sprinten, înconjurat de membrii gărzii regelui, în livrelele lor speciale.

Isabel se opri, făcu o reverenţă şi se trase într-o parte.

— Nu trebuie să vă reţin. Drum bun, Alteţă.

— Dumnezeu să-ţi poarte de grijă, rosti încet Lady Margaret drept răspuns.

Înaintă grăbită, ieşind pe uşă şi coborând treptele cu mantia fluturând în urma ei şi ridicându-se deasupra umerilor ei înguşti. Câteva momente mai târziu, plecase.

Rămasă singură, Isabel nu era sigură ce trebuia să facă. Consiliul improvizat al lui Lady Margaret era sistat pentru moment şi nu putea să facă mare lucru de una singură.

Sau chiar aşa era, se gândi ea, reamintindu-şi informaţiile pe care le primise cu scurt timp în urmă. Arestul îl împiedicase pe Rand să facă mai mult, în afară de a pune la adăpost copilul lui Juliette d'Amboise. Dacă micuţa Madeleine putea fi scoasă la iveală şi arătată publicului, nu ar fi fost de folos cauzei lui?

De ce nu i-o încredinţase Rand lui Henric? Ce motiv putea avea pentru a o ţine ascunsă de tatăl ei, acum că Mademoiselle Juliette nu mai era? Era posibil să nu aibă încredere că regele nu va pune capăt definitiv ameninţării reprezentate de acest copilaş?

„Pruncucidere." Cuvântul suna atât de urât. Unii spuneau că nu Richard al III-lea fusese cel care aranjase moartea micilor fii ai lui Eduard al IV-lea, ci Henric. Oare Rand ştia că aşa era? Oare de aceea ascunsese copila?

Mai exista o posibilitate. Rand călătorise din Bretania cu armatele regelui, fusese alături de Henric la fiecare pas pe parcursul invaziei. După victoria de la Bosworth Field venise la Curte, rămânând suficient de mult pentru a i se acorda premiul pe care îl dorea. Apoi părăsise Londra şi Westminster, ascunzându-se la Braesford, până când fusese obligat să se întoarcă, la porunca regelui. Dacă el era cel care fusese amantul lui Mademoiselle Juliette şi tatăl copilului? Dacă el fusese cel care o trimisese pe doamnă spre ascunzătoare, sub pază, ucigând-o mai târziu?

O, dar de ce ar fi omorât singura persoană care putea jura că pruncul fusese viu şi nevătămat, mult după ce moaşa plecase de la Braesford? Nu, nu, Isabel refuza să accepte. Nu ar fi putut-o face soţia lui atât de deplin, nu ar fi putut să o strângă în braţe, să o iubească cu atâta patos, dacă în inima lui ar fi fost altă femeie. Oare ar fi putut?

Rand fusese bănuit de moartea copilului, dar fusese arestat atât pentru moartea pruncului, cât şi pentru cea a mamei. Acuzaţiile fuseseră inventate cu dublul scop de a-l pune pe rege într-o poziţie stânjenitoare şi de a pune capăt

vieţii lui Rand – nu avea cum să fie altfel. Dacă pruncul era scos la iveală, dovedind că prima crimă nu avusese loc, cu siguranţă vina lui cu privire la cea de-a doua trebuia să pară mai puţin sigură?

Dacă nu era sigur să ducă fetiţa la tatăl ei, la Henric, mai era cineva pe care se putea conta că o va proteja pe micuţa Madeleine de rele, asigurându-se totodată că implicaţiile faptului că era în viaţă erau prezentate în apărarea lui Rand, când avea să apară în faţa Curţii regelui. Lady Margaret, ducesă de Richmond şi Derby, ar juca acest rol în mod admirabil. Va proteja copila pentru că va fi spre beneficiul fiului său, dar şi pentru că, fie că-i plăcea sau nu, era bunica fetiţei.

În clipa în care ajunse la această concluzie, Isabel ştia exact ce trebuia să facă. Ştia, de asemenea, unde trebuia să se ducă. În primul caz, trebuia să se încreadă în inima ei. În cel de-al doilea, nu trebuia decât să-l convingă pe David să o ducă la singurele fiinţe din regatul lui Henric care nu aveau nevoie de bogăţii.

Capitolul 18

Mănăstirea Sfintei Tereza de la periferia Londrei era un ansamblu de clădiri din piatră de var, adăpostit după zidurile din acelaşi material moale. O lume de sine stătătoare, cu capela sa, cu bucătăriile şi abaţia din care dădeau zeci de chilii nu mai mari decât celulele, având totodată o grădină de zarzavaturi, plină în acest anotimp de legume şi fructe coapte, de trilurile păsărilor şi zumzetul albinelor. Părea un loc cald şi primitor în liniştea serii târzii, însă maica stareţă nu era câtuşi de puţin veselă.

Dreaptă şi mândră, stătea dinaintea lor cu mâinile împreunate în mânecile largi ale rasei, iar pe trăsăturile

ivite de sub acoperământul pentru cap se citeau linii autoritare şi severe. Cu ce drept căuta Lady Isabel să intre în posesia copilului, întreba ea. Tânărul David, care stătea alături de ea, le era bine cunoscut. Da, dar aceasta conta prea puţin. El adusese copilul la mănăstire sub îndrumarea lui Dumnezeu, încă un orfan care li se alătura celorlalţi. Negase că ar fi tatăl acestuia, cerând doar adăpost pentru ea. Micuţa fusese bine hrănită şi înfăşată. Începuse să se dezvolte bine. Poate că nu ar fi fost în cel mai bun interes al acesteia să fie dată oricui. Maica stareţă trebuia să se asigure mai întâi care era voinţa Lui în această chestiune.

Era un apus întunecat şi se ridica o lună fantomatică în momentul în care le fu predată Madeleine, în cele din urmă, lui Isabel şi lui David. Era posibil ca aceasta să nu se fi întâmplat decât pentru că Isabel invocase numele lui Lady Margaret. Ducesa, se spunea, era patroana mănăstirii şi o onora pe maica stareţă din când în când, rămânând între zidurile lăcaşului sfânt pentru câteva zile de rugăciune. O doamnă extraordinar de pioasă şi graţioasă, aşa era, într-adevăr. De ce nu spusese Isabel de la început că venise din partea mamei regelui?

— Sir Rand a ales bine locul în care să o adăpostească pe copila lui Mademoiselle Juliette, îi spuse ea lui David, în timp ce acesta îi ţinea buiestraşul, iar ea luă copilul înfăşat pe care i-l dădu el.

— Da.

— La sugestia ta bănuiesc.

— Nu era timp să ne gândim prea mult la acest lucru şi puţine locuri spre care ne puteam îndrepta.

El rămase privind în sus către ea în lumina palidă care arunca umbre cenuşii asupra lumii, fără să se grăbească să încalece pe Surul, calul de luptă al lui Rand, pe care îl folosea acum. Maica stareţă insistase să o trimită pe femeia care era doica lui Madeleine cu ei, şi o aşteptau să vină.

— Ai fi putut… el ar fi putut… să mi-o aducă mie.

Faptul că Rand nu avusese suficientă încredere în ea o făcea să simtă o durere adânc în piept.

— Nu fără ca toată lumea să fi aflat despre aceasta. Cel mai bine părea să o ascundem printre cei mulţi asemenea ei.

— Dar să nu-mi spuneţi nimic despre locul în care s-ar putea afla, începu ea protestând.

El scutură din cap.

— Mi-am dat cuvântul să nu vorbesc despre asta. Cât despre Sir Rand, se temea că nu veţi avea odihnă până ce nu veţi găsi un motiv să…

— Să o am în braţe, da.

Părea că Rand o cunoştea mai bine decât ar fi putut ghici.

— Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai răspuns la rugămintea de a afla unde ar putea fi găsită, chiar dacă a fost împotriva jurământului tău. Ar fi durat prea mult să răscolim toate mănăstirile.

— Am stat de pază la uşă când aţi fost astăzi la el, îi spuse David răsucind iute un umăr. L-am auzit pe Sir Rand spunându-vă cum a găsit copilul şi cum a plecat cu el… deşi nu am stat să ascult şi restul.

Chipul lui se îmbujoră, indicând faptul că auzise destul ca să ştie ce făcuseră ea şi Rand.

— Atunci ţi-ai dat seama că aş putea să ghicesc şi restul, aşa că te-ai simţit eliberat de jurământul de a ţine secretul, spuse ea pentru a-l împiedica să se simtă şi mai stânjenit. Înţeleg, mulţumesc.

Nu avea niciun drept să fie furioasă că nu-i spusese până atunci, deşi ar fi economisit mult timp şi ar fi evitat o mulţime de buclucuri. Cuvântul unui bărbat era sacru, sau aşa ar fi trebuit să fie.

El nu răspunse. În timp ce între ei se aşternu liniştea, Isabel îşi întoarse privirea către zidurile de piatră ale mănăstirii, gândindu-se la vârsta lor şi la cât de solide erau,

înainte de a-şi lăsa ochii din nou spre fetiţa adormită.

— Este adevărat că sunt o mulţime ca ea acolo? întrebă ea.

— E în firea lucrurilor. Oamenii mor uşor.

Auzind scârţâitul unei balamale, el se întoarse şi văzu o femeie mică şi îndesată, cu faţa bucălată – doica, fără îndoială, care ieşea pe poarta mănăstirii, îndreptându-se spre ei. Ridică din umeri, nu atât de nepăsător pe cât ar fi vrut să pară.

— Cei care rămân acolo trăiesc pe cât de bine se poate.

— Şi tu ai fost adus aici ca ea.

Deşi Rand menţionase acest fapt în trecere, nu ştia mai mult de-atât.

— Nu chiar. Aveam cu câteva luni mai mult, aproape mergeam, când am fost adus aici de la o mănăstire de la ţară.

— Maica stareţă trebuie să fi fost plătită ca să te adăpostească, căci ai fost educat, în loc să fii trimis ca ucenic de la o vârstă fragedă.

— O sumă mică poate, deşi în cele din urmă am fost dat să deprind meseria de tăbăcar. Râse scurt. Trăiam de pe-o zi pe alta pe străzi, cu duhoarea aceea în nas, când a dat Sir Rand peste mine.

— Atunci nu ai habar cine te-a adus.

El scutură din cap, iar buclele sale luciră în lumina lunii care urca pe cer.

— Nu mi s-a spus niciodată. Uneori… uneori mă prefăceam că sunt fiul unui rege.

Ar fi putut fi un Plantagenet, se gândi ea, căci avea acelaşi trup frumos, puternic, aceiaşi ochi albaştri limpezi şi păr bălai. Putea fi foarte bine unul dintre copiii din flori ai lui Eduard al IV-lea, ori ai fratelui său Clarence, care era la fel de darnic când venea vorba de îmbrăţişări. Nu era decât o închipuire inofensivă.

— Ai fi fost un prinţ pe cinste, spuse ea încet, apoi îşi luă privirea de la chipul împurpurat al flăcăului, căci o durea să îl vadă astfel.

În cele din urmă plecară. Se mişcau încet, în parte din pricina copilului, dar şi pentru că doica îngreuna catârul, de parcă ar fi fost un sac de grăunţe. Animalul pe care îl călărea nu era fericit să care coşurile de răchită aşezate de o parte şi de cealaltă a şeii, într-unul fiind schimburi pentru copilă, iar celălalt fiind menit să adăpostească pruncul însuşi.

Femeia se oferi imediat să preia copila, însă Isabel refuză. Nu era câtuşi de puţin sigură că doica putea să stăpânească animalul pe care îl călărea şi să aibă în acelaşi timp grijă şi de copilă. În plus, faptul că simţea trupul acela mic în braţele ei îi împlinea o dorinţă adâncă. Îi plăcea să acopere chipul mic şi adormit cu mantia ei pentru a-l proteja de vântul nopţii şi pentru a o ţine aproape.

Nu era din pricină că era dornică să aibă un copil, cum se întâmplă cu unele femei, ar fi jurat asta. Cu toate acestea, era conştientă încă o dată că avea slabe speranţe de a avea vreunul.

Nu avea nimic de-a face cu Rand şi întemniţarea sa, sau cu probabilitatea că spiţa lui să moară odată cu el. Nu, era pur şi simplu în voia firii. Asta era tot, voia firii.

— Opriţi-vă!

Doi călăreţi se apropiară de ei din spatele unui pâlc de copaci. Cu capetele acoperite de coifuri, purtând veşminte fără blazon pe deasupra cămăşii de zale, îi încercuiră, de-o parte şi de cealaltă. Se izbiră de ei strigând, apucându-le frâiele, ca şi cum ar fi vrut să-i oprească. Isabel simţi că pruncul pe care-l ţinea tresări, mişcându-se în scutecele în care era înfăşat şi trezindu-se cu un plânset sugrumat. În acelaşi moment auzi şuieratul săbiei pe care David o scoase din teacă.

Furia se revărsă în Isabel ca o vâltoare, aşa cum nu

mai simţise niciodată. Smuci capul buiestraşului, smulgându-l din mâinile care-l apucaseră, cu o forţă atât de mare, încât iapa se ridică pe picioarele dinapoi, aproape aruncând-o din şa. Când se lăsă pe picioarele din faţă, văzu că drumul înainte e liber şi îi dădu pinteni, îndemnând-o s-o ia la galop şi aplecându-se deasupra poverii preţioase pe care o ţinea.

În spatele ei o auzi pe doică ţipând în mijlocul blestemelor celor doi atacatori, care răsunau spart de după coifurile lipsite de vreun blazon care să le trădeze identitatea. Lamele de metal se izbeau unele de altele, iar caii nechezau speriaţi. Deasupra tuturor se auzeau strigătele răguşite ale lui David, în timp ce tăia aerul cu scânteierile argintii ale lamei mari pe care o mânuia cu ambele mâini.

— Dă-i drumul, femeie idioată, strigă el furios. Dă-i drumul.

Nu-i vorbea ei, îşi dădu seama Isabel, uitându-se înapoi peste umăr, ci doicii greoaie care se aplecase şi se frământa în şa, în timp ce unul dintre călăreţi trăgea de ea, încercând să o doboare de pe catâr. David voia ca atacatorii să creadă că doica avea copila într-unul dintre coşurile prinse de catâr, ca şi când ar fi fost un copil de ţăran. Izbi animalul în lateral cu partea plată a săbiei, astfel încât acesta se eliberă, luând-o la goană panicat. Copilul era la Isabel în schimb, şi îl ţinea aproape de sân cu un braţ sigur. Micuţa plângea, însă sunetul înăbuşit de mantia care îl acoperea abia putea fi auzit printre toate celelalte zgomote. Avea să o păstreze, cu noroc şi cu eforturile vitejeşti ale lui David. Dar, deşi scutierul lui Rand era curajos şi puternic, nu avea cămaşă de zale şi mult prea puţină dibăcie pentru a putea para loviturile oştenilor experimentaţi şi masivi. Nu-l avea decât pe Surul, şi puterea şi iuţeala calului de luptă ca sprijin. Nu-l putea ajuta, deşi sufletul îi era răscolit la acest gând. În onoarea

efortului său, trebuia să profite de fiecare secundă pe care i-o acorda.

Isabel îşi plecă creştetul şi călări precum o zeiţă de-a vikingilor din vremurile vechi, străbătând ca un fulger noaptea, cu mantia zburând în urma ei şi cu părul desprins de sub văl, fluturând în vânt. Intenţionase să-i ducă pruncul lui Lady Margaret, însă călări în schimb către Winchester, unde era mai puţin probabil să fie atacată în văzul trecătorilor. În câteva momente, de-abia mai auzi zgomotul din urma ei. În curând, se lăsă tăcerea peste tot şi nu mai auzi decât tropotul copitelor calului, scârţâitul pielii şi zăngănitul frâului.

Şi, în tăcerea aceea, având în minte ecoul strigătelor şi blestemelor aruncate de bărbaţii care apăruseră de nicăieri, înţelese două lucruri cu o limpezime uluitoare. Cel mai important era scopul atacului acestora, care fusese să smulgă pruncul cu orice preţ. La fel de importantă era şi identitatea lor. Unul dintre ei era Henley, iar celălalt Graydon.

Când ajunse la periferie în Westminster, David o prinse din urmă. Ţinea o mână pe frâu, iar din cealaltă îi curgea sânge. Şi totuşi zâmbi în clipa în care Surul se alătură buiestraşului ei. Bucuria că-l văzu acolo, cât de cât nevătămat, îi aduse un zâmbet pe buze, deşi acesta îi dispăru aproape pe dată.

— Doica? întrebă ea.

— S-au luat după ea, deşi s-ar putea să regrete gestul, căci ţipa de parcă ar fi înnebunit. Presupun că îi vor da drumul când vor descoperi că nu are nicio povară asupra ei.

— Să dea Domnul, răspunse ea.

— Copila?

Privirea lui poposi pe moviliţa de sub mantia ei.

— A adormit din nou. Cred că-i place să călărească. Se opri. O să fii bine până ajungem la palat?

El încuviinţă.

— Şi după. Nu e nimic.

— O să mă îngrijesc de rană când se liniştesc apele.

David zâmbi, dar nu protestă. Învăţase, se părea, mai mult de la stăpânul său decât cum să mânuiască o sabie.

Era imposibil să pătrundă în curtea în care se aflau încăperile regelui, fără ca străjerul de serviciu să observe că adusese un copil cu ea. Dacă omul fu surprins, îşi păstră uimirea pentru sine. Ba chiar se oferi să îi ajute. Într-o oră, un leagăn şi toate cele trebuincioase pentru îngrijirea unui copil sugar fuseseră aduse, inclusiv o tânără doică pentru alăptat, care arăta extrem de curată, şi care avea un copil de trei luni. Gwynne preluă controlul, asigurându-se că noua doică se instalase confortabil într-un colţ al odăii lui Isabel şi că pruncul şedea în leagăn, în timp ce Isabel îi îngrijea rana lui David.

Se dovedi a fi o tăietură de-a lungul braţului stâng. Deşi arăta urât şi avea să rămână probabil o cicatrice impresionantă, nu fusese atins nimic vital. Putea să deschidă şi să închidă pumnul şi să-şi ridice braţul. După ce îl cusu, se scuză şi plecă. Isabel nu se aşteptă să-l găsească dormind pe pragul ei dimineaţa, dar nici nu se gândi că va fi departe. Era credincios în îndeplinirea datoriei sale. Era o calitate pe care o preţuia, mai ales că îi slujise bine în seara aceea.

O cuprinse epuizarea înainte ca uşa să se închidă în urma scutierului. Se gândi să trimită să li se spună surorilor sale că se întorsese, dar era pur şi simplu prea ostenită. Înghiţindu-şi un căscat după altul, simţind dintr-odată că s-ar putea să cadă din picioare, îi îngădui lui Gwynne să o aşeze pe un taburet, astfel încât să îi poată îndepărta vălul care i se încurcase în păr. În vreme ce se ocupa de aceasta, Isabel îşi scoase pantofii, jartierele şi dresul. Servitoarea pusese mâna pe un pieptăn din corn sculptat, ca să-i pună în orânduială buclele lungi, când se auzi o bătaie puternică

la uşă.

Gwynne privi către Isabel, care nu făcu decât să scuture din cap. Lăsă pieptănul şi plecă să vadă despre ce era vorba.

Afară stătea intendentul. Acesta pătrunse în cameră, în timp ce Gwynne se trase înapoi, apoi execută o jumătate de piruetă, oprindu-se într-o parte. Evitând privirea întrebătoare a lui Isabel, se îndreptă de spate, intonând cu o solemnitate calmă:

— Maiestatea Sa, Regele Henric al VII-lea.

Liniştea care se aşternu nu fu străpunsă decât de un singur oftat. Trecu o clipă înainte ca Isabel să-şi dea seama că ieşise din propriul gât. Într-o clipă, Henric se ivi în raza ei vizuală.

Purta un veşmânt splendid de mătase verde cusută cu perle, pantaloni cu dungi albe şi verzi, şi încălţări din piele albită. Părul său nisipiu era acoperit de pălăria sa rotundă preferată, din fetru verde, cu boruri festonate, precum detaliile unei coroane, desenate de mâna unui copil. Deşi părea înveşmântat pentru o ceremonie vesperală, niciun zâmbet nu-i îmblânzea trăsăturile. Ochii săi de un albastru pal nu exprimau decât calm glacial, în timp ce o privea pe Isabel, care se ridică de pe taburet făcând o reverenţă.

În spatele lui, intendentul întoarse capul către uşă, privind ţintă către Gwynne şi doică. Când trecură în coridor, omul închise uşa după ele. Păşi în faţa ei, ca şi când ar fi vrut să bareze intrarea, şi îşi împreună braţele pe piept.

— Ridică-te, Lady Isabel, spuse Henric, dar nu adăugă niciun gest pentru a uşura formalitatea, cu atât mai puţin pentru a sugera prietenie. Sperăm că eşti fericită să ne vezi, în ciuda orei târzii.

— Cu siguranţă, Maiestatea Voastră, spuse ea cu o voce tremurată, din pricina bătăilor alarmate ale inimii. Dacă… dacă par surprinsă este pentru că credeam că sunteţi în drum spre Winchester.

— Am fost constrânşi să o luăm pe o cale ocolită, spuse el pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Îndrăznesc să sper că nu este nimic care… care vă ameninţă coroana sau siguranţa.

— Aceasta rămâne de văzut. Informaţiile care ne-au parvenit indică faptul că ai fost prinsă cu o problemă în afara acestor ziduri. Suntem siguri că doreşti să ne prezinţi ce ai descoperit, iar aceasta fără întârziere.

— Ce am descoperit, Maiestate?

— Poate că ar fi trebuit să spunem, „pe cine” ai descoperit?

Ştiuse că va fi imposibil să ţină un astfel de secret faţă de el. Contase pe faptul că va fi prea departe pentru a auzi despre asta înainte ca ea să facă aranjamentele pe care le plănuia.

Pieptul i se umflă de furie, până la durere. Dorea să protesteze, să o ia pe Madeleine din leagăn şi să fugă din odaie cu ea, alergând în noapte. În schimb, îşi umezi buzele, căutând disperată ceva, orice, pentru a amâna momentul când trebuia să i-o prezinte.

— Nu e decât o fetiţă, Sire, care nu merită timpul dumneavoastră preţios.

— Vom decide noi ce merită timpul nostru, Lady Isabel. Arată-ne copilul.

Nu se putea împotrivi. Cu muşchii atât de înţepeniţi de şovăială că parcă ar fi aparţinut altcuiva, se întoarse către leagăn, luând copila. Micuţa Madeleine se trezi în urma mişcării, fixându-şi privirea de un cenuşiu-albăstrui, plină de încredere, asupra chipului lui Isabel.

Îi atinse obrazul, abia trecându-şi degetele uşoare peste el, iar ea simţi că îi dau lacrimile. Întorcându-se, se îndreptă către Henric şi îngenunche, ţinând copilul pe scândura pe care era înfăşat, aşezând-o cu grijă pe antebraţele ei.

Henric o luă, ridicând-o în faţa lui. Copilul privi ţintă la

rege, schiţând un mic zâmbet care se transformă într-o încruntătură, văzând că nu i se răspunde la fel.

— Numele ei este Madeleine, după câte am înţeles.

— După cum spuneţi, Sire.

— Madeleine, repetă el. Va trebui să fie schimbat.

Vru să protesteze, vru să ia copilul înapoi, căci acesta începu să se agite din pricină că era ţinut atât de ţeapăn.

— Suntem încântaţi, Lady Isabel. Ai făcut bine.

— Nu am făcut nimic, Sire. Sir Rand este cel care…

— Modestia ta este lăudabilă, dar suntem conştienţi că nu el a pricinuit întoarcerea copilei.

Isabel îşi adună curajul, ridicând bărbia.

— Dar el este cel care a salvat-o când mama sa a fost ucisă. Veţi recunoaşte, sper, că faptul că Madeleine trăieşte este o dovadă că el nu e vinovat de pruncucidere.

Regele nu-şi desprinse privirea de la fiica sa.

— Aceasta nu este decât prima acuzaţie, mai există una.

— Dacă prima a fost falsă, de ce nu ar fi şi a doua? Alţii au avut motive temeinice să-i facă rău lui Mademoiselle d’Amboise. Soţul meu nu a avut niciunul.

— Îţi aprobăm fidelitatea, după cum spuneam mai înainte.

Mânia ardea înlăuntrul ei, exacerbată de plânsetele tot mai încrâncenate ale copilului.

— Ceea ce mă interesează este dreptatea. Rand nu ar trebui să fie în Turn. Nu ar fi decât un demers just să îl eliberaţi.

Henric o lasă jos pe Madeleine, aşezând-o pe braţ, înainte de a-i arunca lui Isabel o privire curioasă.

— O astfel de nestăpânire aproape că ne-ar face să credem că vă e drag soţul pe care vi l-am ales.

— Sire? rosti ea, nefiind foarte sigură că a înţeles bine.

— Sau chiar că îl iubeşti, dacă ne gândim şi la

strădaniile tale în numele lui.

— Iubire? O, nu, doar că…

— Un astfel de lucru nu este imposibil. Iubirea unei soţii pentru soţul său, sau a unui soţ pentru soţie, trebuie preţuită cu asupra de măsură, în ciuda celor care se încruntă la auzul ei. Suntem oameni şi, prin urmare, avem sentimente umane, nevoi umane.

Vorbea despre el cu pluralul regal, despre ei doi laolaltă, sau despre fiinţele umane în general? Era greu de spus, şi mai greu să ceară o clarificare. Cu toate acestea, nu putu să nu se gândească pentru o clipă că poate Henric se îndrăgostise de regina lui. Era tânără, adorabilă şi cu un aer regal care era mult mai evident decât în cazul lui. După ani de izolare în exil, îi oferise legitimitatea ca rege şi speranţa pentru viitor. Ar fi fost nevoie de o inimă de piatră şi de un orgoliu imens ca să nu fii mişcat de astfel de lucruri. Dacă le putea exprima sau nu, asta era o cu totul altă chestiune. Regii îşi puteau permite rareori luxul de a avea astfel de slăbiciuni, nu puteau risca să nu primească iubire în schimb. Dacă Henric tânjea după afecţiunea conjugală a Elisabetei, acest fapt nu putea decât să-i sporească hotărârea de a ţine departe de ea existenţa amantei şi a copilului pe care i-l dăruise aceasta.

Fiind bărbat, şi neîndoielnic om, nu-i trecea prin cap că anumite secrete nu puteau fi ţinute. Fiind rege, se putea foarte bine să creadă că nimic nu era mai important decât să-şi păstreze regina pe care o obţinuse odată cu coroana. Ar fi meritat orice sacrificiu, chiar şi viaţa unui prieten. Dacă ar fi avut de ales între viaţa lui Rand şi tronul Angliei, ce ar fi ales Henric? în realitate, această întrebare nu exista de fapt.

O, dar îl iubea ea pe Rand aşa cum sugerase Henric? Faptul că tânjea să-l simtă aproape, durerea pe care o resimţea la gândul morţii lui izvorau oare dintr-o iubire adevărată? Cum putea să-şi dea seama, când fusese

crescută să presupună că doar ţăranii şi trubadurii se bucurau de astfel de sentimente tumultoase? Cu toate acestea, şi-ar fi recunoscut bucuroasă greşeala, dacă l-ar fi îmblânzit pe rege faţă de soţul său.

— Poate că-l iubesc, într-adevăr, spuse ea simţind că se înroşeşte până la rădăcinile părului. Soţul meu este un cavaler bun şi onorabil, plin de blândeţe în grija lui pentru mine.

Henric o privi cu un zâmbet în ochi, deşi acesta dispăru înainte să-i ajungă la buzele subţiri.

— Îţi vom trece cu vederea izbucnirea de dragul mărturisirii, ca şi pentru serviciul pe care ni l-ai adus astăzi. Totuşi, îţi recomandăm să nu ne mai pui la încercare răbdarea.

— Dacă credeţi cu adevărat că v-am slujit bine…

— Nu presupune, nu se cade.

Ea îşi lăsă privirea în jos.

— Nu, Sire.

— Nu îţi mai putem îngădui nicio altă libertate de a interveni în chestiuni de această natură. Vei rămâne închisă în odaia ta, reflectând asupra înţelepciunii de a-ţi păstra locul cuvenit de femeie. Când vei înţelege limitările acestuia, ne poţi solicita să revii la Curte, dar nu vei fi văzută până atunci. Ne-am înţeles?

Se mulţumi să facă o reverenţă drept răspuns, căci nu avea încredere în cuvintele ei. Părea a fi destul. Henric se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă. Intendentul sări să o deschidă, apoi îl urmă pe Henric ieşind din cameră. Afară, regele făcu un gest princiar, iar doica veni către el, urmându-l supusă, în timp ce se îndepărta pe coridor cu copilul în braţe.

Isabel căută taburetul din spatele ei şi se aşeză deznădăjduită. Aplecându-şi capul, îşi ascunse faţa în mâini, în timp ce întregul ei trup se zguduia, tremurând violent. Ura, ura faptul că oricine, chiar şi un rege, putea să

o răvăşească astfel. Era vorba de puterea pe care o deţinea el, ştia, puterea de a hotărî viaţa sau moartea celorlalţi într-o clipă, de a aduce durere sau bucurie, de a arunca pe cineva în întuneric sau de a oferi libertatea. Nimeni nu ar trebui să aibă un astfel de control arbitrar asupra altui suflet. Era întemniţată între cei patru pereţi ai acestei cămăruţe. Nu putea face nimic altceva pentru a-l ajuta pe Rand, nimic pentru a se ajuta pe sine. Ce avea să se-ntâmple de-acum era în mâinile lui Dumnezeu.

Copilul era viu, dar Rand se afla încă în Turn. Henric nu avea timp să poruncească eliberarea lui. Oare avea să-şi găsească vreodată timp pentru asta? Intenţiona ca Rand, alături de mulţi alţii, să fie lăsat acolo, uitat şi singur? Sau, într-o bună zi, va decreta în taină ca Rand să fie judecat pentru crimele sale, şi la fel de ascuns îl va atârna în ştreang într-o curte lăturalnică?

Regele o avea pe Madeleine, iar ea nu putea face nimic în legătură cu asta. În cazul în care Henric hotăra că era cel mai bine ca fetiţa să dispară din nou pentru a nu mai fi văzută vreodată, în cazul în care hotăra că domnia sa ca rege al Angliei ar fi astfel mai sigură, atunci acesta va fi finalul poveştii. Lui Isabel nu-i venea a crede că va lua o astfel de hotărâre, dar nici nu putea fi sigură că nu o va face.

Între cele două posibilităţi se căsca o teamă înfiorătoare. Un copil atât de dulce şi de frumos să pricinuiască atât de multă durere – atât de mică şi de neajutorată împotriva forţelor din jurul ei. Cum putea cineva să îi facă rău, cum puteau?

Dacă ea nu ar fi luat copila de la călugăriţe, Madeleine ar fi fost în siguranţă. Ar fi trebuit să lase lucrurile aşa cum le gândise Rand. Vinovăţia i se implântă în inimă ca o lamă de cuţit.

Regele credea că eforturile ei de a-l salva pe Rand izvorau din iubire. Durerea şi ciuda pe care le simţea, acum

că i se interzisese să mai facă ceva pentru el, îi dădeau dreptate.

Oare cum se întâmplase acest lucru? Era suficientă intimitatea aşternutului pentru a-i pricinui acest dor sfâşietor? Erau oare zâmbetul lui, sărutările lui, bucuria copleşitoare pe care i-o aducea, senzaţia pe care o trăia când îl primea fierbinte şi tare înăuntrul ei? Era vorba de grija lui pentru confortul ei, de aerul lui poruncitor, de forţa sa, pe care o punea în slujba tuturor, mai puţin în slujba lui? Era oare din pricina trupului său puternic, cu cicatrici din vechile bătălii şi vechile loialităţi bine slujite? Oare din pricină că îl luase pe David ca scutier, transformând un alt flăcău de origine modestă într-un bărbat? Oare din pricină că riscase să fie vătămat şi, prin urmare, îşi riscase şansa la victorie în turnir, pentru a salva băieţelul care fusese atât de plin de bucurie nesăbuită, încât alergase în braţele primejdiei pe Tothill Fields?

Era oare din pricina tuturor acestor lucruri? Sau era pur şi simplu pentru că ceva dinlăuntrul lui o atrăgea, băiatul pierdut, chinuit şi nelegitim, neiubit de nimeni, care, cumva, devenise un bărbat care merita respect şi afecţiune, băiatul care striga după fata orfană, lăsată să-şi poarte de grijă sieşi şi surorilor ei, într-o familie plină de violenţă? Era oare datorită speranţei că într-o zi ar putea ajunge să o iubească?

Motive, toate bune, toate adevărate, însă cât contau? Îl iubea. O ştiu cu adevărat în clipa aceea. O ştiu din pricina durerii şi a groazei pe care le simţea la gândul că ar putea muri de dragul ei, la urma urmelor.

Nu putea să se întâmple astfel. Isabel îşi ridică fruntea şi îşi şterse urmele de lacrimi de sub ochi. Nu, nu putea să se întâmple. Refuza să o accepte, deşi era posibil să fie nevoie de un miracol pentru a o împiedica. Un miracol sau un favor imens, un favor regal. Nu mai rămânea decât o speranţă, una singură.

Isabel se ridică în picioare, îşi îndreptă vălul şi îşi netezi fustele. Ridicându-şi bărbia, se îndreptă către uşă, puse mâna pe mâner şi o deschise.

Afară stătea un ostaş. Fără îndoială, fusese însărcinat să se asigure că nu părăsea încăperea. Nu conta, nu avea să i se opună. Ridicând vocea, îl strigă pe David.

Capitolul 19

Dangătul clopotului din clopotniţa aflată chiar deasupra cămăruţei sale din Bell Tower îl îndepărtă pe Rand de la masa la care stătea, aşternându-şi testamentul pe o bucată de pergament. Era o muncă tristă şi nu avu prea multe obiecţii când fu întrerupt. Îndreptându-se către fereastra înaltă, se sprijini cu un umăr de piatra de dedesubt, ascultând.

Nu era o bătaie obişnuită şi nici nu părea a fi o alarmă de ridicare a podului basculant pentru a fi lăsată poarta culisantă. Toate clopotniţele din oraş păreau a fi început să răsune, ca şi când ar fi fost invadate de o legiune de clopotari nebuni. Larma se înteţi, aducând ecouri disonante de departe şi de aproape, iar dedesubtul ei se auzeau strigăte şi aclamări.

Deodată fu izbit de revelaţia legată de cauza probabilă. Elisabeta de York trebuia să fi dat naştere unui fiu. Henric avea un moştenitor. Dinastia Tudor era în siguranţă.

Rand râse în tăcere. Cât de încântat era cu siguranţă Henric, deşi probabil că figura lui alungită şi solemnă n-avea s-o arate niciodată. Un fiu şi un moştenitor. Un pretendent legitim la tronul Angliei, care, chiar mai mult decât căsătoria părinţilor acestui prunc de parte bărbătească, semnifica adevărata contopire a caselor de

York şi Lancaster.

Nu era de mirare că oamenii aclamau, jubilând zgomotos, însemna stabilitate, prosperitate, sfârşitul aşteptat al războaielor din ultimii peste treizeci de ani. Da, şi al celor de cu o sută de ani înainte. Sfârşitul constantului măcel al bătăliilor, al decapitărilor şi al atârnărilor în ştreang. Cu excepţia atârnării sale în ştreang, desigur.

Se ştia că regii din trecut iertau anumiţi răufăcători pentru a sărbători o căsătorie regală, o naştere sau o moarte, golind uneori închisori întregi. Părea, în opinia destul de subiectivă a lui Rand, un obicei bun. Nu că îndrăznea să spere la aşa ceva.

Rand se bucura pentru Henric, se bucura cu adevărat. Chiar dacă, de ar fi avut măcar o jumătate de şansă, i-ar fi plăcut să-i dea idiotului de rege un şut în fundul lui regal.

Strângându-şi mâna în pumn, lăsă privirea în jos şi văzu că prinsese între degete capătul favorului lui Isabel, care îi atârna din manşetă. Îl trase, trecându-l de-a lungul palmei şi desfătându-se cu plăcerea senzuală pe care i-o dădea alunecarea mătăsii, asemenea veşmintelor ei sub mâinile lui aspre. Dar nu, nu trebuia să se piardă în astfel de vise din nou.

Cu câteva mişcări exersate, cu o singură mână, îşi legă bucata lungă de mătase în partea de sus a braţului, unde fusese în ziua turnirului. Terfelise bucata de mătase până ce ajunsese să fie ceva mai mult decât o cârpă. Iniţial albă, alb de la puritate, acum ajunsese să fie de un gri murdar.

Ştia că aşa trebuia să fie, oricum. O, da, ştia. Dacă o purta mereu, cu siguranţă trebuiau să îl îngroape cu ea.

Dulcea Isabel. Îi lăsă gura apă după gustul soţiei lui. Venise la el într-o sută de vise, aşezându-se lângă el, lăsându-l să-şi pună capul în poala ei, trecându-şi degetele prin părul lui. Enumerase o mie de lucruri pe care voia să le ştie despre ea şi încă o mie pe care voia să le facă

împreună cu ea. O dezbrăcase în imaginaţie, veşmânt cu veşmânt, gustându-i fiecare centimetru al pielii, umplându-şi mâinile cu trupul ei satinat.

Închipuirea trebuia să-i fie îndeajuns, căci nu mai venise la el de la vizita aceea unică, încă vie în mintea lui.

Unde era? Ce făcea? Era măcar în viaţă? Şi ce-i făcuse lui David, de scutierul său nu venea să-i uşureze închipuirile acelea nenorocite care îi chinuiau mintea trândavă?

Sunetul clopotelor era atât de asurzitor, că acoperi zgomotul paşilor care se apropiau şi răsucirea cheii în uşă. Curentul de la fereastră, în clipa în care se deschise uşa, fu cel care îl făcu să se întoarcă.

David stătea acolo ca o rugăciune împlinită. Părea să se fi înălţat, să se fi lăţit în umeri, ba parcă era mai vârstnic de la ultima vizită. Era murdar de pe drum, sau aşa părea, pe umerii şi în cutele tunicii se strânse praf, iar pe faţă se vedeau urme de sudoare. În ochi i se citea oboseala, deşi irişii lui albaştri străluceau de plăcere, iar buzele îi erau răsfrânte într-un zâmbet.

Bucuria îl împinse pe Rand către el. Strânse umerii flăcăului pentru un moment, înainte de a-i atinge braţul în semn de salut.

— Pe unde ai fost, fiu al lui Satan? Am crezut că ai plecat în vreo misiune şi m-ai uitat.

— Am fost la Winchester şi înapoi, domnule, prin diverse alte locuri.

— Atunci ştii dacă clopotele trag pentru moştenitorul lui Henric. Am dreptate gândind astfel?

David îşi înclină capul bălai în semn de încuviinţare.

— E un băiat frumos, care va fi numit după legendarul rege Arthur. După ultimele veşti, atât nou-născutul, cât şi regina, sunt sănătoşi. Regele este binedispus, după cum vă puteţi închipui, şi a poruncit tot felul de festivităţi pentru botez.

Rand zâmbi, scuturând din cap, înainte ca veselia să-i

dispară.

— La Winchester, spui? Dar de ce te-ai dus acolo într-un astfel de moment? Nu puteai să ai motiv să aştepţi naşterea cu restul creştinilor. Adică, nu puteai decât dacă nu cumva… Doamna mea e acolo?

— Nu, domnule. E aici.

Oftă, nespus de bucuros să o afle.

— Iar fiica lui Henric, îngeraşul de Madeleine? Cum îi merge?

— Şi ea e bine, spuse flăcăul, apărându-şi privirea cu genele aurii, înainte de a ridica dintr-un umăr. Este cu tatăl ei.

— Cu tatăl ei, regele? întrebă Rand, iar inima i se izbi de coaste, simţind ca şi când i-ar fi făcut o vânătaie.

— Da, domnule.

Groaza amestecată cu furie ameninţa să-i taie răsuflarea lui Rand, astfel că trecu un moment până să poată vorbi.

— Şi cum s-a întâmplat asta, când ea trebuia să fie în siguranţă în altă parte?

David nu spuse nimic. Răspunse în schimb vocea unei femei, auzindu-se limpede şi puternic de la uşa cămăruţei sale.

— Este cu Henric pentru că a luat-o de la mine.

Isabel. Isabel… mai încântătoare decât în cele mai aprinse vise ale lui, purtând o mantie stacojie tivită cu albastru, peste o rochie albastră, şi cu părul acoperit de un văl bleu. Albastru pentru fidelitate. Albastru, deşi refuza – nu îngăduia – să creadă că ar putea purta însemnătatea după care el tânjea. Se îmbrăcase astfel din capriciu sau, mai curând, pentru a-l convinge pe administratorul Turnului de devoţiunea ei, astfel încât să i se îngăduie să-l viziteze din nou.

Era atât de curată, în comparaţie cu el – bărbos, nespălat, neîngrijit – atât de proaspătă şi senină, că îşi dori,

dintr-odată, să o tragă în mizeria lui, forţând-o să o împărtăşească. Oricât de josnic ar fi fost, tânjea ca ea să-i înţeleagă furia inutilă şi deznădăjduită, în toată profunzimea ei, alăturându-i-se.

În schimb, ea părea deasupra acesteia, nepăsându-i de zilele lungi pe care le petrecuse, cu prea puţine veşti despre locurile pe unde umblase sau ce făcuse. Nepăsătoare faţă de soarta unui copil cu origine umilă, de a cărui măruntă existenţă putea să atârne destinul unui regat, tocmai îi anunţase ceea ce putea fi condamnarea lui la moarte. Asta, mai presus de orice, nu putea îndura.

— Şi cum s-a întâmplat să ajungă la tine? întrebă el, cu vocea scrâşnind ca o sanie trasă pe pietriş. Ce capriciu nebunesc te-a făcut să o iei din ascunzătoare, când ţi s-a spus să laşi lucrurile aşa cum sunt?

Trufia scoborî peste trăsăturile ei, deşi nu înainte de a vedea licărul de durere în adâncurile ochilor ei.

— Propriul capriciu, domnule, răspunse ea. Şi de ce nu? Ce diferenţă ar putea fi între o văduvă capabilă să o apuce pe ce cale doreşte şi o femeie cu un soţ atât de dornic să moară, încât ea s-ar putea la fel de bine considera abandonată? Dar nu avem timp pentru asta. Scutierul tău a fost până la Winchester şi înapoi, călărind toată noaptea, pentru a aduce ordinul dat pentru eliberarea ta. A fost prezentat şi acceptat cum se cuvine, astfel că eşti liber să pleci. Ai un răgaz de un ceas la palat, pentru a te face prezentabil, apoi trebuie să ne grăbim spre Winchester pentru a ne înfăţişa la o audienţă cu regina.

Era prea mult dintr-odată. Rand îşi puse mâna cu degetele răsfirate pe masa din apropiere, pentru a simţi ceva solid care-l să-l sprijine în ceea ce părea a fi ceaţa ameţitoare a iluziei.

— Vrei să spui… Doar nu vrei să spui că Henric a semnat amnistierea.

— Un document cât se poate de oficial, însoţit de o

mulţime de zorzoane şi ştampilat cu sigiliul său personal.

— Dar de ce? Cum?

Îi zâmbi scurt.

— A fost favorul cerut de Elisabeta de York, în schimbul faptului că i-a dăruit un fiu. Nu eşti onorat că eşti preţuit atât de mult? Dar haide, nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm.

— Elisabeta, regina-consoartă. Nu Lady Margaret.

Părea uluit, ceea ce nu era de mirare, căci exact aşa se simţea, îşi acceptase moartea, contemplându-i probabilitatea într-atât, încât era aproape imposibil să accepte că viitorul putea fi altfel.

— E posibil ca mama regelui să fi vorbit în numele tău. Dar cea care s-a tocmit pentru viaţa ta a fost Elisabeta de York.

El scutură din cap.

— Nu înţeleg. Abia dacă mă cunoaşte.

Chipul lui Isabel se îmbujoră, de la furie poate, însă părea mai curând stânjenealã.

— Mă cunoaşte pe mine, ceea ce este de ajuns.

— Şi trebuie să mă grăbesc să îngenunchez în faţa ei din acest motiv? Ar fi doar un prilej de a-mi exprima recunoştinţa, desigur.

— Doreşte să vadă cu ochii ei că ai fost eliberat nevătămat, aşa cum i s-a promis. Lucru pricinuit, fără îndoială, de dispariţia altora, în urma întemniţării între aceste ziduri.

Nu ştiu ce replică să dea de data aceasta, fiind incapabil să se pună la aceeaşi înălţime cu fraţii ei care fuseseră aduşi aici, fără a mai fi văzuţi vreodată de-atunci. În timp ce-şi punea gândurile în ordine, David începu să desfacă centura care-i ţinea sabia prinsă la brâu. Apucând teaca în ambele mâini, făcu un pas înainte.

— Trebuie să o luaţi, domnule. Mi-a fost, mie şi doamnei voastre, de mare folos, dar acum e timpul să vă

fie la îndemână.

Rand luă sabia, apucând teaca şi strângând-o tare pentru a pune capăt emoţiilor care îi făceau mâna să tremure. Timp de o secundă stătu nemişcat, privind ţintă la sabie, simbolul pretenţiilor sale asupra statutului de gentilom şi cavaler. Şi al revenirii sale la acel statut.

— Încinge-te cu ea, bunul meu soţ, după cum ţi se cuvine, spuse Isabel bătând uşor din palme. Apoi strânge ce ai nevoie şi haide să plecăm, înainte ca Henric să trimită vorbă că s-a răzgândit!

Era un motiv temeinic. Puţinele lucruri ale lui Rand încăpură într-o singură legătură – cărţile lui preţioase şi lăuta, pergamentul pe care îşi aşternuse scrisul, tunica cea mai bună şi pantalonii pe care îi păstrase, astfel încât să nu fie nevoit să meargă la judecată arătând ca un şerb. Părăsi celula fără a arunca vreo privire înapoi, mergând cu paşi mari şi hotărâţi. Înainta pe coridor atât de repede, încât Isabel trebuia să alerge din când în când pentru a ţine pasul cu el, căci nu putea încetini ca să-i fie ei mai uşor. Simţurile îi erau dureros de încordate. Se temea că va auzi un strigăt, spunându-i să se oprească, se temea că vreun temnicer va veni după ei, cerându-i să se întoarcă. Sau vreun demnitar, dându-şi aere de mare autoritate, va apărea susţinând că s-a făcut o greşeală şi că, de fapt, nu era liber.

Trecură dincolo de ziduri şi prin diverse curţi. Deodată, se treziră în afara porţilor. Oraşul îl împresură, cu zgomotele sale prea pătrunzătoare, cu mirosurile prea puternice, cu îmbulzeala prea mare, cu lumina soarelui, înceţoşată de fum, prea strălucitoare. Se simţea ca o creatură scoasă la vedere după ridicarea unui bolovan, atât era de zguduit de această schimbare bruscă, încât singurul său gând fu să o ia la fugă şi să se ascundă.

Impulsul se atenuă în câteva momente, însă urmele acestuia rămaseră. Nu scăpă de apăsarea acelui sentiment nici după ce ajunseră la palatul Westminster. Rămase

agăţat de el chiar şi în vreme ce se îmbăia în cea mai fierbinte apă pe care o putură aduce servitorii, apoi se bărbieri şi se schimbă în straie potrivite pentru călătorie. Când porniră către Winchester, încălecă odată cu el în şaua aşezată pe Surul. Era acolo, în împunsătura din ceafă, în senzaţia de mâncărime dintre omoplaţi, în impulsul de a călări de parcă l-ar fi urmărit stihiile iadului.

Dacă Isabel era conştientă de toate acestea, îşi păstră remarca pentru sine. Nu se omora cu pălăvrăgeala, căci nu era genul de femeie care simte că e de datoria ei să umple toate momentele de linişte cu observaţii stupide şi întrebări la care cunoştea deja răspunsurile. Călărea cu chipul hotărât şi privirea înainte, fără să vorbească nici măcar cu servitoarea ei, Gwynne, care călărea ceva mai departe, alături de ea, cu atât mai puţin cu el. David era cam la fel, deşi el avea scuza epuizării.

Oricum, aveau prea puţine şanse de a conversa, căci nu călătoreau singuri. Erau însoţiţi de soldaţi călare, purtând livreaua casei regale, o escortă de onoare, alcătuită din rândurile gărzilor trimise la porunca regelui. Erau bine-veniţi ca protecţie împotriva primejdiilor de pe drum, deşi scopul lor, se gândi Rand, putea foarte bine să fie acela de a-l împiedica să o ia la galop în direcţia opusă.

Treptat, Rand ajunse să înţeleagă că era liber. Soarele care-i încălzea umerii părea o binecuvântare, iar vântul care îi mângâia faţa părea o mângâiere. Mireasma fânului cosit, a hameiului care se usca şi a margaretelor târzii, ce se iţeau din gardurile vii, nu fuseseră nicicând mai dulci. Isabel, care călărea alături de el, era atât de încântătoare, că i se strângea inima privind-o. Lucirea fugară a părului ei sub văl, rotunjimea obrazului, fluturarea genelor, forma braţelor sub mantia ce-o apăra de praf şi felul în care materialul îi cădea pe sâni, linia coapsei ei în locul unde piciorul se mula pe laterala şeii… totul la ea îl subjuga.

Soţia lui. Soţia lui, care venise după el, aranjând

cumva eliberarea lui din temniţă. Sau, poate, cumva, evadarea lui?

Avea întrebări la care trebuia să-i răspundă. Agitaţia pregătirilor de plecare îl împiedicaseră să o facă, iar acum prezenţa oamenilor regelui o făceau imposibilă. În plus, nu avea chef să strige întruna pentru a acoperi tropotul copitelor, zgomotul hamurilor şi vântul care le vuia în urechi. Voia linişte şi intimitate, astfel încât să fie sigur de răspunsurile pe care le dorea. Printre alte lucruri.

Nevoia de a fi singur cu ea era disperată. Tânjea să o îmbrăţişeze, să o simtă sub el, împrejurul lui, încleştându-se de el, în timp ce se implânta în ea până la capăt. Voia să doarmă un an, ţinând-o strâns în braţe. Atât de puternică îi era dorinţa, că-l scotea din sărite aerul ei distant şi faptul că îşi cam ferea privirea de a lui. Era, de asemenea, iritat de vagul aer de autoritate pe care şi-l aroga, ca şi când ar fi fost prizonierul ei acum, pe care voia să-l predea, fie că el o dorea sau nu. Acestea erau chestiuni care puteau fi rezolvate.

Pe măsură ce ziua se scurgea, iar leghele rămâneau în urma lor, începu să tânjească după lăsarea nopţii şi locul, care avea să fie acela, în care urmau să se odihnească.

Era un mic han, folosit de negustorii de vite, comercianţii de lână şi alţi neguţători care băteau drumurile. Ridicat din cărămidă la primul cat, din tencuială de lut şi bârne încrucişate deasupra, cu un acoperiş de rogoz, era o clădire rustică, fără a fi o dărăpănătură. În încăperea principală erau aşezate mese cu picioare în cruce în jurul căminului aflat în mijloc, din care fumul şerpuia în sus, într-o dâră cenuşie, strecurându-se afară prin deschizătura din acoperiş. Dincolo de aceasta se afla un salon privat, pentru boiernaşii de ţară, care avea în partea din faţă o scară, ce ducea către patru dormitoare. Aceste odăi nu erau decât nişte cămăruţe, fără cămine, paravane pentru îmbăiere, şifonier sau sticlă la unica fereastră pe

care o aveau.

Rand nu dădea doi bani pe un confort mai mare de-atât. Era destul că încăperea pe care voia să o împartă cu soţia sa nu era păzită de temnicer, nu avea grilaj de fier pe uşă, prin care toate mişcările îi puteau fi urmărite. Da, şi avea pat.

Indiferent cât de dornic era, se gândi la reţinerea lui Isabel, exprimată cu săptămâni în urmă, de a nu fi subiectul glumelor fără perdea ale soldaţilor. Rămase jos la o halbă de mied, în vreme ce Gwynne îşi pregătea stăpâna pentru culcare. Observă când servitoarea coborî scările, cină, sorbind nişte bere şi mâncând supă şi pâine, apoi se înveli într-o mantie şi se aşeză într-un colţ al camerei comune pentru a dormi. Aşteptă încă o jumătate bună de ceas înainte de a-şi goli halba şi de a urca scările. Deşi bătu cât putu de politicos, intră aproape imediat. Isabel trebuia să ştie prea bine cine cerea să intre. Dacă nu înţelegea că ceruse permisiunea de a intra din pură politeţe, căci intenţiona să i se alăture, fie că o dorea sau nu, era vremea să o priceapă.

Ea stătea proptită de pernele sprijinite de speteaza patului. Îşi trăsese cearşaful în sus, ţinându-l la subsuori, iar părul şaten-deschis îi cădea de-a lungul bustului, în valuri strălucitoare.

Rand se opri o clipă, prea uluit pentru a se mişca. Doamne Dumnezeule, era cea mai mare frumuseţe pe care o văzuse sau o dorise vreodată.

Revenindu-şi cu mare greutate, înaintă în ritmul inimii care îi duduia în piept, oprindu-se doar când ajunse la capătul patului, încadrat de perdelele patului trase de ambele părţi, până în dreptul pilonilor de susţinere, îşi aşeză mâinile pe speteaza grea de stejar. Privi către soţia sa, observându-i răsuflarea întretăiată şi culoarea care-i împurpura pielea, ca o piersică îmbujorată, de la curbura sânilor până la rădăcinile părului. Durerea din pântec îi

umezi colţurile ochilor.

— Ce mai zi, doamna mea, spuse el reflectând în tăcere, m-ai salvat de spânzurătoare. Acum, care ţi-e voia?

În ochii ei izbucni un foc verde, în timp ce-şi ridică bărbia.

— Sună de parcă ai fi preferat să nu mă fi ostenit s-o fac.

— Ce-i drept, ţi-am spus să te abţii.

— Iartă-mă, dar ce ţi se întâmplă ţie mă priveşte şi pe mine. Am avut parte de îndeajuns de multă notorietate ca una dintre blestematele de Graţii de Graydon, fără a fi nevoie să ajung a fi cunoscută şi drept văduva unuia spânzurat pentru crimă.

— Preferi să fii soţia unui bastard.

— Da, aşa e, într-adevăr. Dacă vrei să spui că prefer asta în loc să ajung iar la mâna lui Graydon. Sau să fiu dată altui bărbat pe care Henric va pofti să-l răsplătească.

El zâmbi sardonic.

— Sunt, la urma urmelor, diavolul pe care îl cunoşti.

— Ai putea spune asta.

— Pe care l-ai nesocotit, căutând copila lui Mademoiselle Juliette.

— Voiam să o duc la Lady Margaret, jur, spuse ea, înghiţind în sec cu o mişcare vizibilă pe linia fină a gâtului ei. Ar fi fost în siguranţă cu ea, chiar şi… chiar şi în faţa lui Henric.

Avea dreptate în privinţa aceasta. De ce nu se gândise la asta?

— Posibil.

— În plus, dacă eu am putut ghici unde ai ascuns-o, ar fi putut-o face şi alţii.

— După cum spuneam, diavolul pe care îl ştii. S-ar putea ca alţii să nu-l fi înţeles aşa de bine.

Genele ei fluturară auzindu-l.

— Dar nu poţi nega că nu prea era în siguranţă la

mănăstire. Ar trebui să fii bucuros că am… că am…

— Că nu mi te-ai supus?

— Dacă insişti!

În capitularea ei mocnea o furie arzătoare. Ceea ce nu făcu decât să-l aţâţe.

— Insist, cum nu, răspunse el cu o hotărâre feroce, deşi mi se pare că suntem unul pe potriva celuilalt, noi doi. Îndreptându-se, începu să-şi desfacă tunica. N-ai zice astfel?

— Neîndoielnic.

Îşi umezi buzele în timp ce-l privea, cu o mişcare care-l făcu să simtă că partea de jos a trupului îi ia foc.

— Ceea ce mă tulbură, continuă el, scoţându-şi sabia şi aşezând-o pe capătul saltelei patului, scoţându-şi tunica de pe umeri şi aruncând-o deoparte, este ce a trebuit să faci ca să obţii eliberarea mea. Elisabeta fiind plecată la Winchester, Henric nu avea prea multe de făcut decât să mediteze asupra tărăşeniei cu Mademoiselle Juliette. Sper că nu ţi s-a cerut, să zicem, să-l înveseleşti?

— Crezi că m-aş culca cu regele pentru a-ţi salva gâtul ţeapăn?

Şi alte părţi din el erau astfel, sau chiar mai rău, de-ar fi ştiut…

— E bărbat şi nu e scutit de ispite. În locul lui, eu aş fi putut să ţi-o poruncesc.

Ochii ei se îngustară, deşi nu-şi îndepărtă privirea în timp ce el îşi desfăcea iute nasturii pantalonilor, trăgându-şi apoi cămaşa peste cap.

— Se pare că eşti de părere că toţi bărbaţii de la Curte vor să mă… încalece.

— Mă înşel?

Cuvântul acela pe buzele ei îl stârnea într-un mod absurd. Cine ar fi ghicit că avea să-l folosească?

— Întrebarea este dacă sunt dispusă să le fac pe plac.

— Şi eşti? întrebă el, iar cuvintele îi scrâşniră în gâtlej

ca o lamă scoasă din teacă.

— În niciun caz, căci am alte lucruri pe cap! Ca şi regele, îndrăznesc să jur, de vreme ce a fost ocupat cu călătoria regală, cu răzvrătirea şi cu naşterea moştenitorului său.

— Spre deosebire de soţul tău, vrei să spui, care a avut prea puţine preocupări în ultima vreme. Sau prea puţine în afară de… încălecat.

Se luptă cu impulsul de a râde când o văzu făcând ochii mari în timp ce el îşi smulse pantalonii şi lenjeria intimă, apoi ocoli capătul patului, gol puşcă.

Privirea ei fierbinte se ridică dinspre mădularul lui avântat, întâlnindu-i ochii.

— Aşa se pare, spuse ea scurt.

— Dar aici este diferenţa dintre noi. Eu sunt capabil să-mi îndrept atenţia către două lucruri deodată, în acest caz încântătorul tău trup şi nesupunerea ta.

— Nu sunt o servitoare să mă înclin mereu în faţa voinţei tale!

— Nu, eşti soţia mea şi ai jurat să mi te supui. Şi este dreptul meu să te pedepsesc după cum cred de cuviinţă.

Prinzând cearşaful în pumn, îl trase din mâinile ei, răsucindu-şi încheietura cu putere, o singură dată, şi lăsând-o goală precum Eva. O clipă mai târziu o prinse de braţ şi o trase în genunchi, apropiind-o de el, până când toate rotunjimile ei erau lipide de el, iar carnea lui înfierbântată se adăpostea exact unde dorea, în căuşul dintre coapsele ei tari şi albe.

— Rand… te rog, spuse ea, cuprinsă de fiori, care-i făcură pielea de găină.

— Ce mă rogi?

Era distras în mod lamentabil de zbaterile ei în braţele lui, luptându-se în îmbrăţişare, astfel că fu obligat să-şi strecoare o mână de-a lungul spatelui ei, prinzând o bucată de carne moale pentru a o ţine aproape.

— Nu am făcut nimic să aduc ruşine asupra jurămintelor noastre de nuntă, o jur în faţa tuturor sfinţilor. Doar…

— Spune-mi mai târziu, spuse el, lăsându-şi capul în jos, până când buzele lui le atinseră pe ale ei, şoptind lipit de ele. În clipa aceasta, în mintea mea e o dilemă: să te sărut până la supunere mai întâi, şi să te încalec mai târziu, sau să te încalec din prima ca să te supun, şi abia apoi să te sărut.

Deodată, încetă să se mai lupte cu el. Tensiunea şi teama se scurseră din ea, deşi încă un fior îi înflori pe piele, întărindu-i sfârcurile, pe care le simţea ca pe nişte noduri mici şi tari pe pieptul lui. Îşi umezi buzele, lingându-le iute cu limba ei mică şi roz.

— Asta e ideea ta de pedeapsă?

— Nu mă pot gândi la altceva momentan, mărturisi el, cu ochii pe gura ei, înainte de a se năpusti asupra ei ca un om care moare de sete în deşert, sorbind-o cu frenezie, înmuindu-şi limba în fântâna ei dulce iar şi iar, în vreme ce limba ei se îngemăna cu a lui, primindu-l mai adânc.

— Ai putea… face ambele lucruri deodată, spuse ea răsuflând greu, când el se opri în cele din urmă pentru a respira.

— Ambele lucruri? întrebă el, cu vocea răguşită şi amuzată, aplecându-şi capul să-i lingă rotunjimile sânilor, trăgându-i apoi sfârcul cald, catifelat şi tare în gură.

— Să mă încaleci şi să mă săruţi, să mă săruţi şi să mă încaleci.

Se lăsă moale, agăţându-se de gâtul lui, pe care îl înlănţuise în vreme ce el era preocupat cu o altă parte a trupului ei, trăgându-l peste ea când căzu pe salteaua umplută cu paie şi aşezându-l între coapsele ei.

Cum putea să reziste unei asemenea invitaţii? Era egoist, ştia, dar ea era atât de deschisă, miezul fiinţei ei atât de umed şi de încins, încât se scufundă în ea la fel de

firesc precum respira. Gemu tare simţind cât de bine se potriveau, îngropându-se fericit în adâncimile ei ce palpitau. Se desfătă timp de clipe nesfârşite, până când nevoia de a se mişca, de a creşte presiunea, frecarea, deveni prea puternică pentru a mai rezista. Atunci începu să se mişte, umplând-o, lărgind-o să-şi facă loc, mulând-o pe potriva celor mai arzătoare dorinţe ale sale. Şi era o splendoare frenetică, o ispită delirantă, cea mai profundă şi mai fericită împreunare.

La apogeu, şopti multe lucruri în vârtejul parfumat al părului ei, printre cuvintele prin care îşi mărturisea iubirea, dar inima îi bătea atât de tare, încât nu putea spune dacă le rostise cu voce tare. Nu ştia dacă ea le auzise, dacă trecuseră dincolo de ţipătul ei uşor, pe care îl scoase în dogoarea extazului.

La final se rostogoli de pe ea, apoi o trase aproape, lipind-o de liniile trupului său, întorcând-o astfel încât şoldurile ei să se potrivească pe vintrele lui. Senzaţia îi aduse o satisfacţie atât de mare, încât suspină adânc şi adormi într-o clipă.

Se trezi la un moment dat, auzind sunet de copite pe drum. Călăreţii băteau drumurile în miez de noapte, gândi el uimit. Viteza cu care mergeau sugera că veneau de la Westminster trimişi după rege, care se afla aproape sigur cu regina şi fiul său nou-născut la Winchester.

Bietul Henric, mereu destinat să fie hărţuit de problemele conducerii regatului. Probabil că nu se bucura niciodată trezindu-se cu trupul cald al nevestei cuibărit atât de ademenitor lângă trupul său. Căutând cu blândeţe, Rand prinse un sân în mână, folosindu-şi degetul mare pentru a-l trezi. Isabel murmură în somn, împingându-se în el. Nu avea nevoie de vreun alt îndemn.

Cu mult înainte de revărsatul zorilor, porniră la drum din nou. Rand fu cel care îi puse pe toţi în mişcare. Se trezi mânat de nerăbdarea de a sări pe cal, lăsând leghele în

urmă pentru a ajunge să se încline în faţa reginei lui Henric. Ghicea ce voia să ştie, căci, deşi fusese prinţesă întreaga ei viaţă, iar acum regină, era totodată femeie. Nu ştia sigur cum îi va răspunde, dar voia să termine cu această întrevedere. Abia apoi va putea lua frâiele vieţii sale în propriile mâini, îndreptând-o în direcţia pe care o dorea.

Călătoriră toată ziua până la lăsarea serii, oprindu-se doar pentru a se odihni şi a schimba caii. Zilele se scurtau pe măsură ce luna septembrie se scurgea, căci se înserase de-a binelea când întrezăriră marginea oraşului Winchester. Aşezarea era tăcută, dacă nu luai în seamă lătratul câinilor, alarmaţi de sosirea lor. Tropotul copitelor pe caldarâm reverbera între zidurile clădirilor, luând-o înaintea lor. Lui Rand aproape i se părea că ecoul se rostogolea şi în urma lor, dar puse ideea pe seama ostenelii şi a închipuirii aţâţate de lipsa somnului.

Din când în când, se întorcea cu gândul la moliciunea dintre coapsele catifelate ale nevestei sale, satisfăcându-şi nevoia insaţiabilă, jindul după alinarea pe care o găsea acolo. Nu protestase, păruse să se desfete în împreunarea sălbatică aproape la fel de mult ca şi el. Însă dimineaţa, ochii îi erau încercănaţi, cu umbre de culoarea lavandei, iar acum părea pe jumătate adormită în şa.

Zidurile palatului le apărură dinaintea ochilor. Deşi pruncul lui Henric se născuse la mănăstirea Winchester, Rand nu putea crede că regina rămăsese acolo. Nu-şi putea relua îndatoririle publice timp de patruzeci de zile după naştere, după ce primea binecuvântările Bisericii, însă palatul ar fi fost mult mai confortabil decât mănăstirea. Prin urmare, îl trimise pe conducătorul gărzii regelui să-l informeze pe intendentul reginei că sosiseră. Nu se aştepta să fie primiţi. De fapt, nu era sigur că avea să o vadă pe regină în mai puţin de câteva zile. Nu trecuse nici măcar o jumătate de săptămână de când se ridicase din patul de lăuză.

Încă nu aleseseră hanul la care să tragă pe durata şederii în oraş, când un mesager veni în galop după ei. Regina ar fi fost încântată să-i primească imediat.

Fură întâmpinaţi de intendentul reginei, care îi rugă să-l urmeze. Elisabeta de York îi aştepta în intimitatea iatacului său. Suita lor, inclusiv David, Gwynne şi garda regelui, putea aştepta în sala cea mare de lângă încăperile reginei.

Rand schimbă o privire cu Isabel, care se mulţumi să scuture din cap.

— Poate, spuse el încet, doar pentru urechile ei, preferă să încheie treaba înainte ca Henric să descopere dovada necesară eliberării mele.

— Sau poate va afla mai mult de la tine despre Mademoiselle Juliette fără ca el să fie prezent, încuviinţă Isabel.

Se înşelau amândoi. Elisabeta de York nu era singură când el şi Isabel pătrunseră în iatacul ei. Alături de ea se afla fiul ei nou-născut, care dormea în leagănul său regal, mare şi frumos împodobit. Lângă fiul şi moştenitorul lui Henric, se afla o fetiţă de o frumuseţe uluitoare, micuţa Madeleine, care nu împlinise încă trei luni. Perechea fusese aşezată lângă fotoliul asemănător unui tron, pe care şedea regina. Nu departe se afla o femeie tânără cu bonetă şi şorţ, fără îndoială, doica ambilor prunci. Iar în spatele reginei, îmbrăcat în veşminte bogate de brocart roşu, cusut cu fir de aur şi împodobit cu rubine, stătea Maiestatea Sa, Henric al VII-lea.

Rand era conştient că Isabel răsufla iute şi întretăiat, oprindu-se lângă el şi făcând o reverenţă adâncă. Dându-şi seama că i se îngăduia să se afle în încăperile reginei fără a fi sancţionat de rege, se lăsă într-un genunchi, cu capul înclinat.

— Fiţi bine-veniţi, Sir Rand şi Lady Isabel, spuse regele pe un ton sec. Sunteţi surprinşi să ne vedeţi?

— Am crezut… adică, ne aşteptam la o întrevedere cu regina, răspunse Rand.

— Pe care o veţi avea, deşi ne-a invitat să participăm şi noi. Putem să spunem cât de mult ne bucură să te vedem liber din nou?

— Mulţumesc, Sire.

— Ridică-te, astfel încât să ne putem exprima regretul pentru întemniţarea ta în Turn. Intenţionam să ne protejăm regina, înţelegi, dar am învăţat să nu-i subestimăm puterea de discernământ, înţelepciunea cu care ne împarte cunoştinţele sale sau iertarea generoasă. Ne face…

Regele se întrerupse, căci uşa pe care intraseră se dădu de perete în spatele lor. O siluetă mătăhăloasă dădu buzna în iatac. Lumina lămpilor cu ulei, care ardeau pe trepiedele lor, scoase la iveală blazonul pe care apărea un urs, deasupra cămăşii de zale. Lucea în scânteierile de un argintiu-albăstrui ale săbiei pe care bărbatul o ridică, precum un călău, mult deasupra capului.

— Nu, nu te ridica, Sir Rand, spuse vicontele Henley, iar vocea i se transformă într-un strigăt spart de triumf. Îngenunchează şi primeşte sfârşitul pe care îl meriţi.

Capitolul 20

Lovitura menită să cadă pe gâtul plecat al lui Rand ar fi trebuit să-i reteze capul de pe umeri. Dar el nu era acolo.

Cu o forţă cumplită, sări în lături, prinzând-o pe Isabel, care scoase un ţipăt, şi aruncând-o în afara zonei de pericol. Auzi şuieratul lamei, simţi vârtejul fierbinte de aer când trecu pe lângă ea, retezând văzduhul lângă umărul ei. Văzu cu groază clipa în care părea să pătrundă în braţul lui Rand, dar se prinse în cârpa înnodată, de mătase albă, pe care o purta în jurul acestuia. În acel scurt moment de

confuzie, se eliberă şi sări în picioare.

Apoi se îndepărtă, fugind din calea lui Rand, în timp ce, în spatele ei, doica începu să ţipe, regina se ridică în picioare cu un strigăt slab, iar regele, cu chipul pământiu de mânie, începu să înjure ca un marinar breton.

Rand îşi scoase iute cuţitul de la brâu, ferindu-se de încă o lovitură de sabie dată cu ambele mâini, răsucindu-se ca vântul când cea de-a treia lovitură despică aerul. Tăblia mesei era singura sa armă, căci îşi predase sabia înainte de a ajunge în prezenţa reginei. Părea să nu-şi dea seama de inferioritatea lui în timp ce-l scruta pe omul hotărât să-l ucidă.

— Domnule!

Strigătul îi aparţinea lui David, cel mai loial dintre scutieri, care venise în urma lor. În spatele lui zăceau trupurile ostaşilor din gardă, aflaţi încă în agonia morţii, cei care ar fi trebuit să oprească invazia armată în iatacul reginei. În mâna dreaptă a flăcăului se afla sabia de nădejde a lui Rand, pe care David trebuia să o fi recuperat de la aceştia. În cealaltă mână avea o altă sabie, luată de la un ostaş căzut.

Imediat după ce-l preveni, aruncă arma lungă şi masivă, care făcu un arc de cerc lucitor, direct către cavalerul care-i era stăpân.

Rand îşi mută cuţitul în mâna stângă şi prinse sabia în aer cu dreapta. În aceeaşi mişcare, se întoarse fulgerător cu faţa către atacatorul său, în vreme ce David pătrunse mai adânc în iatac, încordându-şi privirea copilăroasă şi aşteptând să vadă dacă mai era nevoie de ajutorul lui.

Isabel trase aer în piept, suspinând atât de tare, că îşi simţi gâtul sfâşiat. Sunetul fu acoperit de zângănitul aspru al fierului izbit de fier, ca prima bătaie a unui clopot funerar, în clipa în care Rand pară o lovitură devastatoare, încrucişând oţelul cuţitului cu cel al săbiei ridicate. Henley fu aruncat cât colo, împiedicându-se.

Fără preget, sări în lături pentru a lărgi câmpul de luptă. Fandă, lăsându-se pe vine, înfruntând un nou atac cu o înfăţişare feroce. Adversarii săi se înmulţiseră. Dând buzna pe uşă, îl flancară pe Henley, formând un semicerc în jurul ţintei lor.

Nu apăruseră decât doi, deşi la primul atac părură a fi de două ori pe atâţia. Iar Rand îi înfruntă neclintit şi fără să-i tremure sabia câtuşi de puţin.

„Neînfricat”, într-adevăr, se gândi Isabel, amintindu-şi cu o remuşcare dureroasă că îl luase în derâdere în cămăruţa lui din Turn. Inima i se cutremură în piept şi clipi pentru a îndepărta lacrimile de disperare, în timp ce privea ţintă la primejdioasa scenă. Ar fi trebuit să-i spună lui Rand de tentativa lui Henley, laolaltă cu Graydon, de a i-o lua pe Madeleine. Aproape că uitase de efortul lor stângaci, de fapt, căci fusese buimăcită de pierderea copilei luate de Henric. Şi apoi, fiind distrasă de pedeapsa perfectă a lui Rand de noaptea trecută, nu-şi mai amintise de incident.

Nou-veniţii îşi hărţuiau prada, siluetele lor macabre aruncând umbre groteşti, care se micşorau şi creşteau asemenea fiarelor din legende. Trăsăturile lor ieşiră limpede în evidenţă când se întoarseră cu faţa la lumina lămpii. Fără prea mare mirare, îi recunoscu pe Graydon şi pe William McConnell.

Cei trei bărbaţi care aveau motive să-i dorească moartea lui Rand îşi reuniseră forţele. Sau fuseseră tovarăşi de la început, având fiecare rolul său în doborârea lui şi, odată cu el, şi pe rege? Probabil că-i urmăriseră de la Westminster, se gândi ea, reamintindu-şi sunetul fantomatic de copite şi de Rand care ciulise urechea. Pretinseseră că fac parte din grupul lor de li se îngăduise să pătrundă în iatacul reginei?

Probabil că fratele ei vitreg şi McConnell credeau că Henley deţinea controlul, atâta vreme cât Rand era neînarmat. Rămăseseră să privească măcelul. Acum, toţi

trei se îndreptau spre el, cu precauţia nevăstuicilor care-şi ţintuiesc prada, aşteptând orice semn de slăbiciune, în funcţie de numărul lor, pentru a copleşi animalul hăituit. Rand se mişca încet, cu privirea vigilentă, aşteptându-le atacul.

În momentul acela, maiestatea regală a regelui se făcu nevăzută, acesta devenind cavalerul care, cu siguranţă, fusese pregătit să devină în exil. Păşi înainte, plasându-se între atacatori şi regină, alături de care se afla leagănul. Pe mantia sa scurtă de catifea luciră pietrele preţioase în clipa în care şi-o smulse pentru a elibera mânerul unei săbii ceremoniale. Lama aleasă scoase un sunet melodios când o scoase din teaca acoperită de nestemate, care se clătină.

Cei trei erau trădători. Nu urmăreau doar moartea lui Rand, ci şi pe aceea a regelui. Zarurile fuseseră aruncate. Nu se puteau retrage acum, nu aveau altceva decât să joace până la capăt. Atacatorii schimbară o scurtă privire, plină de înţeles. Cu feţele neclintite, săriră la atac.

În acelaşi moment, Henric intră în luptă, iar oţelul săbiei sale răsună lovind lama adversarului. Pară un atac dur al vicontelui Henley, atrăgându-l în luptă şi îndepărtându-şi oponentul cu ochi sălbatici de Rand. Mânerul săbiei sale, acoperit cu nestemate, arunca flăcări roşii, verzi şi albastre în mâinile lui, în timp ce para cu vârful în dreptul capului sau în poziţia de gardă, silueta sa înaltă mişcându-se cu putere şi graţie. Conducându-şi adversarul cu dibăcie şi forţă, îl obligă să dea înapoi pas cu pas, îndepărtându-l de leagăn şi de regină. Iar lui Isabel nu-i fu greu să-i treacă prin minte, privindu-l cu ochi mari şi cu răsuflarea întretăiată de mirare, că venise înarmat la confruntarea cu Rand din pricină că nu avea încredere în prietenul său, după ce-l ţinuse prizonier, că s-ar putea să nu aibă încredere în el nici măcar acum.

Mişcându-se laolaltă cu ei pe latura îndepărtată,

David îl provocă pe Graydon cu un strigăt. Isabel, răsucindu-se înnebunită să urmărească acţiunea, îl văzu pe fratele ei vitreg întorcându-se cu un blestem gutural, îi văzu ochii strălucind încrezători în puterea sa de a strivi această ameninţare mai măruntă. Inima ei îşi acceleră pulsul frenetic încă o dată, când teama că odiosul ei frate avea dreptate îi inundă pieptul. David fusese rănit în conflictul cu Graydon şi Henley care voiau să o smulgă pe Madeleine. Tăietura era la braţul stâng, însă cât de bine pregătit era pentru această întrecere îngrozitoare?

Rand rămase să-l înfrunte pe fratele său vitreg. Îşi dădeau târcoale, aşteptând un prilej – doi bărbaţi care se potriveau aproape perfect ca statură şi forţă. Singura diferenţă pe care o putu sesiza Isabel era că McConnell părea ceva mai masiv în zona bustului, în vreme ce Rand avea braţul mai lung. Concentrarea de pe trăsăturile lor era similară, ca şi hotărârea.

McConnell fandă într-un atac mortal, în care puse toată puterea de care era capabil. Rand îi ieşi în întâmpinare, iar sabia sa scânteie în lumina lămpii. Se lansară apoi într-o luptă frenetică, atacând şi parând, repezindu-se unul la altul cu lame şuierătoare şi mormăind de efort. Sudoarea forma o peliculă ce strălucea pe fruntea lor, făcându-i să clipească, căci picăturile li se scurgeau în ochi. McConnell încercă o stratagemă disperată, plonjând într-un asalt de o asemenea forţă, încât părea că se gândea să-l doboare pe Rand, profitând de vechile lui răni din turnir şi de slăbiciunea de pe urma temniţei. Dar Rand pară, făcând ca vârful săbiei fratelui său vitreg să treacă inofensiv pe lângă umărul său, apoi se năpusti într-o ripostă care-i prinse spada, aproape smulgându-i-o din mână. McConnell făcu un salt înapoi, desprinzându-se, în vreme ce pieptul îi sălta sub respiraţia grea.

— Afaceri neterminate, William? îl întrebă Rand, rămânând în poziţia de gardă. Te întreci pe tine, se pare,

încercând să îndepărtezi nu doar un nesuferit de frate vitreg care se interpune între tine şi ceea ce consideri că îţi aparţine, ci şi un rege încoronat cum se cuvine. A, nu, îngăduie-mi să rectific. Intenţionai să-i înlături şi pe moştenitorul nou-născut şi pe mama acestuia, ca să îndepărtezi orice ameninţare. Altfel, nu dobândeşti nimic.

— Încă nu e târziu, răspunse McConnell, aplecându-se să fandeze din nou.

— Fără a-ţi pierde capul pentru asta? Rand pară cu o graţie plină de agerime, iar săbiile scoaseră un clinchet de clopot. Aş fi spus-o altfel. Dar să-mi asum vina pentru crimele tale nu face parte din planurile mele.

McConnell râse fără suflare.

— De ce nu? Când eşti un băiat atât de bun de biciuit?

La viclenia de a-i aduce aminte de durerea trecută, Rand ţâşni înainte, împingându-l pe fratele său vitreg în spate. Cuvintele sale fură la fel de ascuţite ca şi lama săbiei sale.

— Rolul meu în acest joc este neînsemnat. Dacă Henric nu şi-a trimis ostaşii – sau, mai curând, mercenarii – la Braesford după Mademoiselle Juliette, atunci trebuie să fi fost tu. Fireşte, nu-ţi puteai permite să vii tu însuţi, dar lucrurile s-au aranjat uşor. Cine altcineva avea autoritatea de a folosi uniformele ostaşilor regelui? Cine avea acces la sigilii care puteau fi falsificate pentru a sluji ţelului tău, sau la mercenarii cărora nu le păsa câtuşi de puţin cum îşi câştigau banii?

— Avantajele rangului sunt numeroase, răspunse McConnell, iar aroganţa mustea în fiecare cuvânt al platitudinii pe care o rostise.

— Tu ai fost din capul locului, dând târcoale când s-a născut copilul lui Juliette, vârându-mă în bucluc, sugerându-i prostănacei de moaşe că micuţa fusese arsă şi ducând zvonul la Westminster, în aşa fel încât să-i forţezi mâna lui Henric şi să fie obligat să mă cheme la palat. Ba chiar ţi-ai

mânat oamenii diavoleşte, astfel încât să ajungă la Braesford pe urmele lui Isabel, la timp pentru a opri nunta.

— Doar acum îţi dai seama? Te credeam mai isteţ de-atât.

— Sau mai puţin încrezător, poate? De-aş fi fost astfel! Biata Juliette. A fost speriată când şi-a dat seama că oamenii tăi nu o duceau la un adăpost pregătit de rege? Ai vizitat-o în temniţă? Încerca să evadeze când ai împins-o pe scări, apoi i-ai tăiat gâtul?

— De ce aş fi făcut asta? Mica târfă era destul de îndatoritoare, după cum îţi poţi imagina, râse McConnell zgomotos. Se gândea să-şi dobândească libertatea culcându-se cu mine o dată sau de două ori şi aşteptându-se să fie eliberată după ce mă săturam de ea.

— Pentru că aşa i-ai spus, nu mă îndoiesc. Şi se aştepta ca un nobil să-şi ţină cuvântul.

— De două ori neroadă, căci mi-am dat cuvântul cuiva lipsit de însemnătate. Însă Henley a fost cel care i-a pus capăt vieţii. Era iritat, căci refuza să-i facă pe plac.

Vorbea atât de uşor. Isabel îşi duse mâna la gură pentru a-şi opri strigătul de dezgust, amestecat cu furie oarbă. În spatele ei auzi mârâitul de furie al regelui, răsuflarea şuierătoare a reginei, şi gemetele doicii. Deasupra tuturor acestora se ridicau plânsetele copiilor care împărţeau acelaşi leagăn, un vâjâit frenetic provocat de tensiunea din încăpere, voci ridicate şi larma săbiilor.

Rand părea a se ridica deasupra tuturor acestora, căci îşi miji ochii asupra omului din faţa lui.

— I-ai îngăduit lui Henley să o ucidă, spuse el cu o acuzaţie aspră.

McConnell ridică din umăr.

— La urma urmelor, tu erai cel care urma să fie învinovăţit. Totul era organizat – mesajul care ţi-a fost scris în timp ce eu stăteam călare pe târfa de franţuzoaică, ostaşii aflaţi la o distanţă potrivită în urma ta, în timp ce tu

călăreai ca un cavaler galant să o salvezi, moartea ei la ora stabilită, astfel încât să poţi fi găsit lângă cadavrul ei cald. Dar ai venit devreme, aşa că ne-ai depăşit. Ai găsit-o înainte să sosim noi, trebuie să ne fi văzut venind.

— Astfel că am reuşit să scap de capcana voastră vicleană. Ce dezamăgire pentru tine!

— Lucrurile acestea depind de norocul femeii. Evadarea ta a fost temporară oricum. Dragul de Henric a semnat ordinul pentru arestarea ta aproape înainte să apuc să-i prezint povestea morţii demoazelei. Ar trebui să-i mulţumeşti, căci Turnul poate fi un refugiu, la fel de bine ca şi o temniţă. Următoarea mea mişcare, dacă ai fi fost la îndemână, ar fi fost să stârnesc poporul, ca să te atârne în ştreang imediat.

Cuvintele fură scurtate de răsuflarea greoaie a lui McConnell. Rand, cu trăsăturile mohorâte şi părul ud de sudoare în lumina auriu-portocalie a lămpii, nu-i dădu răgaz să-şi revină, fandând către el. Şuierăturile şi alunecările lamelor acompaniau larma aspră a vocilor. Sub acestea, ca un fundal sonor, se auzea larma ţipetelor de prunci, care le măcinau nervii. Aerul era ticsit de mirosuri de sudoare, metal încins şi ulei de lampă.

— Un plan îndrăzneţ, comentă Rand. Totuşi, efectul intrigii tale a fost un eşec, la fel ca şi manipularea cutiei de foc a lui Leon.

— Aceea a fost din cauza prostiei lui Graydon. Maşinăria ar fi trebuit să aducă moartea îngrozitoare a lui Henric, a Elisabetei şi a moştenitorului pe care îl purta în pântec. Şi a ta, de asemenea, dacă el nu ar fi aranjat lucrurile altfel.

— În ce scop? Aducerea pe tron a unui rege yorkist, din nou? Te aşteptai să primeşti domeniul Braesford drept răsplată pentru asta?

— De ce nu? Căci nu ai fost deloc îndatoritor, evitând moartea de două ori în ziua nunţii tale. Ai crezut cumva că

veneam în ajutorul tău la turnir? Nu, nu! Veneam să-ţi dau lovitura de graţie.

— După ce aş fi fost doborât de Graydon şi Henley, desigur.

— Ar fi fost un lucru atât de uşor în tot praful şi confuzia aceea, însă cu toate acestea, idioţii ăştia molâi n-au fost în stare să rezolve treaba.

Acceptarea mohorâtă fu singurul răspuns pe care Isabel îl putu citi pe faţa lui Rand.

— Iar curteanul care voia să mă ademenească la o întâlnire în zorii zilei?

— O altă unealtă nedemnă, eliminată prea rapid. Dar încă speram să te văd atârnând în ştreang pentru moartea bastardului născut de târfa franţuzoaică.

— Dar copilul trăia, spuse Rand, atacându-şi fără preget adversarul.

— Henley a pierdut-o pe întuneric. Ai avut un afurisit de noroc să dai peste ea atât de repede. Fără îndoială l-ai împrumutat de la blestemata ta de soţie. Sper să mă bucur şi eu de el într-o zi.

— Intenţionezi să o ai şi pe ea, laolaltă cu Braesford Hall?

McConnell mormăi.

— O, da. Pe ea mai mult decât orice.

— Mai mult decât orice, într-adevăr, căci îţi este şi îţi va fi mereu interzisă, răspunse Rand cu un scrâşnet de sticlă spartă. Dacă devenea văduva fratelui tău vitreg, nu ai fi putut ajunge la ea din motive de consangvinitate.

— Cine a zis că ar fi fost nevoie de căsătorie? Blestemul Graţiilor ar fi fost evitat dacă nu făceam decât să mă culc cu ea. Dar tu, fiind soţul ei de drept, trebuie să mori pentru că ai îndrăznit să te căsătoreşti, sfidându-l.

— Nu, strigă Isabel cu durere, pe jumătate înnebunită. Nu, nu trebuie. Nu există blestem, nu a existat niciodată vreun blestem.

McConnell râse gros, privind-o în trecere, înainte să îşi îndrepte iarăşi atenţia către Rand.

— Minte pentru tine, nu e fascinant? A ignorat cererea mea şoptită, îndemnurile mele de a depune mărturie falsă pentru a ne servi scopul. Nu a încuviinţat, nici măcar sub ameninţare, să jure strâmb la ceea ce ar fi trebuit să fie înfăţişarea ta înaintea Curţii regelui. Ştiai?

— Tu m-ai acostat la biserică, strigă ea cu voce tremurătoare. Ai mizat pe prea multe lucruri: pe disponibilitatea mea de a lua parte la intriga voastră, în primul rând, şi pe tăcerea mea, în al doilea rând.

Pentru scurt timp fu distrasă de lupta dintre Henley şi rege. Aceasta încetă brusc în momentul în care regele îl dezarmă pe Henley. Făcându-l să dea înapoi, astfel că se împiedică de covoarele sarazine ale iatacului, Henric prinse lama vicontelui care scăpă din mâna acestuia, apucând mânerul cu mâna liberă.

David lupta cu Graydon în stânga ei, iar izbiturile disonante ale săbiilor lovite una de alta şi scrâşnetul lamelor aruncau scântei albastre şi oranj-roşietice pe duşumea. Graydon tot încerca să îl domine pe tânăr, ca şi când ar fi sperat să-l învingă doar cu ajutorul forţei. Totuşi, între atacuri şi răspunzând ripostelor fulgerătoare ale lui David, schimbă o privire vicleană cu McConnell.

David, cu mişcări graţioase şi cumpătate, se încruntă văzându-l. Lui Isabel, îngrozită de teamă pentru siguranţa lui, i se păru că flăcăul l-ar fi putut învinge cu uşurinţă pe fratele ei vitreg, dacă nu şi-ar fi pus frâu dibăciei. Îi trecu prin minte că s-ar putea să şovăie să-l doboare pe Graydon în faţa ei de teama reacţiei pe care ar putea-o avea ea la moartea acestuia.

Înainte să devină clar conştientă de această impresie, lupta dintre Rand şi fratele său vitreg îi atrase din nou atenţia.

— Soţia ta nu mă va mai refuza după ce vei dispărea,

spunea McConnell cu o satisfacţie meschină. Va face exact ce îi spun sau îţi va călca pe urme, în mormânt.

— Nu cred, replică Rand cu o expresie impenetrabilă.

Punându-şi cuvintele în practică, se năpusti într-un atac care-l făcu pe adversarul său să dea înapoi tot mai mult, îndepărtându-l de Isabel. McConnell se împiedică, îşi reveni, deşi se mişcă ezitant, aproape fără a-şi coordona gesturile. Totuşi, pe chipul lui nu se citea înfrângerea. În schimb, se putea vedea viclenia. Părea să se retragă mai repede şi mai departe decât era necesar.

În clipa aceea, Isabel văzu capcana. David controla cu greu lupta împotriva unui spadasin mai puţin dibaci, însă mai masiv şi de o viclenie pizmaşă. Alţi câţiva paşi şi Rand avea să fie în raza de acţiune a săbiei lui Graydon. Tot ce trebuia să facă McConnell era să îl ademenească suficient de aproape de tovarăşul său, oprindu-se o singură clipă, astfel încât să poată fi dată lovitura fatală. Inima i se strânse ca într-o menghină. Ţipă, avertizându-l.

Dar nu era necesar, Rand anticipase şiretlicul. Fandă brusc către McConnell, apropiindu-se de garda acestuia. Prinzându-l într-o prefăcută îmbrăţişare frăţească, îl răsuci către Graydon, împingându-l puternic.

Lama lui Graydon îi pătrunse prin spate lui McConnell, urcând în sus. Din gâtul fratelui vitreg al lui Rand se auzi un singur strigăt gutural, înainte să cadă pe podea. Căzu în genunchi, apoi în faţă. Sabia zăngăni, ajungând pe piatra acoperită de covor, apoi se rostogoli pe lâna cu modele strălucitoare, oprindu-se lângă tivul ţeapăn al fustelor reginei. Elisabeta de York se aplecă să o ridice de mânerul greu, ţinând-o cu vârful înspre podea.

Şocul gestului pe care-l făcuse îl buimăci pe Graydon pentru un moment fatal. Îşi ridică încă o dată lama, punându-se în gardă, dar era prea târziu. David, fandând deja gata să-l atace, profită de apărarea sa firavă, ţintuindu-l în inimă.

Liniştea se aşternu atât de brusc, atât de deplin, încât fâlfâitul flăcărilor din lămpile cu ulei sună ca zborul unor păsări. Apoi blestemul lui Henley sparse liniştea. Răsucindu-se, plonjă către regină. Înainte ca Henric să-şi poată ridica din nou sabia, Henley smulse lama împurpurată de sânge a tovarăşului său din mâna Elisabetei. Cu un mormăit precum al ursului de pe blazonul tunicii sale, se întoarse către Isabel.

În clipa aceea, dintr-un colţ se desprinse o umbră, ieşind la iveală din întuneric. Uşoară, tăcută ca moartea, apăru în spatele lui Henley, proiectând asupra acestuia o mantie neagră, în care scânteie un licăr argintiu. Silueta întunecată şi zveltă ridică un braţ, izbind puternic cu o lamă subţire, iar când Henley se prăbuşi cu cuţitul între coaste, Leon, Maestrul de Ceremonii, apăru în toată splendoarea sa, înveşmântat într-o tunică galbenă, brodată cu note muzicale negre. Avea în mână un cuţit din cel mai ales oţel spaniol, şi un zâmbet de satisfacţie îi arcuia gura frumoasă.

— Pentru sora mea, spuse el, aruncându-le o privire scurtă şi cuprinzătoare celor care stăteau privind cu o acceptare uluită, şi pentru Lady Isabel. Omul era un animal şi a meritat să moară.

Înaintând apoi către leagăn, îşi strecură mâinile sub fetiţa care stătea acolo scâncind şi o ridică la piept. Se întoarse către uşă.

— Stai, porunci Henric.

Leon se întoarse cu chipul sincer întrebător.

— Cea pe care o ţii în braţe este fiica noastră, n-o poţi lua pentru a o transforma într-un pion al Franţei.

— Ţin în braţe copilul surorii mele, pe nepoata mea – deşi cândva am pretins că este propria mea fiică, sperând să o ţin departe de rău. Juliette a iubit-o nespus, la fel cum şi unchiul său o îndrăgeşte din tot sufletul. Credeţi că a fost concepută pentru a servi unor chestiuni de stat?

— Nu aşa a fost? întrebă Henric cu o îndoială

posomorâtă, evitând privirea directă a soţiei sale.

— Nu în ceea ce-o privea pe sora mea. V-a iubit, deşi a murit cu păcatul acesta pe suflet. Dacă vreţi să ştiţi cine a primit bani de la francezi, uitaţi-vă la bunul viconte. Henley este cel care a cedat în faţa ruşfetului Franţei, în timp ce bătea continentul de la un turnir la altul. Avea nevoie de bani, căci rămăsese fără pământuri sau moşii cu care să-şi susţină titlul.

Bărbia regelui se arcui îndărătnic, deşi îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— Contează prea puţin cine a luat banii francezilor. Ceea ce ne preocupă acum este felul în care va fi întrebuinţată această măruntă fiinţă. Poţi să-mi garantezi că nu va fi vreodată vătămată din pricina naşterii ei, că nu va fi ţinută ostatică pentru a ne obţine bunăvoinţa?

— Da.

— Şi chiar dacă va fi bine păzită, ce îi poţi tu oferi în comparaţie cu bogăţiile Curţii noastre sau ale căsătoriei pe care o putem aranja pentru ea într-o zi?

Leon privi dinspre rege către copilul din braţele sale şi înapoi la acesta. Îndoiala i se strecură în suflet, precum ceaţa în întunericul nopţii din ochii lui.

Isabel se mişcă, de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Făcând un pas în faţă, vorbi cu voce blândă:

— Dragă Leon, cum vei avea grijă de un copil în vreme ce rătăceşti de la o Curte la alta? Ce protecţie îi poţi oferi, dacă alţii vor intenţiona s-o folosească pentru a-şi atinge scopurile? Regele are puterea de a o proteja. Nu ar fi mai bine să-i îngădui?

— Aşa cum a protejat-o în seara aceasta? întrebă Leon, iar zâmbetul îi zvâcni pe chip, fără a-şi desprinde privirea de la nepoata sa.

— Vina pentru asta îmi aparţine.

Rand scoase un sunet pentru a nega, făcând un pas înainte, ca şi când ar fi vrut să o susţină, până în clipa în

care fu oprit de un gest brusc al regelui.

— Dar dacă se întâmplă din nou? întrebă Leon. Mai mult de-atât, ce se întâmplă dacă, în fascinaţia faţă de moştenitorul său, Henric uită de existenţa micuţei Madeleine?

— E puţin probabil, mai ales după această seară.

Privirea întunecată a lui Isabel trecu peste trupurile celor căzuţi, al căror sânge proaspăt mustea, pătrunzând în covoarele iatacului.

— Cine o va iubi, cine o va ţine în braţe, cine o va învăţa să danseze şi să cânte? Leon continuă, ca şi când ea nu ar fi vorbit deloc. Cine îi va arăta bucuria, asigurându-se că ştie să râdă şi să iubească? Cine va avea grijă să fie dată unui soţ care o va trata bine şi cu blândeţe. Lucrurile acestea contează… Contează pentru mine.

— Sunt sigură… începu ea.

— Eu nu sunt. Un rege are alte griji, alte intenţii, care pot cântări mai greu decât viaţa unei fetiţe. O astfel de soartă incertă nu poate fi îngăduită. Nu o las decât dacă…

— Decât dacă ce? întrebă Henric, încruntându-se, după cum era şi firesc, date fiind insultele pe care le îndurase.

— Decât dacă îi este încredinţată lui Lady Isabel, spuse Leon, întorcându-şi privirea limpede către rege, deşi fără a-l vedea. Pot avea încredere că va avea grijă de ea, că îi va oferi dragostea de care are nevoie un copil. Pentru protecţie, are braţul înarmat al lui Sir Rand în spate, şi exemplul său de onoare şi cavalerism, dinainte. Aş putea îndura să o las în grija lor, cu permisiunea Alteţei Voastre.

— Ne bucurăm să vedem că ne acorzi o oarecare autoritate, spuse Henric, cu o mânie sardonică.

Isabel, ignorând acel mic semn de indispoziţie, se întoarse către el.

— Responsabilitatea este mare, Maiestate, dar o voi accepta, dacă aceasta este voinţa Domniei Voastre.

— La fel şi eu, rosti Rand, alăturându-i-se, în ciuda interdicţiei regelui.

Henric rămase încruntat şi gânditor momente îndelungate. Apoi Elisabeta de York i se alătură, iar fustele ei de mătase foşniră în urma ei.

— Nu se cade ca eu să intervin în această chestiune, totuşi, dragul meu soţ, pare că încuviinţarea ar fi un semn de blândeţe.

Henric îşi îndreptă privirea către regină, cu fruntea încă încruntată.

— Rareori sunt blând.

Faptul că uitase de pluralul regal era un semn de tulburare, se gândi Isabel.

— Aşa vrei să pari, spuse Elisabeta simplu, dar eu ştiu mai bine.

Rămaseră astfel câteva clipe, în vreme ce dincolo de iatac se auzi tropotul unor paşi care mărşăluiau. Apoi Henric întinse mâna pentru a lua degetele Elisabetei, ducându-le la buze, înainte de a şi le aşeza pe braţ.

— Cum să o refuz pe mama fiului şi moştenitorului meu? murmură el. Lăsă să-i scape un oftat, îşi îndreptă umerii şi îşi reluă masca regală, ca şi când şi-ar fi pus o mantie grea pe umeri. Ajunge. Facă-ţi-se voia, Maestre de Ceremonii. Dar trebuie să părăseşti Anglia şi să nu te mai întorci vreodată. Nu mai putem îndura niciun dans macabru de-al tău, nicio muzică tristă şi poveşti mohorâte.

Leon îşi înclină capul acoperit de o cascadă de bucle.

— În ceea ce te priveşte, Sir Rand, continuă regele, întorcându-se către el, îţi suntem îndatoraţi din nou. Când ne vom întoarce la Westminster şi vei fi din nou alături de noi, te vom învesti cu Ordinul Jartierei, pe care ţi l-am oferit înainte. Apoi vom discuta despre un titlu de baron pentru a răsplăti cum se cuvine braţul puternic şi inima neînfricată pe care le preţuim cu asupra de măsură.

„Baronul Braesford.” Avea un sunet potrivit, nobil, se

gândi Isabel, privind cum soţul ei roşeşte până la rădăcina părului şi îl văzu înclinându-se, acceptând cu graţie şi oferindu-şi omagiul regelui său.

Henric ridică un braţ în semn de rămas-bun. Apoi, acoperi mâna Elisabetei, aşezată pe braţul lui, cu propria palmă. Cu capetele sus, regele şi regina părăsiră încăperea. Doica, chemată iute, dădu fuga după ei cu micuţul prinţ Arthur în braţe. Se îndepărtară pe coridorul întunecat de dincolo de uşă, până când, în cele din urmă, dispărură şi umbrele lor.

Incidentul, de la cap la coadă, durase mult mai puţin timp decât părea cu putinţă. De-abia părăsiseră iatacul regal, că intendentul regelui, atras de zgomot, apăru cu o jumătate de duzină de ostaşi după el. În confuzia explicaţiilor, Leon veni la Isabel, o sărută pe micuţa Madeleine pe obrăjorul catifelat, i-o puse în braţe şi se făcu nevăzut. Rand ridică vocea pentru a face ordine în haosul întrebărilor şi al ameninţărilor, recomandându-i intendentului să-i ceară regelui explicaţii pentru morţi, sânge şi covoarele distruse. Apoi, oferindu-i braţul lui Isabel, o conduse afară din iatac, urmaţi de David, palid şi posomorât la chip, după ce avusese parte de prima experienţă ce implicase uciderea unui om.

După ce o găsiră pe Gwynne şi lăsară în urmă uriaşul mastodont de piatră care era castelul, ieşind în aerul proaspăt al nopţii, Isabel îl trase pe Rand de braţ, pentru a-l opri.

— Unde mergem? întrebă ea, cu voce joasă, pentru a evita să o deranjeze pe micuţa Madeleine, care se liniştise la pieptul ei.

— Nu avem unde să stăm aici. Să găsim o doică pentru alăptat sau o capră. Oricare din ele e bună. Apoi mă gândeam să pornim spre Braesford.

— Braesford?

— Ai ceva împotrivă, doamna mea?

— E noapte şi călătoria e lungă. Iar tu nu mai eşti un nimeni, nici măcar un biet cavaler care poate pleca unde îl taie capul, fără să stea pe gânduri.

— Nu? întrebă el, înclinându-şi capul.

— Eşti Lord Baron Braesford de Braesford, sau vei fi curând, un bărbat cu responsabilităţi din ce în ce mai mari, printre care şi o soţie. Da, şi o familie din ce în ce mai numeroasă.

O privi momente îndelungate, acolo în întunericul luminat doar de torţa pâlpâitoare care arunca o lumină vagă asupra lor de la distanţă. Încordarea îi dispăru de pe chip şi un zâmbet îi netezi liniile ferme ale gurii.

— Numeroasă? întrebă el tăcut.

— Întocmai.

— Eşti…?

— Însărcinată, sau aşa pare. Aşa declară Gwynne şi nu se înşală niciodată.

Aşteptă cu un nod de îngrijorare în piept pentru a vedea ce avea să spună. Fusese departe de ea atât de mult timp, atât de mult.

El scoase un sunet slab, ca şi când ar fi fost lovit. Lăsându-se spre ea, o prinse, laolaltă cu Madeleine, ridicându-le în braţe şi învârtindu-se cu ele cu paşi mari de-a lungul coridorului, în vreme ce pieptul i se zguduia de râs. Deodată se opri, aşezând-o pe Isabel cu grijă pe pământ. Ţinând-o cu o mână pe talie, se întinse să-i atingă faţa.

— Eşti bine? Nu ţi-e rău? Nu am…

Preaplinul din inima ei îi aduse lacrimi în ochi.

— Nu, nu. Mă simt foarte bine.

— Tată. Voi fi tată.

— Şi baron.

El înclină din cap.

— Cu o nouă moşie, fiul meu nu va fi niciodată nevoit să poarte semnul bastardului pe scutul său, nu va fi nicicând nevoit să fie un nimeni.

Totuşi, copilul putea să fie fată, dar Isabel nu-i aminti, ca să nu-i spulbere visul. Avea să se împlinească, oricum, în timp, cu voia lui Dumnezeu, căci vor mai fi şi alţi copii. Pentru moment, îl preţuia că se gândea mai degrabă la viitorul copilului lor decât la bogăţiile şi la moşiile care aveau să vină odată cu noul său titlu.

— A trecut ceva timp, spuse ea cu blândeţe şi sinceritate, de când nu mai eşti un nimeni pentru mine.

Pieptul i se umflă, căci trase aer adânc în plămâni şi o strânse mai tare.

— Cred că ar fi o idee înţeleaptă să căutăm un loc în care să ne odihnim aici astă-seară, doamna mea.

Se răsuci către David, care îi urmase, rămânând la câţiva paşi distanţă.

— Ai auzit? Avem nevoie de odăi la un han, ca şi de o capră.

— Sau o doică pentru alăptat. Da, am auzit, răspunse David. Deşi la câţi oameni au venit aici pentru naşterea pruncului regal şi pentru botez, s-ar putea să fim norocoşi dacă găsim o odaie pe undeva.

Trecând pe lângă ei, flăcăul plecă să-şi îndeplinească sarcinile. Se întoarse totuşi către ei, cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

— Aş prefera capra, mormăi Rand, când îşi reluară mersul, dacă vom fi obligaţi să împărţim o singură încăpere.

Şi ea la fel, dacă aşa va fi cazul, se gândi Isabel, deşi anticipa alte probleme.

— Ai muls vreodată o capră?

— Nu mai mult decât tine, răspunse el. Poate David…

— Sau Gwynne. Privi către servitoare, care îi urma cu o expresie resemnată pe chip. O clipă mai târziu, pe frunte îi apăru un rid de încruntare. Dar s-ar putea ca bunul tău scutier să vină cu o doică, căreia să-i placă să călătorească iute. Este, cu adevărat… cu adevărat eficient.

— Îi duci grija.

Privi către ea, studiindu-i trăsăturile cu atenţie.

— Sunt îngrijorată, da, dar asta e tot. Asta e ceea ce doreai să auzi? Cred că trebuie să i se spună că nu-l consider responsabil de moartea fratelui meu vitreg, că nu-l voi învinovăţi niciodată.

— Mă voi ocupa de asta.

Îl privi adânc în ochi, fără a-şi desprinde privirea, în timp ce înfrunta întunericul argintat pe care îl vedea în ei. Nu numai că el îi înţelegea greşelile şi scuzele nerostite, se gândi ea, ci şi remuşcarea că David trebuia să aibă moartea lui Graydon pe conştiinţă, regretul că fratele ei vitreg nu fusese un om mai bun, că lucrurile ar fi putut fi rezolvate cu mai puţină ură şi lăcomie de putere.

— Ştiam că o vei face, spuse ea încet.

— Ştii cam prea multe despre mine, ba chiar şi faptul că te iubeam încă dinainte de a te lua de nevastă.

— Aşa e? întrebă ea, cu vorbe şovăielnice.

— O, da. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut în sala cea mare de la Westminster, dansând cu părul scânteietor şi cu o bucurie atât de înflăcărată, că tânjeam să o împărtăşesc cu tine.

— Aşadar, nu te-ai temut niciodată de blestemul Graţiilor, căci îndeplineai condiţia cerută? Sau nu ai crezut nicio clipă că există vreun blestem?

— Nu mă temeam deloc.

Nu îi lua în batjocură invenţia, căci asta ar fi putut însemna să anuleze protecţia, atâta câtă mai era, pe care aceasta le-ar fi putut-o oferi lui Cate şi lui Marguerite. Această dovadă suplimentară de grijă pentru grijile din inima ei îi aduse lacrimi în ochi.

— Surorile mele… începu ea.

— Vom trimite imediat după ele, să vină la Braesford. Henric nu o va interzice, cred, nu atâta timp cât recunoştinţa lui va dura. Vor fi în siguranţă acolo. Ei bine,

cât de în siguranţă vor să fie.

Ea îşi lăsă privirea să alunece pe unghiurile şi liniile puternice ale chipului lui, iar pe buze îi apăru un zâmbet tremurător.

— Mulţumesc, Rand. Eşti bunătatea întruchipată.

Cu privirea pe lacrimile care îi umpleau ochii, îşi îngădui să se încrunte, mijindu-şi ochii, pentru a-şi ascunde îndoioşarea.

— Şi asta e tot ce ai de spus în faţa declaraţiei soţului tău, legată de felul în care a destrămat blestemul tău? Nu eşti câtuşi de puţin interesată de afecţiunea mea, doamnă, nu ai nimic de spus drept răsplată?

— Dacă vrei iubirea mea, o ai, spuse ea, pe un ton cadenţat, căci înlăuntrul ei vibra o bucurie frenetică, inundându-i inima, pieptul, întregul trup.

El se opri din nou, întorcându-se către ea.

— O, o vreau, Lady Isabel de Braesford, şi ţi-aş arăta cât de mult dacă nu ai fi împovărată cu un copil în faşă. Da, şi în curând cu o doică, o capră, o servitoare îndărătnică, două surori încă blestemate şi un cavaler în devenire, care arată ca un înger şi venerează pământul pe care calci. Ca şi mine, doamna mea. Da, ca şi mine.

Ea întinse mâna să prindă bucata de mătase albă zdrenţuită, încă legată de braţul lui, înfăşurând-o încet în jurul degetelor, cu o bucurie copleşitoare în ochi.

— Arată-mi, oricum, soţul meu curajos şi lordul meu preferat, murmură ea în dreptul buzelor lui, căci vreau să văd exact cât de bine ai rupt blestemul.

Pe deplin, şi cu bucurie, blestemul fu destrămat în clipa aceea, pentru cea mai vârstnică dintre Graţiile de Graydon. Cu bucurie şi pentru totdeauna.

Sfârşit

Nota autoarei

Pentru cei care ar putea fi curioşi unde se termină istoria şi unde începe ficţiunea, incidentul nou-născutului ucis, descris în *Răsplata unui rege,* nu are nicio legătură cu Henric al VII-lea. Această poveste din secolul al XVI-lea, cunoscută drept „Scandalul Littlecote”, a fost preluată din *Albion, un ghid pentru Britania Legendară* de Jennifer Westwood. Cu toate acestea, se ştie că Henric al VII-lea şi-a adus o metresă din Franţa, când a sosit în Anglia, cu prilejul invaziei din 1485. Ce s-a întâmplat apoi cu femeia nu se mai ştie. Nu s-a mai auzit nimic de ea după căsătoria lui Henric cu Elisabeta de York, pe 18 ianuarie 1486.

Dispariţia, la o vârstă fragedă, a celor doi fii ai lui Eduard al IV-lea, din Turnul Londrei, este un mister care nu a fost niciodată explicat într-un mod satisfăcător. În ultimele câteva decenii, a ajuns să fie populară criticarea istoriilor compilate la finalul secolului al XV-lea şi la

începutul secolului al XVI-lea, care îl condamnă pe Richard al III-lea, unchiul băieţilor, pentru moartea acestora. Numeroşi scriitori moderni îl absolvă de acuzaţia că ar fi poruncit uciderea acestora, în ciuda faptului că prinţii au fost văzuţi ultima oară în public la scurt timp după ce el i-a declarat nelegitimi pentru a ajunge la tron, susţinând că la vremea respectivă existau zvonuri cu privire la moartea lor. Mărturisirea crimei de către Sir James Tyrell, cincisprezece ani mai târziu, în timpul domniei lui Henric al VII-lea, nu este creditată, fiind considerată o manevră politică, având ca scop prevenirea falselor pretenţii la tron, în numele băieţilor. Convingerea mea personală cu privire la această tragedie, la care am ajuns în urma studierii unei multitudini de documente atât vechi, cât şi moderne, ca şi a numeroaselor biografii ale protagoniştilor, este că Shakespeare are dreptate: Richard al III-lea a fost, într-adevăr, autorul crimei.

Arthur, fiul cel mare al lui Henric al VII-lea şi al Elisabetei de York, s-a născut, după cum am descris, la mănăstirea Winchester, pe 19 septembrie 1486. Era un tânăr studios şi conştiincios, care a fost logodit cu Catherine de Aragon, încă din copilărie, luând-o în căsătorie la vârsta de cincisprezece ani, pe 14 noiembrie 1501. Cinci luni mai târziu, se afla la castelul Ludlow, la graniţa cu Ţara Galilor, împreună cu mireasa sa, când se pare că s-a îmbolnăvit de febră şi a murit pe 2 aprilie 1502, la vârsta de şaisprezece ani. Dacă ar fi trăit să urce pe tron, Marea Britanie şi lumea ar fi fost foarte diferite astăzi. În schimb, cel care şi-a pus propria amprentă asupra istoriei a fost Henric, cel de-al treilea fiu al lui Henric al VII-lea, după ce a devenit infamul Henric al VIII-lea.

Jennifer Blake,
24 noiembrie 2010